

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

GOLDEN
HEART
AWARD

RACHEL GIBSON

İlişki Durumu:
karmaşık

nemesis
KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ROMAN

RACHEL GIBSON

İlişki Durumu: karmaşık

Delaney yıllar önce terk ettiği Truly'ye üvey babasının cenazesi için geri döner. Fazla kalmak gibi bir niyeti yoktur; çünkü bu küçük, dedikoducu kasaba, ona hiç iyi şeyler hatırlatmamaktadır. Üvey babasının vasiyetini de dinledikten sonra kasabadan ayrılacağını zanneden Delaney'in planları, vasiyette yer alan bir madde yüzünden tamamen bozulur. Delaney üvey babasından kalan büyük mirasın payına düşen kısmını alabilmek için bir yıl Truly'de kalmak zorundadır.

Delaney'i bekleyen bir yıllık süre, geçmişinden gelen küçük hesapları kapatmakla uğraşacağı günlere, aşka, tutkuya ve heyecana gebedir. Bir yılın sonunda onu bekleyen sürpriz ise onu büyük bir karar vermeye itecektir.

Bu deli dolu ve romantik kitabı okurken çok eğleneceksiniz.

nemesis

K İ T A P

18 TL

ISBN: 978-605-5395-59-9

9 786055 395599

GİRİŞ

Isıtıcıdan yayılan kırmızı ışık Henry Shaw'ın suratına çarpıyordu. Bu sırada sevdiği Appaloosas¹ atlarının kişneme sesleri de ılık ilkbahar esintisiyle beraber geliyordu. Henry eski, sekiz şarkılık albümü yerine yerleştirdi ve Johnny Cash'in viski içmekten sertleşmiş sesi küçük at barınağını doldurmaya başladı. Johnny dini keşfetmeden önce tam bir âlemci ve baş belasıydı. Yine de adam gibi adamdı ve Henry, Johnny'nin bu yönünü beğeniyordu. Ardından Johnny İsa ve June'la² tanıştı ve kariyeri adeta çöpe gitti. Hayat her zaman planladığınız gibi gitmez. Tanrı, kadınlar ve hastalık bir şekilde hayatınızı sekteye uğratabilir. Henry planlarını sekteye uğratan şeylerden nefret ederdi.

Olayların kontrolü dışında gelişmesinden de nefret ederdi.

Kendisine bir bardak viski doldurup, çalışma tezgâhının üzerindeki küçük pencereden dışarıya bakmaya başladı. Batan güneş tam olarak Shaw Dağı'nın üzerinde asılıydı. Bu dağ ismini Henry'nin ataları, aşağıdaki zengin vadiye yerleştikten sonra almıştı. Keskin gri gölgeler vadi boyunca Mary Gölü'ne dökülüyordu. Bu göl de Henry'nin büyük büyük annesinin ismini taşıyordu. Henry sersem doktorlardan, Tanrı'dan ve hastalıktan nefret ettiğinden daha fazla nefret ederdi. Ta ki bir sorun bulana kadar

1 Kuzey Amerika' da yaşayan bir at türü. Genellikle açık renk üzerine koyu benekli olurlar.

2 Ermenice'de bir kız ismi

insanı evirip çevirirlerdi. Ve bir tanesi bile Henry'nin duymak istediği şeylerden bahsetmezdi. Henry her seferinde doktorları yanıldıklarına ikna etmeye çalışırdı; ama en nihayetinde bunu beceremediğini fark ederdi.

Henry birkaç eski pamuk beze keten tohumu yağı döktü ve bezleri karton bir kutuya koydu. Şimdiye kadar bir sürü torunu olmasını planlamıştı ama bir tane bile olmamıştı. O son Shaw'dı. Büyük ve saygı duyulan bir ailenin son ferdiydi. Shaw ailesi neredeyse yok olmak üzereydi ve bu durum Henry'nin boğazında adeta bir delik açıyordu. O öldükten sonra kanını taşıyacak kimse yoktu... Nick hariç.

Eski ofis sandalyesine oturup viskisinden bir yudum aldı. Bu çocuğa haksızlık ettiğini itiraf eden ilk kişi Henry olmalıydı. Yıllar boyunca oğluyla uzlaşmaya çalışmıştı; ama Nick tam bir ukala ve dik kafalıydı. Tam anlamıyla sevimsiz ve küstah bir çocuk gibiydi.

Eğer Henry ona daha fazla vakit ayırmış olsaydı oğluyla anlaşabilecekleri bir noktaya gelebileceğinden emindi. Ama Henry'nin hiç vakti olmamıştı ve Nick de durumu hiç kolaylaştırmamıştı. Hatta aslında Nick durumu iyice sevimsizleştirmişti.

Henry, Nick'in annesi Benita Allegrezza'nın, kapısına kucağındaki siyah saçlı bebeği ile dayanıp bu senin oğlun dediği günü iyi hatırlıyordu. Henry bakışlarını Benita'nın karanlık suratından yanında duran karısı Ruth'un mavi gözlerine doğru çevirmişti.

Henry durumu tamamen reddetmişti. Elbette Benita'nın iddiasının doğru olma olasılığı vardı ama Henry bu olasılığı dahi reddetmişti. Evli olmasaydı bile Bask soyundan gelen bir kadından çocuk sahibi olmayı tercih etmezdi. Bu insanlar onun için fazla dindar ve koyu tenliyidiler. Henry beyaz tenli ve sarışın bebekleri olmasını tercih ederdi. Çocuklarının Meksikalı göçmenlerle karıştırılmasını istemiyordu. Elbette Basklıların Meksikalı olmadığını biliyordu ama hepsi de birbirine çok benziyordu.

Benita'nın erkek kardeşi Josu olmasaydı kimse genç dulla olan münasebetini bilmeyecekti. Ama o lanet olası herif Nick'in onun oğlu olduğunu kabul etmesi için Henry'ye şantaj yapmıştı. Josu kapısına dayanıp, yas tutan kardeşini kandırıp onu hamile bıraktığını kasabadaki herkese söylemekle tehdit ettiğinde Henry, Josu'nun blöf yaptığını düşünmüştü. Tehdidi görmezden gelmişti ama Josu blöf yapmıyordu. Fakat Henry yine de babalığı reddetmişti.

Fakat Nick beş yaşına geldiğinde Shaw'lara o kadar çok benziyordu ki, artık kimse Henry'ye inanmıyordu. Ruth bile. Ruth Henry'yi boşadı ve servetinin yarısını da aldı.

Ama o zamanlar Henry'nin hâlâ vakti vardı. Hâlâ otuzlu yaşlarının sonlarındaydı. Hâlâ genç bir adamdı.

Henry 357 mm tabancayı aldı ve içine altı tane mermi yerleştirdi. Ruth'dan sonra ikinci eşi Gwen ile tanışmıştı. Her ne kadar Gwen bekâr bir annenin çocuğu olarak fakir bir evde dünyaya gelmiş olsa da, Henry 'nin onunla evlenmek için birkaç iyi sebebi vardı. Henry, Gwen'in kısır olmadığından emindi. Oysa Ruth'dan hep şüphelenmişti. Ve Gwen o kadar güzeldi ki, adeta kıvrınmasına sebep oluyordu. Gwen ve kızı, Henry'ye karşı hep çok minnettar oldular ve Henry'nin isteklerine kolayca adapte oldular. Ama sonunda üvey kızı Henry'yi acı bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı. Henry'nin Gwen'den istediği tek bir şey vardı: meşru bir varis. Fakat Gwen da ona bunu veremedi.

Henry tabancanın silindirini yuvarladı ve kafasını eğip elindeki silaha baktı. Tabancanın ucuyla, keten tohumu yağlı bezlerin olduğu kutuyu ısıtıcıya doğru itti. Ölüp gittikten sonra kimse'nin arkasından pisliğini temizlemesini istemiyordu. Duymayı beklediği şarkı hoparlörlerden yayılmaya başladı. Johnny yanan bir ateş topunun içine düşmekten bahsediyordu.

Henry yaşamını ve geride bırakacağı insanları düşündüğünde gözleri biraz buğulandı. İnsanlar onu bulup ne yaptığını fark ettiklerinde suratlarındaki ifadeyi göremeyeceği için üzgündü.

BÖLÜM 1

“Ölüm gelir, her insanın başına gelmesi gerektiği gibi. Ve kaçınılmaz olarak da beraberinde sevdiklerinden ayrılmak vardır.” Peder Tippet düz ve ciddi ses tonuyla mırıldandı. “Sevilen bir eş, baba ve camiamızın seçkin bir üyesi olan Henry Shaw’u özleyeceğiz.” Peder bir an durdu ve önünde son vedalarını sunmak için toplanmış olan kalabalığa baktı. “Henry bugün burada, bu kadar çok arkadaşının toplandığını görmekten memnuniyet duyardı.”

Henry olsa, Kurtuluş Mezarlığı’nın giriş kapısı önünde dizilmiş olan arabalara şöyle bir göz atıp, saygı değer düzeydeki katılımı beklenenden çok daha az önemserdi. Geçen sene o lanet olası sendika karşıtı demokrat George Tanasee seçilene kadar Idaho, Trully’nin belediye başkanlığını yirmi dört yıldan fazla bir süre Henry yapmıştı.

Henry küçük bir camiada büyük bir adamdı. Kasabadaki ticaretin yarısına sahipti ve kasabanın tamamından daha fazla parası vardı. Yirmi altı yıl önce ilk karısı ondan boşandıktan kısa bir süre sonra onun yerine geçebilecek en güzel kadını bulmuştu. Eyaletteki en güzel Weimaraner³ çiftinin de sahibiydi; Duke ve Dolores. Çok kısa bir vakte kadar kasabadaki en büyük evde yaşıyordu. Tabii bu Allegrezza kardeşler evi tamamen yıkıp yeniden yapmaya başlamadan önceydi. Bir de üvey kızı vardı ama onunla alakalı yıllardır tek kelime dahi etmemişti.

3 19.yy’ da Almanya’ da soylular için üretilip yetiştirilmeye başlanan evcil bir av köpeği ırkı.

Henry camiadaki yerini beğeniyordu. Kendi fikirleriyle uyuşan insanlara karşı ılıman ve cömertti ama eğer onun arkadaşı değilseniz düşmanısınız demekti. Onunla mücadele etmeye cüret edenler çoğunlukla pişman olmuşlardı. Henry kendini beğenmişin tekiydi. Büyük yangından bedeninin sağlam kalan parçalarını çıkarttıklarında Henry Shaw'un tam olarak hak ettiği şeyi bulduğunu düşünenler dahi olmuştu.

"Sevgili arkadaşımızın bedenini, Henry 'nin yaşamını toprağa veriyoruz..."

Delaney Shaw, Henry'nin üvey kızı, Peder Tippet'in mülayim, müzik dolu sesini dinliyordu. Bir yandan da yanında oturan annesine göz ucuyla baktı. Yaşadıkları kederin yumuşak gölgesi Gwen Shaw'a yakışmıştı. Ama Delaney bu duruma şaşırma-mıştı. Annesi her durumda iyi görünmeyi beceriyordu. Hep öyle olmuştu. Delaney bakışlarını Henry'nin tabutunun üzerindeki sarı güllere çevirdi. Parlak haziran güneşi, maun tabutun cilasını ve üzerindeki pirinç parçaları parlatıyordu. Delaney annesinden ödünç aldığı nane yeşili takımın cebine uzanıp güneş gözlüklerini buldu. Gözlükleri gözüne doğru kaydırıp yerleştirdi. Böylece hem güneşin keskin ışıklarından hem de etraftaki insanların meraklı bakışlarından kurtulmuş oldu. Omuzlarını doğrultup birkaç derin nefes aldı. Eve gelmeyeli on yıldan fazla olmuştu. Hep gelip Henry ile arasını düzeltmeyi planlamıştı ama artık çok geçti.

Hafif esinti Delaney'in yüzüne dökülen parlak ve kırmızı bukleleri dağıtıyordu. Çenesine kadar uzanan saçlarını kulağının arkasına doğru yerleştirdi. Henry ile arasını düzeltmeyi denemeliydi. Bu kadar uzun süre uzakta kalmamalıydı. Araya bu kadar uzun zaman girmesine izin vermemeliydi. Ama Henry'nin öleceğini hiç düşünmemişti. En son görüştüklerinde birbirlerine korkunç şeyler söylemişlerdi. Henry'nin öfkesi çok şiddetliydi. Delaney çok net hatırlıyordu.

Delaney Tanrıların öfkesine benzer bir sesin uzaktan dalga-

landığını duydu. Kafasını gökyüzüne doğru, cennete doğru kaldırdı. Sanki gök gürültüsü duymayı ve şimşekler görmeyi bekliyordu. Ne de olsa Henry gibi bir adamın cennette türbülans yaratması gayet doğaldı. Gökyüzü mavi ve açıktı ama gümbürtü hâlâ duyuluyordu. Delaney'in dikkati mezarlığın demir kapılarına doğru yöneldi.

Parıldayan siyah lake kaplı ışıltılı krom ve geniş omuzları üzerinde rüzgârdan dağılmış saçlarıyla tek başına bir motorcu, motorunu son veda için toplanmış olan kalabalığın üzerine doğru sürüyordu. Canavar sesli motor adeta yeri sarsıp havayı titretiyordu.

Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş olan motosiklet sürücüsü, Harley'ini yavaşlattı ve yavaşça gri cenaze arabasının önünde durdu. Motor sustu ve sürücü, motorun ayaklığını açarken botunun topuğundaki demir, asfaltı sıyırdı. Ardından tek bir hamlede sürücü ayağa kalktı. Birkaç günlük kirli sakalı, keskin çenesini ve yanaklarını koyulaştırmıştı ve tüm dikkati düzgün ağzına çekiyordu. Küçük altın bir halka kulağından sarkarken bir çift Oakley marka güneş gözlüğü gözlerini gizliyordu.

Bu kahrolası motorcuyla ilgili bir şeyler Delaney'e çok tanıdık geliyordu. Siyah saçları ve teninin zeytuni rengine dair bir şeyler çok tanıdıktı. Ama Delaney bir türlü kim olduğunu çıkartamıyordu.

Annesi yanında birden nefes alarak "Aman Tanrım," dedi. "Bu kılıkta gelmeye cüret edebildiğine inanamıyorum."

Annesinin şaşkınlığını paylaşanlar vardı. Bir grup insan mırıldanıp yüksek sesle fısıldaşmaya başlamıştı.

"O bir baş belası."

"Her zaman sapına kadar kötü oldu."

Levi's marka pantolonu baldırlarını sarıyor, kasıklarını kavırıyor ve uzun bacaklarını kaplıyordu. Ilık esen rüzgâr geniş kaslı göğsünün önünde tişörtünü düzleştiriyordu. Delaney bakışları

nı tekrar sürücünün yüzüne doğru çevirdi. Adam yavaşça güneş gözlüklerini çıkartıp tişörtünün cebine yerleştirdi. Koyu gri gözleriyle direkt olarak Delaney'e bakıyordu.

Delaney'in kalbi duracak gibi oldu ve kemikleri eridi. İçinde bir delik açan bu gözleri hatırladı. İrlandalı babasının kopyası olan bu gözler çok daha parlaktı; çünkü tam olarak Bask soyundan izler taşıyan bir surata yerleşmişlerdi.

Nick Allegrezza! Delaney'in genç kızlık yıllarındaki büyülenme ve hayal kırıklıklarının kaynağı. Hoş konuşan yumuşak dilli yılan Nick. Ağırlığını bir bacağına vermiş ve etrafında sebep olduğu karmaşanın hiç farkında değilmiş gibi öylece dikiliyordu. Kuvvetle muhtemel farkındaydı ama önemsemiyordu. Delaney on yıldan fazladır yoktu ama görünen o ki pek fazla bir şey değişmemişti. Nick büyümüş ve olgunlaşmıştı ama hâlâ varlığı bütün dikkati üzerine çekiyordu.

Peder Tippet kafasını eğdi ve "Henry Shaw için dua edelim," dedi. Delaney çenesini aşağı eğip gözlerini kapadı. Nick çocukken bile payına düşenden çok daha fazla dikkat çekiyordu. Büyüyük kardeşi Louie de vahşiydi ama asla Nick kadar değil. Herkes Allegrezza kardeşlerin çılgın olduğunu bilirdi. Hapisten çıkmış mahkûmlar gibi azgın ve durdurulamaz...

Kasabadaki tüm kızlar bu iki kardeşten uzak durmaları için uyarılmışlardı. Fakat tam aksine çoğu da bu vahşiliğe karşı koymayarak kendilerini bu "Bask kardeşler"ın kucağına atmışlardı. Nick bu sayede bakireleri iç çamaşırlarının altından etkilemek konusunda giderek artan bir üne kavuşmuştu. Fakat Delaney'i hiç etkileyememişti. Herkes tarafından inanılanın aksine Delaney, Nick Allegrezza ile hiç beraber olmamıştı. Delaney'in bekâretini alan kişi Nick değildi.

En azından teknik olarak değil.

Matem tutan kalabalık hep bir ağızdan "Amin," dedi.

Delaney "Evet. Amin," diye mırıldandı. Tanrı'ya edilen dua sı-

rasında aklından geçen bu saygısızca düşünceler için biraz utanç duyuyordu. Güneş gözlüklerinin üzerinden baktı ve gözleri kamaştı. Nick'in hızlıca duasını tamamlarken kıpırdayan dudaklarına baktı. Bölgedeki diğer Bask aileleri gibi o da Katolik'ti. Yine de böylesine seksi, uzun saçlı, küpeli bir motosikletçiyi bir papaz gibi dua ederken görmek biraz saygısızlık gibi geliyordu. Ardından Nick sanki tüm gün boyunca dua etmiş gibi kafasını kaldırıp Delaney'in kıyafetine, sonra da suratına baktı. Bir anlığına Nick'in gözlerinde bir şey parıldadı ama ardından hemen kayboldu ve dikkati, yanında pembe askılı kıyafeti ile duran sarışın kıza yöneldi. Kız parmak uçlarına yükseldi ve Nick'in kulağına bir şeyler fısıldadı.

Yas tutan kalabalıktakiler, arabalarına dağılmadan önce Delaney ve annesinin yanında durup baş sağlığı dileklerini sunuyorlardı. Delaney Nick'i göremez olmuştu ve önünden geçen insanlara doğru döndü. Birçoğu Henry'nin arkadaşıydı ve onları hatırlıyordu. Çoğu durup Delaney ile konuşuyorlardı ama ellili yaşlarının altında olan çok az insan vardı. Delaney gülümsüyor, kafasını sallıyor ve tokalaşıyordu. Onu tepeden turnağa süzerek yanından geçmelerinden gerçekten de nefret ediyordu. Yalnız kalmak istiyordu. Tek başına kalıp Henry'yi ve onunla geçirdiği güzel zamanları düşünmek istiyordu. Birbirlerini hayal kırıklığına uğratmadan önceki zamanları hatırlamak istiyordu. Fakat böyle bir sakinliğe geç saatlere kadar kavuşamayacağını da farkındaydı. Duygusal olarak çok yorgundu. Annesi ve Delaney onları eve götürecek olan limuzine yanaştıklarında Delaney tek kelimeyle kış uykusuna yatmak istiyordu.

Nick'in Harley motorunun gürültüsü Delaney'in dikkatini çekti ve omzunun üzerinden Nick'in olduğu yöne doğru baktı. Nick motorun devrini iki kere yükselttikten sonra bir U dönüşü yaptı ve gaza bastı. O yanından geçip gittikten sonra Delaney'in adeta suratı asıldı; Nick'in arkasında emanet gibi duran sarışına bakakaldı. Henry'nin cenazesine bir kadın getirmişti. Bir barda

gezer gibi onunla buraya gelmişti. Delaney o âna kadar kadını fark etmemişti ama Nick'in cenazeden ayrılırken yanında bir kadının götürmesine pek de şaşırmamıştı. Nick için hiçbir şey kutsal değildi. Onun limitleri yoktu.

Delaney limuzinin içine girip lüks kadife koltuklara yerleşti. Henry ölmüştü ama değişen hiçbir şey olmamıştı.

Gwen "Bu gerçekten de iyi bir servisti, değil mi?" diye sorarken Delaney'in dalgın halini bozmuştu. Limuzin hareket edip 55 numaralı otobana yöneldi.

Delaney sık çam ormanlarının arasından zar zor görülen Mary Gölü'nün mavi sularına bakmaya devam ediyordu. "Evet," diye cevap verdi ve bakışlarını annesine doğru çevirdi. "Gerçekten güzeldi."

"Henry seni severdi. O sadece nasıl iltifat edileceğini bilmezdi."

Annesi ve Delaney bu konuda defalarca konuşmuşlardı ve Delaney o an hiç konuşmak istemiyordu. Konuşma her zaman aynı şekilde başlayıp son bulurdu ve yine hiçbir şey çözülmezdi. Delaney cenaze sonrası yemek davetini ima ederek "Sence kaç kişi gelecek?" diye sordu.

"Sanırım herkes gelir." Gwen, Delaney ile aralarındaki mesafeden uzanarak saçlarını kulaklarının arkasına doğru düzeltti.

Delaney neredeyse çocukluğundaki gibi annesinin ıslak parmaklarla, alnına düşen saçlarının buklelerini düzelterek düştü. O zamanlar da bundan nefret ederdi tıpkı şimdi olduğu gibi. Şu sürekli, sanki yeterince iyi değilmiş gibi düzeltilme durumundan nefret ediyordu. Olmadığı bir şeye dönüştürülebilecekmiş gibi durmadan çıkartılan bir yaygara...

Hayır. Değişen hiçbir şey yoktu.

"Evde olmandan çok mutluyum Laney."

Delaney bunaldığını hissetti ve camı açmak için düğmeye bas-

tı. Taze dağ havasını soludu. Kendi kendini *sadece iki gün* diye teselli etti. İki gün içerisinde kendi evine geri dönecekti.

Geçen hafta Henry'nin vasiyetinde yer aldığına dair bir mektup almıştı. Aralarında geçen onca sürtüşmeden sonra neden onu vasiyetine dâhil etmesini bir türlü anlayamamıştı. Nick'i de dâhil edip etmediğini merak ediyordu. Yoksa ölümünden sonra bile oğlunu yok saymaya devam mı edecekti?

Açıkçası Delaney, Henry'nin ona para mı yoksa mülk mü bıraktığını merak ediyordu. Büyük olasılıkla Delaney'in çenesini kapatmaya yetecek kadar küçük bir hediye idi. Eski, paslanmış bir balıkçı teknesi ya da ağzına kadar dolu bir kargo gemisi falan. Ne olduğu hiç fark etmezdi, vasiyet okunur okunmaz Delaney evine geri dönecekti. Şimdi tek yapması gereken annesine bunu söyleyecek cesareti toplamaktı. Belki de annesini Salt Lake şehri yakınlarında bir telefon kulübesinden arayabilirdi. O zamana kadar da eski kız arkadaşlarından birkaçını bulup kasabadaki barlardan birine takılmayı planlıyordu. Büyük şehirdeki evine dönmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Burada birkaç günden daha fazla kalırsa aklını, hatta kendini kaybetmekten korkuyordu.

“Bakın kim gelmiş.”

Delaney elindeki mantar dolu tabağı masaya bırakıp çocukluk düşmanı Helen Schnupp'un gözlerine baktı. Beraber büyüdükleri o yıllarda Helen, Delaney için ayağına dolanan bir baş belasıydı. Delaney ne zaman dönüp baksa Helen hep orada ve her zaman ondan bir adım önde olurdu. Helen daha hoştu, daha hızlıydı ve basketbolda da daha iyiydi. İkinci sınıftayken eyalet yarışmasında birinciliği elinden almıştı ve sekizinci sınıfta da amigoluk seçimlerinde Delaney'i yenmişti. On birinci sınıftaysa Delaney'in erkek arkadaşı Tommy Markham ile araba park alanında Markhamla-

ra ait arabanın arka koltuğunda kırıstırırken yakalanmıştı. Bir kız böyle şeyleri asla unutmazdı. Delaney Helen'in hayattaki başarısızlıklarından sessizce keyif alıyordu.

Delaney "Helen Schnupp," derken bir yandan eski düşmanının hâlâ hoş görünüyordüğünü kendine itiraf ediyor olmaksızın nefret etti.

"Artık Markham." Helen krossan sandviçlerden bir tane aldı ve arasına dilimlenmiş salam koydu. "Tommy ve ben yedi yıldır evliyiz."

Delaney zorla gülümseyerek "Ne kadar hoş değil mi?" dedi. Kendi kendine her ikisini de umursamadığını söylüyordu ama genelde Tommy ve Helen için Bonny ve Clyde tarzı bir son düşünerek eğlenirdi. Aslında Delaney ona karşı halen beslediği bu düşmanlığı tahmininden çok daha az önemsiyordu. Belki de şu ertelediği psikoterapi seanslarına başlama zamanı gelmişti.

"Evli misin?"

"Hayır."

Helen Delaney'e acıyan gözlerle baktı ve "Annen Scottsdale'de yaşadığını söylemişti," dedi.

Delaney, Helen'in elindeki sandviçi burnundan içeri sokmak istedi. "Phoenix'de yaşıyorum."

"Oh?" Helen birden durumu toparlamak için "Onu yanlış duymuş olmalıyım," dedi.

Delaney, Helen'in iştmesinde bir problem olduğunu hiç zannetmiyordu. Ayrıca saçları ise tamamen ayrı bir sorun kaynağıydı. Eğer Delaney birkaç gün sonra ayrılmayı planlamıyor olsaydı ve Helen de biraz daha iyi bir insan olabilseydi, ona saçlarıyla küçük bir operasyon yapmasını teklif edebilirdi. Belki de bir avuç protein kürünü kıvırcık saçlarına boca eder sonra da başının çevresini naylonla sarardı. Ama Helen o kadar da iyi biri değildi.

Delaney insanlarla dolu olan yemek odasında bakışlarını gez-

dirdi ve annesini fark etti. Etrafında gayet düzgün saçlarıyla dizilmiş bir sürü sarışın arkadaşı vardı. Annesinin makyajı kusursuz görünüyordu. Gwen Shaw asiller meclisini toplamış bir kraliçe gibi duruyordu. Gwen her zaman Idaho, Truly'nin Grace Kelly'si gibiydi. Kırk dört yaşındayken otuz dokuz yaşında gibi görünüyordu ve yirmi dokuz yaşında bir kızı olan bir kadın için çok genç görüldüğünün söylenmesinden gurur duyuyordu.

Her nerede olursa olsun anneyle kız arasında sadece on beş yaş fark olması biraz şaşkınlığa sebep olurdu; ama Idaho kadar küçük bir kasabada liseden mezun olan sevgililerin evlenmesi pek de az rastlanan bir durum değildi. Gençler evli olmadıkları sürece kimsenin aklına hamilelik gelmezdi. Bu türden bir skandal, dedikodu yangını yıllarca körükleyebilirdi.

Truly kasabasındaki herkes belediye başkanının genç karısının, Delaney'in biyolojik babası ile evlendikten kısa süre sonra dul kaldığına inanıyordu ama bu tamamen yalandı. Gwen on beş yaşındayken evli bir erkekle beraber olmuştu ve adam Gwen'in hamile olduğunu öğrendiğinde onu terk etmiş, Gwen de yaşadığı kasabadan ayrılmıştı.

"Görüyorum ki geri gelmişsin. Ben senin ölmüş olabileceğini düşünüyordum."

Delaney'in dikkati, yaşlı Bayan Van Damme'a yöneldi. Bayan Damme alüminyum bir bastonla baharatlı yumurtalara doğru sendeleyerek ilerlerken beyaz saçları tıpkı Delaney'in hatırladığı gibi geriye doğru yapıştırmıştı. Delaney kadının ilk ismini hatırlayamıyordu. Daha önce ona ilk ismiyle hitap edilirken de hiç duymamıştı. Herkes daima ona yaşlı Bayan Van Damme derdi. Bayan Damme o kadar yaşlıydı ki, sırtında kocaman bir kamburu vardı. Neredeyse artık fosil olmuştu.

Delaney "Yiyecek bir şeyler almanıza yardımcı olabilir miyim?" diye teklif etti.

Bayan Van Damme yumurtalardan birine uzanıp tabağını

Delaney'e uzattı. "Biraz bundan biraz da şundan," diye işaret ederek farklı yemeklerden istedi.

"Salata ister misiniz?"

Bayan Van Damme "Gaz yapıyor tatlım," diye fısıldadı ve pirinç unundan yapılma tatlıların olduğu tabağı işaret etti. "Şunlar güzel görünüyor. Bir de şu tavuk kanatlarından lütfen. Eminim acıdırlar ama yanımda ilaçlarımı getirdim."

Bayan Van Damme o çelimsiz ve narin görünüşünün aksine çok fazla yemek yiyebiliyordu. Delaney şaka yaparak "Jean-Claude ile bir alakanız var mı?" diye kasvetli ve sıkıcı ortamı dağıtmak istercesine takıldı.

"Kim?"

"Boksör Jean-Claude Van Damme."

"Hayır, hiç Jean-Claude tanımıyorum. Ama belki de Emmett bölgesinde yaşayan bir tane vardır. Emmett bölgesindeki Van Damme'ların başı sürekli belaya giriyor. Geçen sene Teddy —ortanca kardeşimin küçük oğlu— orman işletme müdürlüğünün önünde duran büyük ayı maskotunu çaldığı için tutuklandı. Neden böyle bir şeyi çalma ihtiyacı duyduğunu hiç anlayamadım?"

"Belki adı Teddy olduğu içindir."

"Ha?"

Delaney içini çekerek "Boş ver," dedi. Böyle bir espri yapmayı hiç denememeliydi. Erkeklerin ceplerini kül tablası olarak kullandıkları bir kasabada esprilerinin pek de takdir edilmeyeceğini unutmuştu. Delaney, Bayan Van Damme'i açık büfenin yakınlarında bir yere oturttu ve bara doğru yöneldi.

Delaney cenaze sonrası toplanıp tıka basa yemek yiyip sarhoş olma ritüelini biraz saçma buluyordu; ama bu durumun ölünün ailesini biraz olsun rahatlattığını düşünüyordu. Fakat kendisi hiç de rahatlamamıştı. Tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissediyordu. Zaten ne zaman Truly'de olsa böyle hissedirdi. Belediye başkanının kızı olarak büyümüştü. Delaney her zamandan biraz dış-

lanmış hissederdi. O ne Henry gibi dışa dönük ve sosyal ne de Gwen gibi güzeldi.

Delaney, Henry'nin dostlarının Johnnie Walker viskilerini yudumlayıp sohbet ettikleri barın bulunduğu salona girdi. Annesinin ısrarıyla giydiği kısa ve kalın topuklu ayakkabılarıyla bara yaklaşp kendine bir kadeh şarap doldurduğunu pek de fark eden olmamıştı.

Delaney bazı zamanlar çok tutkulu davransa da aslında tek bir bağımlılığı vardı, o da ayakkabılar. İmalda Marcos'un kötü bir ünü olduğunu düşünüyordu. Delaney ayakkabıları çok severdi. Her türlü ayakkabıyı. Kısa ve kalın topuklu ayakkabılar hariç. Bu ayakkabıların çok sıkıcı olduğunu düşünürdü. O daha çok çılgın botları, Herkül sandaletlerini beğeniyordu. Son birkaç yıldır Valentina isimli ünlü kuaför salonunda çalışıyordu. Burada müşteriler saçlarını yaptırmak için bir çuval para harcayıp, saçlarını yapan stilistlerin de çok moda kıyafetler giymelerini isterlerdi. Verdikleri paranın karşılığında Delaney'i kısa deri etek, siyah bir büstiyer ya da deri pantolonlar içinde görmek isterlerdi. Kesinlikle bu küçük kasabayı yıllarca yönetmiş olan bir adamın üvey kızı olarak ve sıkıcı cenaze entarileri içerisinde değil.

Delaney tam odadan çıkmak üzereydi ki, tanık olduğu konuşmalar duraklamasına sebep oldu.

"Sakin onu çıkardıklarında bir kömür parçasına dönmüş olduğunu söylemeyin bana."

"Ölmek için ne cehennem dolu bir yol."

Adamlar hep birden kafalarını sallayıp viskilerinden birer yudum aldılar. Delaney yangının Henry'nin kasabanın ötesinde yaptırdığı kulübelere birinde çıktığını biliyordu. Gwen'in söylediğine göre yakın zamanda Appaloosas atlarını beslemeye heves etmiş ama evinin yakınlarında oluşacak olan at pisliği koku-sunu pek hesaba katmamıştı.

Arkadaşlarından biri "Henry o atları çok severdi. Duyduğuma göre kulübeyi bir kıvılcım ateşe vermiş ve atlardan da geriye

pek bir şey kalmamış. Birkaç kemik parçası ve nal dışında,” dedi.

“Kundaklama olayı olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Delaney gözlerini devirdi. *Kundaklama*. Kablolu televizyona bağlanmak için bile daha uzun yıllar beklemesi gereken bir köyde mi? Truly’de dedikodudan ve entrikadan daha fazla sevilen bir şey yoktur. İnsanlar bunun için yaşarlar. “Boise’den gelen araştırmacılar öyle düşünmüyor ama henüz resmi bir açıklama da yapılmadı.”

Konuşmalar kesilip bir an suskunluk olmuştu ki aralarından biri “Yangının kasten çıkarıldığını pek zannetmiyorum. Bunu Henry’ye kim yapabilir ki?” diye lafa başladı.

“Belki Allegrezza.”

“Nick mi?”

“O Henry’den nefret ederdi.”

“Gerçeği söylemek gerekirse bir sürü insan Henry’den nefret ediyor. Bir adamı atlarıyla beraber yakmak ciddi bir nefret gerektiriyor. Allegrezza’nın Henry’den o kadar nefret ettiğini sanmıyorum.”

“Henry, Nick’in Crescent Körfezi’nde yaptırdığı apartmanlara epey bir takmıştı. Hatta birkaç ay önce o ikisi yumruk yumruğa birbirlerine girmişlerdi. Nick’in Henry’den o araziye nasıl kapıldığını hiç bilmiyorum ama bir şekilde başarmış işte. Ve sonra da gidip tüm araziye apartmanlar dikmiş.”

Adamlar tekrar kafalarını sallayıp bardaklarını kafalarına diktiler. Delaney Crescent Körfezi’nin beyaz kumlarında uzanıp mavi sularında yüzerek saatler geçirmişti. Orayı çok severdi. Herkesin iştahını kabartan bu el değmemiş kumsalın bulunduğu körfez tam bir emlak madeni gibiydi. Bu arazi yıllardır Henry’nin ailesine aitti. Delaney Nick’in buraya nasıl el koyduğunu merak etti.

“Son olarak duyduğuma göre o apartmanlar Allegrezza’lara bir servet kazandırıyormuş.”

“Evet Kaliforniyalılar tarafından kapışılıyormuş. Ve tahmin

edebileceğiniz gibi sonra da etrafımız bu kısa belli pantolonlu züppe elitlerle dolacak.”

“Ya da daha kötüsü -oyuncularla.”

“Hiçbir şey insani değişimleri savunan o saçma idealist Bruce Willis’in buraya yerleşip her şeyi değiştirmeye çalışmasından daha berbat olamaz. O Hailey’in başına gelen en kötü şeydi. Lanet olsun, adam Hailey’e taşınıp birkaç binayı onardı diye tüm eyalettekilere kime oy vermesi gerektiğini söyleyebileceğini sanıyor.”

Adamların hepsi birden hoşnutsuzlukla homurdanarak kâfalarını salladılar. Konuşma film yıldızlarına ve aksiyon filmlerine kaydığında Delaney fark edilmeden odadan çıktı. Holden geçerek Henry’nin çalışma odasına girip arkasından kapıyı kapadı. Henry’nin büyük masif masasının arkasındaki duvarda Henry’nin portresi Delaney’e bakıyordu. Delaney bu portresinin yapıldığı zamanı hatırlıyordu. O zamanlar on üç yaşındaydı, biraz olsun bağımsızlık için ilk adımlarını atmaya başladığı yaşlardı. Kaşının kenarına küpe taktırmak istemişti ama Henry izin vermemişti. Bu elbette iktidarını Delaney’in üzerinde ne ilk kullanışydı ne de sonuncu. Henry her zaman insanları ve durumlarını kontrol etmek isterdi.

Delaney büyük deri koltuğa oturdu ve masanın üzerinde duran kendi portresini görünce şaşırıldı. Henry’nin bu fotoğrafı çektiği günü hatırlıyordu. Tüm hayatını değiştiren bir gündü. Delaney yedi yaşına basmıştı ve annesi Henry ile evlenmişti. Las Vegas’daki tek katlı evlerinden çıkıp, uçağa binip Truly’deki üç katlı malikâneye taşınmışlardı.

Bu evi girişteki ikiz sütunları ve çatısındaki süslemelerle ilk gördüğünde, bir saraya geldiğini ve Henry’nin de kral olduğunu düşünmüştü. Malikânenin üç tarafı da ormanla çevriliydi. Arka tarafındaki özenle şekil verilmiş çim alandan hafif bir eğimle Mary Gölü’ne ulaşılıyordu.

Birkaç saat içerisinde Delaney’in hayatı değişmiş ve yoksul-

luktan çıkıp adeta masallardaki gibi bir hayatın içine düşmüştü. Annesi çok mutluydu ve Delaney de prenses gibi hissediyordu. O gün annesinin giymesi için zorladığı fırfırlı beyaz elbisesi ile merdivenlerde otururken Henry Shaw'a âşık olmuştu. Henry annesinin hayatındaki diğer erkeklerden çok daha yaşlı ve kibardı. Delaney'e bağırıyordu. Annesini de ağlatmıyordu. Delaney'in hiç de alışık olmadığı şekilde güvende hissetmesine sebep oluyordu. Henry Delaney'i evlat edinmişti ve zaten onun bildiği tek babası da Henry'di. Bu yüzden Henry'yi seviyordu ve her zaman da sevecekti.

Delaney Nick Allegrezza'nın da bu dönemde farkına varmıştı. Henry'nin bahçesindeki çalılıkların arasından belirdiğinde gri gözlerinden öfke ve kızgınlık fışkırıyordu. Nick Delaney'i ürkütmüştü ama o yine de Nick'ten etkilenmişti. Nick siyah saçları, yumuşak teni ve bulutlu gözleriyle çok yakışıklı bir gençti.

Çalıların arasında kolları iki yanda durmuş ve öfkesinden kasatı kesilmişti. Tüm o asi ve isyankâr İrlandalı kanı damarlarında dolaşıyordu. Delaney ve annesine bakıp sonra da Henry ile konuşmuştu. Yıllar sonra Delaney tam olarak neler söylediğini hatırlamıyordu ama o günkü öfkesini asla unutamazdı.

Nick çenesi yukarıda, sırtı dik bir şekilde arkasını dönüp yürürken Delaney ve annesi Nick'in arkasından bakıyordu, Henry "Size tavsiyem, ona pek bulaşmayın," demişti.

Bu Henry'nin Delaney'i, Nick konusunda son uyarışı değildi. Fakat yıllar sonra, keşke onu dinleseydim, dediği tek öğüttü.

Nick Levi's marka pantolonunu bacaklarına geçirip fermuarını iliklemeye başladı. Omzunun üzerinden otel odasının çarşafına sarılmış duran kadına bir bakış attı. Sarı saçları kafasının arkasına doğru uçmuştu. Gözleri kapalıydı. Nefesi de yavaş

ve sakindi. Gail Oliver bir hâkimin kızı, aynı zamanda da genç bir erkek çocuğun yeni boşanmış annesiydi. Boşanmasını kutlamak için karnındaki yağları aldırıp göğsüne silikon taktırmıştı. Henry'nin cenazesinde Nick'e yanaşıp yeni vücudunu görmesi için onu seçtiğini söylemişti. Nick kadının bakışlarından, bu durumdan gururlanmasını beklediğini anlamıştı ama Nick hiç de gururlanmamıştı. O sadece kafasını dağıtacak bir şeyler istiyordu ve kadın da tam olarak ona bunu teklif etmişti. Harley motorunu Starlight Motel'in önüne park ettiğinde kadın bir an için gücemiş gibi davranmasına rağmen onu eve bırakmasını istememişti.

Nick bakışlarını kadından çevirdi ve yeşil bir halının üzerinden geçerek boylu boyunca açılan cam pencereden 55 numaralı otobana bakmaya başladı. Yaşlı adamın cenazesine katılmayı planlamamıştı. Hâlâ tam olarak nasıl oraya gittiğini de bilmiyordu. Crescent Körfezi'nde bir firma yetkilisi ile oturmuş planlara bakarken, birden kendini Harley motorunda cenazeye giderken bulmuştu. Cenazeye gitmek niyetinde değildi. O cenazede istenmeyen kişi olduğunu biliyordu ama yine de gitmişti. Bir şekilde çok fazla kalmadan, kısaca, hoşça kal demek istemişti.

Kalabalığın arasında bir köşeye geçip, yer döşemelerini aydınlatan güneşin ışığından uzak bir yere yerleşti ve gölgede gözden kayboldu. Gail o artistik kısa elbisesiyle Nick'in yanına sokulduğunda Peder Tippet "Amin," demişti.

Gail "Vücudum otuz üçüneyken, on altısında olduğundan çok daha iyi durumda," diye Nick'in kulağına fısıldadı. Nick, Gail'in on altısındayken neye benzediğini pek hatırlamıyordu ama sekse düşkünlüğünü hatırlıyordu. Yatağa atıldıktan sonra da bakireymiş gibi davranılmaktan hoşlanan türden kızlardandı. Gail evinden kaçıp, Nick'in yerlerini silmek için saatlerce çalıştığı Lomax marketinin arka kapısını aşındırırdı. Eğer Nick'in keyfi yerindeyse kapıyı açıp onu içeri alır, bir kargo kolisinin üzerine ya da tezgâhın üzerine yatırırdı. Ardından Gail sanki Nick'e kı-

yak yapıyormuş gibi davranırdı. Her ikisi de öyle olmadığını bildiği halde.

Akşamın serinliği omzunun üzerinden saçlarına çarpıp çıplak bedenini sarıyordu. Zor da olsa serinliği hissediyordu. Delaney geri dönmüştü. Henry'nin öldüğünü duyduğu zaman onun cenaze için geleceğini biliyordu. Yine de onu yaşlı adamın tabutunun diğer ucunda saçlarını 5 değişik kırmızı renge boyamış olarak görmekten dolayı şaşkındı. Onca yıldan sonra hâlâ Nick için porselen bir bebek gibiydi. İpek gibi yumuşak ve narin. Onu görmek tüm hislerinin geri gelmesine sebep olmuştu. Tıpkı onu ilk fark ettiği zaman hissettiği gibi. O zamanlar Delaney'in saçları sarıydı ve yedi yaş daha gençti.

Yaklaşık yirmi yıl önceki o gün, Henry Shaw'ın yeni eşi ile ilgili haberleri duymuştu. Bu habere inanamamıştı. Henry tekrar evlenmişti. Henry'nin yaptığı her şey Nick'i de ilgilendirdiğinden, Nick ve erkek kardeşi Louie eski bisikletlerine atlayıp gölün etrafından dolanarak Henry'nin büyük malikânesine sürmüşlerdi. Bisikletin tekerlekleri ile beraber Nick'in adeta kafası da dönüyordu. Henry'nin annesiyle asla evlenmeyeceğini biliyordu. Nick kendini bildi bileli birbirlerinden nefret ediyorlardı. Hiç konuşmuyorlardı bile. Henry çoğunlukla Nick yokmuş gibi davranmayı tercih ediyordu ama belki artık bu durum değişirdi. Belki de Henry'nin yeni eşi çocukları severdi. Hatta belki onu da severdi.

O gün Nick ve kardeşi Louie, bisikletlerini çam ağaçlarının arkasına gizledikten sonra bellerine kadar uzanan çalıların arasından çim bahçeye doğru ilerlemeye başlamışlardı. Louie on iki yaşındaydı. Nick'den iki yaş daha büyüktü. Ama buna rağmen Nick kardeşine göre daha sabırlıydı. Bu, belki de sabretmeye alışık olmasındandı ya da Henry Shaw'a olan ilgisi kardeşininkinden çok daha kişiseldi. Oğlanlar kendilerini rahat ettirecek bir pozisyon belirleyip beklemeye başladılar.

Louie zorlu geçen bir saatlik bekleyişten sonra "Dışarı çıktı-

ğı falan yok,” diye söylenmişti. “Bir saatten fazladır burada bekliyoruz.”

Nick “Er ya da geç çıkacak,” diyerek kardeşine baktı ve ardından yine dikkatini büyük gri malikânenin girişine yöneltti. “Çıkmak zorunda.”

“Hadi gidip Bay Bender’in gölünde balık tutalım.”

Her yaz Clark Bender, arka bahçesindeki gölü kahverengi alabalıklarla doldururdu. Ve her yaz da Allegrezza kardeşler birkaç tane büyükçe balığı kaçıırırlardı. Nick “Annem çok kızacak,” diye kardeşini uyardı. Geçen hafta avuçlarının içinde patlayan tahta kaşığı hissinin hâlâ unutamamıştı. Benita Allegrezza genellikle çocuklarını vahşi bir içgüdüyle savunurdu. Ama Bay Bender’in suçlamalarını o dahi reddedemiyordu. Ne de olsa o ikisi eve keskin balık kokusu ve sopalarında sallanan bir kaç alabalıkla geliyorlardı.

“Fark etmez bile çünkü Bay Bender kasaba dışında.”

Nick tekrar Louie’ye baktı ve tüm o aç alabalıkların ellerini kaşıdıracağını da düşünerek “Emin misin?” diye sordu.

“Evet.”

Nick gölü ve oltasını bekleyen onlarca alabalığı düşünüp, kafasını geriye ve sonra da öne doğru atarak dişlerini sıktı. Madem ki Henry Shaw tekrar evlenmişti, Nick müstakbel eşini görmek için bekleyecekti.

Louie “Sen çılgınsın,” diyerek aceleyle çalılıkların arasından geri doğru çekildi.

“Balık tutmaya mı gidiyorsun?”

“Hayır. Eve gidiyorum ama önce kertenkelelerin suyunu boşaltmam gerekiyor.”

Nick gülümsedi. Ağabeyinin böyle havalı şeyler söylemesi hoşuna gidiyordu. “Anneme nerede olduğumu söyleme.”

Louie pantolonunun fermuarını çözdü ve iç çekerek bir çam ağacına doğru yaslandı. “Fazla uzaklaşma yoksa annem anlar.”

“Merak etme.” Louie bisikletine atlayıp uzaklaşmaya başladığında Nick bakışlarını evin ön tarafına doğru çevirdi. Çenesini eline yaslayarak kapıyı izlemeye başladı. Beklerken Louie’yi ve onun gibi bir ağabeye sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu. Onunla her şey hakkında konuşabiliyordu ve Louie hiçbir zaman onunla alay etmiyordu. Louie okuldaki ergenlik filmini dahi izlemişti ve Nick ona çok özel sorular sorabiliyordu. Mesela aletinde ne zaman tüyler çıkacağı gibi. Bir erkeğin Katolik annesine rahatça soramayacağı türden sorulardı bunlar.

Bir orman karıncası Nick’in kolunda gezinmeye başladı. Tam karıncayı parmaklarının arasında ezecekti ki evin ön kapısı açıldı ve Nick donakaldı; Henry evden verandaya çıkıp yürüdü ve durup omzunun üzerinden geriye doğru baktı. Elini hareket ettirmediğinde küçük bir kız kapıdan dışarı çıkıp yürümeye başlamıştı. Bir topak sarı kıvrıkcık saç, yüzünü çevreleyip sırtından dökülüyordu. Kız Henry’nin elini tuttu ve ikisi verandanın etrafından yürüyerek merdivenlerden indiler. Kızın üzerinde beyaz fırfırlı bir elbise ve dantel çoraplar vardı. Adeta pazar panayırına gider gibi giyinmişti ama günlerden pazar değildi. Henry, Nick’in olduğu yeri işaret ettiğinde Nick nefesini tuttu ve fark edilmekten ürktü.

Çimenlik alanda ilerlerken Henry küçük kıza “Tam şuranın arkasında,” diye işaret ederek Nick’in saklandığı yeri gösterdi. “Orada muhteşem büyüklükte bir ağaç var. O ağaca bir çardak ev yapabiliriz diye düşündüm.”

Küçük kız elini tuttuğu uzun boylu adama doğru bakarak kafasını salladı. Altın sarısı bukleleri bir nehir gibi kıvrılıyordu. Teni Nick’in teninden çok daha beyazdı. Büyük gözleri de kahverengiydi. Nick onun teyzesi Narcisa’nın cam büfede kilitli tuttuğu oyuncak bebeklere benzediğini düşündü. Nick’in o sevimli oyuncaklara dokunması yasaktı. Zaten aslında bunu hiç de istememişti.

Kız “Winnie the Pooh’daki gibi mi?” diye sordu.

“Hoşuna gider miydi?”

“Evet, Henry.”

Henry bir dizinin üzerine çömeldi ve kızın gözlerinin içine bakarak “Ben artık senin babanım. Bana baba diyebilirsin,” dedi.

Nick’in göğsü sıkıştı ve kalbi o kadar hızlı çarpmaya başladı ki nefes alamaz oldu. Bu sözleri duyabilmek için hayatı boyunca beklemişti ama Henry bu sözleri donuk suratlı Winnie the Pooh’u seven salak bir kıza söylüyordu. Bir ses çıkartmış olmalıydı ki, Henry de kız da Nick’in saklandığı yöne doğru baktılar.

Henry “Kim var orada?” diyerek doğruldu.

Yavaşça midesine yayılan korkuyla beraber Nick ayaklarının üzerine kalkarak annesinin babası olduğunu söylediği adamla yüzleşti. Dik omuzlarla doğrulmuş, Henry’nin gözlerine bakıyordu. Koşup kaçmak istiyordu ama kıpırdayamadı.

Henry ısrarla “Sen ne yapıyorsun orada?” diye sordu.

Nick çenesini havaya doğru kaldırdı ama cevap vermedi.

Kız “Bu kim Henry?” diye sordu.

Henry “Hiç kimse,” diyerek cevap verdikten sonra Nick’e doğru baktı.

“Şimdi hemen evine git ve bir daha buralara gelme.”

Göğsüne kadar yükselen çalılıkların arasında dizleri titreyip midesi acıyarak dikilen Nick Allegrezza hayallerinin yıkıldığını hissetmişti. Henry Shaw’dan nefret ediyordu. “Sen kertenkele suratlı baş belasının tekisin,” diyerek bakışlarını altın saçlı kıza doğru çevirdi. Ondan da nefret ediyordu. Gözlerindeki öfke ve kızgınlıkla arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Asla da geri gitmedi. Gölgede bekleme zamanları bitmişti. Asla sahip olamayacağı şeyler için artık beklemeyecekti.

Ayak sesleri Nick’i daldığı anılarından çıkardı ama arkasını dönüp bakmadı.

Gail, Nick'in arkasına doğru yaklaşıp kollarını beline doladı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Elbisesinin ince kumaşı çıplak göğüslerini Nick'in bedeninden ayıran tek şeydi.

"Ne hakkında?"

"Yeni ve değişmiş olan benle ilgili."

Nick dönüp Gail'e baktı. Karanlıkta onu pek iyi göremiyordu. "İyi görünüyorsun," diye cevap verdi.

"İyi mi? Bu göğüsler için binlerce dolar harcadım ve söyleyebileceğin en iyi şey bu mu? İyi!"

"Ne söylememi istiyorsun ki? Paranı tuzlu su yerine araziye atırsaydın mı deseydim?"

Gail sesinde hafif bir gücenme tonuyla "Erkeklerin büyük göğüsleri sevdiğini sanıyordum," dedi.

Bir kadının bedeniyle neler yapabildiği daha önemli, büyük ya da küçük fark etmez. Nick sahip olduklarını nasıl kullanacağını iyi bilen kadınlardan hoşlanıyordu. Yatakta kontrolü kaybetmesine sebep olabilecek kadınlardan. Gail ise nasıl görüldüğü ile çok meşguldü.

"Tüm erkeklerin büyük göğüs fantezisi kurduklarını sanırdım."

"Tüm erkekler değil." Nick uzun zamandır bir kadın hayal etmemişti. Aslında çocukluğundan beri hiç fantezi kurmamıştı. Tüm fantezileri de hep aynıydı.

Gail kollarını Nick'in boynuna doladı ve parmak uçlarına yükselerek "Bir süre önce pek de şikâyetçi değildin halinden," dedi.

"Büyük göğüsleri beğenmediğimi söylemedim ki."

Gail elini Nick'in göğsünden karnına doğru kaydırdı. "O zaman benimle yine seviş."

Nick parmaklarıyla Gail'in bileklerini kavradı ve "Ben sevişmem," dedi.

“Madem öyle yarım saat önce yaptığımız neydi o zaman?”

Nick tek bir cevapla bu soruyu yanıtlamayı düşündü ama açık sözlülüğünün Gail’in pek de hoşuna gitmeyeceğinin farkındaydı. Onu eve bırakmayı düşünmüştü ama Gail avucunu Nick’in pantolonunun önüne doğru götürdü ve Nick de kafasında neler olduğunu anlamak için bir süre durdu. Nick “O seksti. İkisinin birbiriyle alakası yok,” dedi.

“Çok keskin konuşuyorsun.”

“Neden? Seksle sevişmeyi birbirine karıştırmadığım için mi?”

Nick söylediklerinin keskin olduğunu düşünmüyordu, sadece ilgilenmiyordu o kadar. Bildiği kadarıyla aşk karşılıksız bir şeydi. Bir sürü vakit kaybı ve duygusallıktı.

Gail elini Nick’in aletine bastırdı. “Belki hiç âşık olmamışsındır. Belki de bana âşık olursun.”

Nick içten içe kıkırdadı. “Böyle bir beklentiye hiç girme.”

BÖLÜM 2

Cenazeden sonraki sabah Delaney geç saate kadar uyudu ve neredeyse Truly kasabasının Hayırseverler Cemiyeti toplantısını kaçıracaktı. Tüm öğleden sonra evde kalıp dinlenmeyi ve annesiyle biraz vakit geçirmeyi ümit ediyordu. Akşam üzeri kolejden eski arkadaşı Lisa Collins ile buluşacaktı. Mors'un barında buluşmak için sözleşmişlerdi. Bir kaç margarita içip dedikodu yapacaklardı.

Fakat Gwen'in Delaney için farklı planları vardı. Delaney mutfağa girer girmez Gwen "Toplantı için kalmanı isterim," dedi. Delaney pastel mavi renkler içerisinde adeta dergiden fırlamış gibi görünüyordu. "Larkspur Parkı için yeni ekipmanlar alabilmeyi ümit ediyoruz. Sanırım sen para toplamak konusunda bize yaratıcı fikirlerinle yardımcı olabilirsin."

Delaney annesinin sıkıcı toplantılarından birine katılmaktansa alüminyum bir kabı çiğnemeyi tercih ederdi. "Planlarım var," diyerek yalan söyledi ve ısıtılmış simidin üzerine çilekleri yerleştirdi. Artık yirmi dokuz yaşındaydı ama hâlâ annesini hayal kırıklığına uğratmaktan kendini alıkoyamıyordu.

"Ne planı?"

"Öğle yemeğinde bir arkadaşımla buluşacağım." Arkasına yaslanıp simidinden bir lokma ısırды.

Gwen'in mavi gözlerinin etrafında küçük kırışıklıklar belirdi. "Şehre bu kılıkta mı gideceksin?"

Delaney beyaz kolsuz bluzuna, siyah kot şortuna ve ince tabanlı herkül sandaletlerine baktı. Aslında gayet sıradan giymişti ama belki de sandaletleri bu küçük kasaba için biraz fazla orijinaldi. Umursamıyordu; sandaletlerini seviyordu. “Kıyafetlerim hoşuma gidiyor,” dedi. Yine kendini dokuz yaşında gibi hissediyordu. Bu hissi sevmiyordu. Bu his ona Truly kasabasını Henry’nin vasiyeti okunur okunmaz bir an önce neden terk etmek istediğini hatırlatıyordu.

“Seninle haftaya alışverişe çıkarız. Arabayla Boise’e gider tüm günü alışveriş merkezinde geçiririz.”

Gwen içten bir mutlulukla gülümsedi. “Artık eve döndüğüne göre ayda bir kez yapabiliriz bunu.”

İşte buyrun. Gwen, Henry öldüğü için Delaney’in tamamen Truly’ye döneceğini varsayıyordu. Ama Henry, Delaney’in Truly kasabasından ayrılması için tek neden değildi.

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok anne,” diyerek kahvaltısını tamamladı. Birkaç günden daha fazla kalırsa Gwen’in onu Liz Claiborne’a benzetip hayırseverler cemiyetinin saygın bir üyesi haline getireceğinden en ufak bir şüphesi dahi yoktu. Sadece ailesini memnun etmek adına tüm çocukluğu ve gençliği boyunca olmadığı biri gibi davranıp, hoşlanmadığı kıyafetler giymek zorunda kalmıştı. Okulda saygınlık rolünü üstlenebilmek için adeta kendinden vazgeçmişti. Belediye başkanının kızı olarak büyümüştü. Bu durum mükemmel olmasını gerektiriyordu.

“O ayakkabılar rahatsız değil mi?”

Delaney kafasını salladı. Kasıtlı olarak konuyu değiştirerek “Bana yangından bahsetsene,” dedi. Truly’ye geldiğinden beri Henry’nin öldüğü gece neler olduğuna dair çok az şey duymuştu. Annesi bu konuda konuşmaktan pek hoşlanmıyordu ama artık cenaze bittiğine göre Delaney bilgi almak için ısrar ediyordu.

Gwen içini çekerek tereyağı bıçağına uzandı. Delaney konserve kapağı açmaya alıştı. Mutfak lavabosuna doğru ilerlerken

mavi sandaletlerinin topukları kırmızı tuğla taşlara çarparak ses çıkartıyordu. “Geçen pazartesi seni aradığımdan beri yeni bir şey duymadım.” Bıçağı tezgâhın üzerine bıraktı ve lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakarak konuştu: “Henry at kulübesindeyken yangın başlamış. Şerif Crow yangının ısıtıcının üzerinde unutulmuş birkaç keten tohumu bezinden çıkmış olabileceğini söyledi.” Konuşurken Gwen’in sesi dalgalanıyordu.

Delaney annesine doğru yürüdü ve kolunu omzuna koydu. Arka bahçeye, sandalın, göletin üzerinde yumuşakça dalgalanan silüetine bakarken sormaya cesaret edemediği o soruyu sordu. “Fazla acı çekmiş mi? Biliyor musun?”

“Sanmıyorum. Ama eğer öyleyse de bilmek istemiyorum. Ne kadar süre yaşadığını bilmiyorum. Belki de alevler bedenine ulaşmadan ölecek kadar Tanrı’nın acımasına vâkıf olmuştur. Bilmiyorum. Sormadım. Bu hafta olan her şey yeterince zor ve acı vericiydi.” Boğazını temizlemek için bir an durakladı. “Yapacak çok işim vardı. Tüm bunları düşünmek hoşuma da gitmiyor zaten.”

Delaney annesine bakarken hayatında ilk kez kendisine can veren bu kadınla organik bir bağı olduğunu hissetti. Normalde çok farklı olmalarına rağmen bir yandan da ne kadar benzediklerini fark etti. Her ikisi de hatalarına rağmen Henry Shaw’ı seviyordu.

“Eminim arkadaşların bugünkü toplantıyı iptal etmeni anlayışla karşılayacaklardır. İstersen onlarla ben konuşabilirim.”

Gwen dikkatini Delaney’e yönelterek kafasını salladı. “Sorumluluklarım var Laney. Sonsuza dek hayatımı donduramam.”

Sonsuza dek? Henry öleli bir hafta, gömüleli de yirmi dört saat bile olmamıştı. Elini annesinin omzundan çektiğinde bağlantının koptuğunu hissetti. “Biraz dışarı çıkacağım,” diyerek arka kapıya doğru yöneldi. Hayal kırıklığını belli etmek istemiyordu. Sabahın ilerleyen saatlerinin esintisi çam kokusuyla dolu havayı yaprak sesleriyle dolduruyordu. Derin bir nefes alıp arka bahçeye doğru ilerledi.

Onun ailesini anlatacak en iyi kelime hayal kırıklığıydı. Adeta birbirlerini aldatırcasına yaşamışlardı; ve sonuç olarak da birbirlerini hayal kırıklığına uğratmaları kaçınılmaz olmuştu. Delaney uzun zaman önce annesinin ne kadar yüzeysel bir kadın olduğunu anlamıştı. Özden ziyade dış görünüş ile ilgileniyordu. Ayrıca Delaney, Henry'nin de tam bir kontrol manyağı olduğunu kabullenmişti. Henry'nin beklentilerine göre davranıldığı zaman o mükemmel bir baba oluyordu. Henry Delaney'e tüm vaktini ve emeğini vermişti. Onu ve arkadaşlarını tekneyle dolaştırır ya da kampa götürürdü. Ama gerçek şu ki, Shaw ailesi her yaşadıklarını bir ödül ya da ceza niteliğinde yaşarlardı. Delaney her zaman sevginin bile koşullu olduğunu hissedip hayal kırıklığına uğrardı.

Delaney uzun bir çam ağacının yanındaki geniş patikadan arka çimenliğe doğru ilerledi. İki adet pirinç levhanın asılı olduğu köpek kulübelerindeki köpeklerin isimlerinin Duke ve Dolores olduğu anlaşılıyordu.

“Çok tatlısınız bebekler,” diyerek köpekleri okşayıp yumuşak burunlarına dokundu. Delaney köpekleri çok severdi. Duke ve Dolores'in anne ve babasıyla büyümüşü, Clark ve Clara. “Zavallı bebekler tüm gün burada kapalı mısınız siz?” Köpekler Delaney'in parmaklarını yaladılar. Delaney diz çöktü. Köpekler çok bakımlı ve iyi eğitilmişlerdi. Kahverengi uzun suratları ve mavi gözleriyle Delaney'e bakıp adeta bizi serbest bırak dercesine yalvıyorlardı. Delaney “Nasıl hissettiğinizi biliyorum. Ben de burada kapana kısılp kalmıştım bir zamanlar,” dedi. “Pekala, sizi bırakacağım ama bahçeden dışarı çıkmak yok.”

Kulübenin kapısı açılır açılmaz Duke ve Dolores kendilerini dışarı attılar ve Delaney'in yanından şimşek gibi geçip gittiler. “Kahretsin, geri gelin!” Delaney arkalarından seslendi ve arkasını dönüp baktığında ormanın içinde kaybolan kuyruklarını gördü. Onları serbest bırakırken kendi kendilerine geri döneceklerini ümit ediyordu. Ardından evin birkaç kilometre ilerisindeki otobanı düşündü. Kulübeden iki deri tasma kapıp arkala-

rından koştı. Köpeklerle karşı ekstra bir bağlılığı yoktu ama otonom olmalarını da istemiyordu. “Duke! Dolores!” Olabildiğince hızlı koşmaya başladı. Ayağındaki sandaletlerle dengesini korumak için ekstra çaba sarf ediyordu. “Yemek vakti. Et var. Haydi gelin.” Ormanın içinde onları çocukluğundan hatırladığı patikalarda takip etmeye başladı. Uzun ağaçların gölgesinde, fundalıklar ayaklarına ve bileklerine çarpa çarpa koşmaya devam ediyordu. Köpeklerle yetiştiğinde Henry’nin onun için yaptığı kulübenin oraya gelmişti. Tam boyunlarından yakalayacakken köpekler yeniden uzaklaştılar. Bir adım mesafede olmasalar onları kovalamaktan vazgeçerdi. Kısa boylu bir kavak ağacının altında onları kovalamaya devam ederken devrilmiş bir çam ağacına takılarak kendini yaraladı.

“Kahretsin!” diyerek lanet okudu. Duke ve Dolores kalçasının üzerine oturmuş kuyruk sallayarak Delaney’in başladığı işi bitirmesini bekliyorlardı. Delaney “Gelin buraya,” diye emir verircesine seslendi. İkisi de itaat edercesine kafasına eğmişti ki Delaney bir adım atar atmaz sıçrayarak koşmaya başladılar. “Geri gelin buraya!” Gitmelerine izin vermeye karar verdi ama tam o sırada annesinin evindeki hayırseverler cemiyeti toplantısını hatırladı. Ormanda bu salak köpekleri kovalamak iyi bir fikir gibi geldi o anda.

Küçük bir tepe boyunca onları takip etti ve nefes almak için bir çam ağacının altında durdu. Önünde uzanan çimen kaplı, ağaçlardan temizlenmiş düzlüğü görünce şaşırdı. Bir buldozer ve kepçe yan yana kocaman bir kamyonun üzerinde duruyorlardı. Parlak turuncu boyalarla yerde birkaç nokta işaretlenmişti. Siyah bir Wrangler marka cip vardı ve; Nick Allegrezza kalabalığın ortasında ayakta duruyordu. Duke ve Dolores de Nick’in yanındaydı.

Delaney’in kalbi boğazında atmaya başladı. Nick Truly’ye yaptığı kısa seyahatte karşılaşmak istemediği tek kişiydi. Delaney’in hayatındaki en utanç verici deneyimin tek kaynağıydı. Arkasını dönüp geldiği yoldan geri gitmemek için kendini zor tuttu. Nick

onu görmüştü ve kesinlikle kaçırmaya niyeti yoktu. Kendi kendini ona doğru yavaşça yürümek için zorladı.

Geçen gün Henry'nin cenazesinde giydiği kıyafetler üzerindeydi. Beyaz bir tişört, yırtık bir Levi's pantolon ve altın küpe. Fakat farklı olarak bugün traş olmuştu ve saçını da atkuyruğu yapmıştı. Reklâm panolarından fırlamış gibi görünüyordu.

Delaney "Merhaba," diye seslendi. Nick hiçbir şey söylemedi. Öylece duruyordu. Gri gözleriyle Delaney'i süzerken bir eliyle de Duke'un kafasını okşuyordu. Delaney midesine yerleşip düğümlenen tuhaf hisle mücadele ediyordu. Nick'le arasında sadece birkaç adım mesafe vardı. "Henry'nin köpeklerini yürüyüşe çıkar-mıştım," dedi. Tekrar Nick'in sabit ve sessiz, kavranamaz bakış-larıyla kendini tehdit altında hissetti. Nick, Delaney'in hatırladığından daha uzundu. Delaney'in kafası Nick'in omzuna dahi gel-miyordu. Göğsü genişti. Kasları da büyümüştü. En son Nick'e bu kadar yakın durduğunda hayatı Nick tarafından alt üst edilmiş ve sonsuza dek de değiştirilmişti.

O Delaney'in yaşamında her zaman bir yasaktı. Ve Delaney bir böceğin, ışığın etrafında dolaşması gibi kendini ona mahkûm hissediyordu. Delaney serbest bırakılmaya özlem duyan iyi bir kız gibiydi. Nick'in tek yapması gereken şey, parmaklarıyla ona uzanıp o sihirli dört kelimeyi fısıldamasıydı. Serseri dudaklarından dökülen baştan çıkarıcı o dört kelime. "Buraya gel, vahşi şey." Nick bu kelimelerle ona hitap ettiğinde Delaney on sekizindeydi. Âdeta Delaney'in içindeki gerçekliğe seslenmişti. O zaman-lar Delaney çok saftı. Kanatlarını kullanarak uçmayı hiç denememiş bir kuş gibiydi. Asla kendi başına nefes almaya çalışmamıştı. Nick onun için adeta direkt olarak beynine hücum eden oksijen gibiy-di. Ama bunun bedelini ödemişti.

"Clark ve Clara kadar iyi muamele görmüyorlar," diyerek Nick'in sessizliğinden rahatsız olduğunu gizlemek istercesine konuşmasına devam etti.

Nick en nihayetinde konuştuğunda hiç de Delaney'in beklediği türden sözler çıkmamıştı ağzından. "Saçlarına ne yaptın?"

Delaney parmaklarıyla yumuşak buklelerine dokunarak "Ben beğeniyorum," dedi.

"Sarı saç sana daha çok yakışıyor."

Delaney'in eli aşağı doğru düştü ve bakışlarını Nick'in ayakları dibindeki köpeklerle yöneltti. "Sana fikrini sormadım."

Delaney saçını gerçekten beğeniyordu. Gerçi beğenmese de bunu tam olarak ifade edemezdi. Eğilip Duke'un boynuna tasma-yı takarken bir yandan da Nick'e "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu. "Yağma mı?"

"Hayır. Kutsal Pazar gününde asla talan yapmam. Güvendesin."

Delaney Nick'in koyu suratına baktı. "Ama cenazeler bunun için uygun bir ortam, öyle mi?"

Bir sinir dalgası Nick'in alnının kırışmasına sebep oldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dünkü sarışın. Henry'nin cenazesini resmen çöpçatanlık yapılan bir bar ortamına çevirdin. Bu gerçekten çok kaba ve saygısızcaydı. Senin için bile."

Nick'in kaşlarındaki çatılma dağıldı ve yerini hafif bir gülümsemeye bıraktı. "Kıskandın mı?"

"Kendi kendine böbürlenme."

"Detayları duymak ister misin?"

Delaney gözlerini devirdi ve "Şaşırt bakalım beni," dedi.

"Emin misin? Oldukça vıcık vıcık bir hikâye."

"Sanırım baş edebilirim." Saçını kulağının arkasına yerleştirdi ve Dolores'e uzandı.

Delaney köpeği tutmadan önce Nick uzanıp Delaney'i bileğinden kavradı ve "Buraya ne oldu?" derken bir yandan da Delaney'in avucunu elinin içinde tutuyordu. Nick'in avucu büyük, sıcak ve nasırlydı. Başparmağıyla da Delaney'in avucunda-

ki yarayı okşuyordu. Bir anda Delaney'in parmak uçlarında tuhaf bir uyuşma ve gıdıklanma hissi belirdi. Ardından da kollarına yayıldı.

Delaney elini çekerek "Önemli bir şey değil," dedi. "Devrilmiş bir ağaca tırmanırken çizdim."

Nick Delaney'in suratına baktı. "Bu ayakkabılarla devrilmiş bir ağaca mı tırmandın?"

Bir saatten kısa bir süre içinde ikinci kez en sevdiği ayakkabılara laf atılıyordu. "Ayakkabılarımda tuhaf bir şey yok."

"Tabii eğer sado-mazoşist bir kadın değilsen." Birden Nick'in bakışları Delaney'in vücudunda dolaştı ve tekrar suratına bakarak "Öyle misin?" diye sordu.

Delaney tekrar Dolores'e uzanarak "Hayal kurmaya devam et," dedi ve bu sefer Dolores'in tasmağını taktı. "Kelepçe ve kamçı benim iyi zaman geçirme anlayışında yeri olmayan şeyler."

"Tüh, bu yazık oldu işte." Nick kollarını göğsünde kavuşturdu ve kalçasını cipin tekerleğinin çamurluğuna dayadı. "Truly'nin en tecrübeli sado-mazoşist kadını sanırım 1990'larda yaşamış olan Wendy Weston'du."

"Popono kamçıyla vuran iki kadının üstesinden gelebilir misin?"

Nick "Beni kaçırmaya ne dersin?" derken hafifçe gülümsüyordu. "Wendy'den daha hoş görünüyorsun ve doğru ayakkabıları giymişsin."

"Hay Allah, teşekkürler. Ne yazık ki yarın öğleden sonra Truly'den ayrılıyorum."

Nick bu cevaba biraz şaşırdı ve "Kısa bir ziyaret," diye karşılık verdi.

Delaney omzunu silkerek köpekleri kendine doğru çekti. "Daha uzun kalmayı hiç düşünmedim." Muhtemelen onu tekrar görmeyecekti, bu yüzden karanlık suratındaki hatlara dikkatli-

ce baktı. Gerçekten de Nick çok yakışıklıydı. Belki de Delaney'in onu hatırladığı kadar da kötü biri değildi. Delaney hoş bir adamı es geçmezdi ama en azından Mustang arabasının kaportasında yaşananları ona hatırlatma kabalığında bulunmamıştı. On yıl olmuştu; belki de olgunlaşmıştı. "Hoşça kal Nick," dedi ve bir adım geri attı.

Nick iki parmağıyla kaşına doğru bir selam çaktı ve Delaney de arkasını dönüp, köpekleri de çekerek geldiği yöne doğru uzaklaşmaya başladı. Küçük bayırın tepesine ulaştığında omzunun üzerinden kafasını çevirip arkaya baktı. Nick bıraktığı yerde kolları göğsünün önünde birleşmiş olarak cipe yaslanmış ona bakmaya devam ediyordu. Delaney karmaşık ormanın gölgesine doğru girerken Nick'in, Henry'nin cenazesinde götürdüğü sarışını hatırladı. Nick belki olgunlaşmıştı ama yine de damarlarında kan yerine saf testosteron aktığına bahse girerdi.

Duke ve Dolores tasmalarına asılırken Delaney onları daha da sıkı kavırıyordu. Bir yandan da Henry'yi ve Nick'i düşündü. Acaba Henry Nick'i vasiyetine dâhil etmiş miydi? Bir kez olsun uzlaşmayı denemişler miydi? Ve acaba Henry ona nasıl bir miras bırakmıştı? Kısa bir süreliğine bir hediye paketi dolusu para hayal etti. Bir kucak dolusu parayla neler yapabileceğini hayal etmeye başladı. Öncelikle arabasının borcunu öderdi sonra da Bergdorf Goodman marka ayakkabılar alırdı. Normalde sekiz yüz dolarlık ayakkabıları asla almaya gücü yetmezdi. Ama bunu çok istiyordu.

Peki ya Henry ona çok büyük bir çanta dolusu para bıraktıysa?

Kendi salonunu açabilirdi. Kuşkusuz. Bir sürü ayna olan modern bir kuaför salonu açardı. Yerler mermer ve aksesuarlar da paslanmaz çelik olurdu. Epeydir kendi işini kurmayı hayal ediyordu. Ama ona engel olan iki şey vardı. Birincisi, birkaç yıldan fazla süreyle yaşamak istediği şehri henüz bulamamıştı. İkincisi, yeterince parası yoktu.

Delaney daha önce tırmandığı devrilmiş ağacın önünde dur-

du. Duke ve Dolores ağacın altından sürünerek geçmeye başla-
yınca Delaney de yolu uzatarak ağacın etrafından dolandı. San-
daletleri sendelemesine sebep oldu ve topukları çamura battı. Zar
zor fundalığa doğru yürürken, ısırın böcekleri ve keneleri düşün-
dü. Bir anda omurgasından yukarı bir ürperme hissetti. Hemen
kafasından bu ürkütücü düşünceleri uzaklaştırıp onun yerine
mükemmel kuaför salonunu kurma hayallerine geri döndü. Beş
sandalye ile başlamayı düşündü. Manikür ve pedikür yapmaktan
nefret ettiğinden, bu iş için birilerini bulmayı düşünüyordu. Sev-
diği şeyleri yapacaktı; saç kesmek, dedikodu yapmak ve müşteri-
lerine kahve ikram etmek. Saç kesimi ve fön için yetmiş beş do-
larla işe başlamayı düşündü. Başlangıçta bu indirimli fiyatla işe
başlamak ve daha sonra müşterilerin ayağı alıştıkça yavaş yavaş
artış yapmak en doğrusu olacaktı.

*Tanrı Amerika'nın serbest piyasa sistemini kutsasın. Böylece
herkes istediği fiyattan ürününü satabiliyor.* Bu düşünceler onu
tekrar Henry'ye ve vasiyetine götürdü. Her ne kadar kendi salo-
nunu açmayı hayal etse de Henry'nin ona para bırakacağından
şüpheliydi. Ona bırakacağı hediye muhtemelen Delaney'in sahip
olmak istemeyeceği bir şey olacaktı.

Delaney dikkatle Huckleberry çayını geçerken köpekler sıç-
rayarak buz gibi suları Delaney'in üzerine sıçratıyorlardı. Henry
muhtemelen ona uzun süre işkence gibi gelecek bir hediye bırak-
mıştı. Mesela iki eğitimsiz köpek gibi.

Truly şehir merkezinde iki tane manav, üç restoran, dört
bar ve yenice inşa edilen trafik lambaları vardı. Vadi Manzara-
lı Drive-In iş olmadığı için beş yıldır kapalıydı. Ve iki kuaför sa-
lonundan biri olan Gloria's, Gloria'nın âni vefatından bir ay önce
kapanmıştı. Gloria... çok iri yarı olan bu kadın Bayan Hillard'ın

saçlarını yıkarken kalp krizi geçirip ölmüştü. Zavallı Bayan Hillard hâlâ kâbuslar görüyordu.

Eski belediye binası polis karakolunun ve orman işletme binasının hemen yanındaydı. Kasabadaki üç kilise de, inananları kendine çekebilmek için adeta yarışan; Mormon, Katolik ve Yeniden-Doğuş Hristiyanlık kiliseleriydi. Yeni hastane, ilk ve orta öğrenim binasının hemen yanındaydı. Mort's Bar ise kasabanın en ihtişamlı binasında, Trully'nin eski merkezinde, Value Hardware dükkânı ile Panda Restaurant'ın arasındaki ana binadaydı.

Mort's Bar sarhoş olmaktan çok daha fazlasını vaat ederdi. Soğuk Coors marka biraları ve sergilenen çeşitli geyik boynuzları ile ünlüydü. Bir sürü geyik türünün boynuzları barın arkasındaki duvarda sergilenirdi. Hayvanların o muhteşem boynuzlarına rengârenk iç çamaşırları, bikiniler, şortlar, sutyenler, iç çamaşırları asılırdı. Rengârenk bu eşyaların hepsi, onları bağışlayan sarhoşların imzasını taşırdı. Birkaç yıl önce barın sahibi bir jackolope avlayıp kafasını barın duvarına asmıştı ama ne kadar sarhoş olurlarsa olsunlar, kadınların hiçbirisi iç çamaşırlarını bu kadar korkunç görünen bir hayvanın boynuzuna asmak istemedi. Bu yüzden de kısa sürede o kafa bardan kaldırılıp arka tarafa taşındı.

Delaney şimdiye kadar Mort's Bar'a hiç gitmemişti. On yıl önce oraya gitmek için fazla gençti. Barın arka tarafına doğru bir yerlerde margaritasını yudumlarken mekânının çekiciliği karşısında adeta büyülenmişti. Aslında barın arkasındaki duvar haricinde Mort's da dünyanın her bir yanında görebileceğiniz binlerce bardan biriydi. Işıklar loştu ve müzik kutusu da yerinde sabitti. Bira ve sigara kokusu her şeye sinmişti. İstedğin gibi giyinmek serbestti ve Delaney bir çift pantolon ve Mossimo tişörtünün içerisinde o kadar rahattı ki, kendini evinde gibi hissediyordu.

Lisa'ya dönerek "Daha önce hiç çamaşırlarını bağışladın mı?" diye sordu. Buluştuktan birkaç dakika sonra iki eski arkadaş sanki hiç ayrılmamış gibi keyifli bir sohbete dalmışlardı.

Lisa “Hatırladığım kadarıyla hayır,” diye cevap verirken yeşil gözleri esprili bir ifadeyle parlıyordu. Lisa’nın bu hoş ve içten gülümsemesi ve kahkahaları dördüncü sınıftan beri ikisini bir arada tutan şeylerden biriydi. Kahverengi saçları hep dağınık bir atkuyruğu ile toplanmış olurdu. Delaney çok daha düzenliydi. O zamanlar sahip olduğu sarı saçlarının mükemmel bukleleri vardı. Lisa özgür ruhtu. Delaney ise özgür olmaya can atan bir ruhtu. Aynı müziklerden ve filmlerden hoşlanırlardı. İki kız kardeş gibi saatlerce tartışmaktan büyük keyif alırlardı. Her ikisi de birbirini güzel dengelerlerdi.

Lisa liseden mezun olduktan sonra üniversite eğitimine iç mimar olarak devam etti. Sekiz yıl boyunca Bois’de yaşadı. Bir tasarım firmasında çalışıp tüm işin sorumluluğunu üstlendi ama hak ettiği parayı alamadı. İki yıl önce işten ayrılıp Truly’ye geri döndü. Şimdiyse, *iyi ki bilgisayarlar vardı*, onların sayesinde evinden gayet yoğun bir şekilde tasarım işi yapıyordu.

Delaney arkadaşının hoş suratına ve dağınık atkuyruğuna baktı. Lisa akıllı ve çekici bir kızdı ama Delaney’in saçları hâlâ daha güzeldi. Delaney eğer kasabada daha fazla kalıyor olsaydı, arkadaşının saçlarına öyle bir kesim yapardı ki, o güzel gözlerini ön plana çıkartırdı.

Lisa “Annen bana Scottsdale’de güzellik uzmanı olduğundan bahsetti. Bir sürü ünlü müşterin olduğundan da bahsetti,” dedi.

Delaney annesinin durumu abartmasına hiç de şaşırtmamıştı ve margaritasından bir yudum aldı. Gwen, Delaney’in işinden hiç hoşlanmıyordu. Bunun bir sebebi de ona Henry’den önceki hayatını hatırlatıyor olması olabilirdi. Delaney’in o yıllarla ilgili konuşması yasaktı. O zamanlar Gwen, Vegas striptiz merkezlerinde dansçıların saçlarını yapıyordu. Ama Delaney annesi gibi değildi. O kuaför salonunda çalışmayı seviyordu. Ona uygun olan şeyi yıllar sonra en nihayetinde bulmuştu. Bu işin dokunsal hissiyatını, Paul Mitchell kokusunu ve minnettara bir müşterinin memnu-

niyetini görmeyi çok seviyordu. Delaney “Evet Scottsdale’de bir kuaför salonunda çalışıyorum ama Phoenix’de yaşıyorum,” dedi ve üst dudağındaki tuzu yaladı. “Ben işimi çok seviyorum ama annem yaptığım işten biraz utanıyor. Sanki fahişelik yapıyorum,” diyerek omzunu silkti. “İşin saatlerinden dolayı ben makyaj yapmıyorum ama bir keresinde Ed McMahon’ın saçını yapmıştım.”

Lisa “Sen güzellik uzmanı mısın yani?” diyerek güldü. “Bu harika bir şey. Helen Markham’ın Fireweed Lane’de bir salonu var.”

“Şaka mı yapıyorsun? Helen’i daha dün gördüm. Saçı berbat görünüyordu.”

“Ben işinde iyi olduğunu söylemedim ki.”

Delaney “Pekâlâ ben iyiyim,” dedi ve en nihayetinde eski rakibinden daha iyi olduğu bir şey bulduğuna sevinmişti.

Garson kız yaklaşarak masaya iki margarita daha bıraktı. “Şu taraftaki beyden,” diyerek barın ilerisini işaret etti.

Delaney adama baktığında Henry’nin arkadaşlarından biri olduğunu fark etti. “Teşekkür ettiğimizi söylersin,” dedi ve garson kız uzaklaşırken arkasından baktı. Delaney, Mort’s Bar’a geldiğinden beri kendine hiç içki almamıştı. Genç kızlığından hayal meyal hatırladığı kadarıyla erkekler âlem yapmak için hep masalarına gelirdi. Delaney üçüncü içkisini içiyordu ve dikkatli olmazsa çok kısa sürede sarhoş olabilirdi.

Lisa “Helen’i Tommy ile beraber, Tommy’nin ailesinin Vista Cruiser arabasının arka koltuğunda bastığın günü hatırlıyor musun?” diye sordu. Gözleri biraz perdelenmişti, o da sarhoş olmak üzereydi.

“Elbette hatırlıyorum. Bana birkaç arkadaşıyla dışarı çıkacağını söylemişti.” Lisa bir bardağı daha bitirip, üçüncü içkisini doldurdu. “Ona sürpriz yapmaya karar vermiştim ve yaptım da.”

Lisa güldü ve bardağını masaya bıraktı. “Bu çok komikti.”

Delaney’le Lisa’nın kahkahaları birleşti. “Gerçi o zamanlar hiç

de komik değildi. Yani onca kız arasından Helen Schnupp'un erkek arkadaşımı elimden almış olması gerçekten berbattı.”

Delaney işin önemli kısmına geçerek “Şu an nasıl görünüyor?” diye sordu.

“Hâlâ çok yakışıklı.”

“Lanet olsun.” En azından dökülen saçlardan bahsetmesini ümit etmişti. “Tommy'nin arkadaşının adı neydi? Hatırlıyor musun? Hep şu John Deere kasketini takardı. Hani sen çocuğa fena çarpılmıştın.”

Lisa'nın kaşları birden çatıldı ve “Jim Bushyhead,” diye cevap verdi.

Delaney parmaklarını şaklatarak “Evet tamam. Onunla bir süre takılmıştınız ama o seni şu bıyıklı ve koca göğüslü kızla aldatmıştı,” dedi.

“Tina Uberanga. Kız hem Basklı hem de İtalyan'dı, zavallı şey...”

“Seni aldattıktan sonra da bir süre hâlâ ona âşık olduğunu hatırlıyorum.”

“Hayır değildim.”

“Evet, öyleydin. En azından günde beş kere çocuğun evine gitmek zorunda kalıyorduk.”

“Hiç de değil.”

Henry'nin bir başka arkadaşından iki içki daha ikram edildi. Delaney teşekkürlerini iletip arkadaşına döndü. Dedikodularını birkaç beleş margarita eşliğinde devam ettirdiler. Saat dokuz buçuk civarında Delaney saatine baktı. İçtiği içkileri sayamaz olmuştu. Yanakları hafiften uyuşmaya başlamıştı. “Bugünlerde Truly'de taksi servisi olduğunu hiç sanmıyorum.” Şimdi içmeyi keserse zaten ayılması üç saatten fazla sürecekti; böylece bar kapanmadan önce eve kendi arabasıyla gidebilirdi.

“Hayır. En nihayetinde içinde küçük bir market olan bir ben-

zin istasyonumuz oldu ama o da saat on birde kapanıyor.” Lisa bir parmağıyla Delaney’e işaret ederek “Gecenin bir yarısı istediğin şeyleri alabilecek kadar büyük bir şehirde yaşadığın için çok şanslısın,” dedi.

“Sen sarhoş musun?”

Lisa öne eğildi ve itiraf edercesine konuştu. “Evet ve tahmin et bir de ne? Ben evleniyorum.”

Delaney şaşkınlıkla “Ne?!” diye haykırdı. “Evleniyorsun ve bana söylemek için bunca zaman bekledin, öyle mi?”

“Yani. Çünkü henüz kimseye bahsetmiyoruz. Tüm kasabaya yayılmadan önce kızına kendisi bahsetmek istiyor. Ama kızı gelecek haftaya kadar annesiyle beraber Washington’da olacak.”

“Kim peki? Şanslı adam kim?”

Lisa, Delaney’in gözlerinin içine bakarak “Louie Allegrezza,” diye cevap verdi.

Delaney defalarca gözlerini kırptı ve ardından kahkahaya boğuldu. “İşte bu iyi.”

“Ciddiyim.”

“Çılgın Louie.” Kafasını sallarken bir yandan da gülmeye devam ediyordu. “Dalga geçiyor olmalısın.”

“Hayır, dalga geçmiyorum. Sekiz aydır görüşüyoruz. Geçen hafta bana evlenme teklif etti ve ben de tabii evet dedim. Kasım’ın on beşinde evleniyoruz.”

“Nick’in kardeşi?” Delaney’in kahkahası kesilmeye başladı. “Sen ciddisin, değil mi?”

“Hem de gayet. Ama Sophie ile konuşmadan önce kimseye bahsedemeyiz.”

“Sophie?”

“İlk karısından olan kızı. Sophie on üç yaşında ve tam anlamıyla babasına çok düşkün. Louie, Sophie eve döndüğünde ona söylerse alışmasının en az altı ay alacağını düşünüyor.”

Delaney “Çılgın Louie,” diye tekrarladı, şaşırıp kalmıştı. “O hapiste değil miydi?”

Lisa “Hayır. Artık çılgınca şeyler yapmıyor,” dedi, duraksadı ve kafasını salladı. “Ayrıca hiçbir zaman da o kadar çılgın olmadı.”

Delaney arkadaşının son on yıl içerisinde kafasının üzerine düşüp hafıza kaybı geçirmiş olabileceğinden şüphelendi. “Lisa, beşinci sınıftayken Louie bir araba çaldı.”

Lisa “Hayır. Biz beşinci sınıftaydık. O dokuzuncu sınıftaydı. Ayrıca kaldırıma çıktığında arabayı geri götürüyormuş,” diyerek omuz silkti. “Aslında Olsenler’in köpeği Buckey’e çarpmamak için direksiyonu kırmasa belki de yakalanmazdı.”

Delaney kafasını toparlamak istercesine gözlerini kırptı ve “Buckey’i mi suçluyorsun?” diye hayretle sordu.

“O köpek hep serbest dolaşıyor.”

Truly’de bütün köpekler serbestti. “Zavallı Buckey’i suçladığına inanamıyorum. Sen gerçekten âşık olmalısın.”

Lisa gülümsedi. “Evet âşığım. Sen hiç, bir adamın teninde eriyip yok olmayı isteyecek kadar âşık olmadın mı?”

Delaney “Evet, birkaç kez başıma geldi,” diye itiraf etti. Arkadaşını biraz kıskanmıştı. “Ama bir süre sonra üstesinden geldim,” diye devam etti.

“Bu kadar uzakta yaşıyor olman çok kötü. Oysa nikâh şahidim olmanı çok isterdim. Hatırlasana birbirimizin nedimesi olmaya nasıl da yemin etmiştik.”

“Delaney “Evet,” diyerek iç çekti. “Ben Jon Carey ile ve sen de Andrew McCarthy ile evlenecektin.”

Lisa “*Pretty in Pink*,” diyerek iç çekti. “Ne hoş film. Andrew McCarthy Molly Rinwald’ı sadece yanlış taraftan geliyor diye terk ettiğinde ne çok ağlamıştık, hatırlıyor musun?”

“Çok ağlamıştık evet. Hatırlıyor musun-” derken barmenin sesi konuşmalarını böldü.

“Kapatıyoruz,” diye seslendi.

Delaney saatine baktı. “Kapatıyor musunuz? Henüz on bile olmadı.”

Lisa “Bugün pazar,” diye hatırlattı. “Pazar günleri barlar saat onda kapanıyor.”

Delaney panikle “İkimiz de araba kullanamayacak kadar sarhoşuz,” dedi. “Eve nasıl gideceğiz?”

“Louise beni alacak. Çabuk sarhoş olduğumu biliyor ve bu durumdan kendine fayda çıkarabileceğini ümit ettiğine eminim. Seni de eve bırakırız.”

Delaney annesinin dehşet dolu bakışlarla ön pencereden çıkın Louie Allegrezza’yı onu eve taşıırken izleyişini düşünemiyordu. Delaney bu düşünce üzerine gülümsedi. Ayık olamayacak kadar fazla margarita içmişti. “Eğer sorun olmayacaksa.”

Ama birkaç dakika sonra sanki barın sahibiymiş gibi içeri giren Louie değildi. Gelen Nick’ti. Tişörtünün üzerine ekoseli bir gömlek giymişti ve gömleğinin düğmelerini açık bırakmıştı. Delaney oturduğu yere çöküp kaldı. Sarhoş ya da ayık, Nick ile yüzleşmek hiç istemiyordu. Bugün onu gördüğünde geçmişte yaşadıkları şeyleri hatırlatmamıştı ama bu, şimdi bunu yapmayacağı anlamına da gelmiyordu.

Lisa “Nick!” diye barın ucundan elini sallayarak işaret etti. “Louie nerede?”

Nick onlara doğru yürürken bakışları Delaney’e kilitlendi. “Sophie bir şeylerle ilgili üzölmüş,” diye açıklamaya başladı. Bir an duraksadı ve bakışlarını gelecekteki yengesine doğru çevirdi. “Gelip seni almamı rica etti.”

“Delaney’i de eve bırakabilir miyiz?”

Delaney “Sorun değil,” diyerek konuşmaya dâhil oldu. Çantasını alıp ayağa kalktı ve “Yolumu bulabilirim,” dedi. Oda hafiften dönmeye başladı. Bir eliyle duvara tutundu ve “O kadar sarhoş olduğumu sanmıyorum,” dedi.

Nick'in ağzının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Berbat haldesin."

Delaney "Sadece biraz hızlı ayağa kalktım," diyerek elini şeftali rengi çantasına daldırdı ve bir çeyrek aramaya başladı. Annesini aramayı planlıyordu. Aslında buna bayılmıyordu ama annesinin Louie'yi görünce dehşete düşeceğini düşünüyorsa, Nick'i görmek onu havalara sıçratırdı.

Lisa "Araba kullanamazsın," diye ısrar etti.

"Kullanmayacağım —heey!" Nick Delaney'in çantasını elinden almış, çıkışa doğru ilerliyordu. Nick'den başka her adam bir bayanın şeftali rengi çantasıyla biraz komik görünebilirdi ama Nick değil.

Delaney ve Lisa, Nick'in arkasından gecenin karanlığına doğru onu takip ettiler. Annesinin çoktan yatıp uyumuş olduğunu ümit ediyordu. Delaney "Kahretsin, ne kadar soğuk," diye söylendi. Serin dağ esintisi teninin gözeneklerine işliyordu. Kollarını göğsünde birleştirdi ve Nick'in yanından yürümeye devam etti. Yaşadığı yerde, Phoenix'de hava hiç bu kadar soğuk olmuyordu. Geri dönmek için can atıyordu.

Lisa "O kadar da soğuk değil," derken Delaney'in sarı Miata marka arabasının yanından geçiyorlardı. "Resmen mızızın teki olmuşsun sen," diye de ekleyerek arkadaşına takıldı.

"Sen benden daha mızızsın. Hep de öyleydin zaten. Hatırlasana altıncı sınıftayken düştüğünde üç saat boyunca ağlamıştın."

"Ama kuyruk sokumumu incitmiştim."

Nick'in siyah cipinin yanında durdular. "O kadar çok da acı-mamıştı. Sen sadece koca mızızın tekiydin."

"Ben en azından lisede bir kurbağa incelemek zorunda olduğumuz için zırl zırl ağlamamıştım."

Delaney "Saçlarıma kurbağa midesi yapışmıştı," diye kendini savunmaya başladı. "Benim yerimde kim olsa ağlardı."

Nick “Tanrı aşkına bunu hak etmek için ne yaptım ben?” diye söylenerek arabanın kapısını açtı. Lisa koltuğu öne çekti ve “Emi-nim büyük bir günahtır,” diye Nick’e cevap verdi ve arka koltuğa yerleşti. Nick güldü ve koltuğu Delaney için düzeltti. Tam bir cen-tilmen gibi kapıyı tuttu. Delaney sarhoş olduğunun ve durumları yanlış yorumladığının farkındaydı ama belki de Nick değişmişti. Bir an durup sokak lambasının yarısını aydınlattığı suratına bak-tı. İsteddiği zaman herkesi etkileyebilecek bir çekiciliğe sahip ol-duğunun farkındaydı. Nick daha önce birkaç defa Delaney’e hoş davranmıştı; mesela dördüncü sınıftayken marketten elleri dolu çıkıp bisikletinin lastiğinin patlak olduğunu fark ettiği zaman. Nick tüm yol boyunca bisikleti taşımak konusunda ısrarcı olmuş-tu. Şekerini Delaney ile paylaşmıştı ve Delaney de ona sakız ver-mişti. Belki gerçekten de iyi bir adam olmuştu. “Eve bıraktığın için teşekkürler Nick.” Belki daha da iyisi onunla geçen, hayatı-nın o en berbat gecesini unutmuştu. Belki de Nick’in üzerine at-ladığı o günü unutmuştu. Nick “Ne zaman istersen,” derken hafif-çe gülümsüyordu ve “vahşi şey,” diyerek çantayı Delaney’e uzattı.

BÖLÜM 3

Delaney valizinin fermuarını çekti ve yatak odasına son bir kez bakarak, on yıl önce ayrıldığından bu yana hiçbir şeyin değişmediğini düşündü. Gül kurusu duvar kâğıtları, dantel perdeler ve müzik koleksiyonu tıpkı bıraktığı gibi duruyordu. Ona ait olan her şey bir gün geri döneceği düşünülerek olduğu gibi bırakılmıştı. Fakat bu oda ona, davetkâr ve istek uyandırıcı olmaktan ziyade boğucu geliyordu. Kendini bir an önce dışarı atmak istiyordu.

Şimdi tek yapması gereken vasiyeti dinleyip, annesine gitmek üzere olduğundan bahsetmekti. Gwen, Delaney'in suçluluk hissetmesi için elinden geleni yapacaktı. Bu yüzden Delaney bu yüzleşmeye pek de hazır değildi.

Odadan çıkıp merdivenlerden Henry'nin çalışma odasının bulunduğu alt kata inmeye başladı. Üzerine giymek için rahat bir kıyafet seçmişti; kolsuz pamuk bir elbise ve ayaklarına da düz sandaletlerini geçirmişti. Onu bekleyen uzun sürüş boyunca rahat edebileceği kıyafetleri seçmişti.

Ofisin girişinde, Henry'nin eski arkadaşlarından Frank Stuart, sanki Ritz-Carlton otelin kapı görevlisiymiş gibi Delaney'i karşıladı. Odaya girerken "Günaydın Bayan Shaw," diye Delaney'e eşlik etti. Henry'nin mülkiyetleri ile ilgilenen avukatı Max Harrison büyük masanın arkasında oturuyordu. İçeri girerken kafasını kaldırıp Delaney'e baktı. Delaney ile tokalaştılar ve kısaca sohbet ettiler. Ardından Delaney annesinin yanındaki yerine oturdu.

Delaney “Burada olmayan kim?” diye sorarken yanındaki boş duran sandalyeyi işaret ediyordu.

Gwen “Nick,” diye iç çekerek cevap verirken bir yandan da boynundaki inci kolye ile oynuyordu. “Gerçi Henry’nin onu vasiyetine neden dâhil ettiğini bir türlü anlayamıyorum ama. Son birkaç yıldır oğluna defalarca ulaşmayı denedi ama Nick her seferinde kapıyı babasının suratına kapadı.”

Yani Henry bir uzlaşma sağlamaya çalışmıştı. Delaney buna hiç şaşırmadı. Delaney Henry’nin, Gwen ile olan evliliğinde yasal bir varis edinmemesinden dolayı sahip olduğu tek oğlu olan Nick’e dönmüş olmasına hiç şaşırmıyordu.

Birkaç saniye sonra Nick odadan içeri girdi. Giydiği kömür rengi kumaş pantolon ve gözleriyle aynı renk ipek çizgili gömlek ile neredeyse ortama saygılı görünmeye çalışıyordu. Cenazenin tersine bu toplantı için özenle hazırlanmıştı. Saçlarını geriye doğru taramış ve küpesini de takmamıştı. Bakışlarını odada dolaştırdıktan sonra Delaney’in yanındaki yerini aldı. Delaney gözünün ucu ile Nick’e baktı ama o, kafası dimdik, öne doğru bakıyordu. Avuçları dizlerinin üzerine sakince yerleşmişti. Traş sonrası sürdüğü losyonun kokusu Delaney’in burnuna çarpıyordu. Geçen akşam Nick ona “Vahşi şey,” diye seslendiğinden beri onunla konuşmamıştı. Eve varana kadar onun varlığını adeta inkâr etmeye çalışmıştı. Seneler önce onunla yaşadığı o yüz kızartıcı durumdan sonra, onunla tekrar yüzleşmeye hiç niyeti yoktu.

Max herkesi selamladı. “Geldiğiniz için teşekkürler,” diyerek söze başladı. “Vakit kazanmak açısından sizden sorularınızı ben bitirene kadar saklamanızı rica ediyorum.” Boğazını temizledi ve önündeki kâğıtları düzelterek sakın bir ses tonuyla başladı: “*Idaho eyaletinin, Valley ilçesinin ve Truly kasabasının bir ferdi olan ben Henry Shaw bu yazılı metnin benim vasiyetim ve son dileğim olduğunu, bundan önce belirtilmiş olan tüm vasiyet ve eklerinin hükümsüz olduğunu beyan ederim.*”

"Metin 1: Güvenilir arkadaşım Frank Stuart' ı bu vasiyetin uygulayıcısı olarak beyan ve tayin ediyorum..."

Delaney, Max'ın kafasının arkasında bir noktaya bakarken, okuduklarını yarım yamalak dinliyordu. Vasiyeti uygulamakla görevli olan kişilerinin görevleriyle ilgilenmiyordu. Kafası çok daha önemli şeylerle doluydu. Bir yanında annesi diğer yanında Nick oturuyordu. Her ikisi de birbirinden hiç hoşlanmıyorlardı. Hep böyle olmuştu. Odayı dolduran gerginlik neredeyse elle tutulabilir derecedeydi.

Nick kollarını sandalyenin kenarına dayadığında kolu Delaney'in koluna değdi. Delaney hareketsiz durmak için adeta kendini zorluyordu. Sanki Nick ona hiç dokunmamış gibi bu durumu yok saymaya çalışıyordu.

Max, Henry'nin vasiyetindeki uzun süre Henry için çalışmış olan işçilerle ilgili kısmı okumaya başlamıştı. Ardından bir süre durakladı ve o sırada Delaney bakışlarını Max'e çevirdi. Max devam etmeden önce önündeki sayfayı dikkatlice kenara koydu.

" 'Bölüm 3 (A) Maddi varlığımın yarısını, süresi dolmamış tüm sigortaları ile beraber, karım Gwen Shaw'a miras bırakıyorum. Gwen mükemmel bir ești ve onu derinden sevdim.'

'(B) Kızım Delaney Shaw'a da mal varlığımın diğer yarısını bir şartla miras bırakıyorum. Bir yıl boyunca annesine bakmak için Idaho, Truly sınırlarından ayrılmadan yaşaması gerekiyor. Eğer Delaney bu vasiyetin şartına uymayı kabul etmez ve reddederse mal varlığımın yarısı oğlum Nick Allegrezza'ya kalacaktır.'

Delaney birden araya girerek "Tüm bunlar ne demek oluyor?" dedi. Ayağa kalkıp öne doğru atılmamasına sebep olan tek şey annesinin birden kolunu tutup sıkması oldu.

Max, Delaney'e baktı ve ardından, önündeki evraklara döndü.

"(C) Oğlum Nick Allegrezza'ya Angel Beach ve Silver Creek'deki arazileri bırakıyorum. Buraları dilediği gibi kullanabilir. Tek şartım, bir yıl süre ile Delaney Shaw ile seksüel herhangi bir ilişkiye

girmemesidir. Aksi durumda bu araziler de Delaney Shaw'a devredilecektir."

Delaney sandalyesinde kıpırdamadan, bilincini kaybetmiş gibi oturuyordu. Vücudundaki tüm ısı yüzüne yayılmaya başladı ve kalbi duracak gibi oldu. Max'in sesi bir süre daha duyuldu ama Delaney'in kafası o kadar karışmıştı ki, söylediklerini dinlemedi. Bir seferde hazmedemeyeceği kadar çok şey duymuştu. Max'in okuduğu birçok şeyi de zaten anlamamıştı. Son bölüm hariç. Nick'in onunla herhangi bir seksüel ilişkiye girmesinin yasaklandığı bölüm. Bu bölüm her ikisinin de suratına hızla çarpmıştı. Nick'in Henry ile aralarını düzeltmek için Delaney'i kullandığı yılları hatırlatıyordu. Delaney de Nick'i affetmesi için Henry'ye yalvarmıştı. Ölümünden sonra bile Henry Delaney'i cezalandırmaya devam ediyordu. Delaney o kadar utanmıştı ki ölmek istedi. Nick'in ne düşündüğünü merak ediyordu ama suratına bakmaya cesaret edemedi.

Avukat okumayı bitirdi ve vasiyetten kafasını kaldırıp kalabalığa doğru baktı. Tüm ofisi sessizlik bürümüştü. Dakikalar boyunca kimse konuşmadı. Sessizlik, Gwen herkesin aklındaki soruyu sorana kadar devam etti. "Bu yasal mı?"

Max "Evet," diye yanıtladı

"Yani ben mal varlığının yarısını herhangi bir şart olmadan alabileceğim ama Delaney'in mirası alabilmesi için bir sene Trully'de kalması gerekiyor. Doğru mu?"

"Bu doğru."

Delaney "Bu saçmalık," diye atıldı ve Nick ile ilgili kısmı unutmaya çalışıp kendi payına düşen için konuşmaya başladı.

"Henry Tanrı gibi davranamaz. Bu yasal olamaz."

"Sizi temin ederim ki yasal. Size düşen payı alabilmeniz için vasiyette bahsedilen şartları yerine getirmeniz gerekiyor."

Delaney ayağa kalktı ve "Unutun gitsin," dedi. Bavulları hazır-

dı. Henry'nin hayatını kontrol etmesine izin vermeyecekti. "Payımı anneme vereceğim."

"Bunu yapamazsın. Miras ekinde şartlar var. Mal varlığının sana ait olan kısmını sadece bir sene boyunca Truly'de kalman şartıyla alabilirsin. Yani senin olmayan bir şeyi başkasına devre-demezsin. Ve belirtilen şartları yerine getirmediğin takdirde de payın Nick'e devredilecek, Gwen' e değil."

Ve eğer Delaney bunu yaparsa annesi resmen onu öldürürdü. Ama bu onun umrunda bile değildi. Annesini kurtarmak için ruhunu satmaya hiç niyeti yoktu.

"Ya vasiyete itiraz edersem?"

"Şartları beğenmediğin için vasiyete karşı gelemezsin. Sağlam gerekçelerin olması gerekir. Mesela akli dengede bozukluk ya da sahtekârlık gibi."

Delaney ellerini havaya kaldırarak "Evet işte görüyorsunuz, Henry aklını kaçırmış olmalı," diye çıkıştı.

"Korkarım mahkeme bu görüşe katılmayacaktır. Şartların yasa dışı veya etik dışı olduğunun kanıtlanması gerekir. Oysa şartlar ne yasa dışı ne de etiğe aykırı. Biraz kaprisli bulunabilir ama yasal talepler dâhilinde. Durum şu ki Delaney, senin payına düşen mal varlığı üç milyon doların üzerinde. Henry seni çok varlıklı bir genç bayan haline dönüştürdü. Tek yapman gereken Truly'de bir yıl yaşamak. Hiçbir mahkeme bu şartı kabul edilemez ya da uygulanamaz olarak görmeyecektir. Ya kabul edersen ya da reddedersen. Durum bu kadar basit."

Delaney yerine oturdu. Nefesi düğümlenmişti. Üç milyon. Sadece birkaç bin dolardan bahsettiklerini sanıyordu. Max "Eğer şartları yerine getirmeyi kabul edersen," diyerek sözlerine devam ediyordu, "ihtiyaçların için aylık ödeme yapılacak."

Gwen "Henry bu vasiyeti ne zaman hazırladı?" diye sordu.

"İki ay önce." Bu cevap bir şey ifade ediyormuş gibi kafasını salladı. Ama Delaney e bir şey ifade etmiyordu.

“Pekâlâ. Bir kerelik yaşanmış bir seks burada bahsedilen şekilde bir ilişki anlamına gelir mi?”

Gwen nefesini tuttu ve “Aman Tanrım,” diye söylendi.

Delaney yumruklarını sıkıp bakışlarını Nick’e çevirdi. Gri gözleri öfkeden alevler saçıyordu ve sinirden dudakları titriyordu. Savaşa hazırlanan iki düşman gibi birbirlerine baktılar.

Delaney “Sen bir şeytansın,” dedi.

Nick “Peki ya oral seks?” diye sorarken bakışlarını Delaney’e kilitlemişti.

Max biraz gerilmiş olarak “Ah...Nick. Bunun uygun olduğunu hiç...” derken Nick araya girerek “Bence gayet uygun Max. Görünen o ki, Henry bu durumla yakından ilgilenmiş. Baksana vasiyetine bile ekletmiş,” dedi ve bakışlarını avukata çevirdi. “Herhangi bir karışıklık olmasını önlemek için kuralları baştan sona bilmeliyiz.”

Delaney “Benim için karışık olan bir şey yok. Her şey gayet net,” diye cevap verdi. Nick, sanki Delaney hiç konuşmamış gibi konuşmasına devam ederek “Mesela ben bir gecelik bir cinsel birlikteliği ilişki olarak görmüyorum. Bence durum sadece iki çıplak beden bir birine sürtünüp, terleyip iyi vakit geçirmesinden ibaret. Sabah olunca yalnız uyanıyorsun. Arkasında durman gereken herhangi bir vaat yok. Kahvaltıda birbirinin suratına bakman gerekmiyor. Sadece seks,” diye devam etti.

Max boğazını temizledikten sonra “Sanırım Henry’nin kast ettiği hiçbir şekilde cinsel bir beraberliğin olmaması,” dedi.

“Kim nasıl bilebilir ki bunu?”

Delaney Nick’e bakarak “Kolay. Hayatımı kurtarmak için bile olsa seninle seks yapmazdım,” diye yanıt verdi.

Max araya girerek “Vasiyetin uygulandığından ve şartlarından yerine getirildiğinden emin olmak için görevlendirilen kişi Frank Stuart. Bu onun görevi,” dedi.

Nick odanın arka tarafında oturan Frank Stuart'a doğru dönüp baktı. "Bana karşı casusluk mu yapacaksın Frank? Pencerele-rimden içeriyi mi dikizleyeceksin?"

"Hayır Nick. Vasiyetin şartlarını uygulayacağını dair verece-ğin söze güveneceğim."

Nick "Bilmiyorum Frank," diyerek bakışını Delaney'e doğru çevirdi. Bakışları önce Delaney'in dudaklarına oradan da göğüs-lerine kaydı. "Delaney çok seksi. Ya kendimi tutamazsam?"

Gwen "Hemen kes şunu!" diyerek ayağa fırladı ve Nick'e doğ-ru yöneldi. "Eğer Henry burada olsaydı bu şekilde davranamaz-dın. Eğer Henry burada olsaydı çok daha saygılı davranman ge-rekirdi."

Nick ayağa kalkarken Gwen'e bakarak "Eğer Henry burada ol-saydı onu bir güzel benzetirdim," diye cevap verdi.

"O senin babandı."

Nick "O bir sperm bağışlayıcısından başka bir şey değildi," di-yerek kapıdan çıkıp gittiğinde odadaki herkes şaşkın suratlarla kalakalmıştı. Ön kapının kapandığını duyduklarında Gwen "Bı-rakın saygısızlığı Nick yapsın," dedi.

"Henry defalarca uzlaşmaya çalıştı ama Nick her defasında onu reddetti. Sanırım bunun sebebi her zaman Delaney'i kıskan-mış olmasıdır. Bugün buradaki davranışı da bunu kanıtlıyor, ne dersiniz?"

Delaney'in kafası zonklamaya başladı. "Bilmiyorum," diyerek avuçlarını kafasının iki yanına götürdü. "Nick'i hiçbir zaman an-layamadım zaten." Nick her zamandan Delaney için gizem dolu olmuştu. Çocukluklarında bile. Hiçbir zaman nasıl davranacağı belli olmazdı. Bir gün Delaney'in varlığına dahi tahammül ede-mez gibi görünürdü ve ardından hemen ertesi gün ona güzel şey-ler söyler ya da okuldaki çocukların onunla dalga geçmesini en-gellerdi. Ve tam da Delaney Nick'in hoş biri olduğunu düşünme-ye başladığında onu tamamen şaşırtıp, nefesini kesip hayretler

içerisinde bırakacak bir şey yapardı. Bugün olduğu gibi. Ve tıpkı iki gözünün arasına bir kartopunu fırlattığında olduğu gibi. Delaney üçüncü sınıftaydı. Okulun önünde durmuş annesinin gelip onu almasını bekliyordu. Nick ve arkadaşlarının kardan adam yapmalarını izlediğini hatırlıyordu. O bembeyaz karların arasında Nick'in siyah saçları ve zeytuni ten renginin nasıl da kontrast oluşturduğunu hatırlıyordu. Lacivert yün bir kazak giymişti. Omuzlarında deri parçası vardı. Nick'in soğuktan yanakları al al olmuştu. Delaney ona gülümsemişti ve Nick de ona bir kartopu atıp, tam da alnının ortasına isabet ettirip bayılmasına sebep olmuştu. Okula iki mor ve sonrasında bozarıp sararan gözle gitmek zorunda kalmıştı.

Gwen "Peki şimdi ne olacak?" diye sorarak Delaney'in dikkatini geçmişten ve Nick'den çekip o âna yöneltmişti.

Max, Delaney'e bakarak "Eğer itiraz eden olmazsa oldukça hızlı ilerleyebiliriz," dedi ve ardından Delaney'e sordu. "Vasiyetle mücadele etmeyi düşünüyor musun?"

"Ne anlamı var ki? Henry'nin benim için hazırladığı şartname çok açık. Ya kabul edersin ya da etmezsin."

"Bu doğru."

Delaney, *Henry'nin vasiyetine bazı şartlar koyacağını tahmin etmeliydim* diye düşündü. Onun, mezarından dahi herkesi kontrol etmeye çalışıp, herkesin işine burnunu sokacağını tahmin etmeliydi. Delaney'in tek yapması gereken şey bir seçim yapmaktı. Para mı ruhu mu? Yarım saat önce ruhunun satılık olmadığını söylemişti ama bu sahip olabileceği para miktarını öğrenmeden önceydi. Yarım saat önce her şey çok netti ama şimdi birden her şey netliğini kaybetmişti. Artık ne düşünmesi gerektiğinden emin olamıyordu.

"Henry'nin mal varlığını satabilir miyim?"

"Yasal olarak sana ait oldukları andan itibaren, evet."

Hayatından bir yıl karşılığında üç milyon doların sahibi ola-

caktı. Ondan sonra istediği her yere gidebilirdi. On yıl önce Truly'den ayrıldığından beri hiçbir yerde birkaç seneden fazla kalmamıştı. Her gittiği yerde uzun süre kalamayacak kadar huzursuz oluyordu. Ne zaman oradan ayrılması gerektiğine dair bir sinyal gelse hemen ilk çağrıda toparlanıp terk ediyordu. O kadar parayla istediği her yere gidebilir, ne isterse yapabiliirdi. Hatta belki de evim diyebileceği bir yer bile bulabilirdi.

Hayatta son istediği şey Truly'ye geri dönmekti. Annesi onu çıldırtmaya yeterdi. Burada bir sene kalıp hayatından bir sene feda etmek onu gerçekten de çıldırtabilirdi; ama bu fırsatı geri çevirmek de onu çıldırtabilirdi.

Wrangler marka cip bir zamanlar büyük bir ahır olan yapının yanmış kalıntılarından birkaç metre ötede durdu. Yangın o kadar şiddetli olmuştu ki, yapı kendi içine doğru adeta bir mağara gibi çökmüştü ve geriye ne olduğu anlaşılmayan büyük bir yıkıntı bırakmıştı.

Nick el frenini çekip motoru durdurdu. Yaşlı adamın atlarını ateşe atmamak için elinden geleni yaptığına bahse girebilirdi. Nick yangından sonraki sabah Henry'nin küllerini çıkartırlarken oradaydı. Herhangi bir şey hissedeceğini hiç sanmıyordu ama hissetmişti ve buna çok şaşırmıştı.

Son beş yıldır Nick Boise'de yaşıyordu ama öncesinde o da tıpkı babası gibi bu küçük kasabada yaşamıştı ve ikisi de birbirinin varlığını inkâr etmişlerdi. Louie ve Nick inşaat firmalarını Truly'ye taşıdıklarında Henry en nihayetinde Nick'in varlığını kabullenmeye karar vermişti. Gwen ve ikisinin asla çocukları olmadığı ve olamayacağı göz önünde bulundurulduğunda bu pek de tuhaf değildi. Zaman hızla geçiyordu. Henry de sahip olduğu tek erkek çocuğunu, Nick'i kabul etmek zorundaydı. Nick

otuzlu yaşlarına girmek üzereydi ve hayatı boyunca onu reddetmiş bir adamla uzlaşmaya hiç de niyeti yoktu. Tek hissettiği şey, Henry'nin âni ilgisinin biraz geçmiş kalınmış bir ilgi oluşuydu.

Ama Henry çok kararlıydı. Nick'e, karşı koyamayacağı para ve mülkiyet teklifleri yapıyordu. Soyadını Shaw olarak değiştirmesi için binlerce dolar teklif etmişti. Nick reddettiğinde Henry teklifi iki katına çıkartmıştı. Nick ısrarla parasını bir taraflarına sokmasını söylüyordu.

Henry'nin istediği gibi bir evlat olursa onu işlerine ortak edeceğini söylüyordu. "Bir akşam yemeğe gel," demişti sanki bu hayatlarında ciddi bir değişiklik yapacakmış gibi. Nick bunu da reddetmişti.

Zamanla kendilerine has bir tür bir ilişki kurma biçimi geliştirmişlerdi. Nick, Henry'nin baştan çıkarıcı tekliflerini reddetmeden önce nezaketle dinliyordu. Şimdi bile Nick, Henry'nin yaptığı bazı tekliflerin oldukça iyi olduğunu kabul ediyordu ama hepsini de kolayca geri çevirebilmişti. Henry onu inatçılıkla suçluyordu ama aslında durum gerçek anlamda ilgisizlikten ibaretti. Tüm bu teklifler, gerçekten, Nick'in umrunda dahi değildi. Fakat Nick her ne kadar ciddi ciddi baştan çıkartılmış olsa da her şeyin bir fiyatı vardı. Hiçbir şey bedelsiz değildi. Bir pazarlık payı mutlaka vardı.

Yaklaşık altı ay önce Henry Nick ile aralarındaki mesafeyi azaltmak için Nick'e çok cömert bir hediye verdi. Koşulsuz bir barış talebiydi bu. Crescent Körfezi'ndeki yeri karşılıksız olarak Nick'e verirken "Böylece torunlarım Truly'deki en güzel sahilin sahibi olacaklar," demişti.

Nick hediyeği kabul etti ve bir hafta kadar kısa bir süre içerisinde sahil kısmının beş dönümlük arazisinde kat karşılığı apartmanlar yapmak için harekete geçti. Henry olup biteni fark edene kadar ön hazırlıklar için düşünülen arazideki çalışmalar hızlı bir şekilde tamamlandı. Henry'nin itiraz etmeye vakti olmadı. Aslında planlar büyük bir şansa dönüşüp satışlar hızla gerçekleşmeye

başlayana kadar Henry'nin olup bitenlerden haberi dahi olmadı.

Henry küplere bindi ama bu uzun sürmedi çünkü Henry'nin gerçekten de her şeyden çok istediği bir şey vardı. Sadece Nick'in ona verebileceği bir şeyi istiyordu. Bir torun istiyordu. Tam anlamıyla kan bağı olan bir torun. Henry'nin malı mülkü, parası ve prestiji vardı ama fazla vakti kalmamıştı. İleri derecede prostat kanseri tanısı konmuştu. Ölümüne az kaldığını biliyordu.

Henry, Nick'in şehir merkezindeki ofisine gidip gelmeye başladıktan birkaç ay sonra çocuk yapması için ısrarlarına başlamıştı. "Kadınlardan birini seç işte. Birilerini hamile bırakabilirsin. Tanrı bilir ya bunu becerebilecek kadar pratik yapmışsındır."

"Sana daha önce de söylemiştim. Evlenmeyi düşünebileceğim bir kadınla henüz tanışmadım."

"Allah aşkına, evlenmene gerek yok ki."

Nick'in kimse için bir piç dünyaya getirmeye niyeti yoktu. Henry'nin bunu, kendi piç oğluna teklif etmesinden de ayrıca nefret ediyordu. Sanki bu durumun doğuracağı sonuçların hiçbir önemi yoktu.

"Bunu bana inat olsun diye yapıyorsun. Ölünce tüm mal varlığımı sana bırakacağım. Her şeyi. Avukatımla konuştum. Gwen'in vasiyete itiraz etmemesi için ona az da olsa bir şeyler bırakmam gerekiyor ama onun dışında her şeyi sen alacaksın. Tek yapman gereken ben ölmeden önce bir kadını hamile bırakmak. Eğer sen bir seçim yapamıyorsan ben senin için seçebilirim. İyi bir aileden gelen birini seçerim."

Nick Henry'ye kapıyı göstermişti.

Nick'in yanında duran cep telefonu çaldı ama Nick umursamadı. Henry'nin ölümünün yangın değil de kafasına sıkıldığı bir kurşun olduğunu öğrendiğinde hiç de şaşırılmamıştı. Henry'nin hastalığının giderek kötüleştiğini biliyordu ve onun yerinde kendisi olsaydı, o da aynı şeyi yapardı.

Nick'e Henry'nin kendini öldürdüğünü söyleyen kişi şerif Crown'du. Çok az insan bu gerçeği biliyordu. Gwen böyle olmasını istemişti. Henry kendi sonunu kendisi hazırlamıştı ama öncesinde de vasiyetini yazmıştı.

Nick, Henry'nin vasiyetine bir şeyler ekleyeceğini tahmin etmişti ama koşul olarak Nick ve Delaney'in beraber ne yapıp ne yapmayacakları şartını ekleyeceği hiç aklına gelmemişti. Neden o? Nick'in bedenini çok kötü bir his kapladı. Nedenini galiba biliyordu. Kulağa sapkınca geliyordu ama muhtemelen Henry torununun annesini seçmeye çalışıyordu.

Çok derinlemesine irdelemek istemeyeceği sebeplerden ötürü Delaney her zaman Nick için bela olmuştu. Başından beri. Okulun önünde mavi elbiselerin içerisinde beyaz fırfırlı yakası ve altın sarısı bukleli saçları ile beklerken ki zamanlardan beri. Kocaman kahverengi gözleriyle Nick'in gözlerine bakıyordu. Pembe dudaklarının etrafında küçük bir gülümseme asılıydı. Nick'in göğsü sıkışmış ve boğazı düğümlenmişti. Daha henüz ne yaptığını bile anlayamaya fırsat bulamadan bir kartopunu alıp Delaney'in suratının ortasına göndermişti. Bunu neden yaptığını hiç bilmiyordu ama bu yüzden annesi ilk ve tek defa eline kemeri alıp Nick'i dizine yatırmıştı. Sadece Delaney'e vurduğu için değil, daha çok bir kıza bunu yaptığı için yemişti o dayağı. Ardından Delaney'i okulda gördüğünde zavallı kız, iki mor gözle Zorro gibi görünüyordu. Nick onun suratına bakarken midesi bulanmış ve koşarak eve kaçıp saklanmak istemişti. Özür dilemeyi denemişti ama Delaney ne zaman onun geldiğini görse koşarak ondan uzaklaşmıştı. Nick onu suçlayamazdı.

Aradan geçen bunca yıldan sonra Delaney hâlâ bir şekilde Nick'i rahatsız etmeyi başarıyordu. Bazen ona bakış şekli buna sebep oluyordu. Arada ona bir pislikmiş gibi bakıyor, hatta daha da kötüsü, hiç yokmuş gibi davranıyordu. İşte o zamanlar Nick gidip onu çimdiklemek ve canının yandığını duymak istiyordu adeta.

Bugünse amacı onu üzmemek ya da kışkırtmak değildi. Yani en azından ona "Sen pisliksin" bakışını atana kadar. Fakat Henry'nin vasiyetini dinlemek gerçekten de Nick'i kışkırtmıştı. Henry ve Delaney hakkında düşündü ve o rahatsız edici his yine kafasının arkasından sıkıştırılmaya başladı.

Nick kontağı çevirdi ve kasabaya doğru yola koyuldu. Birkaç sorusu vardı ve Max Harrison cevaplayabilecek tek kişiydi.

Avukat, Nick ön binadaki geniş ofisten içeri girer girmez "Senin için ne yapabilirim Nick?" diye sordu.

Nick boş konuşmalarla vakit kaybetmeden "Henry'nin vasiyeti yasal mı? İtiraz edebilir miyim?" diye sordu.

"Daha önce vasiyeti okurken de söylediğim gibi, yasal. İtiraz etmek için paranı harcarsın." Ardından Nick'e temkinli bir bakış atarak "Ama kazanamazsın," diye ekledi.

"Bunu neden yapmış olabilir? Şüphelerim var."

Max ofisinde duran genç adama baktı. Bu serinkanlı dış görünüşün ardında ne olduğu belli olmayan ama yoğun bir gizem vardı. Max, Allegrezzalar'ı sevmezdi, Nick'in daha önceki davranışlarını da beğenmiyordu. Gwen ve Delaney'e karşı sergilediği saygısızca tutum hiç hoşuna gitmemişti. Bir adam kadınların yanında asla küfür etmemeliydi. Ama Henry'nin vasiyetinden de hiç hoşlanmamıştı. Max masasının arkasındaki deri koltukta oturuyordu, Nick de tam karşısında.

"Kuşkuların neler?"

Nick soğuk bakışlarını Max'e yönelterek hiç tereddüt etmeden "Henry Delaney'i hamile bırakmamı istiyor," dedi.

Max, Nick'e gerçeği söyleyip söylememek konusunda tereddüt etti. Eski müşterisine karşı herhangi bir sevgi ya da sadakat hissetmiyordu. Henry her zaman çok zor bir müşteri olmuştu ve Max'in profesyonel öğütlerini sürekli geri çevirmişti. Max Henry'yi böylesine kaprisli ve incitici bir vasiyet hazırlamamak

konusunda defalarca uyarmıştı. Fakat Henry Shaw her zaman iş-leri kendi bildiği gibi halletmeyi seçerdi. Ayrıca Max'e bu iş için teklif ettiği para reddedemeyeceği kadar iyiydi. "Sanırım niyeti buydu, evet," diyerek gerçeği dürüstçe paylaştı. Belki de biraz suç-luluk hissediyordu.

"Neden vasiyetinde bu şekilde belirtmedi peki?"

"Henry vasiyetinin bu şekilde yazılmasını iki sebepten dolayı tercih etti. Birincisi senin para ya da mülkiyet için bir çocuğa ba-balık yapmayı kabul etmeyeceğini düşünüyordu. İkincisi de se-nin bir kadını hamile bırakma şartıyla ilgili herhangi bir itirazın söz konusu olduğunda ahlaki sebeplerden ötürü bu davaya ka-zanma olasılığın olduğu konusunda onu uyarmamdı." Max bir an durakladı ve Nick'in çenesinin sinirden gerildiğini fark etti; yine de onun suratında bir ifade görmekten dolayı memnundu. *Belki de bu adam tamamen duygusuz değildir* diye düşündü. "Her za-man için şartların geçersiz olduğunu ilan edebilecek bir hakim bulma şansın var."

"Neden Delaney? Neden başka bir kadın değil?"

"Henry Delaney ile senin geçmişte aranızda gizli bir ilişki ol-duğunu düşünüyordu. Ve Delaney'e dokunmana izin verirse ken-dini ona karşı gelmeye mecbur hissedeceğini düşünüyordu. Tıpkı daha önce olduğu gibi."

Nick'in sinirden boğazı sıkıştı. Delaney ile arasında gizli hiç-bir şey olmamıştı. "Gizli" kelimesi durumu iyice Romeo ve Juli-et havasına sokuyordu. Max' in bahsettiği şu yasak olana yönelme muhabbeti geçmişte doğru olabilirdi ama Henry elini fazla ileriye uzatmıştı. Nick artık çocuk değildi. Sadece yaşlı adama kafa tut-muş olmak için bir şeyler yapacak da değildi.

Nick ayağa kalktı ve "Teşekkürler. Bana herhangi bir şey anlat-mak zorunda değildin, biliyorum," dedi.

"Haklısın, değildim."

Nick, Max'in uzattığı eli sıktı. Avukatın ondan pek hoşlan-

madığını hissediyordu ki bunun Nick açısından hiçbir sakınca-
sı yoktu.

Max "Umarım Henry tüm bu belaya boşu boşuna bulaşmıştır.
Delaney açısından umarım Henry istediğini elde edemez," dedi.

Nick cevap vermeye tenezzül etmedi. Ofisin ön kapısından çık-
tı ve yan yoldan cipine doğru ilerledi. Kapıyı açmadan önce içeri-
de çalmakta olan cep telefonunun sesini duyabiliyordu. Arabadan
içeri girerken telefonun sesi kesildi. Az sonra bir daha çalacaktı.
Arayan annesiydi. Vasiyetle ilgili bilgi almak istiyordu ve öğle ye-
meğine onu beklediklerini hatırlatmak için aramıştı. Nick'in ha-
tırlatmaya ihtiyacı yoktu. O ve Louie annelerinin evinde haftada
birkaç kez öğle yemeği için bir araya gelirlerdi. Bu ziyaretler saye-
sinde annesi onların yemek yeme alışkanlıkları ile ilgili endişelen-
mekten vazgeçmiş ve sık sık çocukların evlerine gidip çorap çek-
mecelerini düzeltme alışkanlığı edinmemiş oluyordu.

Fakat Nick özellikle bugün annesini görmek istemiyordu.
Henry'nin vasiyetine nasıl tepki vereceğini biliyordu ve gerçekten
de onunla bu konuda tartışmak istemiyordu. Hiddetle ateş püs-
kürüp aşağılayıcı eleştirilerini soyadı Shaw olan herhangi birine
kusabilirdi. Nick annesinin Henry'den nefret etmek için yeterin-
ce sebebi olduğunu düşünüyordu.

Nick'in üvey babası Louis, Henry'nin kereste taşıyan kamyon-
larından birini kullanırken iş kazasında ölmüştü. Kadın kucağın-
da küçük oğlu Louie ile dul kalmıştı. Louis'in cenazesinden bir-
kaç hafta sonra Henry iyi niyetini ve taziyelerini iletmek için ka-
dının evine gitmişti. Henry o gece geç saatte evden ayrılırken ya-
nında zavallı dul kadının imzasını taşıyan ve Henry'yi, Louis'in
ölümüne dair tüm sorumluluktan kurtaran bir kâğıt parçası ile
ayrılmıştı. Kadının eline bir çek karnına da bir bebek bırakmış-
tı. Nick doğduktan sonra Benita, Henry ile yüzleşmeye çalışmıştı
ama Henry sürekli bebeğin ondan olabilme ihtimalini reddetmiş-
ti. Henry Nick'i hayatının büyük bir kısmında reddetmişti.

Annesinin öfkesini haklı bulmasına rağmen, o gün onun evine vardığında kopardığı yaygara karşısında Nick bile şaşırmıştı. Üç dilde birden vasiyeti lanetlemeye başlamıştı. İngilizce, İspanyolca ve Bask dilinde. Nick annesinin söylediklerinden sadece birazını anlamıştı fakat anladığı kadarıyla öfkesinin çoğunu Delaney'e yöneltiyordu. Üstelik annesine henüz seks yaşağı ön koşulundan dahi bahsetmemişti ve söylemek zorunda kalmak da istemiyordu.

Benita hiddetle "O kızı!" derken sinirini bir somon ekmeğı dilimleyerek yatıştırmaya çalışıyordu. "O kızı her zaman kendi öz oğlundan üstün tuttu. Kendi kanından. O bir hiç. Ama buna rağmen her şeyin sahibi oluyor."

Nick annesine "Kasabayı terk edebilir," diye hatırlattı. Delaney'in kasabada kalıp kalmayacağı ile ilgilenmiyordu. Aslında Henry'nin işini ya da parasını da istemiyordu. Zaten Henry ona istediğı tek araziyi vermişti.

"Hah! Neden gitsin ki? Amcan Josu sana bu konuda bir şeyler söyledi ama..."

Josu Olechea annesinin tek kardeşıydı. Josu amca üçüncü kuşak koyun çobanıydı ve Marsing yakınlarında bir arazisi vardı. Benita, oğulları büyümüş olmasına rağmen, kocası olmadığından kardeşini aile reisi olarak sayıyordu.

Arka kapı açıldı ve Nick'in kardeşi içeri girdi. Louie, Nick'den daha kısa boyluydu. Hem annesinden hem de babasından miras aldığı siyah saçları ve gözleriyle sert hatlara sahipti. Louie arkasındaki kapıyı kapatırken bir yandan "Eee?" diyerek içeri girdi. "Yaşlı adam sana ne bıraktı?"

Nick gülümsedi ve gerindi. Kardeşi mirası takdir edecekti. "Bayılacaksınız."

Annesi araya girerek "Aslında özetle, hiçbir şey," derken bir tabak dolusu dilimlenmiş ekmeğı yemek masasına götürüyordu.

"Angel sahilindeki arsayla Silver Körfezi'ndeki arazileri."

Louie'nin kalın kaşları alnına doğru yükseldi ve bir anda gözleri parladı. Otuz dört yaşındaki müteahhit, annesi duymasın diye fısıldayarak "Vay canına," dedi.

Nick gülüyordu. İki kardeş annelerini takip ederek yemek odasına doğru ilerleyip oturdular. Annelerinin dantel örtüsünü güzelce masaya yerleştirmişini izlediler ve ardından yemeklerini yemek için beklemeye başladılar.

Louie "Angel plajını ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. Nick'in bu arazide bazı yatırımlar yapmayı düşünmüş olabileceğini tahmin ediyordu. Benita, Nick'e miras kalan mal varlığının değerini fark etmemiş olabilirdi ama Louie gayet farkındaydı.

"Bilmiyorum. Bunu düşünmek için bir yılım var."

"Bir yıl?"

Benita oğullarının tabağına hazırladığı yemekten koyup yanlarına oturdu. Dışarısı sıcaktı ve Nick güveç yemekle pek ilgilenmiyordu aslında. "Bu araziler bir şey yapmam koşuluyla benim olacak. Daha doğrusu bir şey yapmamam."

"Henry tekrar soyadını mı değiştirmeni istiyor?"

Nick tabağından kafasını kaldırdığında kardeşiyle annesi ona bakıyorlardı. Onlardan kaçmanın yolu yoktu. Onlar bir aileydi ve aile fertleri birbirinin işine rahatça burnunu sokma hakkına sahiptiler. Bir dilim ekmek alıp ucundan kopardı. Lokmasını yedikten sonra "Bir şart var," dedi. "Araziler bir şartla benim olacak. Bir yıl içinde Delaney ile ilişkiye girmemem gerekiyor."

Louie yavaşça kaşğını ağzına götürürken sordu. "İlişki? Nasıl yani?"

Nick hâlâ kendisine bakmakta olan annesine yan gözle bir bakış attı. Annesi o güne kadar iki oğluyla da seks hakkında hiç konuşmamıştı. Bu tip konuşmaları hep amcaları Josu'ya bırakmıştı. Nick kardeşine bakarak bir kaşını kaldırdı.

Louie yemeğinden bir kaşık aldı ve sordu. "Eğer yaparsan ne olacak peki?"

Nick kaşığına uzanırken “Ne olacak derken ne demek istiyorsun?” diye sordu. Nick Delaney’i arzulayacak kadar çıldırmış olsa dahi ki hiç de değildi, Delaney ondan nefret ediyordu. Nick bugün onun gözlerindeki nefreti görmüştü. “Sanki bir olasılık varmış gibi konuşuyorsun.”

Louie cevap vermedi. Buna gerek yoktu. Louie Nick’in geçmişteki hikâyesini biliyordu.

Annesi “Neler oluyor?” diye sordu. Onun olanlardan haberi yoktu ve bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu.

“O zaman tüm araziler Delaney’in olacak.”

“Elbette. Zaten senin olan her şeyi almadı mı? Yetmedi mi? Şimdi de senin sahip olduğun arazileri elinden almak için de peşine düşecek Nick.” Benita nesiller boyunca süre gelen o kuşkucu Bask kanını damarlarında taşıyordu. Koyu renk gözleri öfkeden kısılmıştı. “Ondan uzak dur Nick. O en az annesi kadar aç gözlü.”

Nick cidden Delaney’den uzak durmaya çalışmasına gerek olacağını hiç zannetmiyordu. Geçen akşam onu annesinin evine bırakırken tam anlamıyla bir heykel gibi yanında oturmuştu. Ay ışığı o sabit ve öfkeli surat ifadesini aydınlatıyordu. Bugünden sonra da Delaney’in onu bir cüzzamlı gibi kendinden uzak tutmaya çalıştığından emindi.

Annesi “Söz ver bana Nick,” diyerek konuşmasına devam etti.

“O kız seni hep belaya sürükledi. Lütfen dikkatli ol.”

“Merak etme anne. Dikkat ederim.”

Louie homurdandı.

Nick kaşlarını çatarak kardeşine baktı ve “Sophie nasıl?” diye sordu.

Louie “Yarın eve dönüyor,” diye cevap verdi.

Benita gülümseyerek “Bu harika haber,” dedi ve bir dilim ekmek alıp tabağının kenarına koydu.

Louie “Sophie’ye düğünden bahsetmeden önce Lisa’yla biraz

daha baş başa vakit geçirmeyi ümit ediyordum,” dedi. “Sophie bu habere nasıl bir tepki verecek bilmiyorum.”

Benita “Zamanla yeni üvey annesine alışacaktır. Her şey yolu-na girecektir,” diye öngöründe bulundu.

Benita Lisa’yı seviyordu. Fakat Lisa, Bask değildi. Katolik de değildi. Bu da kilisede evlenemeyecekleri anlamına geliyordu. Louie’nin boşanmış olması ve zaten kilisede evlenemeyecek olması da ayrı bir meseleydi ama bunun da bir önemi yoktu. Benita Louie ile ilgili endişeli değildi. Ama Nick? Nick için endişeleniyordu. Nick için hep endişeleniyordu. Ve şimdi de o kız geri dönmüştü. Artık endişelenmesi için çok daha fazla neden vardı.

Benita, soyadı Shaw olan herkesten ama en çok da ona ve oğluna berbat davranan Henry’den nefret ediyordu. Fakat o kız ve annesinden de ayrıca hiç hoşlanmıyordu. Yıllarca Delaney’i o muhteşem kıyafetler içerisinde ortalıkta dolaşırken izlemek zorunda kalmıştı. Özellikle de Louie’nin eski kıyafetlerini Nick için yamak zorunda kaldığı o yıllarda. Nick’in hiç oyuncağı olmadığı ya da ikinci el bisikletlerle idare etmek zorunda olduğu o dönemlerde Delaney pahalı oyuncaklar ve son model bisikletlerle dolaşıyordu. Benita, Delaney’in bir kız çocuğunun ihtiyacı olandan çok daha fazlasına sahip olduğunu gözlemlediği o günlerde kendi oğlunun omuzları dik, alnı açık, o gururlu hallerini de görüyordu. Nick olup bitenleri umursamıyormuş gibi davrandığında Benita’nın kalbi daha da paramparça oluyordu. Nick’in Delaney’i izlediğini her gördüğünde içindeki hisler daha da büyüyordu.

Benita her iki oğlu ile de gurur duyuyordu ama Nick, Louie’den farklıydı. Nick çok duygusal ve duyarlıydı.

Benita Nick’e baktı ve ona her baktığında kalbinin nasıl da kırdığını düşündü.

BÖLÜM 4

Şortunun cebindeki küçük köpek kelepçeleri Delaney'in yaşamına dair adeta mecâzi bir anlam taşıyordu. Lanet olsun, olan tam olarak buydu. Bugüne kadar ruhunu para karşılığında hiç satmamıştı ama şimdi olan buydu ve gelecek on bir ay boyunca da bu his değişmeyecekti. Sahip olduğu her şey kasabanın dışındaki bir kulübenin çatısı altında depolanmıştı ve en yakınında ona eşlik edenler, bu iki köpekten başkası değildi.

Henry'nin vasiyetini kabul etmesi beş saatten kısa bir sürede aldığı karar sonucu gerçekleşmişti. Şaşırtıcı derecede kısa bir süreydi bu. O parayı istiyordu. Phoenix'e gidip işinden istifa etmek, eşyalarını toplamak ve evini kapatmak için bir hafta süresi vardı. Valentina'daki arkadaşlarına veda etmesi çok zor olmuştu. Özgürlüğüne veda etmek çok daha zor olmuştu. Sadece bir ay olmuştu ama sanki bir yıldır mahkûm edilmiş gibi hissediyordu.

Bir işi yoktu ve annesiyle yaşadığı için gayet sıkıcı ve sevmediği kıyafetleri giymek zorunda kalıyordu.

Gri Sincap yolundan kasaba merkezine doğru yürürken güneşin kavurucu sıcaklığı Delaney'in kafasını adeta pişiriyordu. On yıl önce Truly'de yaşarken birçok sokağın adı yoktu. Buna gerek de yoktu. Ama yazlıkçıların akını, yeni binaların ve evlerin hızla inşa edilmesiyle kasabaya artan ilgi yüzünden kasaba komitesi oldukça yaratıcı cadde isimleri bulmaya başlamıştı. Yer Sincabı, Çizgili Sincap, Gri Sincap gibi. Görünen o ki Delaney, kasabanın

kemirgen hayvanlarının yaşadığı bölgede yaşıyordu. Öte yandan Lisa'nın yaşadığı yer İpekotu caddesiydi ki, bu caddeyi de Horozibiği caddesi ve Ambrosia Otu caddesi takip ediyordu.

Delaney kasabaya döndüğünden beri başka bir çok değişiklik daha fark etmişti. İşyerlerinin bulunduğu alan dört kat daha genişlemişti. Eski kasaba merkezinin bulunduğu alana çevre düzenlemesi yapılmış ve güzelleştirilmişti. Yeni gelen tekneler ve jetski'ler için iki yeni park alanı inşa edilmişti ve şehre iki yeni park daha yapılmıştı. Fakat bu değişikliklerin ötesinde iki büyük yenilik daha vardı: İlk olarak Sterling Reality ile Grits ve Grub Diner restoranlarının ortasına Mountain Java Espresso mağazası açılmıştı. Ve ikinci olarak da eski kereste atölyesi küçük bir bira fabrikasına dönüştürülmüştü. Delaney eskiden Truly'de yaşarken insanlar, geleneksel Folgers kahvesi ve Coors birası içerdi. Sütlü kahveyi cici kız kahvesi olarak görürler ve meyveli biradan bahsedikleri de kapı dışı ederlerdi.

O gün 4 Temmuz'du ve kasaba milliyetçi hislerle dolup taşıyordu. Kırmızı, beyaz ve mavi bayraklar tüm Truly sokaklarını doldurmuştu ve her yerde "Truly'ye hoş geldiniz" pankartları vardı. Günün devamında bir geçiş töreni de olacaktı. Truly'de her fırsatta yürüyüş olurdu. Delaney belki kasaba merkezinde kalıp yürüyüşü izleyecekti; nasıl olsa yapacak başka bir işi yoktu.

Delaney, Beaver ve Main dükkânının köşesinde durup ağır ağır ilerlemekte olan karavana yol verdi. Bu arada Duke ve Dolores usluca ona eşlik ediyordu. Cebinden çıkarttığı bir sütlü kemikle onları ödüllendirdi. Bu iki köpeğe iyi birer köpek olma rolünün nasıl bir şey olduğunu ve kimin patron olduğunu öğretmesi birkaç haftasını almıştı. Fakat zaten vakti boldu. Geçen ay boyunca eski okul arkadaşlarıyla buluşmuştu. Hepsi evlenmiş ve aile kurmuşlardı. Delaney'in henüz evlenmemiş olmasını tuhaf karşılıyorlardı.

Lisa'yla daha fazla vakit geçirmeyi çok isterdi ama Lisa,

Delaney'in aksine bir işte çalışıyordu ve nişanlıydı. Eski arkadaşıyla oturup Henry'nin vasiyeti ve gerçekte neden Truly'ye döndüğü ile ilgili konuşmayı çok istiyordu. Ama buna bir türlü cesaret edemedi. Eğer Henry'nin şartları duyulursa Delaney'in hayatı tam anlamıyla cehenneme dönerdi. Sonu gelmez dedikoduların ve spekülasyonların merkezi haline dönüştürdü. Ve vasiyetin Nick ile ilgili kısmı duyulursa herhalde kendini öldürmek zorunda kalırdı.

Zaten tüm bu olanların can sıkıntısı yüzünden ölebilirdi. Tüm gün ya televizyon izliyor ya da annesinin onun için hazırlamış olduğu sıkıcı planlardan kurtulmak için Duke ve Dolores'i yürüyüşe çıkarıyordu. Gwen, Delaney'in bir yıl boyunca Truly'de kalacağını bildiğinden onunla beraber aynı projelere, sosyal organizasyonlara ve toplantılara dâhil olması gerektiğini düşünüyordu. Hatta daha da ileri giderek Truly'deki uyuşturucu problemi ile ilgili bir komitenin yönetici seçim kadrosuna Delaney'in adını yazdırmıştı. Delaney kibarca teklifi reddetmişti. Her şeyden önce Truly'nin uyuşturucu problemi komik düzeydeydi. İkincisi Delaney komite üyesi olmaktansa bir şişe nargile suyu içmeyi tercih ederdi.

Delaney ve köpekler Main bölgesine doğru yürümeye devam ettiler. Arkası açık Lycra marka iskarpinleri topuklarına çarparak yürüdüğü sırada küçük bir kitap dükkânının önünden geçerken kapısındaki R&B festival afişine gözü takıldı. Bu poster Delaney'i şaşırtmıştı. Bu kasabada ne zamandan beri insanların James Brown için Conway Twitty'i⁴ terk ettiklerini merak etti.

Delaney bir tarafında küçük bir dondurmacı dükkânının, diğer tarafında da Allegrezza İnşaat firmasının ofisinin bulunduğu iki katlı ince bir binanın önünde durdu. Büyük cam pencerelerin üzerine boyayla yazılmış şu cümleyi okudu: *Gloria's: Bir ke-*

4 Asıl adı Harold Lloyd Jenkins, Amerikalı şarkıcı. Amerika' da erken dönem Rock'n Roll ve R&B müziğin öncülerinden.

sim daha öte. Her model ve kesim şekli 10 Dolar. Delaney bu tanıtım kampanyasının Gloria'nın yeteneklerini yansıttığını düşünmüyordu.

Duke ve Dolores, Delaney'in ayağının dibine oturmuşlardı. Delaney de onları kulaklarından okşuyordu. Öne eğilerek büyük cam pencereden içeri baktı ve kırmızı rügan salon koltuklarını gördü. Kasabaya her indiğinde salonu kapalı buluyordu.

"Hey, merhaba, ne var ne yok?"

Delaney, Lisa'nın sesini tanır tanımaz ona doğru döndü. Louie'yi Lisa'nın yanında gördüğüne şaşırması. Louie'nin bakışları biraz direkt ve sinir bozucuydu. Ya da belki de Nick'in kardeşi olduğu için ona sinir bozucu geliyordu. Delaney "Şu kuaför salonuna bakıyordum," diye cevap verdi.

Louie "Benim gitmem lazım, sonra görüşürüz *alu gozo*," dedi ve eğilip nişanlısını öptü. Öpüşme sahnesi uzayınca Delaney bakışlarını Duke'un kulaklarına doğru kaydırды. Bir yıldan fazladır bir erkek arkadaşı olmamıştı ve o ilişki de dört aydan fazla sürmemişti. En son bir erkeğin onu ne zaman yiyecekmiş gibi öptüğünü ve etraftakileri umursamadığını hatırlamıyordu bile.

"Görüşürüz Delaney."

Delaney kafasını kaldırıp baktı ve "Görüşürüz Louie," diye cevap verdi. Louie'nin, kuaför salonunun yanındaki binadan içeri girişini izledi. Onu biraz sinir bozucu bulmasının sebebi belki de onun da kardeşi gibi biraz fazla erkeksi olmasıydı.

Nick biraz daha uzun ve atletik yapılıydı, tıpkı bir heykel gibi. Louie daha iri yapılıydı, bir boğaya benziyordu. Bir Allegrezza'yi Versace takım elbiseler ya da küçük Speedo marka spor kıyafetler içerisinde görmek mümkün değildi. Delaney "Alu gozo ne demek?" diye sordu.

"Tatlım gibi sevgi belirten bir kelime. Louie bazen çok romantik olabiliyor."

Hiç beklemediği bir şekilde tuhaf bir kıskançlık hissi Delaney'in adeta kalbine saplandı. "Ne yapıyorsun bugün?"

Lisa bir dizinin üzerine çömelerek Duke ve Dolores'i çenelerinin altından okşayarak "Louie'yle öğle yemeğine çıkmıştım, şimdi de onu geri ofise bıraktım," dedi.

"Nereye gidiyorsun?"

Lisa, köpekler elini yaladıkça gülümsedi ve "Eve," dedi.

Delaney tuhaf bir kıskançlık hissiyle aslında tahmininden daha da yalnız olduğunu fark etti. Hem 4 Temmuz'du hem de cuma akşamı. Hafta sonu tamamen boş geçiyordu. Phonenix'deki arkadaşlarını ve oradaki dolu yaşamını özlediğini fark etti.

Lisa "Seninle karşılaştığımıza sevindim. Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu.

Delaney *hiçbir şey* diye düşündü ve "Henüz bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Louie ve ben birkaç arkadaşı eve davet etmeyi düşündük. Senin de gelmeni istiyoruz. Louie'nin evi Horseshoe koyunda, gölün karşı tarafında yakılacak olan havai fişeklerden pek de uzak değil. Işık gösterisi onların plajından çok hoş görünüyor."

Delaney Shaw, Louie Allegrezza'nın evinde? Nick'in kardeşi? Bayan Allegrezza'nın oğlu? Benita'yla geçen gün manavda karşılaşmışlardı ve kadınla ilgili hatırladığı her şey hâlâ geçerliydi. Ondan başka kimse o kadar soğuk bir mesafeyle insanı aşağılayamazdı. Aynı anda hem üstünlük taslayıp hem de insanı aşağılayan bakışlarla bakan o koyu renkli gözleri hiç unutamıyordu. "Ah, sanmıyorum ama teşekkürler."

Lisa doğrudan ellerini cebine soktu ve "Tavuk," diye takıldı.

Delaney "Tavuk falan değilim," diyerek ağırlığını bir bacağından diğerine geçirdi. "Sadece hoş karşılanmayacağım bir yere gitmek istemiyorum."

Lisa derin bir nefes alarak "Hayır, seni aramızda görmek is-

tiyoruz. Louie ile konuştum. Aramızda olmanın onun için hiçbir sakıncası olmadığını söyledi,” dedi. “Ayrıca senden hoşlandığını da söyledi.”

Delaney gülerek “Yalancı,” dedi.

“Tamam. Seni tanımadığını söyledi; ama eğer seni tanırsa seveceğine eminim.”

“Nick orada olacak mı?” Delaney’in bir yıl boyunca yapması gereken en önemli şey, olabildiğince insani şartlarda Nick’i kendisinden uzak tutmaktı. Nick kaba saba davranışlarıyla Delaney’e hatırlamaktan hoşlanmadığı şeyleri hatırlatıyordu. Onunla aynı kasabada sıkışıp kalmış olması aynı sosyal ortamı paylaşmak zorunda oldukları anlamına gelmiyordu.

“Nick birkaç arkadaşıyla beraber gölde olacakmış, yani gelmeyecek.”

“Ya Bayan Allegrezza?”

Lisa, Delaney’e sersemmiş gibi baktı. “Elbette hayır. Louie onun için çalışan birkaç adamı davet etti. Bir de Sophie ve arkadaşları bizimle olacak. Saat altı gibi mangalda köfte ve sosis yemek için buluşacağız. Gelmelisin. Başka ne yapacaksın ki?”

“Aslında geçiş törenini izleyecektim.”

“Saat altıda tören bitmiş olacak Delaney. Evde tak başına oturmak istemiyorsun, değil mi?”

Delaney, kendisine ait bir yaşamının olmayışının bu kadar bariz şekilde fark ediliyor olmasından dolayı çok utanç duydu. Kendisini bekleyen akşamı düşündü. *Wheel of Fortune* programından sonra yapacak ne vardı ki? “Pekâlâ, sanırım uğrayacağım. Tabii ki eğer orada olmamın Louie açısından gerçekten bir sakıncası yoksa.”

Lisa kısa bir el hareketiyle Delaney’in endişesinin ne kadar yersiz olduğunu işaret ederek ayrılmak üzere bir adım geri attı. “Söylediğim gibi, bunun üzerine konuştuk ve onun için sorun değil. Seni tanıdıktan sonra seveceğine eminim.”

Delaney arkadaşının arkasından baktı. O, Lisa kadar iyimser değildi. Louie Nick'in kardeşiydi ve Nick'le kendisi arasındaki gerginlik ve husumet elle tutulur derece gerçektir. Henry'nin vasiyeti okunduğundan beri Nick ile konuşmamışlardı ama onu birkaç kez *Wagon Wheel* caddesinden Harley motoruyla hızla geçerken görmüştü. *En son Main ve First*'ün olduğu kavşakta karşılaşmışlardı. Delaney arabasıyla kırmızı ışıktaki durmuşken Nick de onun önünden yaya olarak karşıya geçiyordu. *Bilmiyorum Frank. Delaney çok seksi. Ya kendimi tutamazsam?*

Delaney'in direksiyonu kavrayan elleri bir anda gerilip direksiyonu daha sıkı kavramaya başlamıştı. Nick'in dikkati sağ elinde tuttuğu dosyadaydı. O an Delaney *kaza ile* ona çarpsam nasıl olur diye düşünmekten kendini alıkoyamadı. Ayağı yanlışlıkla frenden kayıp gaza bassa. Yanlışlıkla onu yere indirse ve sonra da emin olmak için ileri geri gitse?

Delaney Miata'nın motorunun devrini yükselterek yarış bayrağının indirilmesini bekleyen yarışçılar gibiydi. Tam zamanında gazdan ayağını çektiğinde yaya geçidinin tam üstünde durmuştu. Nick kafasını silkerek aniden arabaya doğru baktı ve kenara çekildi. Kaşları aşağı indi ve ciddi bakışlarını Delaney'in gözlerinin içine dikti. Delaney ayağını gazdan çekmekte bir saniye daha gecikseydi arabanın tamponu Nick'in bacağına çarpacaktı.

Delaney Nick'e gülümsedi. O an için hayat güzeldi.

Delaney, Lisa'nın partisine gidip gitmemek konusunda saatlerce kararsız kaldı. Bir kucak dolusu dergi ve bir kasa şarapla evde bir köşeye çekilmeyi düşündü. Yirmi dokuz yaşındaydı. Kısa sürede bir şeyler yapmazsa saçını taramak yerine şapka takan o kadınlardan biri olacağından endişe ediyordu. Kararını değiştirmeden önce üzerine siyah boğazlı bluzunu ve onun üzerine de

muflonlu yeşil deri yeleğini giydi. Pantolonu da siyahtı ama bilekten bağlamalı botları yeşil yeleği ile uyumluydu. Saçlarına biraz köpükle şekil verdikten sonra kulağındaki dört deliğe de küpelerini taktı.

Delaney partiye vardığında saat sekizi biraz geçmişti. On üç yaşlarında üç genç kız kıkırdayarak kapıyı açtılar ve büyük evin arka tarafına doğru Delaney'e eşlik ederek dere taşlarından ve seara ağaçlarından dizayn edilmiş olan evin içinden geçtiler.

Koyu renk gözlü kızlardan biri Delaney'e "Hepsi arka tarafta," diye bilgi verdi. "Çantanı babamın odasına koymak ister misin?"

Delaney çantasını tıka basa doldurmuştu. Çantasından vazgeçebilirdi ama bir yıl boyunca yenisini alamayacağını bildiği Estee Lauder şarap rengi rujundan vazgeçemezdi. "Hayır teşekkürler. Sen Sophie misin?"

Mutfağa doğru ilerlerken kız hafifçe omzunun üzerinden Delaney'e doğru baktı. "Evet. Sen kimsin?"

Sophie'nin pantolon askısı ve sivilceleri, ayrıca bir de uçları kırık dolu çok güzel, kalın telli siyah saçları vardı. Delaney kırık uçlu saçlardan nefret ediyordu. Bu âdeta dolambaçlı bir yolda düzlüğe çıkana kadar dönüp dolaşmak gibiydi. "Ben Lisa'nın arkadaşısı Delaney'im."

Sophie gözlerini kocaman açarak kafasını çevirip Delaney'e baktı. "Ah aman Tanrım! Büyük annemin senin hakkında konuştuğunu duymuştum."

Sophie'nin yüzündeki bakıştan, Benita'nın hiç de övgü dolu bir konuşma yapmadığı belli oluyordu. Delaney "Harika," diye mırıldanarak üç kızın arasında ilerliyordu. Çift camlı bir kapıdan bir verandaya çıktılar. Verandanın altında beyaz kum sahilde, iki kocaman Ponderosa çam ağacı yükseliyordu. İşkeleye bağlanmış olan bir kaç tekne Mary gölünün hafif dalgalarıyla sallanıyordu.

Lisa "Hey merhaba," diyerek arkadaşını karşılamak için etrafını sarmış olan insan kalabalığından özür dileyerek ayrıldı. "Gel-

meyeceğini düşünerek endişelenmeye başlamıştım. Gelmeden önce eğlenceli bir şeyler mi yaptın yoksa?”

Delaney önce kendi kıyafetlerine, sonra da tişört ve şort giymiş olan diğer misafirlerin kıyafetlerine baktı. “Hayır. Hava benim için hâlâ soğuk. Burada olmamın bir sakıncası olmadığına emin misin?”

“Elbette. Geçiş töreni nasıldı?”

“Aslında en son gördüğüm seferkiyle tıpa tıp aynıydı.” Delaney gülümsüyordu ve bir aydır hiç görünmediği kadar rahatlamış görünüyordu.

“Küçükler bando takımı nasıldı? Sophie bu yıl çok iyi olduklarını söylemişti.”

Delaney biraz tereddüt etti. “Yani kostümler bizim zamanımıza göre daha iyiydi.”

Lisa gülerek “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi ve “Aç mısın?” diye sordu.

“Yemek yedim.”

“Hadi gel, seni tanıştırayım. Burada hatırlayabileceğin birkaç kişi var.”

Delaney, Lisa’nın arkasından iki barbekünün etrafında toplanmış olan bir grup insana doğru ilerlemeye başladı. Yaklaşık on beş kişilik bu grup Lisa ve Louie’nin arkadaş çevresindendi.

Delaney orta okuldaki en iyi beyzbol oyuncusu Andrea Huff ile sohbet etti. Andrea, John French ile evlenmişti. John, Andrea’nın attığı toplardan birini karnının ortasına yemişti. Her ikisi de mutlu görünüyorlardı, Delaney bu olayla bir ilişkisi olup olmadığını düşündü.

Andrea sahile doğru işaret ederek “İki oğlum var,” dedi ve bir an duraksayarak sahile doğru eğildi. “Eric! Eric French, sana yemek yedikten hemen sonra suya girmemeni söylemiştim,” diye seslendi.

Soluk sarı saçlı bir çocuk döndü ve gözlerini güneşten sakınmak için elini alnına götürerek “Sadece dizlerime kadar girdim,” diye seslendi.

“İyi, ama boğulursan ağlayarak bana gelme.” Andrea içini çekerek doğruldu ve “Çocukların var mı?” diye sordu.

“Hayır. Hiç evlenmedim.”

Andrea, Delaney’e yaratıkmiş gibi bakıyordu. Delaney Truly’de yirmi dokuz yaşındaki bir kadının hâlâ evlenmemiş olmasının acayiplik olarak algılandığının farkındaydı.

“Okuldan beri neler yaptın anlatsana.”

Delaney Andrea’ya o güne kadar yaşadığı yerlerden bahsetti. Ardından ikisi de geçmişte beraber, aynı küçük kasabada yaşadıkları ortak anılarını konuşmaya başladılar. Shaw dağının eteklerinde beraber kayak yaptıkları zamanlardan bahsettiler ve Andrea’nın gölde su kayağı yaparken bikinisini kaybettiği günü hatırlayıp gülüştüler.

Delaney ruhuna hiç beklemediği bir sıcaklığın yerleştiğini hissetti. Andrea ile sohbet etmek kaybettiğini bile fark etmediği bir şeyi bulmuş gibi hissetmesine sebep olmuştu.

Lisa, Andrea’dan sonra Delaney’i Louie için çalışan iki bekâr adamla tanıştırdı. Delaney bir anda kendini iki flört eden adamın ortasında buldu. Bekâr erkeklerin çoğu Delaney’den daha gençti. Çoğu güneşten esmerleşmişti. Hepsi de diyet kola reklâmından fırlamış gibiydiler. Delaney evde kalıp kendini şarap şişelerinin arasına gömmediğine seviniyordu. Kepçe operatörlerinden Steve adında genç bir adam Delaney’e bir şişe bira uzatıp mavi gözle riyle onun gözlerinin içine baktığında Delaney, adamdan etkilen di. Adamın saçları güneşten sararmış gibiydi. O kadar yapmacık olmasa adamın dağınık tarzında Delaney’e çekici gelen bir şeyler daha olabilirdi. Ama saçları özellikle dağınık görünmesi için bir ton jöle ile karıştırılmıştı ve hiç de doğal görünmüyordu. Steve ise dikkat çekici görüldüğünün farkındaydı.

Steve baş başa kaldıkları ilk anda “Seni daha önce buralarda görmüştüm,” diye konuşmaya başladı.

Delaney birasını yudumlamak için kaldırdığında “Gerçekten mi?” diye sordu. “Nerede?”

Steve’in gülümsemesi beyaz dişlerini ortaya çıkardı. “Küçük sarı arabanda. Seni görmemek pek mümkün değil.”

“Sanırım arabam dikkat çekiyor.”

“Araban değil. Sen. Seni görmemek mümkün değil.”

Son zamanlarda üzerine giydiği düz beyaz tişört ve şortun içe-risinde kendini o kadar fark edilmez hissediyordu ki “Ben mi?” diye şaşkınlığını gizleyemedi.

“Sakin bana güzelliğinin farkında değilmiş gibi davranan şu kızlardan biri olduğunu söyleme.”

Güzel? Hayır, Delaney güzel olmadığını biliyordu. Çekiciydi ve istediği zaman gerçekten de hoş görünmeyi iyi beceriyordu. Ama eğer Steve ona güzel olduğunu söylemek istiyorsa, buna izin verebilirdi. Çünkü yapmacık da olsa ne görünüşte ne de lafin ge-lişi, Steve bir köpek değildi. Delaney, Duke ve Dolores ile o kadar çok vakit geçiriyordu ki, bu iltifatlar karşısında gerçekten de eri-yebilirdi.

Delaney “Kaç yaşındasın?” diye sordu.

“Yirmi iki.”

Yedi yıl. Delaney yirmi iki yaşındayken resmen hayatla deney yapıyordu. Âdeta bir hapisane mahkûmu gibi zincirlerini kırıp kaçmıştı. On dokuz ve yirmi dört yaşları arasında dertsiz tasasız şekilde kendinden geçmiş olarak tam anlamıyla özgürlüğün tadı-nı çıkartıyordu. Çok güzel vakit geçirmişti ama artık daha olgun ve akıllı olduğu için memnundu.

Delaney sahilde kollarını sallayarak suyun kenarına doğru ko-şan genç kızlara baktı. Steve’den pek de fazla büyük değildi ve de bağlanacağı bir ilişki yaşamak istemiyordu. İçki şişesini dudağına

götürüp bir yudum daha aldı. Belki de onu sadece yaz için kullanabilirdi. Önce kullanıp sonra terk edebilirdi. Erkekler onu hep kullanmış ve terk etmişlerdi. Neden erkeklere onların ona davrandığı gibi davranmasını ki? Fark neydi?

Sophie "Nick amca geldi," diye bir grup insanın arasında duran Louie'ye seslendi.

Delaney'in içindeki her şey dondu kaldı o anda. Bakışları iskeleye yanaşmakta olan tekneye ve dümenin arkasındaki adama doğru kaydı. Bacakları iki yana açmıştı ve siyah saçları omuzlarının arkasına doğru dalgalanıyordu. Yüksek çam ağacının gölgesi teknenin içindeki üç kadın yolcuyu ve Nick'i gölgede bırakıyordu. Sophie arkasında arkadaşlarıyla iskeleye doğru koştu. Teknenin motorunun gürültüsü arasından Sophie'nin ve arkadaşlarının heyecanlı konuşmaları yükseliyordu. Nick'in kahkahası esintiyile beraber Delaney'in kulağına kadar geldi. Birasını kenara bırakarak birkaç metre ötedeki Lisa'ya bakınmak için arkasını döndüğünde Lisa çok mahcup görünüyordu.

Delaney "Kusura bakma Steve," diyerek arkadaşına doğru yöneldi.

Lisa fısıldayarak "Beni öldürme lütfen," dedi.

"Bana söylemeliydin."

"Yine de gelir miydin?"

"Hayır."

"O zaman yalan söylediğime sevindim."

"Neden, buraya gelip ayrılmam için mi?"

"Bu kadar pısrık olma. Nick'e olan öfkemi geride bırakmalısın."

Delaney çocukluk arkadaşının gözlerinin içine bakarak bu hatırlatmasından dolayı ona karşı incinmemeye çalıştı. Kendi kendine Lisa'nın, Henry'nin vasiyetini bilmediğini hatırlattı. Ve elbette on yıl önceki Nick'in onu kullandığı akşamı da bilmiyordu.

“Biliyorum, Nick yakında senin kayınbiraderin olacak ama inan bana ona karşı olan hislerim için çok haklı gerekçelerim var.”

“Louie bana anlattı.”

Delaney’in kafasından düzinelerce korkunç soru geçti. Kimin ne bildiğini merak ediyordu. Ne biliyorlardı? Ve kim kime neler anlatmıştı?

“Sana ne anlattı?”

“Bana vasiyetten bahsetti.”

Delaney omzunun üzerinden göle doğru bakmakta olan Louie’ye baktı. Kimsenin vasiyetten haberi olmamasını tercih ederdi ama asıl sorun bu değildi. Şükür ki en büyük korkusu hâlâ geçmişte gizliydi. “Ne zamandır biliyorsun?”

“Bir aydır. Ve senin bana söylemiş olmanı tercih ederdim. Seni düğünüme davet edecektim ama senin burada kalmaya karar verdiğini bana söylemeni bekliyordum. Bilmiyormuşum gibi davranmak gerçekten de çok zordu. Ama artık sana nedimelerimden biri olmanı teklif edebilirim. Senin nikâh şahidim olmanı istiyordum ama sana sormadım. O yüzden kız kardeşime sordum. Ama ben—”

Delaney “Louie sana tam olarak ne anlattı?” diyerek Lisa’nın koluna doğru uzandı ve verandanın kuytu bir yerine doğru çekti.

“Eğer Truly’den ayrılırsan Nick vasiyetin senin payına düşen kısmını alacakmış ve eğer siz ikiniz seks yaparsanız sen onun payını alacakmışsın.”

“Başka kim biliyor?”

“Sanırım Benita.”

Elbette. “Ve belki de Sophie. Anneannesini benim hakkımda konuşurken duyduğuna dair bir şeyler söyledi.” Tuhaf bir korku hissi Delaney’in midesinde bir yerlere oturdu ve Lisa’nın kolunu serbest bıraktı. “Bu çok utandırıcı. Şimdi kasabadaki herkes bilecek ve insanlar sürekli kasabadan ayrılıyor muyum ya da Nick’le

seks yapıyor muyum acaba diye düşünecek ve sürekli gözleri üzerinde olacak. İnsanlardan kurtulamayacağım.” Tüm bu düşüncelerden derisinin gerildiğini hissetti. “Sanki tüm bunlar zaten olacakmış gibi.”

“Kimse öğrenmeyecek. Eğer Sophie ile ilgili endişe ediyorsan, merak etme. Ben onunla konuşurum.”

“Ve seni dinleyecek, öyle mi?”

“Eğer dedikodunun Nick’i kırabileceğini söylersem dinler. Ona adeta tapıyor. Sophie’nin gözünde Nick bir aziz ve yanlış hiçbir şey yapamaz.”

Delaney omzunun üzerinden iskeleye doğru melekleri ile beraber yürümekte olan azize baktı. Nick Sophie’ye büyük bir kese kâğıdı uzattı, Sophie ve arkadaşları sahildeki bir piknik masasına doğru yöneldiler. Nick üzerinde bol duran yeşil atleti, sağ dizinde üç tane büyük yırtık olan jean pantolonu ve parmak arası lastik terlikleriyle yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Delaney’in bakışları Nick’in yanındaki üç kadına yöneldi. Belki de Nick gerçekten yataktan yeni kalkmıştı. Lisa, Nick’in yanındaki sarışın ve onları takip eden iki esmer kadını ima ederek “Bunları nereden bulmuş merak ediyorum,” dedi. “Sophie’ye havai fişek getirmek için evine gitmişti.”

“Görünen o ki, birkaç havai fişekten fazlasını bulmuş. Kim bu kadınlar?”

“Sarışın olanın adı Gail. Evlendikten sonraki soyadını hatırlamıyorum ama babasının adı Judge Tanner’dı. Arkadaki iki kız da Howell ikizlerine benziyor, Lonna ve Lanna.”

Delaney, Gail Tanner’ı hatırlıyordu. Delaney’den birkaç yaş daha büyüktü ve aileleri arada bir buluşurlardı. Ayrıca Henry’nin cenazesinde Nick’le beraber olduklarını da hatırlıyordu. Howell ikizlerini tanımıyordu. “Gail evli mi?”

“Boşandı.”

Delaney daha iyi bir açıdan görebilmek için dönüp baktı. Kızlar dar atletlerini jean pantolonlarının içine sokmuşlardı. Onları birer serseri olarak görmezden gelmeyi isterdi ama bunu yapamadı. Sürtükten ziyade orta kapak kızı gibi ilgi çekici görünüyorlardı “Gail göğüslerine silikon mu taktırmış? Bu kadar büyük göğüsleri olduğunu hatırlamıyorum.”

“Biraz silikon ve kalçalarından da yağ aldırdı.”

“Hmm.” Delaney’in bakışları Nick’e döndü ve pantolonunun yırtığından gayet belirgin olan baldırına gözü takıldı. “Televizyonda yağ aldırma operasyonu gördün mü hiç? Sadece düşünce-si bile canımın acımasına yetti.”

“İğrenç, tavuk yağı gibi görünüyor.”

“Hiç yaptırır mıydın?”

“Bir saniyede. Sen?”

Delaney arkadaşına bakarken bir yandan da düşünüyordu. “Sanmıyorum. Ama sanırım göğüslerim göbek deliğinden aşağı sarkmaya başladığında, kaldırtacağım. Umarım yirmi yıl daha buna gerek olmayacak.” Delaney’in lafları üzerine Lisa’nın bakışları Delaney’in göğüslerine doğru indi.

“Her zaman çok hoş göğüslerin vardı. Benim göğüslerim hiçbir zaman güzel değildi ama benim de kalçam çok hoştur.”

İki kadın da dikkatlerini Lisa’nın kalçasına çevirdiler.

Delaney “Benimkinden daha iyi,” diyerek bakışlarını Nick’e ve arkasından yürüyerek verandaya doğru merdivenleri çıkan üç kadına yöneltti. “Pekâlâ, bunlardan hangisi Nick’in kız arkadaşı?”

“Bilmiyorum.”

“Muhtemelen üçü de.”

Lisa “Muhtemelen,” diye onayladı.

Louie arkalarından “Hiç biri,” diye konuşmaya katıldı.

Delaney birden gözlerini kapadı. Nick hakkında dedikodu ya-

parken yakalanmıştı. Daha da kötüsü onu yakalayan Louie idi. Ne kadar süredir orada dikildiğini merak ediyordu. Göğüslerini kaldırtmakla ilgili bahsettiklerini duyup duymadığını merak etti ama sormaya niyeti yoktu. Yavaşça arkasını dönerken bir şeyler söylemek için kafasını topluyordu.

Şükür ki Lisa için aynı sorun geçerli değildi.

“İkizlerle takılmadığına emin misin?”

Louie “Hayır,” diye cevap verdi. Ve ardından yüzünde tam anlamıyla ciddi bir ifadeyle “Nick tek eşli olmayı tercih eden bir adamdır,” dedi.

Delaney Lisa’ya baktı ve iki kadın da kahkahalara boğuldular.

Louie ısrarla “Bu kadar komik olan nedir?” diye bilmek istedi. Kollarını göğsünün önünde birleştirdi ve koyu kaşları alnının ortasında belirgin bir çizgi oluşturdu.

Lisa “Sen,” diyerek cevap verirken bir yandan da Louie’nin düzgün dudaklarından öperek “Sen çılgınsın ama seni bu yüzden çok seviyorum,” dedi.

Louie, Lisa’yı belinden kavrayarak kendine doğru çekti ve “Ben de seni seviyorum alu gozo,” dedi.

Bugüne kadar Delaney’e neden kimse böyle hoş sevgi sözcükleri sarf etmemişti? Kimse Louie’nin Lisa’yı sevdiği gibi onu sevmemişti. Ve görünen o ki, Truly’de yaşayıp köpeklerle yürüyüşe çıkmaya devam ettiği sürece böyle bir şeyin gerçekleşme olasılığı da yoktu. Köpek pisliği temizlemekten daha iyi şeyler olmalıydı. “Sizin binanın yanındaki bina kime ait biliyor musun?”

Louie omzunu silkerek “Sen biliyorsun. Belki annen. Sanırım babanın vasiyetinde her şeyin nasıl bölüşüldüğüne bağlı,” dedi.

“Ben mi?” Delaney bu habere büyük bir gülümseme ile şaşırmıştı.

“Evet. Henry tüm bu parselin sahibiydi.”

“Sizin ofisin de mi?”

“Evet.”

Delaney'in düşünmesi gereken çok şey vardı. Bir adım geri attı. "Beni davet ettiğiniz için teşekkürler," diyerek Nick ile tükürme mesafesine gelmeden önce oradan ayrılmaya niyetliydi.

"Daha yeni geldin. Havai fişek gösterisi bitene kadar kal. Louie, kalmasını istediğimizi söyle lütfen."

Louie "Neden kalmıyorsun?" diye sorarak omzunda asılı olan şarap şişesini Delaney'e uzattı.

Harika, şimdi ayrılırsa kendini bebek gibi hissedecekti. Louie'nin uzattığı şişeyi alarak, "Bunun içinde ne var?" diye sordu.

"Txakoli, kırmızı şarap. Özel günler ve tatiller için."

Delaney şişeyi kaldırdığında çenesine çarpan şişeden biraz şarap döküldü. Ardından şişeyi ağzına götürüp bir yudum aldı. Şarap tatlı ve güçlüydü. Şişeyi indirdiğinde "Bir bardakla sınırlı kalsam daha iyi olacak," diye takıldı; sonra da ağzını ve çenesini sildi.

Arkasından biri şişeyi elinden kaptı. Delaney dönüp geniş bir göğüs ve yeşil bir atletle karşılaştığında midesi adeta sıkıştı. Bakışlarını yavaşça Nick'in dudaklarından gözlerine doğru kaldırdı. Allegrezza kardeşlerin onun arkasından sinsice sokulmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Nick "Ağzını aç," dedi.

Şişeyi Delaney'in yüzünden birkaç santim aşağıda tutarak "Ağzını aç," diye tekrarladı.

"Açmazsam ne yapacaksın? Üzerime şarap mı dökeceksin?"

Nick gülümseyerek, yavaş ve hisli bir şekilde "Evet," diye cevap verdi.

Delaney hiç tereddüt etmedi. Ağzını açar açmaz dudaklarının arasından şarap döküldü. Lisa ve Louie'nin çaresizce uzaklaştıklarını gördü. Orada öylece durmaya mecbur bırakılmasaydı onları takip ederdi. Ardından dudakları arasından dökülen şarap bir damla bile etrafa yayılmadan yok oldu. Yutkundu ve dudağının etrafını yaladı. Tek bir kelime dahi etmedi.

“Hoş geldin.”

Esinti Nick’in teninin kokusunu getiriyordu. Kalın koyu renkli saçlarını omuzlarının üzerinde dağıtıyordu. Nick berrak dağ havası gibi kokuyordu. “Yardımlarını istememiştim.”

“Hayır ama popondaki böcekten kurtulmak için biraz şaraba ihtiyacın var.” Nick hafifçe arkaya doğru eğilerek şişeyi kafasına doğru kaldırdı. Kırmızı şarap ağzını doldurdu ve yutkunurken boğazının hareketleri belli oluyordu. Koltuk altındaki ince siyah kıllar koltuk altını gölgeliyordu. Delaney ilk defa Nick’in koltuk altındaki dövmeyle fark etti. Halka halinde dikenli bir bitki. Siyah mürekkebin dikenli kıvrımları, yumuşak, esmer teninin üzerinde çok gerçek görünüyordu. Nick şişeyi aşağı doğru indirdi ve alt dudaklarında kalan şarabı yaladı.

“O gün beni ezip geçecek miydin vahşi şey?”

Delaney tepkisiz kalmaya çalışarak “Bana bu şekilde hitap etme lütfen,” dedi.

“Ne? Vahşi şey mi?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü hoşuma gitmiyor.”

Nick, Delaney’in neden hoşlanıp neden hoşlanmadığı ile hiç ilgilenmiyordu. Delaney onu ezmeye çalışmıştı. Buna hiç şüphe yok. Nick şişenin kapağını kapatırken bakışlarını Delaney’in vücudunun kıvrımlarında gezdirmeye başladı. “Sanırım bu çok kötü.” Nick iskeleden adımını atar atmaz Delaney’i fark etmişti. Bunun sebebi herkes yazlık kıyafetler giymişken onun yelek giymiş olması değildi. Saçlarıydı. Batmakta olan güneş, saçlarının arasında kırmızının tonlarını parlatarak ıslıl ıslıl parlamasına sebep oluyordu.

“O zaman sanırım bir daha seni yaya geçidinde gördüğümde frene basmayacağım.”

Nick, Delaney'e o kadar yaklaştı ki, Delaney onun suratına bakabilmek için kafasını kaldırmak zorunda kaldı. Nick'in bakışları Delaney'in kusursuz yanaklarından pembe dudaklarına doğru kaydı. En son ona bu kadar yakın olduğunda Delaney çıplaktı. "En iyi vuruşunu yap." Beyaz ve pembe. Bu Delaney ile alakalı en fazla hatırladığı iki şeydi. Yumuşak pembe bir ağız ve dil. Düzgün beyaz göğüsler ve sıkı, pembe uçları. İpeksi beyaz kalçalar.

Delaney bir şey söylemek için ağzını açtı ama sesi Gail'in yaklaşmasıyla beraber kısıldı.

Gail "İşte buradasın," diyerek kolunu Nick'in koluna geçirdi. "Hadi acele edelim. Gösteri başlamadan kumsalda bir yer bulalım."

Nick, Delaney'in büyük kahverengi gözlerine bakarken kasıklarında bir sertleşme hissetti. Bu durumun yanındaki istekli kadınla hiçbir alakası yoktu. Geriye doğru bir adım atarak dikkatini Gail'e yöneltti ve "Eğer acelen varsa, beni bekleme, git," dedi.

Gail bakışını Nick'den Delaney'e kaydırarak "Hayır, bekleyeceğim," diye cevapladı. Nick'in kolunu daha da sıkıca kavradı. "Merhaba Delaney. Geri döndüğünü duydum."

"Bir süreliğine."

"Annenle en son konuştuğumda United firmasında uçuş görevlisi olduğunu söylemişti."

Delaney'in kaşı hafifçe çatıldı ve sanki kaçmak için bir gerekçe arıyormuş gibi etrafına bakınmaya başladı "Bu beş yıl önceydi. Ayrıca bagaj taşıyıcısıydım, uçuş görevlisi değil," deyip geriye doğru bir adım attı. "Pekâlâ, seni tekrar görmek güzel Gail. Gitmem lazım. Lisa'ya yardım edeceğimi söylemiştim... ah...bir şeyler yapacaktık."

Delaney, Nick'in olduğu yöne bakmadan arkasını döndü ve uzaklaştı.

Gail "İkinizin arasında neler oluyor?" diye sordu.

“Hiçbir şey.” Nick, Delaney hakkında konuşmak istemiyordu; özellikle de Gail ile. Delaney hakkında düşünmek dahi istemiyordu. Delaney, Nick için tam bir belaydı. Hep de öyle olmuştu. Onun büyük kahverengi gözleri baktığı ilk andan beri.

“Ben geldiğimde gayet bir şeyler varmış gibiydi.”

Nick “Kes şunu,” dedi ve kolunu Gail’den kurtarıp eve doğru yürüdü. Havai fişekleri almaya evine gittiğinde Gail’i ikizler ve Sophie ile birlikte kapıya dayanmış onu bekliyor bir halde bulmuştu. Evine habersiz uğrayan kadınlardan hoşlanmıyordu. Bu durum onlara gerçek olmayan bir tür ilişkide oldukları hissini veriyordu. Ama bayramdı ve bu seferlik, bu zorlama durumu boş verip onları Louie’nin partisine davet etmişti. Şimdiyse buna pişmandı. Gail’in gözlerindeki o kararlı ifadeyi fark etmişti. Hiçbir şeyden vazgeçmeye niyeti yoktu.

Gail, Nick’i tam arkasından takip ediyordu. Geniş ve kimsenin olmadığı mutfağa girdiklerinde “Delaney’in on yıl önce kasabadan ayrıldığı zamanı hatırlıyor musun? Birçok kişi onun hamile olduğundan bahsediyordu. Birçok kişi bebeğin babasının sen olduğunu söylüyordu,” diye anlatmaya başladı.

Nick şarap şişesini tezgâhın üzerine koydu ve soğutucuya uzandı. İki tane Miller bira aldı ve ikisinin birden kapağını açtı. Dedikoduları hatırlıyordu. O zamanlar kimi dinlediğine bağlı olarak dedikodular onu ve Delaney’i yüzlerce farklı hikâyede bir araya getiriyordu. Fakat hangi versiyonu duymuş olursanız olun sonu hep aynıydı. Nick Allegranza kirli ellerini Delaney Shaw’a bulaştırmıştı. Nick prensesi hamile bırakmıştı.

Henry neye inanacağını bilememişti o zamanlar. Bu olasılığın doğru olma ihtimaline karşı çılgına dönmüştü. Nick’in bu dedikoduları yalanlamasını talep etmişti ama Nick bunu asla yapmadı.

“Sen miydin?”

Şimdiyse durum çok ironikti. On yıl sonra Henry vasiyetin-

de Nick'in Delaney ile beraber olmasını istiyor gibi davranıyordu. Nick soğuk biralardan birini Gail'e uzattı. "Sana kesmeni söyledim."

"Sanırım bilmeye hakkım var Nick."

Nick, Gail'in mavi gözlerinin içine bakarak ciddi bir ifadeyle güldü ve "En ufak bir şey bilmeye hakkın yok," dedi.

"Olduğunu biliyorsun."

"Ya sana durmanı söylersem?"

"Söylemesen daha iyi edersin."

"Neden? Sevgili olduğumuzdan bu yana daha da yakınlaştık. İzin versen harika bir hayatımız olabilir."

Nick, Gail'in potansiyel koca listesindeki tek erkek olmadığını gayet iyi biliyordu. Sadece listenin başındaydı. Bir süreliğine Gail'in seks listesinin başında yer almak çok harikaydı ama artık çok sahiplenici davranmaya başlamıştı ve bu durum çok rahatsız ediciydi. "Sana başından beri benden hiçbir şey beklememeni söylemiştim. Ben asla seksle sevgiyi birbirini karıştırmam." Nick birasını dudaklarına götürerek "Seni sevmiyorum ama bu durumu kişisel alma," dedi.

Gail kollarını göğsünün önünde birleştirdi ve tezgâha doğru yaslandı. "Sen pisliğin tekisin. Neden seninle takılmaya başladım bilmiyorum."

Nick içkisinden uzun bir yudum aldı. İkisi de neden Nick'le takılmaya başladığını biliyordu.

Delaney, Steve'in güçlü, kaslı kollarının belini sarmasına ve onu kendine çekmesine izin veriyordu. Kırmızı, beyaz ve mavi ışıklar gecenin siyah renginde parlıyordu. Delaney, Steve'in onu kucaklamasını hissetmeye çalışırken ışıklar gölün üzerinde dans

ediyordu. Bu hissin hoşuna gittiğine karar verdi. Bu yakınlığı ve sıcaklığı sevmiştii. Kendini tekrar yaşıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı.

Sol tarafta borunun ucunu kuma gömmekle uğraşan Nick'e doğru baktı. Birkaç saniyeliğine yüzünü altın sarısı bir renk aydınlattı. Delaney kafasını çevirdi. Artık Nick'ten kaçmayacaktı. Artık Nick'le karşılaşmak istemediğı için gittiğı yerleri kısıtlamayacaktı. Ve artık, hayatını geçen ay Trully'de geçirdiğı gibi sıkıcı şeylerle geçirmeyecekti. Bir planı vardı. Annesi bundan hiç hoşlanmayacaktı ama Delaney umursamıyordu.

Ve Kasım ayında ilgilenmesi gereken bir de düğün vardı. Lisa düğünde onunla beraber olması için tekrar teklifte bulunmuştu ve Delaney de memnuniyetle evet demişti. Delaney ikisinin çocukken defalarca saçlarına mutfak bezlerini tutuşturup koridordan aşağı yürüyüş denemeleri yaptıklarını hatırlıyordu. Hep kimin daha önce evleneceğine dair tahminde bulunurlardı. Beraber büyük bir düğün yapmayı hayal etmişlerdi. Her ikisi de yirmi dokuz kadar geç bir yaşa kadar bekâr kalacaklarını düşünmemişlerdi.

Yirmi dokuz. Büyük olasılıkla okul arkadaşları arasından en azından hâlâ nişanlı olmayan bir tek kendisi vardı. Şubat ayında otuz yaşına basacaktı. Kendi evi ve bir erkeğı olmayan otuz yaşında bir kadın. Evle ilgili endişesi yoktu. Üç milyon dolarla kolayca bir ev alabilirdi. Ama erkek. Hayatında bir erkeğı ihtiyacı olduğundan değildi. İhtiyacı yoktu. Ama etrafta bazen birilerinin olması hoş olurdu, diye düşündü. Bir süredir erkek arkadaş olamıştı ve yakınlık hissini özlemişti

Delaney'in bakışları az ötede, suyun kenarında havai fişekleri yakmak için çömelmiş olan adamın silüetine takıldı. Nick omzunun üzerinden Delaney'e doğru baktığında Delaney'in midesinde hafif bir gıdıklanma hissi belirdi; hemen bakışlarını gök yüzüne kaldırdı.

İnsanlar havai fişek gösterisini ve gölü şafak vakti gibi aydınlatan ışıkları çok sevmişlerdi. Delaney, Truly'de insanların ateş yakmaya ne kadar meraklı olduğunu unuttuğunu hatırladı. Çığlık sesi çıkartarak kafasının üzerinden geçen fişek kırmızı ışıklar saçarak gökyüzünü ışığa boğdu.

Idaho'ya, patates ve ateşin toprağına hoş geldin, der gibiydi.

BÖLÜM 5

Steve Delaney'i önden bastırıldığı için Delaney'in Miata marka arabasının kapı kolu arkasına batıyordu. Delaney ellerini Steve'in göğsüne dayayarak öpüşmeyi sonlandırdı.

"Benimle gel," diye fısıldadı Steve Delaney'in kulağına.

Delaney onun yüzündeki koyu gölgeleri görebileceği mesafeye çekilmek için bir adım geri attı. Steve'i kullanabilmeyi dilerdi. Baştan çıkmış olmayı dilerdi. *Keşke Steve bu kadar genç olmasaydı ya da yaşını önemsemiyor olsaydım*, diye içinden geçirdi. "Yapamam." Steve çok yakışıklıydı, kollarında güçlü kasları vardı ve çok da hoş görünüyordu. Delaney kendini beşik hırsız gibi hissediyordu.

"Ev arkadaşım kasaba dışında."

Bir ev arkadaşı. Elbette bir ev arkadaşı vardı. O sadece yirmi iki yaşındaydı. Muhtemelen konserve ve bira ile yaşıyordu. Delaney yirmi iki yaşındayken iyi bir yemek demek genellikle mısır gevreği, salsa ve sangria demekti. Vegas'da Circus Circus'da çalışıyordu ve hayatıyla ilgili başka bir şeyi de önemsemiyordu. "Yeni tanıştığım adamlarla onların evine gitmem," diyerek Steve'i bir adım uzaklaşana kadar geriye doğru itti.

Steve "Yarın akşam ne yapıyorsun?" diye sordu.

Delaney kafasını sallayarak arabanın kapısını açtı. "Sen hoş bir adamsın ama bu aralar kimseyle görüşmekle ilgilenmiyorum."

Delaney arabasıyla uzaklaşırken dikiz aynasından Steve'e baktı. İlk başta Steve'in ona gösterdiği ilgiden hoşlanmıştı ama gece ilerledikçe huzursuz olmuştu. Yedi yılda birçok konuda olgunlaşmıştı. Geçen onca senede uyum çok önem kazanmıştı ve "Kusana kadar eğlenmek" çekiciliğini kaybetmişti. Fakat yine de gerçekten Steve'in bedenini kullanmak için yeterince baştan çıkmış olsa dahi, Nick o akşam partiye gelerek her şeyi berbat etmişti. Delaney, Nick'in fazlaca farkındaydı ve onu görmezden gelemeyeceği kadar fazla bir geçmişleri vardı. Bir süreliğini onu unutmayı başarabilse de birden onun bakışlarını fark ediyordu. Ama Delaney dönüp ona baktığında Nick hemen kafasını çeviriyor ve ona bakmıyormuş gibi davranıyordu.

Delaney virajı döndü ve büyük garaj kapısının düğmesine bastı. Nick orada olmasaydı ve Steve de o kadar genç olmasaydı, yine de bu geceyi onunla geçirir miydi? Pek emin değildi. Delaney yirmi dokuz yaşındaydı ve annesiyle yaşıyordu. Bir gecelik bir kaçamağın tadını çıkaramayacak kadar da paranoyaktı.

Delaney, Henry ve Gwen'in Cadillac arabalarının yanına park ettikten sonra mutfak kapısından eve girdi. Arka veranda hafif bir sarı ışık ve birkaç parfümlü mumla aydınlatılmıştı. Delaney Gwen'i ve bir adamın kafasını arkadan görüyordu. Verandaya çıkana kadar adamın, Henry'nin avukatı Max Harison olduğunu fark etmedi. Henry'nin vasiyeti okunduğundan beri Max'i görmemişti ve şimdi de gördüğüne şaşırılmıştı.

Delaney onlara doğru yaklaşırken Max "Seni görmek güzel," dedi. "Yeniden Truly'de yaşamak hoşuna gidiyor mu?"

Delaney annesinin karşısındaki demirden sandalyeye otururken *berbat* diye düşündü. "Alışmak biraz vakit alıyor."

Gwen "Parti hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Delaney dürüstçe "Evet," diye cevapladı. Hoş insanlarla tanışmış ve Nick Allegrezza'ya rağmen iyi vakit geçirmişti.

Max tekrar yerine oturarak "Annen az önce bana Henry'nin

köpeklerini eğittiğinden bahsetti,” dedi ve samimiyetle gülümse-
di. “Belki de yeni kariyerini bulmuşsundur.”

“Eski işimi seviyorum.” Aslında Delaney, Louie ile konuşma-
larından bu yana kasaba merkezindeki boş binayı düşünüyordu.
Düşüncülerini gerçekleştirebileceğinden emin olana kadar onları
annesiyle paylaşmak istemiyordu ama tam da konuşması gereken
kişi karşısında oturuyordu. Annesi de nasıl olsa eninde sonunda
öğrenecekti. “Allegrezza İnşaat’ın yanındaki bina kime ait?” diye
Max’e sordu. “Alt katında bir kuaför salonu olan iki katlı ince bir
bina.”

“Sanırım Henry o binayı sana bıraktı. Neden?”

“Kuaför salonunu tekrar işler hale getirmek istiyorum.”

Annesi “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Ya-
pabileceğin bir sürü başka şey var.”

Delaney annesinin söylediklerini duymazlıktan geldi ve “Bu-
nun için neler yapmam gerekiyor?” diye sordu.

“İlk başta küçük çaplı bir ticaret kredisi alman gerekir. Ora-
nın eski sahibi öldü; bu yüzden vekil avukatlarıyla bağlantıya ge-
çip salonun değerini tespit ettirmelisin.” Avukat yarım saat sonra
konuşmasını bitirdiğinde Delaney neler yapması gerektiğini çok
iyi anlamıştı. Pazartesi ilk iş, parasını işleten bankaya gidip bir ti-
caret kredisine başvuracaktı. Görebildiği kadarıyla planına engel
olabilecek tek bir şey vardı: salonun Nick’in inşaat firmasının he-
men yanında olması.

“Yan binadaki dükkânın kirasını arttırabilir miyim?”

Belki böylece onları başka bir yere taşınmaya zorlayabilirdi.

“Var olan kontrat bitene kadar arttıramayız.”

“Kontrat ne zaman bitiyor?”

“Bir yıl daha var sanırım.”

“Lanet.”

Annesi “Lütfen böyle kelimeler kullanma,” diyerek elini uzatıp

Delaney'in elini tuttu. "Küçük bir iş kurmak istiyorsan neden bir hediyelik eşya dükkânı düşünmüyorsun?"

"Hediyelik eşya dükkânı açmak istemiyorum anne."

"Tam noel zamanı açıp bir sürü noel porseleni satabilirsin."

"Porselen satmak istemiyorum."

"Neden, bence harika bir fikir."

"O zaman sen sat anne."

Gwen sandalyesine geri oturdu.

"Bunu bana inat olsun diye yapıyorsun."

İnat olsun diye yapmıyordu ama annesiyle o kadar uzun süre yaşamıştı ki bu tartışmaya girerse çocukça görüneceğini biliyordu. Bazen Gwen'le tartışmak bir sinekle mücadele etmeye benziyordu. Kurtulmaya çalıştıkça daha çok kapana kısılıyordun.

Delaney'in krediyi alıp salonu açmaya hazır hale getirmesi yaklaşık üç ay sürmüştü. Bu sürede kendi gözlemlerine dayalı bir tür işletme araştırması yaptı. Kasaba merkezinde gezen ve Helen'in kuaför dükkânına giren insanları sayarak bir tür istatistik tuttu. Elinde kâğıt ve kalemle dar sokaklarda arabasını park edip intikam tanrıçası Helen Markham'ın salonunun önünde adeta casusluk yaptı. Lisa çalışmadığı ya da düğün hazırlıklarıyla ilgilenmediği zamanlarda o da gördüğü her detayı Delaney için not alıyordu. Delaney nüfus istatistiklerinin bir taslağını çıkarttı ve gördüğü iyi permalı ve kötü permalı kadınların oranını da not aldı. Hatta daha da ileri gidip Helen'in dükkânını arayıp boya için ne kadar ödemesi gerektiğini sorarken, Helen'in anlamaması için uydurma bir aksanla konuştu. O akşam Helen'in hangi kötü ve ucuz marka ürünleri kullandığını görmek için çöp kutusunu karıştırırken aklına birkaç fikir geldi. Dizlerine kadar çöpün içinde, bozulmuş bir peynir tenekesinin içine battığında bu araştır-

ma meselesinde ne kadar ileri gittiğini fark etti. Ve o akşam başarının, bir hayali gerçekleştirmek ile beraber geleceğini fark etti. Mesele sadece Helen'i baş aşağı etmek değildi. On yıl sonra geri gelip aynı davranış kalıplarına düşmüştü. Fakat bu defa Helen'e hiçbir şey kaptırmaya niyeti yoktu.

Bilimsel olmayan araştırmaları sonucu Helen'in işinde çok başarılı olduğunu fark etti ama endişelenmedi. Helen'in saçlarını görmüştü. Onun eski müşterilerini rahatlıkla elinden alabilirdi.

Delaney kredi çıkar çıkmaz yasal kurulum işlemlerini başlattı ve salonla ilgili hazırlıklarla da bizzat ilgilenmeye başladı. Perma makinalarından yazar kasaya kadar her yeri kirli bir toz tabakası kaplamıştı. Her şeyin temizlenip sterilize edilmesi gerekcekti. Delaney daha önceki dükkan sahibinin tutmuş olduğu envanter kayıtlarını incelerken bir sürü şeyin eksik olduğunu fark etti. Ya Gloria kayıtları yanlış tutmuştu ya da ölümünden sonra birileri gelip bazı malları çalmıştı. Delaney çalınan malları önemsemiyordu. Zaten çoğu üç yıl önceki modanın ürünleriydi. Yine de birilerinin salona girme olasılığının olması Delaney'i huzursuz etti. Kafasındaki ilk şüpheli elbette Helen'di. Helen eskiden beri bir hırsızdı. Zaten ondan başka kim buradaki malzemelere ihtiyaç duyabilirdi ki?

Delaney ön ve arka kapı girişlerine ve alttaki bina girişine ait anahtarların sadece kendinde olduğundan emin oldu. Hatta bu durumdan ikna olmayıp kasabadaki anahtarcıyı aradı. Anahtarcı bir hafta içerisinde geleceğini söyledi ama bir hafta gibi uzun bir süre, Truly gibi bir kasabada çok önemliydi.

Salonun açılışına dokuz gün kala camdaki eski ismi sildirdi ve KENAR KESİMİ ismini altın yaldızlı harflerle cama yazdırdı. Depo olarak kullandıkları odada tamamen yeni ürünler vardı. Resepsiyonda da siyah lake mobilyalar duruyordu. Zemin sert ve ahşap kaplıydı; duvarlar da parlak beyaz renk ile boyanmıştı. Moda şovlarından afişler duvarları süslüyordu. Eski aynaların ye-

rine daha büyük aynalar takılmıştı. Salon açılışa hazır hale geldiğinde Delaney çok memnun ve gururluydu. Bu, hayalindeki salon değildi. Dünyanın en iyi stilistleri ile dolu krom ve mermerle döşenmiş bir salon değildi ama kısa sürede çok iyi iş çıkartmıştı.

Delaney yan taraftaki tişört dükkânının sahibi ve köşedeki Bernard's Deli dükkânının sahibi ile tanışmıştı. Ve Nick'in cipinin kapının önünde olmadığı bir gün Allegrezza İnşaat'ın kapısından girip sekreter Hilda ve ofis müdürü Ann Marie ile tanıştı.

Açılıştan iki gece önce salonda küçük bir parti verdi. Lisa, Gwen ve annesinin arkadaşlarını davet etti. Bölgedeki işyeri sahiplerine broşür gönderdi. Allegrezza İnşaat firmasını es geçti ama Helen'in kuaför salonuna bir davetiye göndermeyi ihmal etmedi. İki saat boyunca dükkân çilek yiyip şampanya içen insanlarla doluydu. Helen partiye gelmedi.

Gwen gelmesine rağmen iki saat sonra üşüttüğünü söyleyerek partiden ayrıldı. Bu annesinin salonu onaylamadığını gösteren davranışlarından sadece biriydi. Fakat zaten Delaney, annesinin onayından vazgeçeli epey bir süre olmuştu. Zaten ondan onay alamayacağını biliyordu.

O gecenin ertesi günü, Delaney dükkânın üzerindeki apartman dairesine taşındı. Bir taşıma firması ile anlaşmış depodaki eşyalarını küçük yatak odalarından birine yerleştirtti. Gwen, Delaney'in kısa sürede geri döneceğini sanıyordu ama Delaney dönmeyeceğini biliyordu.

Salonun arkasındaki açık park alanından eski ahşap merdivenlerle Delaney'in yeni evinin zümrüt yeşili kapısına ulaşılıyordu. Daire oldukça kötü durumdaydı. Yerlere yeni döşeme yapılması gerekiyordu. Perdeler yenilenecekti ve düzgün bir soba gerekiyordu. Delaney yeni evini çok sevdi. Oturma odası ve yatak odasındaki küçük pencereler çok hoşuna gitmişti. Banyodaki eski tip ayaklı küvet çok güzeldi. Küvet Main'e bakan kocaman bir pencerenin önüne yerleştirilmişti. Çok daha güzel apartmanlarda

yaşamıştı ve bu sefil, küçük ev elbette annesinin evindeki lüksle boy ölçüşemezdi. Ama belki de burasını bu yüzden çok sevmişti. Buradaki her şey ona aitti. Dolapları kendi eşyaları ile doldurana kadar kendi eşyalarını ne kadar özlediğini hiç fark etmemişti bile. Kendi demir ayaklı yatağında uyudu. Zebra desenli yastıklarıyla krem rengi keten kanepesinin üzerinde oturup kendi televizyonunu izledi. Küçük siyah, kahve ve servis masası da ona aitti. Yemek odasının diğer ucundaysa altı heykel olan bir yemek masası vardı. Yemek odası ile mutfak yarım duvar ile birbirinden ayrılıyordu. Mutfakta duran kişi neredeyse tüm daireyi tek bir açıdan görebiliyordu. Görülecek fazla bir şey olduğundan değildi gerçi.

Delaney iş kıyafetleri olarak adlandırdığı giysilerini üzerinden çıkarttı ve dolaba astı. Marketten bir şeyler almıştı. Banyo için üzerinde büyük kırmızı kalpler olan plastik bir duş perdesi ve mutfak zemininin muşambasındaki iki yırtığı kapatmak için iki tane de şerit kilim almıştı.

Şimdi tek ihtiyacı olan şey, yeni bir telefon ve birkaç yeni kiltti.

Salonu açtıktan üç gün sonra yeni bir telefonu vardı ama kiltleri hâlâ bekliyordu. Bir de müşterilerin dükkânı doldurmasını bekliyordu.

Delaney salondaki ilk müşterisini sandalyeye oturttu ve kafasındaki havluyu aldı. "Parmak dalgaları istediğinize emin misiniz Bayan Van Damme?" Kuaför okulundan bu yana parmak dalgası yapmamıştı. Üzerinden dört yıl geçmiş olması bir yana tüm saça parmak dalga uygulamak gerçekten de zor işti.

"Evet. Her zaman yaptırdığım gibi. Geçen sefer şu köşedeki salona gitmiştim," diyerek Helen'in salonunu kast ediyordu. "Fakat pek beceremedi. Sanki kafamda solucanlar varmış gibi görünüyordu. Gloria'dan beri düzgün bir saç yaptıramadım desem yeridir."

Delaney omzunu silkti ve ellerini yeşil önlüğünün içine sok-

tu. Önlüğü ahududu rengi tişörtünü ve polyester eteğini örtüyordu. Önlüğün altından dizleri ve parlak siyah botları görünüyordu. Scottsdale Valentino'daki eski çalıştığı salonu ve biraz olsun modadan ve yeniliklerden haberdar olan müşterilerini düşündü. Delaney şekil verme tarağını alıp yaşlı kadının ensesindeki düğümlemiş saçları taramaya başladı. Depoda salonun eski sahibi tarafından bırakılmış şekillendirici saç kremi bulmuştu. Normalde Bayan Van Damme'in saçlarını yapmayı kabul etmezdi, özellikle de kadın pazarlıkla fiyatı on dolara düşürdükten sonra. Delaney'in içten gelen yeteneği doğanın akışını anlayıp, onu kesim şekilleri ve renklerle birleştirebilmesinde gizliydi. Doğru kesim kişinin burnunun daha küçük, gözlerinin daha büyük ve hatta yanaklarının daha belirgin görünmesine sebep olabiliirdi.

Fakat Delaney çaresizdi. Kimse herhangi bir işlem için on dolardan fazlasını vermek istemiyordu. Salonun açık olduğu üç gün boyunca Bayan Van Damme fiyatlara bir kez bile bakmadan arkasını dönüp giden tek kişi olmuştu. Elbette kadın zaten zar zor yürüyebiliyordu.

"Eğer güzel yaparsan seni arkadaşlarıma tavsiye ederim ama hiçbirisi benim ödediğimden fazlasını ödemez."

Oh ne hoş, bir yıl boyunca bir sürü pinti yaşlı kadınla uğraşacağım, diye düşündü. Bir yıl boyunca sıkı sıkı yapılmış bukleler ve geriye taranmış saçlar. "Saçınızı sağ tarafa mı yatırılıyorsunuz Bayan Van Damme?"

"Sol tarafa. Ayrıca mademki parmakların saçlarımin arasında, bana Wannetta diyebilirsin."

"Saçlarını ne zamandan beri bu şekilde tarıyorsun Wannetta?"

"Yaklaşık dört yıldır. Eski kocam Mae West'e benzediğimi söylediğinden beri."

Delaney, Wannetta'nın herhangi bir şekilde Mae West'e benzediğinden şüpheliydi. "Belki de bir değişiklik yapmak vakti gelmiştir," diyerek eline ameliyat eldivenlerine benzeyen plastik eldivenlerden geçirdi.

“Yok hayır. Bana yakışanla devam etmeyi tercih ediyorum.”

Delaney şekillendirici losyondan kadının sağ tarafındaki saçlara sürüp eliyle şekil vermeye ve taramaya başladı. Tepedeki ilk tutamı doğru şekilde şekillendirmesi birkaç dakikasını adlı. Ardından diğer tutamları şekillendirmeye devam etti. Delaney çalışırken Wannetta durmadan konuşuyordu.

“En yakın arkadaşlarımdan biri olan Dortha Miles, Boise’deki emekli kasabalarından birinde yaşıyor. Orayı gerçekten çok beğeniyor. Yemeklerin çok iyi olduğunu söylüyor. Ben de o kasabalardan birine yerleşmeyi düşündüm. Geçen sene kocam Leroy öldüğünden beri bunu düşünüyorum.”

Örtünün altından kemikli elini, burnunu kaşımak için çıkarttığı anda bir an için durakladı.

Delaney tarağıyla saçın tepesini kabartırken, “Kocanız nasıl öldü?” diye sordu.

“Çatıdan düşüp kafa üstü çakıldı. O yaşlı budalaya defalarca oraya tırmanmamasını, çok tehlikeli olduğunu söylemiştim. Ama beni hiç dinlemedi. Şimdi de başına gelenlere bak. Tek yapması gereken oturduğu yerden kalkıp televizyon anteniyle oynamaktı. Böylece ikinci kanalı izleyebilirdik. Oysa ben şimdi yalnız kaldım. Ve benim o beş para etmez torunum Ronnie olmasaydı, Dortha ile birlikte o emekli kasabasına taşınabilirdim ama Ronnie herhangi bir işte tutunamıyor ve sürekli borç para istiyor. Yalnızca, Dortha’nın kızının,” —derken bir an durakladı ve sesini alçaltarak devam etti— “lezbiyen olduğunu duymuştum. Ben bu tip şeylerin genelde genetik olduğunu düşünürdüm. Yani Dortha’nın lezbiyen olduğunu söylemiyorum ama o her zaman kısa saçlarla dolaşıp kamburu çıkmadan önce de düz ayaklılar giymeyi tercih ederdi. Biriyle yaşamaya başladıktan sonra böyle bir şeyin farkına varmaktan hiç hoşlanmazdım. Duş almaktan çekinirdim. Ya da onun evin içinde çıplak dolaşmasından çok rahatsız olurdum. Ya da belki ben çıplakken beni dikizlemeye çalışır diye düşünürdüm.”

Delaney'in kafasında canlanan resim çok ürkütücüydü. Gülmek için çenesini ısırarak zorunda kalmıştı. Konuşma Wannetta'nın çıplak lezbiyenlere karşı olan korkusundan, hayattaki başka korkularına kayarak öylece devam etti. "Cow Creek'deki o ev geçen sene soyulduğunda kapımı kilitlemeye başladım. Daha önce hiç kilitlemezdim. Ama artık yalnız yaşıyorum. Fazla dikkatsizlik edemem. Sen evli misin?"

Delaney bu sorudan sıkılmaya başlamıştı. "Henüz doğru adamı bulamadım."

"Bir torunum var, Ronnie."

"Hayır teşekkürler."

"Hmm, yalnız mı yaşıyorsun?"

"Evet yalnız yaşıyorum," diye cevaplarırken son bukleyi de bitirdi. "Bir üst katta yaşıyorum."

Wannetta "Burada mı?" diyerek tavana doğru işaret etti.

"Evet."

"Annenin o kadar güzel bir evi varken nasıl olur da böyle bir yerde yaşarsın?"

Milyonlarca sebebi vardı. Evden ayrıldığından beri annesiyle hiç görüşmemişlerdi. Ve Delaney pek de üzgün değildi. "Yalnız yaşamayı seviyorum," derken kadının alnında küçük birkaç bukle yaptı.

"Sen şu yan taraftaki çılgın Bask'lı Allegrezza kardeşlere dikkat et. Bir keresinde bir koyun çobanıyla takılmıştım. Çok komik yönleri vardır."

Delaney tekrar yanağını ısırarak Salonu açmadan önce Nick'le karşılaşma olasılığı onu biraz düşündürüyordu ama ortak park alanında cipini birkaç kez görmüş olmasına rağmen kendisiyle hiç karşılaşmamıştı. Lisa'nın söylediğine göre Louie de bu aralar Nick'i pek fazla görmemişti. Allegrezza İnşaat, Kasım ayının başlarında gelecek olan ilk kar yağışlarından önce ellerindeki birden çok işi bitirmek için çok çalışıyordu.

Delaney işini bitirdiğinde Bayan Van Damme hâlâ yaşlıydı ve bir sürü kırışığı vardı. Hiç de Mae West'e falan benzediği de yoktu. Delaney "Nasıl buldunuz?" diye sordu ve yaşlı kadına oval bir ayna tuttu.

"Hmm. Biraz döndür lütfen."

Delaney, Wannetta saçlarının arkasını görebilsin diye sandalyeyi çevirdi.

"Güzel görünüyor. Ama ön taraftaki bu küçük bukleler için elli sent indirim istiyorum. Fazladan bu bukleler için ödeme yapacağıma dair bir anlaşma yapmamıştık."

Delaney homurdanarak Wannetta'nın boynundaki bağcığı söküp gri plastik örtüyü çıkardı.

"Kıdemli müşterilerin için özel bir indirim yapıyorsun değil mi? Helen senin kadar yetenekli değil ama kıdemlilere özel indirim veriyor."

Bu fiyatlarla Delaney birkaç güne kalmaz dükkânı kapatmak zorunda kalırdı. Bayan Van Damme ayrılır ayrılmaz Delaney ön-lüğünü çıkartıp salonu kilitledi ve arka kapıdan çıktı. Dışarı adımını atıp kapıyı kilitlemek için döner dönmez ortak park alanında Allegrezza İnşaat için ayrılmış olan bölüme siyah, tozlu bir cip yanaştı. Delaney omzunun üzerinden cipe doğru bakarken neredeyse elindeki anahtarları düşürüyordu.

Nick cipin motorunu kapattı ve pencereden kafasını çıkartarak "Hey, vahşi şey, böyle aranmaya çıkmış gibi giyinmiş nereye gidiyorsun?"

Delaney ellerini ceketinin cebine sokarak yavaşça arkasını döndü. "Aranmaya çıkmış gibi göründüğümü sanmıyorum."

Nick dört çeker arabasından dışarı çıkıp Delaney'i tepeden tırnağa süzerek hafifçe, tembel bir gülümseme ile konuştu. "Biri-leri seni elektrik bandı ile paketlerken iyi vakit geçirmiş gibi görünüyor."

Delaney saçlarını ceketinin yakasının içinden çıkartırken Nick'in onu süzdüğü gibi o da Nick'i tepeden tırnağa süzdü. Nick'in saçları düzgünce arkaya doğru taranarak atkuyruğu yapılmıştı. Kolları mavi iş kıyafetinden dışarı fırlamıştı. Kot pantolonu adeta giymekten eskimiş ve yer yer beyazlaşmıştı. Botları toz içerisindeydi. "O dövmeyi hapishanede mi yaptırdın?" diye kolundaki kasları çevreleyen diken çelengini işaret ederek sordu.

Nick'in surat ifadesi düzleşti. Cevap vermedi.

Delaney en son ne zaman Nick'in hakkından geldiğini hatırlamıyordu. Nick her zaman daha hızlı ve kaba olmayı becerebiliyordu. Ama bu durum geçmişte, eski Delaney'de kalmıştı. Yeni Delaney burnunu havaya kaldırdı, istediği şey tam da ayağına gelmişti. "Neden hapishaneye girmiştin sahi? Toplum içinde kendini ifşa etmekten mi?"

Nick "Kendini bir şey zanneden, eskiden sarışın ama şimdi kırmızı kafalı olan birini boğmaktan," diye cevap verdi ve birkaç adım atıp Delaney'e dokunabileceği kadar yaklaşarak "buna değ-di," dedi.

Delaney Nick'e bakarak gülümsedi ve "Eğilip sabunu aldın mı yerden hiç?" dedi. Nick'i âdeta zorluyordu. Onun sinirlenmesini, zalimce bir şey söylemesini bekliyordu. Ama hiç de öyle olmadı.

Nick hafifçe sırtarak arkasına yaslandı ve "İyi denemeydi," dedi. Ardından, kendine tamamen güvenen bir adam edasıyla kahkaha attı. Nick cinsel seçimlerinden o kadar emindi ki, kimşenin bunu sorgulayamayacağını biliyordu.

Delaney, Nick'in farklı bir konu için böylesine bir kahkaha attığını hiç hatırlamıyordu. Böyle güçlü kahkahaları genellikle Delaney hakkındaki konularda atıyordu. Cadılar Bayramı için annesi onu şirine gibi giydirdiğinde olduğu gibi. Nick ve haydut arkadaşları kahkahalarla gülmüşlerdi.

Bu Nick'ti, zararsızdı. "Görünen o ki, ikimiz de Louie'nin düğününe gidiyoruz."

“Evet. Kim en yakın arkadaşımın çılgın Louie Allegrezza ile evleneceğini düşünürdü ki?”

Nick’in kıkırdaması derinden ve samimiydi. “İş nasıl gidiyor?” diye sorarak gerçekten de Delaney’i şaşırttı.

Delaney “İyi,” diye cevapladı. En son Nick kibar olduğunda Delaney onu soyup çıplak bırakmasına izin vermişti. Nick ise tamamen giyinikti. “Tek eksikim birkaç yeni kilit ve sürgü.”

“Neden? Birileri içeri mi girmeye çalıştı?”

“Emin değilim.” Delaney bakışlarını Nick’in göğsündeki cep-ten sarkan kâğıtlara kaydırdı. “Salonu devraldığımda bana sadece bir anahtar verdiler ama birden fazla anahtar olmalı. Tamirciyi aradım ama henüz gelmedi.”

Nick, Delaney’in arkasındaki kapı koluna uzanarak hafifçe salladı. Dirseği Delaney’in kalçasına değdi. “Muhtemelen de gelmeyecek. Jerry çalıştığı zaman çok iyi bir tamircidir. Ama sadece kirasına ve içkisine yetecek kadar çalışıyor. Cebi boşalana kadar ortalıkta görünmeyecektir.”

“Ah, bu harika işte.” Delaney bir an parlak botlarının topuklarına baktı. “Senin işyerine girmeye çalıştılar mı hiç?”

“Hayır. Ama benim ofiste çelik kapı ve sürgü var.”

Delaney “Belki bu işi ben kendim halletmeliyim,” diyerek sessiz düşünüyordu. Ne kadar zor olabilirdi ki? Tek ihtiyacı olan bir matkap ve vida aletiydi.

Nick bu sefer güldüğünde bu kesinlikle Delaney’e idi. “Önümüzdeki günlerde bir işçi gönderirim.”

Delaney o an Nick’e baktı. Çenesinden yukarı, dudaklarına, oradan da serinkanlı bakışlarına. Ona güvenmiyordu. Teklifi fazla hoştu. “Benim için bunu neden yapasın ki?”

“Şüphelendin mi?”

“Hem de çok.”

Nick omzunu silkerek "Havalandırmadan birileri rahatça diğer binaya tırmanabilir de o yüzden," diye cevap verdi.

"Teklifinin, kalbindeki kibarlıktan kaynaklanmadığını biliyordum."

Nick öne eğilerek ellerini Delaney'in kafasının arkasındaki duvara yasladı; "Beni çok iyi tanıyorsun," dedi.

Nick'in büyük bedeni güneş ışığını engelliyordu. Delaney ürkümüş görünmek istemiyordu. "Bu bana neye mâl olacak?"

Nick'in gözlerinde ahlâksız bir gülümseme belirdi. "Neyin var?"

Delaney, Nick'in onu ürküttüğünü belli etmekten kaçınıyordu. Çenesini hafifçe yukarı kaldırarak "Yirmiliğe ne dersin?" diye sordu.

"Yetmez."

Nick'in kollarının arasında sıkışmış olarak zar zor nefes alıyordu. Delaney'in dudaklarını Nick'inkilerden ayıran, ince bir hava tabakasından başka bir şey değildi. Nick o kadar yakınındaydı ki, traş losyonunun kokusunu alıyordu. Delaney kafasını çevirmek zorunda kaldı. "Kırk?" diye sorarken sesi cılızdı ve nefesi de kesik kesikti.

"I-ıh." Nick işaret parmağıyla Delaney'in çenesine dokunarak kafasını öne doğru çevirdi ve tekrar göz göze geldiler. "Senin paranı istemiyorum."

"Ne istiyorsun?"

Nick'in bakışları Delaney'in dudaklarına yöneldiğinde Delaney bir an için Nick'in onu öpeceğini zannetti. "Bir şeyler düşüneceğim," diyerek duvardan ellerini çekti.

Delaney derin bir nefes aldı ve Nick'in uzaklaşıp yan binaya girişini izledi. Onun bir şeyler derken neyi kastettiğini düşünmekten korkuyordu.

Ertesi gün Delaney salonda bir kampanya yaptı. Saç ördüren ya da boyatanlara oje hediye edecekti. İlgiilenen olmadı ama o gün Bayan Vaughn'ın gri saçlarını kasket şeklinde tarayıp spreyleti. Laverne Vaughn, Truly'deki okulda öğretmenlik yapmıştı. 70'lerin sonlarına doğru da emekli olmuştu.

Wannetta sözünü tutup arkadaşlarına Delaney'den bahsetmişti. Bayan Vaughn on dolar ödemiş ve kıdemli müşteri indirimini almayı da unutmamıştı. Ve tabii elbette bir de hediye ojesini almıştı. Delaney kampanya afişini kaldırdı.

Cuma günü Wannetta'nın bir başka arkadaşının saçlarını yıkayıp taradı. Cumartesi günü Bayan Stokesberry yıkayıp temizlenmek üzere iki peruk bıraktı. Biri günlük kullanım için olan beyaz peruktu ve diğeri de özel günler için siyah renkli peruktu. Üç saat sonra perukları almaya geldiğinde beyaz olanı kafasına takması için oldukça ısrar etmişti.

Delaney peruğu kulaklarının arkasından yerleştirirken Bayan Stokesberry "Kıdemli müşteri indirimini yapıyorsun değil mi?" diye sordu.

Delaney içini çekerek "Evet," diye cevap verdi. O an Delaney neden bunca saçma insanla uğraştığını düşündü. Annesi, gri saçlı bu kadınlar ve Nick. Özellikle de Nick. Cevap para kasasından çıkan ses gibi çınlayarak kulaklarına yayıldı âdeta. *Üç milyon dolar. Üç milyon dolar kadar büyük bir para için çok daha fazlasına katlanabilirdi.*

Kadın salondan ayrılır ayrılmaz Delaney dükkânı erkenden kapatıp arkadaşları Duke ve Dolores'i ziyaret etmeye gitti. Köpekler bir yandan Delaney'in yanaklarını yalıyor, bir yandan da heycandan yerlerinde duramıyorlardı. En sonunda arkadaşça birkaç suratla karşılaşmıştı. Delaney alnını Duke'un boğazına dayayıp ağlamamak için kendini zor tuttu. Ama beceremedi. Tıpkı salon

konusunda beceriksiz olduğu gibi. Parmak buklelerinden ve kubbe saçlara sprey sıkmaktan nefret ediyordu. Peruk yıkayıp onlara şekil vermekten de. Her şeyden önce, sevdiği şeyi yapmamaktan nefret ediyordu. Delaney'in sevdiği şey, sıradan kadınlara özel bir görünüm katmaktı. Saç kurutma makinalarının sesini, hızla çalışan makasların çınlamasını ve boya kokusunu çok seviyordu. Henry'nin cenazesinden, Truly'ye gelmeden önceki yaşamını çok seviyordu. Arkadaşları ve sevdiği bir işi vardı.

Kendi kendine, *sadece yedi ay on beş gün*, dedi. Yedi ay sonra istediği her yere gidebilirdi. Ayağa kalkıp köpeklerin tasma-sından tuttu.

Yarım saat sonra yürüyüşten dönüp köpekleri kulübelerine yerleştirdi. Tam arabasının kapısını açıyordu ki Gwen dışarı çıktı.

Annesi bej rengi angora bir kazak giymişti ve "Akşam yemeği-ne kalabilir misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Üzgünüm. Açılış partinden erkenden ayrılmak zorunda kaldım."

Delaney cebinden arabasının anahtarlarını çıkardı. Normalde dilini ısırıp söylemek istediklerini içinde tutardı ama bu sefer hiç havasında değildi. "Üzgün olduğunu hiç sanmıyorum anne."

"Elbette üzgünüm. Neden beni böyle bir şeyle itham ediyorsun?"

Delaney annesine, onun mavi gözlerine ve sarı, kısacık kesilmiş saçlarına baktı; "Bilmiyorum," diye cevap vererek zaten kazanma şansı olmayan bir tartışmaya girmemek için geri adım attı. "Çok kötü bir gün geçirdim. İstersen yarın akşam yemeğe gelebilirim."

"Yarın akşam planlarım var."

"Pazartesi o zaman." Delaney arabasına bindi ve el sallayarak *hoşça kal* dedi. Evine döner dönmez Lisa'yı aradı ve "Bu akşam

müsait misin?” diye sordu. “Birkaç kadeh bir şeyler içmeye ihtiyacım var.”

“Louie geç saate kadar çalışıyor. Bir süreliğine buluşabiliriz.”

“Hennessy’in yerinde buluşalım mı? Bu akşam geç saatlerde bir blues grubu çalacak.”

“Tamam. Ama sanırım onlar başlamadan ayrılacağım.”

Delaney biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama yalnız olmaya da alışıktı. Telefonu kapadıktan sonra düş aldı ve üzerine kot pantolonunu ve yeşil kazağını giydi. Saçlarını kurutup makyaj yaptıktan sonra Doc Marten ayakkabılarını ve deri ceketini de giyip üç blok ötedeki Hennessy Bar’a yürümek üzere yola koyuldu. Bara vardığında saat altı buçuk olmuştu ve bar iş çıkış saatinde gelenlerle dolup taşmıştı.

Hennessy orta büyüklükte bir bardı. İçeride alt kata yukarıdan bakan bir de asma katı vardı. Her iki kattaki masalar da doluydu. Dans pistinin ortasında portatif bir sahne kuruluydu. Şimdilik bardaki ışıklar parlıyordu ve sahne boştu. Bir süre sonra bu durum tamamen değişecekti.

Delaney barın sonuna doğru bir masaya oturdu; Lisa geldiğinde ilk birasını içiyordu. Delaney ona bakıp bardağının üzerinden işaret parmağıyla atkuyruğu toplanmış saçını göstererek “Saçını kesmeme izin vermelisin,” dedi.

Lisa “Hiç şansın yok,” diyerek bir şişe Miller Light ısmarladı. Ardından Delaney’e dönerek “Brigit’e neler yaptığını hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Brigit kim?”

“Büyük büyük annem Stolfus’un bana verdiği oyuncak bebek. Uzun sarı buklelerini kesip Cyndi Lauper’a benzetmiştin zavallıyı. O zamandan beri travma geçirdim.”

“Söz veriyorum Cyndi Lauper gibi görünmeyeceksin. Hem de bedavaya yapacağım.”

Lisa'nın birası geldi ve "Bunu düşüneceğim," diyerek garsona ödeme yaptı. "Bugün nedime elbiselerini ısmarladım. Kıyafetler geldiğinde son rötuşlar için gelmelisin."

"Güney arazilerinde rehberlik yapan tur operatörlerine mi benzeyeceğim?"

"Hayır. Elbiseler şarap rengi, dar ve kadife kumaştan hazırlanıyor. Sadece basit elbiseler. Böylece dikkat çekmeyecekler. Bütün ilgi gelinde olacak."

Delaney birasından bir yudum alıp gülümsedi. "Bunu zaten yapamam. Ama o gün saçlarını yapmama izin vermelisin. Bu gerçekten çok eğlenceli olacak."

"Belki örgüyle biraz süsleme yapmana izin verebilirim," diyerek içkisinden bir yudum aldı. "Düğün yemeği için yemek firması ile anlaştım."

Lisa'nın düğünüyle ilgili konuşulacaklar tükendiğinde konu Delaney'in işine geldi.

"Salon nasıl gidiyor bu aralar?"

"Berbat. Bir müşterim vardı. Bayan Stokesberry. Peruğunu bıraktı. Ben de sokak köpeği temizler gibi peruğu yıkadım."

"İyi iş."

"Ne demezsin."

Lisa içkisinden bir yudum aldı. "Moralini bozmak istemem ama bugün Helen'in dükkânının önünden geçtim. İçerisi oldukça kalabalıktı."

Delaney kaşlarını çatarak birasına doğru baktı ve "Onun işini çalmak için bir şeyler yapmalıyım," dedi.

"Bir hediye kampanyası yap. İnsanlar karşılıksız bir şeyler almayı severler."

Delaney oje hediyesi ile bunu çoktan denemişti. Sessizce kendi kendine alternatifleri düşünürken "Reklâm yapmalıyım," diye fısıldadı.

“Belki Sophie’nin okulunda küçük bir şov falan yapmalısın. Birkaç saç kesimiyle kızları güzel bir görünüme sokmak iyi fikir olabilir. O zaman diğer tüm kızlar da saçlarını sana kestirmek isteyecektir.”

Delaney birasından bir yudum alarak “Ve anneleri de onları sürekli getirmek zorunda kalacak,” diyerek olasılıklar üzerine düşünmeye devam etti.

Lisa “Şimdi bakma ama Wes ve Scooter Finley şu an içeri gir-diler,” derken bir yandan da bir elini kaşına götürdü. “Sakin bak-ma yoksa yanımıza gelirler.”

Delaney de Lisa gibi yüzünü gizledi ama bir yandan da par-maklarının arasından o tarafa doğru bakıyordu. “Hatırladığım kadar çirkinler.”

“Ve salaklar da.”

Delaney, Finley kardeşler ile aynı dönemde mezun olmuş-tu. İkiz değillerdi. Wes ve Scooter, albinodan iki ton daha koyu tenliy-diler ve ürkütücü derecede donuk gözleri vardı. “Hâlâ genç kızları kendilerine çeken birer mıknatıs olduklarını mı düşünü-yorlar?”

Lisa kafasını sallayarak “Git kendin öğren,” dedi. Finley kar-deşler yanlarından geçtikten sonra Lisa elini indirdi ve barda du-ran iki adamı işaret ederek “Ne dersin? Boxer mı slip mi?” diye sordu.

Delaney adamların tişörtündeki büyük Chevron logosuna baktı ve Achy Breaky tarzı saçlarını da göz önünde bulundurarak “Beyaz slip. *Fruit of the Loom*,” diye cevap verdi.

“Peki ya sondan üçüncü adam?”

Adam uzun boylu ve inceydi. Mükemmel şekil verilmiş katlı saçları vardı. Adamın boğazını saran sarı kazak Delaney’in adam-la ilgili ya kasabada yeni ya da çok cesur olduğunu düşünmesi-ne sebep oldu. Truly kasabasının sokaklarında renkli bir kazak-

la -hele bir de sarı renkli bir kazaksa— sadece çok cesur bir adam yürüyebilirdi. “Sanırım tanga. Baksana gözü pek görünüyor.” Delaney birasından bir yudum aldı ve bakışlarını kapıya doğru çevirdi.

“Pamuk mu ipek mi?”

“İpek. Şimdi senin sıran.”

İki arkadaş kapıya dönüp bir sonraki kurbanlarının içeri girmesini beklemeye başladılar. Bir dakikadan kısa bir süre sonra bir adam içeri girdi. İçeri giren Tommy Markham’dı. Delaney’in hatırladığı kadar yakışıklıydı. Kahverengi kıvrıcık saçları ensesinde ve kulağının üzerinde kıvrılıyordu. Hâlâ zayıftı. Bakışları Delaney ile buluştuğunda Delaney gülümsemesinin hâlâ asi bir oğlan çocuğu gibi etkileyici olduğunu fark etti. Öyle bir gülümseme ki, yaptığı tüm hataları unutturabilecek türden.

Tommy Delaney ile Lisa’nın masasına yaklaşırken “Karımı deli ediyorsun, biliyorsun değil mi?” dedi.

Delaney Tommy’nin mavi gözlerinin içine bakarak masumca elini göğsüne koydu ve “Ben mi?” diye karşılık verdi.

Bir zamanlar o uzun kirpikleri Delaney’in kalbini titretiyordu. Delaney ağzının kenarında beliren gülümsemeye engel olamadı; ama kalbi gayet sakindi. “Ben ne yaptım ki?”

“Geri döndün.”

Delaney içten içe bu habere sevinmişti. Helen tüm çocukluk yılları boyunca Delaney’i iğneleyip onu deli etmişti. Şimdi durumun tersine dönmesi gayet adildi. “Pekâlâ, eski top ve zincir nerede şimdi?”

Tommy gülererek Delaney’in yanındaki sandalyeye oturdu. “Helen çocuklarla Challis’de bir düğüne gitti. Yarın bir ara geri gelecekler.”

Lisa “Sen niye gitmedin?” diye sordu.

“Sabah çalışmam lazım.”

Delaney masanın diğer ucunda oturan arkadaşına baktığında Lisa, Tommy'nin evli olduğunu ima eden birkaç mimik yapıyordu. Delaney sırtıyordu. Lisa'nın endişelenmesine hiç gerek yoktu. Delaney hiçbir zaman evli erkeklerle beraber olmamıştı —olmazdı da. Ama Helen bunu bilmiyordu. Yine de Delaney onun biraz endişelenmesine izin verecekti.

Nick telefonu açıp sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Kafasının üzerinde florasan ışığı parlıyordu ve pencereden dışarı bakarken dudaklarının arasında bir gülümseme belirdi. Güneş batmıştı ve camdaki aksi ona doğru parlıyordu. Her şey bir anda geliyordu. Şimdiden onunla yatırım ortaklığı yapmak isteyen üç tedarikçi firma vardı. Birçok tefeci ile de görüşme yapıyordu.

Önündeki masaya elindeki kalemi bıraktı ve parmaklarını saçlarının arasından geriye doğru götürdü. Truly'nin yarısı Silver Creek'de yapmayı planladıklarını öğrenince sinirden deliye dönecekti. Diğer yarısı ise buna bayılacaktı.

Nick ve Louie inşaat firmasını Truly'ye taşımaya karar verdiklerinde kasabanın eski sakinlerinin gelişime itiraz edeceğini biliyorlardı. Ama Henry gibi bu tiplerde teker teker ölecekti ve yerlerini genç insanlar alacaktı. Kimin lafını dinlediğinize göre değişmek üzere Allegrezza kardeşler ya iş adamıydılar ya da arazi gaspçısı. Ya seviliyorlardı ya da nefret ediliyorlardı.

Nick ayağa kalktı ve kollarını kafasının üzerinde esnetti. Dokuz delikli bir golf sahası ile elli dört adet sitenin inşaat planları önünde duruyordu. Aşırıya kaçmayan bir bütçe ile dahi Allegrezza İnşaat bu işten çok para kaldıracaktı. Ve bu, gelişimin sadece ilk aşamasıydı. İkinci aşama çok daha fazla para kazandırmayı hedefliyordu. Milyon dolarlık evler yeşil arazilerin üzerinde yayılacaktı. Şimdi Nick'in tek yapması gereken, Henry'nin ona bırak-

tığı kırk dönümlük araziye sahip olabilmek için düzgün davranmaktı. Haziran ayında araziler onun olacaktı.

Nick boş ofise doğru gülümsedi. İlk milyonluğunu Boise’de yaptığı mütevazı ve abartılı evlerden kazanmıştı. Ama bir adamın her zaman daha fazla nakit paraya ihtiyacı vardı.

Nick askıda asılı olan pilot montunu aldı ve arka kapıdan çıktı. Silver Creek ile ilgili planlarını bitirdikten sonra Angel Plajı ile ilgili ne yapacağını düşünmeye başlayabilirdi. Belki de oraya hiç inşaat yapmayacaktı. Arkasından kapıyı kapatmadan önce uzun bir süre durakladığından ışıklar söndü. Koca Harley motoru Delaney’in Miata’sının hemen yanında duruyordu. Delaney’in dairesine doğru hafif bir ışığın aydınlatığı yeşil kapıya baktı. Ne biçim bir yerdi burası.

Delaney’in neden evden ayrılmak istediğini çok iyi anlıyordu. Gwen ile üç saniyeden fazla, onu boğmak istemeden durulamazdı. Ama asıl anlamadığı, neden Delaney’in bu kadar kötü bir mekânda oturmayı seçmiş olduğuydu. Henry’nin vasiyeti ona aylık bir ödenek sunuyordu. Çok daha iyi bir yerde oturabilirdi. Bir adam için bu kapıyı menteşelerinden kırıp içeri girmek hiç de zor değildi.

Nick vakti olduğundan Delaney’in dükkânının kilitlerini değiştirecekti. Delaney onu ilgilendirmiyordu. Nerede yaşadığı, ne giydiği Nick’i bağlamazdı. Küçük bir delikte yaşayıp poposunu zar zor örten kısıcık bir etek giymek istiyorsa, bu onun problemiydi. Nick’in umurunda bile değildi. Nick, Delaney’in evi işyerinin hemen dibinde olmasaydı onunla ilgili bu kadarını bile düşünmeyeceğini biliyordu.

Bir bacağına motorun üzerine atıp, âleti doğrulttu. Başka herhangi bir kadını o kısıcık, sentetik kaplı eteğin içinde görmek onu çok fazla etkilemeyebilirdi belki ama Delaney için durum farklıydı. Onu o daracık eteğin içinde gördüğünde, eteği üzerinden çıkarıp kalçasından ısırmak geliyordu içinden. Bir anda hiç yoktan âleti sertleşmişti; hem de sadece 3 saniye içinde.

Botunun topuğu ile motorun ayağını geri itti ve ateşleme düğmesine bastı. Motor hayata döndü ve gecenin durgun havasını yarıp baldırlarının arasında titreyerek ilerlemeye başladı. Yatağa atmayı planlamadığı bir kadın için sertleşmek Nick'i rahatsız etmiyordu. Ama özellikle bu kadın için sertleşiyor olmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Gaza basıp hızla dar sokaktan ilerledi. First'e doğru dönerken zar zor yavaşlayabildi. Kendini huzursuz hissediyordu. Hızla bir duş alıp tekrar evden çıktı. Evdeki sessizlik onu köşeye sıkıştırmıştı. Kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı. Elinde bir bira ve kucağında Lonna Howell ile kendini Hennesey Bar'da buldu.

Masası karanlıkta gizlenmişti ve blues müziğin heyecan verici ritmiyle oradan oraya sallanan bedenlerle dolu olan dans pistine bakıyordu. Tavandan yansıyan ışıklar barın etrafını aydınlatıyordu. Ama barın geneli karanlıktı. İsteyenin istediği günahı işleyebileceği bir ortam vardı.

Nick'in herhangi bir günah işlemek gibi bir planı yoktu ama gece henüz yeni başlamıştı ve Lonna çok istekli görünüyordu.

BÖLÜM 6

Delaney parmaklarını eski erkek arkadaşının boynuna dolamıştı; beraber, blues gitarın yavaş ritmine kendilerine kaptırmışlardı. Tommy'ye tekrar bu kadar yakın olmak déjà vu hissi yaratmıştı. Tek fark, şimdi onu kavrayan o kollar bir oğlana değil bir adama aitti. Tommy genç bir oğlanken de ritim duygusu yoktu, şimdi de. O zamanlar hep İrlanda sabunu gibi kokardı. Şimdi kolonya kokuyordu. Delaney'in her zaman onunla bağdaştırdığı o taze koku değildi bu. Tommy Delaney'in kalbinin hızla atmasına ve nabzının yükselmesine sebep olurdu. Şimdi bunların hiçbiri olmuyordu.

Tommy Delaney'in kulağına doğru "Bana neden arkadaş olamayacağımızı bir daha hatırlat," dedi.

"Çünkü karın benden nefret ediyor."

Tommy Delaney'i biraz daha kendine doğru çekerek "Ah evet," dedi. Elleri belinin arkasındaydı. "Ama seni beğeniyorum."

Tommy'nin utanmaz flörtleri bir saat kadar önce Lisa gider gitmez başlamıştı. İki kere ona açıkça yatma teklif etmişti. O kadar çekiciydi ki, Delaney ona kızamamıştı. Tommy Delaney'i güldürüyordu ve Helen'i seçtiği için ona olan öfkesini ve kalp kırıklığını unutmamasına sebep oluyordu.

Tommy "Neden lise yıllarında benimle yatmadın?" diye sordu.

Delaney bunu istemişti —*gerçekten istemişti*. Sırılsıklam

âşıktı. Ama Henry ve annesinin biriyle beraber olduğunu öğrenmelerinden çekindiği için arzularını bastırmak zorunda kalmıştı. “Beni aldattın.”

“Hayır. Sen beni aldattın.”

“Seni Helen’le kırıştırırken yakaladıktan sonra.”

“Ah. Evet.”

Delaney Tommy’nin gözlerinin içine bakabileceği mesafeye kadar geri çekildi. Loş dans pistinde zar zor görünüyordu. Delaney “Bu korkunçtu,” dediğinde ikisinin de kahkahaları birbirine karıştı.

Tommy “Çok korkunçtu. O olaydan sonra hep çok kötü hissettim ama sana ne söyleyeceğimi bir türlü bilemedim,” diye itiraf etti. “Aslında ne söylemek istediğimi biliyordum ama senin hoşuna gideceğini pek sanmıyordum.”

“Ne?”

Loş ışıkta Tommy’nin dişleri parlıyordu. “Beni Helen’le flört ederken yakaladığın için üzgün olduğumu ve yine de seninle beraber olmaya devam etmek istediğimi söyleyecektim.”

Delaney bir zamanlar Tommy Markham’ın adını tüm defterlerine yazıyordu.

“Bunu kabul eder miydin?”

Delaney “Hayır,” diye cevap verirken, Tommy onun kocası olmadığı için gerçekten de memnun olduğunu düşündü.

Tommy eğilerek Delaney’in alnına yumuşak bir öpücük kondurdu ve “Seninle ilgili en çok hatırladığım şey de bu zaten. ‘Hayır’ kelimesi,” dedi. Müzik durduğunda Tommy geriye doğru bir adım attı ve Delaney’e gülümsedi. “Döndüğüne sevindim.” Delaney masaya dönerken ona eşlik etti ve ceketini alıp “Görüşürüz,” diyerek ayrıldı.

Delaney Tommy’nin arkasından bakarken masanın üzerinde bıraktığı birasından bir yudum aldı. Şişeyi dudağına götürürken

diğer eliyle de saçını ensesinden arkaya doğru gönderdi. Tommy liseden beri pek fazla değişmemişti. Hâlâ yakışıklıydı. Hâlâ etki-leyici ve çapkındı. Neredeyse Helen için üzülecekti — *neredeyse*.

“Eski erkek arkadaşınla bir randevu mu planlıyorsun?”

Delaney arkasını dönmeden sesin kime ait olduğunu biliyordu. Şişeyi indirip o güne kadarki tüm erkek arkadaşlarının toplamının hissettirebileceğinden daha berbat hissettirebilen tek erkeğe dönüp baktı. “Kışkandın mı?” Fakat Tommy’nin aksine Nick Allegrezza ile o sıcak ağustos akşamı yaşananları unutmaması mümkün değildi.

“Hem de nasıl.”

“Buraya kavga etmeye mi geldin? Ben kavga etmek istemiyorum. Geçen gün söylediğin gibi ikimiz de kardeşinin düğününde olacağız. Belki de iyi geçinmeye çalışmalıyız. Daha arkadaşça davranmalıyız.”

Nick’in dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. “Nasıl arkadaşça?”

Delaney nasıl olacağından emin olmadığı halde “Arkadaş, sadece arkadaş işte,” diye cevapladı. Ama belki de ağız dalaşına girmekten vazgeçebilirlerdi. Zaten Delaney hep kaybediyordu.

“Ahbap gibi mi?”

Bu biraz zorlama olabilirdi. “Tamam.”

“Kanka gibi?”

“Neden olmasın...”

Nick kafasını sallayarak “Bu asla olmayacak,” dedi.

“Neden?”

Nick cevap vermedi. Onun yerine Delaney’in elinden bira şişesini alıp masanın üzerine koydu. Blues müzisyenlerinin solisti hafif ve yavaş bir ritimle “*I’ve Been Loving You Too Long*” adlı şarkıyı söylerken Nick Delaney’i kalabalık dans pistine doğru çekti. Delaney’i kendine doğru çekip kalçalarını blues ritminin his-

siyatına bırakarak sağa sola sallamaya başladı. Delaney Nick'in göğsü ile kendi göğüsleri arasına biraz mesafe koymak istedi ama kalabalık ve Nick'in kolları tarafından öne doğru itiliyordu. Bir yandan da Nick'in büyük elleri onu nerede tutmak istiyorsa orada tutuyordu. Delaney'in, ellerini Nick'in geniş omuzlarına koymaktan başka şansı yoktu. Nick'in omuzlarına dökülen saçlar Delaney'in parmaklarını ipek gibi okşuyordu; onun bedeninden yayılan sıcaklık Delaney'in tenini ısıtıyordu. Tommy'nin aksine Nick'in bedeninden ritim fışkırıyordu. Çok doğal ve kolayca, âdeta hiçbir acelesi olmayan durgun bir nehir gibi. "Bana dans etmeyi teklif edebilirdin."

"Evet haklısın. Edebilirdim."

"Günümüzde birçok adam mağarasından çıktı." Nick'in kokusu Delaney'in başını döndürmüştü.

"Eski erkek arkadaşın gibi adamlar mı?"

"Evet."

"Tommy aletiyle düşünüyor, akıyla değil."

"Sen de öylesin."

Nick durdu ve "Al işte, yine benim hakkımda çok fazla şey bildiğini sanıyorsun," diyerek gözlerini kısıp Delaney'e bir bakış attı.

Delaney'in midesi karmaşık duygularla düğümlendi. Öfke ve arzu, nefes kesen bekleyiş ve korku. İlk aşkı Tommy Markham onda hiç de böylesine kaotik duygular uyandırmamıştı. Neden Nick böyle hissetmesine sebep oluyordu? Nick'in ona karşı kibar olduğu zamanların sayısı, kaba davrandığı zamanların sayısından çok daha azdı. Delaney onunla yaşadığı geçmişi gömdüğünü zannediyordu. "Kasabadaki herkes birden fazla kadınla taktığını biliyor."

Nick Delaney'in gözlerine bakabilecek kadar ondan uzaklaştı. Sahneden yansıyan ışıklar Nick'in suratının yarısını aydınlatıyordu. "Bu doğru olsa bile bir fark var. Ben evli değilim."

“Evli ya da değil. Fark gözetmeden yapılan seks mide bulandırıcıdır.”

“Erkek arkadaşına da bunu mu söyledin?”

“Benim Tommy ile olan ilişkim seni hiç alâkadar etmez.”

“İlişki? Onunla tekrar buluşup şu iğrenç bulduğun fark gözetilmeden yapılan seksten mi yapacaksınız?” Nick ellerini Delaney’in sırtından kafasını doğru kaydırarak “Seni baştan çıkardı mı?” derken bir yandan da parmaklarını ensesinden, saçlarının arasına doladı. Nick’in gözleri taş kadar sert bakıyordu.

Delaney Nick’i omuzlarından itti ama Nick onu daha da sıkı kavradı. Delaney’in canını acıtmıyordu ama gitmesine de izin vermiyordu. “Sen hastasın.”

Nick kafasını aşağı doğru eğerek Delaney’in dudaklarının yakınında “Bu seni baştan çıkartıyor mu?” diye sordu.

Delaney nefesini tuttu.

“Kıvrınmana sebep oluyor mu?”

Delaney’in kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Nick dudaklarını hafifçe Delaney’in dudaklarına sürerek dilini onun dudaklarının etrafında dolaştırmaya başladı. Delaney’in göğsünden bir haz dalgası tüm bedenine yayıldı. Bedeninin bu âni reaksiyonu Delaney’i şaşırttı ve alarma geçirdi. Nick bu dünyada böylesine arzu ile kıvrınmasına sebep olmasını istediği son erkekti. Geçmişleri çok çirkindi. Nick’i kendinden uzaklaştırmak istedi ama Nick ateşi körükledi ve öpüşme seksi bir boyut kazandı. Nick’in dili uzun süre Delaney’in ağzının içinde kalarak ona karşı koymasını imkânsız hale getirdi.

Delaney Nick’ten nefret etmek istiyordu. Onu öpmeye devam ederken bile ondan nefret etmek istediğini düşünüyordu. Diliyle Nick’i cesaretlendirirken bile... Bu baş döndürücü kaotik dünyada tutunabileceği bir tek o varmışçasına Nick’in boynuna sarılırken bile ondan nefret etmek istediğini düşünüyordu. Nick’in du-

dakları ılıktı. Düzgündü. Delaney'in onu aynı ürkütücü tutkuy-
la öpmeye devam etmesini isteyen çok düzgün dudaklardı onlar.

Nick büyük ellerini Delaney'in iki yanından aşağı doğru kay-
dırdı ve kazağından içeri doğru soktu; onun parmaklarını da sır-
tında hissediyordu. Ardından Nick'in ılık avuçlarını belinde his-
setmeye başladı Delaney. Başparmaklarıyla karnını okşayarak
ısınan bedenini serinletiyordu. Delaney'in midesindeki düğüm
daha da sıkıştı. Göğsündeki karıncalanma hissi göğüs uçları-
nın daha da sertleşmesine sebep oluyordu. Sanki âdeta göğüsle-
rine dokunuyormuş gibi hissediyordu. Nick, Delaney'in kalaba-
lık bir dans pistinde olduğunu unutmasına sebep olmuştu. Her
şeyi unutmasına sebep olmuştu. Delaney'in elleri Nick'in ense-
sine doğru yöneldi ve parmaklarıyla saçlarını okşamaya başla-
dı. Ardından öpüşmenin şekli değişti. Çok daha yumuşak ve ki-
bar bir şekilde öpüşmeye başladılar. Nick hafifçe başparmaklarını
Delaney'in göbeğine bastırıyordu. Ardından parmaklarını onun
pantolonun kemerine doğru indirdi ve onu fermuarının altında
sertleşmiş olan aletine doğru sıkıca çekti.

Delaney'in kendi boğuk iniltisi birden aklını başına getirdi ve
dudaklarını Nick'ten ayırdı. Derin bir nefes aldı ve bedeninin bu
kontROLSÜZ tepkisi için hem utandı hem de dehşete kapıldı. Nick
bunu daha önce de yapmıştı ama o sefer Delaney Nick'i durdur-
mamıştı.

Nick'i itti ve Nick'in de elleri iki yanına düştü. Delaney ona
baktığında gördü ki, Nick'in bakışları tetikte ve sorgulayıcıydı.
Ardından çenesi sertleşti ve gözleri kısıldı.

"Geri gelmemeliydin. Uzakta kalmalıydın," diyerek arkasını
dönüp kalabalığı yararak oradan ayrıldı.

Delaney hem kendisinin hem de Nick'in davranışından ve
hâlâ damarlarında dolanan arzudan şaşkına dönmüş olarak uzun
bir süre kıpırdayamadan öylece orada kalakaldı. Büyük hoparlör-
lerden blues müziği yayılmaya devam ediyordu. Delaney'in etra-

fında dans eden çiftler sanki az önce tuhaf bir durum olmamış gibi sallanmaya devam ediyorlardı. Tuhaf bir şeylerin olduğunun farkında olan bir tek Delaney'di. Müzik durana kadar masasına dönmeden, orada öylece durdu. Belki de Nick haklıydı, Truly'ye hiç dönmemesi gerekiyordu. Fakat Delaney para için ruhunu satmıştı. Hem de çok para. Artık geri dönmesi imkânsızdı.

Ellerini ceketinin cebine geçirdi ve ön girişe doğru ilerledi. Gelecek yedi ay boyunca hayatta kalabilmesinin tek yolu vardı. A planına sadık kalıp Nick'i mümkün olduğunca görmezden gelmesi gerekiyordu. Kafası önde temiz havaya doğru ilerledi. Ceketinin fermuarını çekerken adeta nefesi havada asılı kalmıştı.

Nick'in Harley'inin gümbürtüsü âdeta sessizliği deliyordu. Delaney omzunun üzerinden sesin geldiği yöne doğru baktı. Bacaklarını ayırmış motorun üzerinde öylece duruyordu. Üzerinde giyilmekten eskimiş deri bir ceket vardı. Bir elini havaya kaldırdı ve Howell ikizlerinden biri motorun arkasına atlayarak kendini Nick'in mükemmel poposuna adeta yapıştırdı.

Delaney eve doğru yapacağı kısa yürüyüş için ellerini cebine sokup yola koyuldu. Nick sadece bir erkek kedi kadar ahlaklı olabilirdi. Fakat Howell kızlarından biriyle beraberken neden onu öptüğünü Delaney bir türlü anlayamıyordu. Nick Delaney'den hiç hoşlanmazdı. Bu kadarından emindi.

Elbette on yıl önce de ondan hoşlanmıyordu. Henry'ye ulaşmak için onu kullanmıştı ama Henry artık ölüydü. Şimdi Delaney ile ilişkiye girmesi sadece Henry'nin ona bıraktığı vasiyeti riske atardı. Nick çok karmaşık bir adamdı ama salak değildi.

Delaney dar sokaktan sola döndü ve dairesine doğru çıkan merdivenleri tırmandı. Bir anlam veremiyordu. Gerçi Nick'in yaptığı birçok şeye anlam veremiyordu.

Delaney, başka birçok şehirde akşam karanlığında yürümekten çekinebilirdi ama Truly'de değil. Nadiren de olsa gölün kuzey kıyısındaki yazlık evlere hırsız giriyordu ama ciddi anlamda kötü

bir şey hiç olmamıştı. İnsanlar arabalarını kilitlemiyorlardı. Hatta bundan daha da fazlası, evlerini de kilitlemiyorlardı.

Delaney büyük şehirlerde çok yaşadığından evini kilitlemek gibi bir alışkanlığı vardı. Merdivenleri çıkıp içeri girdiğinde arkasından kapıyı kilitleyip anahtarları da siyah cam sehpanın üzerine bıraktı. Çizmelerini çözerken Nick'i ve kendi çılgın tepkisini düşündü. Savunmasız birkaç dakika boyunca onu arzulamıştı. Nick de onu arzulamıştı. Nick'in ona dokunuşundan ve sertleşen aletinden bunu hissetmişti.

Elindeki çizme yere düştüğünde Delaney kaşlarını çatmış kararlılığa bakıyordu. Kalabalık bir dans pistinde öylece durup çılgınlar gibi öpüşmüşlerdi. Alev alev yanmasına sebep olmuştu bu. Uzun süredir hiçbir erkeği istemediği kadar Nick'i arzulamıştı. Tıpkı daha önce de arzuladığı gibi. Sanki ondan başka kimse yoktu ve hiçbir şeyin de önemi yoktu. Nick ona her şeyi unutturabilen tek erkekti. Nick'le ilgili onu bu hale sokan bir şeyler vardı. Bu akşam da onu aynı şekilde etkisi altına almıştı. Tıpkı on yıl önce Truly'yi terk etmeden önceki gece olduğu gibi.

Neler olup bittiğini düşünmekten hoşlanmıyordu ama çok yorgundu. Beyni ona âdeta oyun oynuyordu. Sürekli unutmaya çalışıp da unutmadığı anıları hatırlıyordu.

Liseden mezun olduktan sonraki yaz kötü başlamıştı ve gidecek de cehennem azabına dönüşmüştü. On sekizine yeni basmıştı ve en sonunda bir şeyler söyleme vaktinin geldiğini fark etmişti. Hemen üniversiteye yazılmak istemiyordu. Gerçekten ne yapmak istediğine karar vermek için bir yıl ara vermek istiyordu. Ama Henry çoktan Idaho Üniversitesi'ne ön kayıt yaptırmıştı. Delaney adına ders seçimlerini yapmış ve neredeyse tüm çaylak derslerine kayıt yaptırmıştı.

Haziran ayının sonunda bir gün Delaney, Henry ile uzlaşma sağlamak için konuşacak cesareti toplamıştı. Yarım zamanlı olarak Lisa'nın gittiği Boise Üniversitesi'ne gidecek ve kendi hoşuna giden dersleri seçecekti.

Henry hayır dedi. Konu kapanmıştı.

Ağustos ayındaki kayıt günü yaklaştıkça Delaney'in adeta boğazı sıkışıyordu. Temmuz ayında Delaney Henry ile tekrar konuşmaya çalışmıştı.

"Salak olma. Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorum ben. Annen ve ben bu konuda defalarca konuştuk Delaney. Geleceğin ile ilgili planların çok amaçsız. Ne istediğini bilemeyecek kadar gençsin."

Ama Delaney ne istediğini biliyordu. Uzun zamandır biliyordu. Ve bir şekilde on sekizinci yaş gününde bunu elde etmeyi planlamıştı. Bir şekilde oy verebilme özgürlüğü ile beraber gerçek özgürlüğünün de geleceğini sanmıştı. Fakat şubat ayındaki yaş günü, hayatında en ufak bir değişiklik olmadan geçtiğinde liseden mezun olmanın Henry'nin kontrolünden kurtulmak anlamına gelmediğini anladı. Özgürlüğüne kavuşup gerçek Delaney olabilmeyi hayal etmişti. İsterse çılgın ve vahşi olacaktı. Saçma sapan dersler seçecek, yırtık pantolonlar giyip bolca makyaj yapacaktı.

Bu özgürlüklerin hiçbirine sahip olamadı. Ağustos ayında Henry ve annesi onu kuzeye doğru dört saatlik bir yolculukla Moscow, Idaho eyaletindeki Idaho Üniversitesi'ne götürdüler ve güz kaydını yaptırdılar. Eve dönerken Henry sürekli "Bir gün bana teşekkür edeceksin. İşletme diplomanı aldığın zaman benim şirketlerimi idare etmeme yardımcı olacaksın," deyip durmuştu. Annesi onu "*şımarık ve çocukça*" davranmakla suçlamıştı.

Bir sonraki akşam Delaney yatak odasının penceresinden ilk ve son defa sıvışarak dışarı çıkmıştı. Henry'den arabasını isteye bilirdi. Muhtemelen de Henry izin verirdi ama ondan hiçbir şey istemek içinden gelmiyordu. Annesiyle babasına nereye gittiğini söylemek istemiyordu. Kiminle buluşacağını ya da saat kaçta eve geleceğini de. Bir planı yoktu. Sadece daha önce hiç yapmadığı bir şeyler yapmak gibi belirsiz bir fikri vardı. Diğer on sekiz yaşındakilerin yaptığı türden bir şeyler. Heyecanlı ve delidolu bir şeyler.

Düz sarı saçlarını geniş bigudilerle sardı ve önden boydan boya düğmeli pembe plaj elbisesini giydi. Elbise diz üstünde bitiyordu ve Delaney'in sahip olduğu en cesur kıyafetti. Elbisenin askıları inceydi ve Delaney içine sutyen giymemişti. Yaşından büyük görüldüğünü düşünüyordu. O belediye başkanının kızıydı ve herkes de kaç yaşında olduğunu biliyordu. Bağcıklı sandaletleriyle kasabanın merkezine yürüdü. Üzerinde beyaz bir hırka vardı. Ilık bir cumartesi akşamıydı ve *merkezde bir şeyler vardır* diye düşündü. Her zaman yapmak isteyip de Henry'yi kızdırmamak için yapmadığı bir şeyleri o akşam yapmak istiyordu.

Beşinci caddenin üzerinde Hollywood marketin önünde Lisa'yı aramak için ödemeli bir telefon buldu. Tuğla binanın önünde cılız bir ışıkla aydınlatılmış bir ışığın önünde durdu. "Hadi, lütfen. Buluşalım," diye arkadaşına âdeta yalvarıyordu.

Lisa "Gerçekten başım çatlayacak gibi ağrıyor," derken sesi gerçekten de kötü geliyordu. Yaz nezlesi olmuştu.

Delaney telefon kutusunun üzerinde metal tuşlara bakarak homurdandı. Nasıl tek başına isyan çıkartabilirdi ki? "Bebek."

Lisa kendini savunarak "Ben bebek değilim. Sadece hastayım," dedi.

Delaney içini çekerek yukarı doğru baktı. O sırada ona doğru yürümekte olan iki oğlan çocuğunu fark etti. "Ah, aman Tanrım." Hırkasını bir koluna astı ve diğer eliyle ahizeyi kapatarak "Finley kardeşler bana doğru yürüyor," dedi. Scooter ve Wes Finley'den daha kötü üne sahip olan sadece iki kardeş daha vardı. Finley kardeşlerden biri on sekiz diğeri yirmi yaşındaydı. Liseden yeni mezun olmuşlardı.

Lisa "Göz göze gelme," diye uyardı ve bir öksürük krizine daha girdi.

Scooter bir omzunu binaya yaslayıp ağır ağır konuşarak "Hey sen, Delaney Shaw. Gecenin bu saatinde tek başına ne yapıyorsun?" diye sordu.

Delaney, Scooter'ın donuk mavi gözlerine baktı ve "Eğlence arıyorum," dedi.

Scooter güldü. "Buldun işte." Delaney, Finley kardeşlerle aynı okuldan, Lincoln Lisesi'nden mezun olmuştu. Onları biraz aptal ve komik buluyordu. Tüm yıl boyunca ilginç şaklabanlıklar yapmışlardı. Ya yanlış yangın alarmı vererek ortalığı birbirine katmışlar ya da pantolonlarını indirip bembeyaz popolarını göstermişlerdi. Ortalıkta sersemce gezmek konusunda üstlerine yoktu. "Kafanda ne var Finley?"

Ahizeden Lisa'nın sesi duyuluyordu. "Delaney! Delaney! Kaç, kaçabildiğin kadar uzağa kaç."

Wes, kardeşinin yerine cevap vererek "Biraz bira içip bir parti bulmak," dedi.

Finley kardeşlerle bira içmek daha önce kesinlikle yapmadığı bir şeydi. Lisa'ya "Gitmem gerekiyor," diyerek telefonu kapatırken Lisa'nın sesi duyuldu "Delaney—"

Delaney ahizeyi indirirken Lisa'ya "Eğer cansız bedenim gölün üzerinde yüzerken bulunursa polise en son Finley kardeşlerle görüldüğümü söylersin," dedi. O sırada çok eski bir Mustang marka araba paslı lambaları ve daha da paslı jantlarıyla Delaney'e doğru yaklaşıyordu. Delaney ve yeni iki arkadaşını ışıklarıyla aydınlatıyordu. Motor durdu ve ışıklar söndü. Kapı ardına kadar açıldı ve içeriden kötü tavırlı biri çıktı: Nick Allegrezza. Üzerine "Solucanı Yel!" baskılı bir tişört geçirmişti. Altında eski bir kot vardı. Önce Scooter ve Wes'e tepeden baktı; sonra da bakışlarını Delaney'e çevirdi. Son üç yıldır Delaney Nick ile çok az karşılaşmıştı. Nick vaktinin çoğunu Bois'e'de, çalıştığı ve üniversiteye başvurduğu yerde geçiriyordu. Ama pek fazla değişmemişti. Saçları hâlâ parlak siyahtı; kulaklarının üzerinden ve ensesinden kısa kesilmişti. Hâlâ nefes kesici bir yakışıklılığı vardı.

Scooter "Kendi partimizi yapabiliriz," diye önerdi.

Delaney, Nick'in duyabileceği kadar yüksek bir ses tonuyla

“Sadece üçümüz mü?” diye sordu. Nick ona “Bebek” diye hitap ederdi; özellikle de üzerine ağustos böceği attığında. Ama Delaney artık bebek değildi.

Nick homurdanarak arkasını dönüp markete girdi.

Wes “Bizim eve gidebiliriz. Bizimkiler kasaba dışında,” dedi.

Delaney, Finley kardeşlere dönerek “Ah...başka birilerini de davet edecek misiniz?” diye sordu.

“Neden?”

“Parti için.”

“Senin çağırabileceğin başka kız arkadaşın var mı?”

Delaney tek kız arkadaşının şu an evde hasta yatmakta olduğunu düşünerek kafasını salladı ve “Sizin çağırabileceğiniz başka kimse yok mu?” diye sordu.

Scooter gülümseyerek öne doğru bir adım attı ve “Neden bunu yapayım ki?” dedi.

O an ilk defa Delaney’in içine bir korku ve endişe düştü. “Parti vermek istediğini söylemiştin de o yüzden.”

“Biz bize parti yaparız. Sen merak etme.”

Wes “Scoot kızı korkutuyorsun,” diyerek kardeşini köşeye çekti. “Bizim eve gel, diğer kişileri oradan ararız.”

Delaney artık ona inanmıyordu ve bakışlarını yere doğru indirdi. O sadece diğer on sekiz yaşındaki kızlar gibi olmak istemişti. Deli dolu bir şeyler yapmak. Ama üçlü takılmak değildi aklındaki. Ama görünen o ki Finley kardeşlerin de aklındaki buydu. Eğer Delaney bekâretini birilerine vermeye karar verirse bu kesinlikle Finley kardeşlerden biri ya da ikisi değildi. Onların soluk benizli popolarını görmüştü —ve teşekkürler, hayır.

Onlardan kurtulmak biraz zor olacaktı. Bunu başarmak için Hollywood Market’in önünde daha ne kadar dikilmesi gerekecekti, merak ediyordu.

Delaney kafasını kaldırıp baktığında Nick arabasının yanında durmuş aldığı biraları arka koltuğa yerleştiriyordu. Doğruldu ve Delaney'e bakmaya başladı. Birkaç saniye boyunca baktıktan sonra "Buraya gel prenses," diye seslendi.

Delaney'in Nick'ten hem korktuğu hem de etkilendiği zamanlar olmuştu. Nick her zamandan çok daha fazla kendini beğenmiş bir havadaydı. Kendinden çok emindi. Delaney artık ondan korkmuyordu ve durum ya Nick'e ya da Finley kardeşlere güvenmesini gerektiriyordu. İki olasılık da pek harika değildi. Fakat kötü ününe rağmen Nick'in onu istemediği bir şeye zorlamayacağını biliyordu. Scooter ve Wes için aynı şeyi söyleyebileceğinden emin değildi. Delaney Finley kardeşlere "Görüşürüz çocuklar," diyerek kötü oğlanların en kötüsüne doğru yürümeye başladı. Delaney'in nabzındaki artışın korkuyla değil, Nick'in yumuşak ses tonuyla alakası vardı.

"Araban nerede?"

"Kasabaya yürüdüm."

Nick kapıyı açarak "Atla," dedi.

Delaney Nick'in buğulu gözlerine baktı ve artık onun bir oğlan çocuğu olmadığını, bir erkek olduğunu fark etti. "Nereye gidiyoruz?"

Nick Finley kardeşlere başıyla selam verirken "Fark eder mi?" diye Delaney'i cevapladı.

Muhtemelen etmesi gerekirdi. "Beni ormanda bir yere götürüp bırakmayacaksın değil mi?"

"Bu akşam değil. Güvendesin."

Delaney hırkasını arka koltuğa attı ve yerine yerleşti. Nick Mustang'i çalıştırdı ve ön konsol ışıkları birden yandı. Park alanından geri geri çıkıp beşinci caddeye yöneldi. Delaney "Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye tekrar sordu. Sinir uçları heyecandan gıdıklanıyordu. Nick'in arabasında, onun yanında

oturduğuna inanamıyordu. Bir an önce Lisa'ya anlatmak için sabırsızlanıyordu. Bu inanılmaz bir durumdu.

“Seni eve geri götürüyorum.”

Delaney aniden Nick'e bakarak “Hayır. Olmaz. Oraya geri gitmek istemiyorum. Henüz değil,” dedi.

Nick önce Delaney'e, sonra da önündeki karanlık yola bakarak “Neden?” diye sordu.

Delaney Nick'e cevap vermek yerine “Dur. İnmemeye izin ver,” dedi. O evde artık nefes alamadığını birilerine, daha da kötüsü Nick'e nasıl açıklayabilirdi ki? Hayatının çoğunu Henry'den kurtulmayı bekleyerek geçirdiğini ve şimdi bunun hiçbir zaman olmayacağını anladığını nasıl anlatabilirdi? Bunun onunla savaşmak için tek yolu olduğunu nasıl açıklayabilirdi? Nick muhtemelen onun çocukça davrandığını düşünüp ona gülecekti. Tıpkı annesi ve Henry'nin yaptığı gibi. Delaney saf olduğunu biliyordu ve bu durumdan nefret ediyordu. Gözleri sulanmaya başladığında kafasını çevirdi. Nick'in önünde bir bebek gibi ağlama düşüncesi onu çok korkuttu. “Burada inmemeye izin ver.”

Nick durmak yerine arabayı Delaney'in evinin olduğu sokağa doğru çevirdi. Önlerindeki cadde uzun çam ağaçlarıyla çevrelenmişti ve yolu ayıran reflektörler parlıyordu.

“Eğer beni eve geri götürürsen, tekrar kaçırım.”

“Sen ağlıyor musun?”

Delaney “Hayır,” diye yalan söyledi. Gözlerini kocaman açarak ağlamamak için kendini zorluyordu. Bir yandan da rüzgârın gözlerini kurutmasını ümit ediyordu.

“Finley kardeşlerle ne yapıyordun?”

Delaney Nick'e doğru bakarak “Yapacak bir şeyler arıyordum,” diye cevap verdi.

“O iki çocuk kötülüğün habercisidir.”

Kendinden emin olmadığı halde böbürlenerek “Scooter ve Wes'le baş edebilirim,” dedi.

Nick “Zırvalık,” diyerek Mustang arabasını Delaney’in evine giden sokağın başında durdurdu. “Haydi şimdi ait olduğun yere git.”

Delaney kapı mandalını çekip kapıyı omzu ile açarken “Bana nereye ait olduğumu söyleme,” dedi. Herkesin ona nereye gitmesi ve ne yapması gerektiğini söylemesinden çok sıkılmıştı. Arabadan inerek arkasından kapıyı çarptı. Kafası dik kasabaya doğru yürümeye başladı. Gözyaşlarına boğulmak için fazlaca sinirliydi.

Nick Delaney’in arkasından “Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye seslendi.

Delaney bir kuşun kanatları gibi kollarını çırpı. Bu hoşuna gitmişti. Özgürleştiriciydi. Lastiklerin ciyaklamasından hemen önce küfür ederek onun arabaya bindiğini duydu.

Araba yanına yanaştığında Nick “Bin hadi,” dedi.

“Cehenemme git.”

“Sana bin dedim.”

“Ben de cehenneme git dedim.”

Araba durdu ama Delaney yürümeye devam etti. Bu sefer nereye gittiğini bilmiyordu. Ama kendini iyi ve hazır hissedene kadar eve dönmeyecekti. Idaho Üniversitesi’ne gitmek istemiyordu. İşletme okumak da istemiyordu. Ve hayatının geri kalanını nefes alamadığı küçük bir kasabada geçirmek de istemiyordu.

Nick, Delaney’in kolundan tutup onu kendine doğru çevirdi. Sokak lambaları Nick’i arkasından aydınlatıyordu ve Nick kocaman görünüyordu. “Tanrı aşkına senin derdin nedir?”

Delaney Nick’i itti. Nick bu sefer de diğer kolundan kavradı. “Neden sana söyleyeyim ki? Senin umurunda mı? Sen sadece benimle dalga geçmek istiyorsun.” Kirpiklerinin altından yaşlar süzölmeye başladığında adeta yerin dibine girmişti. “Sakın bana bebek deme. On sekiz yaşımdayım.”

Nick’in bakışları Delaney’in alnından dudaklarına kaydı. “Kaç yaşında olduğunu biliyorum.”

Delaney gözlerini kırptığında buğulu gözlerle Nick'e, üst dudağının düzgün kıvrımlarına, burnuna ve gözlerine baktı. Boş bir boğazdan fışkıran su gibi Delaney'in aylardır süren öfke ve hayal kırıklığı bir anda fışkırmıştı. "Hayatımla ilgili ne yapmak istediğimi bilecek kadar büyüdüm. Üniversiteye gitmek istemiyorum. İşletme okumak istemiyorum. Ve kimsenin benim için neyin iyi olduğunu söylemesini de istemiyorum." Delaney derin bir nefes aldı ve devam etti. "Kendi hayatımı yaşamak istiyorum. Önce kendimi düşünmek istiyorum. Mükemmel olmaya çalışmaktan bıktım." Bir an düşündü ve devam etti. "Herkesin benden uzak durmasını istiyorum. Ben hayatı tecrübe etmek istiyorum —kendi hayatımı. İliklerine kadar emmek istiyorum hayatı. Vahşi tarafa geçmek istiyorum. Hayatımdan bir ısırık istiyorum."

Nick, Delaney'i parmak uçlarına doğru çekerek gözlerinin içine baktı ve "Ben de senden ısırık istiyorum," dedi ve sonra da dudaklarını Delaney'in dudaklarına götürecek alt dudağının etinden ısırıldı.

Birkaç dakika boyunca Delaney olduğu yerde kalakaldı. Hareket edemeyecek kadar sersemlemişti. Kafasının içi sayısız sersemletici hisle dolmuştu. Nick Allegrezza, yumuşakça dudaklarını ısıırıyordu. Delaney'in adeta nefesi kesilmişti. Nick'in ağzı sıcak ve düzgündü. Nick adeta yıllardır tecrübeli olan bir adam gibi öpüyordu onu. Elleriyle Delaney'in suratını kavradı ve başparmaklarını ağızından çenesine doğru kaydırıldı. Ardından ağzı açılana kadar çenesini bastırdı. Nick'in ılık dili Delaney'in ağızının içinde kayıp onun dilini buldu. Nick'in tadı bira gibiydi. Delaney'in omurgasından aşağı sıcak terler boşalıyordu. Daha önce hiç kimseyi öpmediği gibi Nick'le öpüşüyordu. Daha önce hiç kimse böyle hissetmesine sebep olmamıştı. Kimse sonradan sonuçlarına katlanması gereken şeyleri önceden düşünmeden yapmasına sebep olmamıştı. Delaney ellerini Nick'in geniş ve düz göğsüne yerleştirdi ve onun dilini adeta emdi.

Ve bir yandan da aklının derinliklerinde hep bu durumun

inanılmazlığı vardı. Bu Nick'ti. Nefesini kesip tutkuyla kıvranmasına sebep olan, o hem onu korkutan hem de aynı zamanda etkileyebilen adam Nick'ti.

Delaney henüz hazır değilken Nick öpüşmeyi kesti. Delaney ellerini Nick'in boynuna doğru götürdü.

Nick Delaney'in elinden tuttu ve "Hadi buradan gidelim," dedi.

Bu sefer Delaney nereye gittiklerini sormadı.

Umurunda değildi.

BÖLÜM 7

Kasabanın 7 kilometre uzağında Angel kumsalının kıyısına park ettiler. Arazi tel ile çevriliydi. İçeri girebilmek için bir kısmını açmak zorunda kaldılar. Burası Delaney'in iyi bildiği bir yerdi. Sık bir ormanlıktan beyaz kumsala çıkılıyordu ve tamamı Henry'ye aitti.

Nick ayağını tampona dayadı ve kaportaya yaslandı. İki adet Coors bira alıp açtı. "Daha önce hiç bira içtin mi?" diye Delaney'e sorarken birini de ona uzattı.

Delaney daha önce Henry'nin birasından tatmıştı. "Evet, elbette. Her zaman."

Nick kirpiklerinin arasından Delaney'e bir bakış attı. "Demek her zaman, ha?" dedi ve kutuyu kafasına dikip büyük bir yudum aldı.

Delaney onu izledikten sonra kendi birasından içti. Suratını ekşittiğini görmesin diye arkasını dönerek birkaç kilometre ötede Mary Gölü'ne bakmaya başladı. Suyun üzerinde ısıldayarak uzayan bir iz karanlığın içinde dalgalanarak yerini gölün hemen üzerindeki dolunaya bırakıyordu. Dolunayın izi inanılmazdı. Sanki üzerinde yürüsen büyüleyici şekilde hiç ıslanmayacakmışsın hissi veriyordu. Suyun üzerinden geçip egzotik bir yere varacakmışsın gibi... Delaney birasından bir yudum daha almayı denediğinde bu sefer kaşlarını çatmamayı becerebildi. Tenine serin bir esinti çarpıyordu ama üşümüyordu.

“Anlıyorum Idaho Üniversitesi’ne gitmek istemiyorsun.”

Delaney Nick’e doğru döndü. Ay ışığı huzmeleri koyu saçlarının arasında parıltıyordu. “Hayır, gitmek istemiyorum.”

“Gitme o zaman.”

Delaney güldü ve birasından birkaç yudum daha aldı. “Evet. Doğru. Ne zamandan beri ne istediğimin bir önemi oldu ki? Henry bu sömestride hangi dersleri almak istediğimi dahi bana sormadı. Sadece kaydımı yaptırıp tüm parayı ödedi.”

Nick bir süre sessiz kaldı ve Delaney ona ne düşündüğünü sormadı. Durumun garipliği aşıkardı. “Moruğa kayıt evraklarını bir yerine sokmasını söyle. Ben olsam öyle yapardım.”

“Biliyorum yapardın. Ama ben yapamam.”

Nick bira kutusunu kaldırdı ve “Neden?” diye sordu.

Çünkü annesini ve onu, Las Vegas eteklerindeki o berbat römorktan kurtardığı için Henry’ye karşı kendisini hep borçlu hissediyordu. “Yapamam işte.” Delaney bakışlarını Nick’e çevirmeden önce karşısında duran dağların karanlık silüetine bir kez daha baktı. “Bu gerçekten çok garip,” diyerek sözüne devam etti. “Senle beraber bira içip sohbet edeceğimizi asla düşünemezdim.”

“Neden ki?”

Delaney Nick’e garipseyen bir bakışla bakıp “Çünkü sen sen-sin ben de benim,” diye cevap verdi ve birasından bir yudum daha aldı.

Nick’in bakışları kısıldı. “Yani sen belediye başkanının kızısın ben de onun piç oğluyum, bunu mu demek istiyorsun?”

Nick’in bu âni açık sözlülüğü Delaney’i şaşırttı. Delaney’in tanıdığı birçok kimse böylesine direkt ve açık sözlü değildi. Birçoğu işkembeden konuşup hoş görünmediğin halde ne kadar hoş olduğunu falan söylerlerdi. Böylesine bir özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu hep merak ederdi.

“Ben bu şekilde ifade etmezdim.”

“Nasıl ifade ederdin?”

“Senin ailenin benden nefret ettiğinden ve benim ailemin de seni umursamadığından bahsedebiliriz.”

Nick kafasını arkaya doğru eğdi ve yarım kalan birasını kafasına dıktı. Kafasını aşağı indirirken Delaney’i tepeden tırnağa süzdü. “Durum bundan biraz daha karmaşık.”

“Doğru. Sen hayatının büyük bir kısmını bana işkence ederek geçirdin.”

Nick’in ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kalktı ve “Ben sana asla işkence etmedim. Arada sırada sana sataşmış olabilirim,” dedi.

“Ha! Evet. Ben üçüncü sınıftayken Reggie Overton’un sarı saçlı kızları çalıp dobermanlara yem yaptığundan bahsetmiştin. Reggie’den yıllar boyunca çok korktum.”

“Ve sen de yıllarca sanki leş kokuyormuşum gibi benim etrafımdayken burnun havada gezdin.”

“Hayır öyle bir şey yapmadım.” Delaney kimseye karşı böyle davrandığını düşünmüyordu.

Nick ısrarla “Evet öyle,” dedi.

“O zaman neden beni bu akşam öptün?”

Nick’in bakışları Delaney’in dudaklarına kaydı ve “Meraktan,” dedi.

“İzin verip vermeyeceğimi mi merak ediyordun?”

Nick hafifçe kıkırdarak bakışlarını Delaney’in elbisesini kapatan düğmelere doğru kaydırdı ve “Hayır,” dedi. Ardından tekrar Delaney’in gözlerine baktı ve ekledi: “Gerçekten görüldüğün kadar tatlı mısın diye merak ettim.”

Delaney olabildiğince dik durup cesaretini toplamak için birasından birkaç yudum daha alsı ve sordu. “Eee, neye karar verdin?”

Nick parmağıyla Delaney'e işaret edip kısık bir ses tonuyla "Buraya gel vahşi şey," dedi.

Sesinin tonu, söyledikleri ve söyleyiş şekli Delaney'i öylesine etkiliyordu ki, sanki bir iple Nick'e bağlıydı ve Nick onu sadece kendine doğru çekiyordu. Komik bir gıdıklanma hissi midesine yerleşti.

"Tadının Josu amcamın şarapları gibi hem tatlı hem de biraz sert olduğuna karar verdim."

Delaney gülümsemesini bira kutusunun ardına gizlerken şarap gibi olmak istedi. "Bu kötü mü?"

Nick Delaney'in elinden bira kutusunu aldı ve arabanın tepesine koydu. "Bununla ne yapmak istediğine bağlı." Kendi birasını da onunkinin yanına koydu ve iki parmağıyla Delaney'in çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı.

"Daha önce seni hiç alev alev yakacak kadar arzuyla öpen oldu mu?"

Delaney cevap vermedi. Aklını kaçırarak ya da Henry'den korkusunu ona unutturacak kadar büyük bir arzuyla daha önce kimseyle öpüşmediğini itiraf etmekten çekindi. Bunu gizlemek istedi.

Nick ellerini Delaney'in boynuna götürdü ve tekrar gözlerinin içine bakarak "Başka hiçbir şeyi önemsemeyecek kadar?" diyerek kulağına doğru eğildi ve "daha önce kimse göğüslerine dokundu mu?" diye fısıldadı. "Tişörtünün altından, sutyeninin içinden? Teninin sıcak ve yumuşak olduğu yerlerden?"

Delaney'in dili âdeta damağına yapışmıştı.

"Nick'in arzu dolu dudakları Delaney'in çenesinde dolanırken "Hiç ellerini külodundan içeri sokan oldu mu? Bacaklarının arasındaki ıslaklığı hisseden oldu mu?" diye mırıldanmaya devam etti.

Sağlık dersi hariç Delaney ile seks hakkında konuşan kimse

olmamıştı. Bildiklerinin hepsini filmlerden ve okulda gizlice kulak misafiri olduğu kızlardan öğrenmişti. Lisa bile onun çok iffetli ve utangaç olduğunu düşünüyordu ama görünen o ki, Nick öyle düşünmüyordu. Nick kimsenin onda fark etmediği şeyleri fark edip görmüştü. Bunun üzerine Delaney Nick'in söyledikleri karşısında savunmaya geçmek yerine dönüp onu öpmeye başladı. Yıllarca Nick'in seks fetihleri ile ilgili dedikodular duymuştu. Nick'in onu diğer kızlarla kıyaslayıp sıkıcı ve saf olduğunu düşünmesini istemediğinden iyiden iyiye ateşli öpüşmeye başladı. Tenini kavuran sıcaklığa kendini teslim etti. Delaney'in genç bedeni şehvet ve arzu duygularıyla dolup taşıyordu ve hayatında ilk defa diğer her şeyi bir kenara bırakabilmişti.

Bu öpüşme ikisinin arasındaki farklılıkları ortadan kaldırmıştı. Birbirlerini arzulamanın getirdiği duygularla silinip gitmişti. Nick'in elleri Delaney'in sırtına doğru, oradan da kalçalarına doğru ilerledi. Kalçalarını avuçlayıp kendine doğru çekti ve önde kabaran göğüslerini kendine doğru bastırdı. Kasıklarına doğru biraz daha çekip sertleşmiş olan aletini hissetmesini istedi. Delaney korkmuyordu. Aksine özgür hissediyordu. Kendiyle yaşıt olan kızların bildiği şeyleri şimdi kendinde keşfetmeye hazır-
dı. Yetişkin bir kadın olma yolunda ilerleyen, arzulanan bir genç kızdı. Yeni duygular ve meraklarla doluydu. Nick'in ona herhangi başka bir kıza dokunur gibi dokunmasını istiyordu. Kendini onunla kaybetmek istiyordu.

Nick kendini geri çekip Delaney'in onun bedeni üzerinde adeta kaymasını sağladı.

"Burada dursak daha iyi olacak vahşi şey."

Delaney durmak istemiyordu. Henüz değil. Tekrar Nick'in göğsüne doğru yükselerek bedenini Nick'in bedenine yerleştirdi. Dudaklarını yaladı ve sonra da Nick'i öptü. "Hayır." Nick'in âdeta tüyleri ürperdi ve sanki Delaney'i uzaklaştırmak isteyip de uzaklaştıramıyormuş gibi bakakaldı. Delaney Nick'in gözlerinin içi-

ne, sonra da yakışıklı suratına baktı. Nick'in yanaklarını ve kulağının altını öpmeye başladı. "Ben tam burada kalıyorum." Ağzını açıp Nick'in ılık tenini yalamaya başladı. Teni sabun ve serin dağ esintisi kokuyordu.

Nick'in elleri Delaney'in beline ve oradan da kalçalarına indi. Elbisesini kavradı. Elbisesinin etekleri kalçasına kadar kalktı. Nick sertleşmiş aletini Delaney'e doğru bastırdı. "İstediğinin bu olduğundan emin misin?"

Delaney kafasıyla onayladı.

"Söyle bana. Söyle ki bir yanlış anlaşılma olmasın."

"Bana söylediğin gibi dokun."

Nick sağ avucuyla Delaney'in göğsünü kavradı. "Buradan mı?"

Göğüs ucu sertleşti ve "Evet," dedi.

"Benim soruma hâlâ cevap vermedin. Daha önce sana böyle dokunan oldu mu?"

Delaney Nick'in gözlerinin içine baktı ve o an onun bambaşka bir yönünü fark etti. O nefes kesen suratın ardındaki adamı gördü. Bu Nick'i hiç tanımiyordu. Bakışları yoğun ve sanki narin bir şeymiş gibi onu önemsiyordu. "Hayır."

Nick hafifçe parmağını göğüs ucunda gezdirirken "Neden?" diye sordu. Delaney yüksek sesle inlememek için dudaklarını ısırırdı. "Çok güzelsin Delaney. İstediğin herkese sahip olabilirdin. Neden ben?"

Delaney annesi gibi güzel olmadığını biliyordu. Ama Nick'in ona bakış şekli ve ona dokunuşları ve ses tonu, neredeyse ona inanmasına sebep olacaktı. Her şeyin mümkün olduğuna inandırılabiliyordu onu. "Çünkü seni reddedemiyorum."

Nick derinden gelen bir sesle inledi ve bir kez daha dudaklarını Delaney'in dudaklarına götürdü. Öpüşme, dudaklarının hafifçe birbirine değmesiyle başladı ama kısa sürede sert ve ıslak bir öpüşmeye dönüştü. İkisinin de dili birbirini yalıyordu. Delaney

Nick'in içinde ağır ağır yok olup onun tarafından çevrenmek istiyordu. Nick Delaney'i kendinden uzaklaştırdığında Delaney'in nefesi ağırlaşmıştı. Nick onun elbisesinin düğmelerine uzandı ve düğmeleri beline kadar açarken bir yandan da gözlerinin içine bakıyordu. Delaney'i o güne kadar hiçbir erkek çıplak görmemişti. Delaney ona dokunmak istediği halde Nick'in ona çıplakken bakmasını istemiyordu. Belki de bir sürü kızı çıplak görmüş olan Nick, Delaney'in elbisesini tamamen açtığında artık çok geçti. Serin esinti Delaney'in çoktan sertleşmiş olan göğüs uçlarını ürpertti. Nick Delaney'in çıplak göğüslerine bakıyordu. O kadar uzun süre ona baktı ki, Delaney iyice utanmaya başlamıştı. Elleriyile kendini gizlemek istedi.

Nick "Benden saklanma," diyerek Delaney'i bileklerinden yakaladı ve kollarını arkasına doğru götürdü. Delaney'in omurgası acıdı ve elbisesinin askıları omuzlarından aşağı döküldü. Nick tekrar sırtını arabaya yasladı ve bakışlarını Delaney'in çıplak göğüslerine kaydırıldı. Onun adını fısıldadı ve göğüslerinin arasından öpmeye başladı. Serin yanakları göğüslerinde kayıyordu. Delaney tüm utangaçlığını unutmuştu. Nick "Çok güzelsin," diye mırıldandı. Nick'in sözleri Delaney'in tenini ısıtıp kalbini okşuyordu. Bu sefer Nick'in söylediklerine inanıyordu. Nick alnını Delaney'e dayadığında siyah saçları kızın beyaz teninde belirgin bir şekilde duruyordu. "Çok güzel olduğunu biliyordum. Her zaman biliyordum. Her zaman." Sıcak ağzını göğüslerinde dolaandırmaya başladı; dudaklarının kenarıyla uçlarına dokunuyordu. "Tam da buraların bu kadar pembe olduğunu tahmin ediyordum."

Kısa bir saniyeliğine Delaney Nick'in tüm bunları nasıl bildiğini düşündü. Fakat ardından diliyle göğüs uçlarını yalamaya başladığında Delaney'in beyni düşünmekten vazgeçti. Nefesi yavaşlamaya başladı.

"Bu hoşuna gidiyor mu?"

Delaney ellerini arkasında yumruk yapmıştı.

“Evet.”

“Ne kadar?”

“Ç...çok.”

“Daha fazlasını ister misin?”

Delaney gözlerini kapadı ve kafası bir yana doğru düştü. “Evet,” diye cevap verdi. Nick göğsünü ısırmaya başladığında Delaney bacaklarının arasındaki gerilmeyi hissetti. Bu çok hoşuna gidiyordu. O kadar hoşuna gidiyordu ki durmasını istemiyordu. *Asla*. Nick ağzını diğer göğsüne götürdü ve ucunu dudaklarının arasına aldı. Delaney “Nick,” diye fısıldadı ve bileklerini Nick’in elinden kurtardı. Elbisesi yere düştü ve ayaklarının üstüne yığıldı. Göğsünü öperken parmaklarını Nick’in saçlarının arasında gezdirmeye başladı.

“Biraz daha?”

“Evet.” Delaney tam olarak ne istediğini bilmiyordu ama kesinlikle kasıklarında onu sıkıştıran bu ateşli hissin daha fazlasını istiyordu. Nick bir elini Delaney’in bacakları arasına kaydırды ve kutusunu eliyle kavradı. Hassas teniyle Nick’in avucunu ayıran tek bariyer Delaney’in pamuklu iç çamaşırıydı. “İslaksın.”

Ateşli bu acı iyice yoğunlaşmıştı. Delaney zar zor konuşabiliyordu. “Özür dilerim,” diyebildi.

“Hayır. Özür dileme. Ben hep seni böyle ıslatabilmek istedim.” Nick doğruldu ve hızlıca Delaney’i tekrar öptü. Ardından onu belinden kavrayıp Mustang’in kaportasına oturttu. Ayaklarını tutup çamurluğa dayadı ve “Yat,” dedi.

Delaney elini önce Nick’in göğsüne oradan da pantolonunun önündeki sertliğe indirerek “Neden?” diye sordu.

Nick nefesini çekti ve Delaney’i boylu boyunca uzanana kadar omuzlarından arabanın üzerine doğru iterek “Çünkü gerçekten çok iyi hissetmeni sağlayacağım,” diye cevap verdi.

Nick Delaney'in bacaklarının arasına doğru ilerlerken Delaney kollarını ona doğru uzatarak "Ben zaten iyi hissediyorum," dedi.

"O zaman daha iyi hissetmeni sağlayacağım."

Sonra da iki avucunu Delaney'in yanaklarına götürdü ve onu âdeta tüketircesine öpmeye başladı. Bir an durdu ve "Seni ateşlere atacağım," dedi.

Delaney Nick'in güzel suratına baktı ve onunla sevişmek istedi. Onun yaşındaki diğer genç kızların bildiği şeyleri öğrenmek istedi. Nick'in ona her şeyi öğretmesini istiyordu. Delaney Nick'in istediği her şeye "Evet," diyordu.

Nick becerikli elleriyle Delaney'in çamaşırını çıkartırken bir yandan da gülümsüyordu. Delaney pamuklu çamaşırın baldırlarından kaydığını hissetti. Nick'in avuçları baldırlarında geziniyor ve bir parmağı da en hassas ve ıslak olduğu yerlerine dokunuyordu. Bu hazzın tarifi yoktu. Nick parmaklarıyla ıslak tenine dokundukça Delaney çığlık atmak istiyordu.

"Daha?"

Delaney "Evet," diye mırıldandı ve gözleri kısıldı. "Daha fazla." Dokunuşları o kadar güzeldi ki, neredeyse acı veriyordu. Delaney hem sonsuza dek sürmesini hem de artık bitmesini istiyordu. Nick'in soyunup üstüne çıkmasını, kollarını sıcak bedeni ile doldurmasını istiyordu. Delaney gözlerini açıp Nick'e baktı. Nick bacakları arasında durmuş yarı kapalı gözlerle ona doğru bakıyordu. "Seviş benimle Nick."

Nick dizlerinin üzerine çömelerek "Sana sevgiden daha iyi bir şey vereceğim," diyerek bacaklarının arasını öpmeye başladı. "Senin orgazm olmanı istiyorum." Delaney donup kalmıştı. Tamamen karanlıkta olmaktan çok memnundu. Evet derken bunu kas-tetmemişti. Bacaklarını kapatabilirdi ama Nick çoktan oradaydı. Nick'in ne yapacağından emin değildi. Yapacağı her neyse bunu yapmamasını tercih ediyordu.

Ama Nick durmadı. Ellerini Delaney'in sırtına doğru kaydırdı ve o en hassas, ıslak yerini ihtiras dolu ağzına götürdü. Delaney donakaldı. Bunu yaptığına inanamıyordu. Ne yapıyordu böyle? Ona durmasını söylemek istedi ama bedenine yayılmakta olan sıcak hazzın etkisinden kurtulup bir türlü konuşamadı. Omurgasından aşağı yayılan hazzın sebep olduğu gıdıklanma hissine engel olamıyordu. Geri çekilmek yerine iyice arkasına yaslandı. Nick'in ağzı ve dili yavaşça ve dikkatle bacakları arasında onu okşuyordu.

Delaney "Nick," diye inledi ve elleriyle kafasına dokunmaya başladı. Hazzın etkisi artıyor ve kasılıyordu. Doruk noktasına yaklaştıkça Nick Delaney'i topuklarından kavradı, bacaklarını omzuna koydu ve kalçalarından kavradı. Daha da dolu dolu onu ağzına alarak tenini adeta içiyordu. İnanılmaz derecede şiddetli bir zevkle Delaney adeta alt üst oldu.

Delaney, hazzın sıcak dalgalarından sonra gelen hislerle kendini serin rüzgârlara teslim etmiş gibi hissediyordu. Bir yandan da tepesinde parlayan yıldızların bulanık görüntüsü vardı. Isı tenine ve göğüslerine yayıldıkça defalarca Nick'in adını sayıklamıştı. Engel olamadığı kasılmalarla tüm bedeni titremeye başlamıştı. Her şey bittikten sonra kendini değişmiş hissediyordu. Az önce ne yaptığını ve bunu kiminle yaptığını düşünüp şok olmuştu ama pişman değildi. Daha önce hayatında kimseye bu kadar yakın hissetmemişti. Nick'in ona sarılmasını istiyordu.

"Nick?"

Nick kibarca baldırından öpüp "Hımm," dedi.

Nick'in dudaklarının dokunuşu ile beraber Delaney ne kadar utandırıcı bir pozisyonda olduğunu fark etti. Ayaklarını omzundan çekip oturma pozisyonuna geçerken yanaklarının alev alev yandığını hissetti.

Nick doğruldu ve Delaney'in yüzünü avuçlarının içine alıp "Daha?" diye sordu.

Delaney saftı, salak değil. Ve neyi kastettiğini biliyordu artık. Az önce Nick'in ona yaşattığı muhteşem hazzı o da ona yaşatmak istiyordu. "Daha." Nick'in tişörtünü pantolonundan sıyrıp düğmelerini çözmeye başladı. Nick elleriyle Delaney'in bileklerinden yakalayıp durdurdu.

"Dur bir dakika," derken aniden bir ışık huzmesi yüzüne çarptı. "Lanet olsun!"

Delaney omuzunun üzerinden geriye doğru baktı ve parlayan iki far ışığıyla âdeta kör oldu. Aniden adrenalin, damarlarını istila etti ve Nick'i itip arabanın üzerinden atladi. Nick'in ayaklarının dibinde duran elbisesine acele ile uzandı ama düğmeleri ilikleyemeyecek kadar fazla titriyordu. Tam o sırada Henry'nin gri Lincoln arabası onlara doğru yaklaşıyordu. Mustang'in arkasına park etti. Delaney kime söylediğini bilmeden "Yardım et bana," diye mırıldandı.

Nick dönüp Delaney'in belindeki düğmeleri iliklemeye başladı. O an Delaney'e bir şeyler fısıldadı ama Delaney kulaklarında ki uğuldamadan hiçbir şey duyamadı.

Henry "Uzak dur ondan," diyerek arabanın kapısını açtı.

Delaney son iki düğmeyi de kapatmayı başarmıştı ama içini saran panik hissine engel olamıyordu. Yere baktığında Nick'in bir ayağının iç çamaşırının ağına takılı olduğunu gördü. Cığerleri sıkıntıyla doldu.

"Çok o pis ellerini onun üzerinden."

Delaney tam Henry geldiği sırada kafasını kaldırıp baktı. Henry Nick'i ittip onu da arkasına doğru gönderdi. Her ikisi de aynı boyda ve kilodaydı. Aynı parlayan gri gözlere sahiptirler. Lincoln'un ışıkları tüm acı verici detayları aydınlatıyordu. Henry'nin gömleğinin çizgileri, gri saçları.

Henry Nick'e doğru işaret ederken "Bu kadar aşağılık olabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi. "Benden nefret ettiğini biliyorum ama beni alt edebilmek için bu kadar aşağılık olabileceğini tahmin etmezdim."

Nick kaşlarını indirerek "Belki bunun seninle bir alakası yoktur," diye karşılık verdi.

"Popoma anlat sen onu. Tüm hayatın boyunca benden nefret ettin ve annesiyle evlendiğimden beri de Delaney'i kıskanıyorsun."

"Haklısın. Senden hep nefret ettim. Sen aşağılık herifin teki-sin. Ve anneme yaptığın en büyük iyilik de onunla yattığını inkâr etmen oldu."

"Ve sen de sonunda öcünü aldın. Delaney'e yavaşmanın tek sebebi benden intikam almaktı."

Nick kollarını göğsünün önünde birleştirdi ve "Belki de beni etkilediği içindir," dedi.

"Seni şuracıkta gebertmeliyim."

"Elinden geleni ardına koyma yaşlı moruk."

Delaney "Ah Tanrım!" diye bağırdı. "Henry, biz—"

Henry "Arabaya bin," diyerek Delaney'in lafını böldü.

Delaney Nick'e baktı. Onunla sevişen o centilmen adam gitmişti. "Söyle ona!"

Birkaç dakika önce kendini ona çok yakın hissediyordu ama şimdi onu tanıyamıyordu. Rahat görünüyordu ama bu bir yanılsamaydı. Belki de bu Nick'i tanıyordu. Elbette bu Nick beraber büyüdüğü Nick'ti. Asıl yanılsama az önceki Nick olmalıydı. "Ona bir şey yapmadığımızı söyle."

Nick bir kaşını havaya kaldırarak "Tam olarak ne konuda yalan söylememi istiyorsun vahşi şey?" diye çıkıştı. "Az önce seni arabamın üzerinde süs bebeği gibi otururken gördü. Biraz daha geç gelse çok daha fazlasını görecekti."

Henry Delaney'in kolundan tuttu ve onu Nick'e doğru iterek "İntikamını aldın değil mi?" diyerek çıkıştı. "Saf ve masum bir kızı alıp sırf benden intikam almak için kirlettin."

Delaney Nick'in sert bakışlarına bakarak neye inanacağı-

nı bilemedi. Sadece biraz daha bu durumu umursamasını istiyordu. Ama ona bakan gözler çok soğuktu. Birkaç dakika önce Henry'nin yanlış olduğunu söyleyebilirdi ama şimdi ne düşüneceğini bilemiyordu. "Bu doğru mu?" diye sorarken yanağından bir damla yaş süzüldü. "Henry'den intikam almak için beni kullandın mı?"

"Buna mı inanıyorsun?"

Nick'in ona yaptığı şey çok özeldi. Delaney Nick'in onu kullanmış olduğunu bilmeye dayanamazdı. Onun Henry'ye ağzının payını verip yanıldığını söylemesini istiyordu. Onu istediği için öpüp dokunduğunu itiraf etmesini istiyordu. Henry'den nefret ettiği için değil.

"Bilmiyorum!"

"Bilmiyor musun?"

"Hayır."

Nick sonu olmayan bir şey için daha fazla konuşmak istemedi ve "Henry'ye inan o zaman," dedi.

Delaney'in boğazına bir hıçkırık düğümlendi ve arabaya doğru sendeledi. Göğsü içe doğru çöküyordu âdeta. İkinci gözyaşı da yanağından süzülmeden önce arabaya girmeyi başardı. Oturduğu serin, deri koltuklar elbisesinin içinde çıplak olduğunu hatırlattı. Camdan dışarı baktı. İki adam dikilmişlerdi. Henry Nick'i tehdit ediyordu.

"Kızımdan uzak dur," diye haykırdı.

"Ya uzak durursun ya da hayatını cehenneme çeviririm."

Nick "Dene istersen," diye cevap verdi. "Bana yapabileceğin hiçbir şey yok."

Henry "Göreceğiz," diyerek arabanın şoför koltuğuna doğru ilerledi. "Delaney'den uzak dur," diyerek onu son bir kez uyardı ve ön koltuğa oturdu. Arabayı ters istikamete doğru çevirirken farlar birkaç saniyeliğine Nick'i aydınlattı. Bu birkaç saniye içinde üze-

rindeki tişörtün beyaz rengi parladı. Pantolonunun üst düğmelerinin açık olduğu da belliydi. Yerden bir şey almak için eğildiğinde Henry arabayı döndürmüştü bile ama Delaney yerden ne aldığını görmüştü. Zaten görmesine gerek de yoktu, ne olduğunu biliyordu.

Henry sinirden köpürmüş olarak "Bu anneni âdeta öldürecek," diye çıkıştı.

Delaney *muhtemelen*, diye düşündü. Ellerine baktığında yanığından bir damla gözyaşı parmağına düştü.

"Sana iyi geceler demek için odana gittiğinde sen orada değildin." Araba ana yola saptı ve Henry gaza sonuna kadar bastı. "Çok endişelendi. Kaçırıldığını düşündü."

Delaney içindeki mahcubiyeti gizlemek için dudağını ısırды.

"Gerçeğin, olabileceklerin en kötüsü olduğunu öğrendiğinde neler olacağını bekle ve gör."

"Beni nasıl buldun?"

"Aslında fark etmez. Kasabada birkaç kişi seni Allegrezzalar'ın arabasına binerken görmüş. Angel plajının kapısını açık unutmasaydınız biraz vakti mi alırdı ama gene de bulurdum."

Delaney'in bundan şüphesi yoktu. Bakışlarını cama doğru çevirdi ve gecenin karanlığına bakmaya başladı. "Beni takip ettiğine inanamıyorum. Ben on sekiz yaşındayım. Ve sanki on yaşındaki çocuğunu arar gibi kasabada dolaşp beni sormana da inanamıyorum."

"Ben de seni çıplak bulduğuma inanamıyorum."

Delaney bu şartlar altında olabildiğince sakın bir tavırla arabadan indi ve eve girdi. Annesi onu mutfakta karşıladı.

"Neredeydin?" Gwen'in bakışları önce Delaney'in ayaklarına, sonra da tekrar yüzüne yöneldi.

Delaney cevap vermeden yanından geçip gitti. Henry nasıl olsa annesine anlatırdı. *Her zaman ki gibi*. Ve beraber onun adına

kararlar verirlerdi. Muhtemelen onu bir çocuk gibi cezalandırmaya kalkacaklardı. Yukarı kata, odasına çıktı ve arkasından kapıyı kapadı. Saklanmaya falan çalışmıyordu. Artık daha iyi biliyordu. Ya da en azından bu akşamdan çıkardığı ders, bağımsızlığın anlamsız bir şey olduğu idi.

Delaney aynadaki yansımasına baktı. Rimeli yanaklarına ak-mıştı. Gözleri kızarmış ve yüzü sararmıştı. Bunları saymazda her zamanki gibi görünüyordu. Hayatı ayaklarının altından kaymış gibi görünmüyordu. Odası aynıydı, tıpkı saatler önceki gibi. Fakat aslında her şey farklıydı. O artık farklı biriydi.

Nick'in ona o tip şeyler yapmasına izin vermişti. En vahşi rüyalarında bile hayal edemeyeceği türden şeyler. Ah evet, oral seks hakkında bir şeyler duymuştu. Ama bu geceye kadar aslında insanların gerçekten böyle şeyler yaptıklarına inanmıyordu. Ama artık biliyordu. Artık bir erkeğin beraber olduğu kadından hoşlanmasına gerek olmadığını da biliyordu. Karşılıklı etkileşim ya da tutku dışındaki sebeplerden dolayı da bir erkeğin bir kadınla beraber olabileceğini öğrenmişti. Artık kullanılmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Nick'in ılık ağzının baldırları arasında olduğu ânı düşündüğünde soluk yanakları kızardı ve aynadaki yansımasından bakışlarını uzaklaştırdı. Gördüğü şey onu utandırdı. Sadece özgür hissetmek istemişti. Henry'nin kontrolünden kurtulmak ve hayatını özgürleştirmek.

Salağın tekiydi.

Delaney üzerine bir kot pantolon ve bir de tişört geçirdi. Ardından yüzünü yıkadı. İş bittiğinde Henry'nin ofisine gitti. Annesiyle babasının onu orada beklediklerini biliyordu. Masanın arkasında duruyorlardı. Gwen'in suratındaki ifadeden, Henry'nin tüm rahatsız edici detayları anlattığı belli oluyordu.

Gwen'in mavi gözleri kocaman açılmış, kızına bakıyordu. "Pekâlâ. Sana ne söylemem gerektiğini bilmiyorum."

Delaney masanın karşısındaki deri sandalyelerden birine oturdu. Daha önce ne söyleyeceğini bilememek annesini hiç durdurmamıştı. Bu sefer de durduramıyordu.

“Bana Henry’nin yanıldığını söyle. Bana şu Allegrezza denen çocukla seks yapar pozisyonda yakalanmadığını söyle.”

Delaney cevap vermedi. Bu tartışmayı kazanamayacağını biliyordu. Hiçbir zaman kazanamamıştı.

Gwen kafasını sallayarak “Nasıl yapabildin?” derken bir elini boğazına götürdü. “Bu aileye böyle bir şeyi nasıl yapabildin? Pencereden kaçarken babanın bu topluluktaki yerini hiç düşündün mü? O Allegrezza ellerini sana uzatırken, sen öylece durdun mu -bir saniye bile-davranışlarından dolayı babanın neler çekeceğini düşünmedin mi?”

Delaney “Hayır,” diye cevap verdi. Nick’in ağzı bacaklarının arasındayken ailesi aklının ucundan bile geçmiyordu. Kendi kendini şımartmakla meşguldü.

“Bu kasabada insanların dedikoduyu ne çok sevdiğini biliyorsun. Yarın saat ondan itibaren kasabadaki herkes senin bu yüz kızartıcı davranışını konuşuyor olacak. Bunu nasıl yapabilirsin?”

Henry “Annemi derinden yaraladın,” diye ekledi. İkisi de aynı takımın savunucuları gibiydiler. “Eğer bu yüz kızartıcı olay açığa çıkarsa toplum içine nasıl çıkacak bilemiyorum.”

Bir parmağıyla Delaney’i işaret etti. “Bunu senden asla beklemezdik. Sen her zaman çok iyi bir kız oldun. Böylesine kaba olabileceğini hiç düşünmezdik. Bu aileyi utandıracak bir şey yapabileceğin aklımıza dahi gelmezdi. Sanırım düşündüğümüz gibi bir kız değilsin. Hatta korkarım seni hiç tanımıyoruz.”

Delaney yumruklarını sıkıyordu. Bir şey söylememek en iyisiydi. Kendini savunmasının her şeyi daha berbat edeceğini biliyordu. Herhangi bir şey söylerse Henry bunu bir tartışma olarak algılayacaktı. Ve Henry insanların onunla tartışmasından nefret ederdi. Ama Delaney dayanamadı. “Çünkü beni asla tanımak is-

temediniz. Siz sadece sizi nasıl temsil ettiğim ile ilgileniyorsunuz. Benim ne hissettiğim umrunuzda değil.”

Gwen “Laney,” diye çıktı.

“Hemen üniversiteye gitmek istemiyor olmamı umursamıyorsunuz. Size gitmek istemediğimi söyledim ama siz yine de gönderiyorsunuz.”

Henry “Yani bu akşamın sebebi bu mu?” diye çıktı. “Senin için en iyi olan şeyi bildiğim için benden intikam mı almak istedin?”

Delaney “Bu akşam tamamen benimle ilgiliydi,” diyerek ayağa kalktı. “Dışarı çıkıp sıradan bir on sekiz yaşındaki genç kız gibi olmak istedim. Bir hayatım olsun istedim. Özgür hissetmek istedim.”

“Yani hayatını berbat etmek için özgürlük mü istedin?”

“Evet! İstersem hayatımı berbat etme hakkım olmasını istedim. Tıpkı herkes gibi. Benim hiçbir özgürlüğüm yok. Benim adıma her şeyi siz seçiyorsunuz. Hiçbir seçimim yok.”

Gwen sözü alarak “Ve bu iyi bir şey,” dedi. “Sen çocuksun ve bencilsin. Bu akşam bu aileye en çok zarar verebilecek adamı seçtin kendine. Kendini tek amacı Henry’den intikam almak olan birine teslim ettin.”

Nick’in yaptığı şey Delaney’in midesine oturan bir utanç yumrusuydu. Ama içindeki yaşam sevincini boğarak yok etmesi en kötüsüydü. Delaney annesiyle babasına baktığında tam anlamıyla ümitsizleşiyordu. Onlar asla anlamayacaklardı. Asla değişmeyeceklerdi.

Annesi, “Kendini alçalttın. Suratına bakamıyorum bile,” diyerek konuşmasına devam etti.

“O zaman bakma. Bir hafta içerisinde beni Idaho’daki üniversiteye götürecektiniz. Bunun yerine yarın götürün.” Delaney odadan çıktı. Odayı terk etmiş olmanın ağırlığı omuzlarına çöktü.

Merdivenlerden yukarı çıktı. Bacakları iyice ağırlaşmıştı. Kalbini bomboş hissediyordu. Ağlayamayacak kadar da tükenmişti. Yatağa uzanıp kıvrılmadan önce pantolonunu bile çıkartmakla uğraşmadı. Yatağının başucundaki pembe levhaya bakarken uyuyamayacağını biliyordu. Ve haklıydı da. Akli son birkaç saattir yaşanan zorlayıcı anlarla doluydu. Ailesinin söyledikleri, Nick'in söyledikleri. Ve hiçbir şeyin değişmemiş olduğu gerçeği. Her ne kadar Nick' i aklından uzaklaştırmaya çalışsa da akli sürekli ve sürekli ona takılıyordu. Ateşli dokunuşlarını, parmakları arasındaki serin ve yumuşak saçlarını ve teninin tadını hatırlıyordu. Gözlerini kapadığında onun sıcaklığını ve göğüslerinde gezinen ellerini hissedebiliyordu. Neden ona tüm bunları yapması için izin vermişti, hiç bilmiyordu. Onunla yaşadığı daha önceki tecrübelerden gayet iyi biliyordu ki, Nick bir an çok iyi iken bir an çok kaba davranabilirdi. Bu yüzden onca erkek arasından neden Nick Allegrezza diye soruyordu kendine.

Delaney yastığına sarıldı ve yan tarafa doğru döndü. Belki Nick her zaman çok özgür olabildiği içindi. Ve belki de o cennetten çıkma yakışıklı suratı ile Delaney'i hep fazlasıyla etkileyebilmişti. Tabii bir de o vahşi ve haylaz tavırları. Bu akşam Nick, Delaney'in kendini güzel hissetmesini sağlamıştı. Bir kadınla aşk yapmak isteyen bir erkeğin bakışlarıyla bakmıştı ona bu akşam. Onu istiyormuş gibi dokunmuştu. Ama bunların hepsi birer yalandı. Bir illüzyondur. Delaney kendini saf ve salak hissediyordu.

"Sana aşktan daha iyi bir şey vereceğim," demişti. *"Senin orgazm olmanı sağlayacağım."* Neden bu yöntemi seçtiğini bilmiyordu. Ama şu bir gerçek ki, yıllarca planlasa dahi bundan daha yüz kızartıcı bir yol seçemezdi. Delaney tamamen çıplakken o kıyafetleriyle idi. Delaney'in her yerine dokunmuş ama öte yandan Delaney onun göğsünü bile görememişti.

Delaney'in tek tesellisi kimsenin bilmiyor oluşuydu, Henry bile görmemişti. Nick olanlarla ilgili konuşmadığı sürece kimse de bilemezdi. Belki annesi yanılıyordu. Belki de kimse dedikodu yapmayacaktı.

Fakat Gwen sadece dedikodunun onlara ulaşma süresi ile ilgili yanılmıştı. Sabahın onu değil, akşamüzeri, Lisa Delaney'i arayıp birilerinin Nick'le ikisini Charm-Inn yakınlarında Garden şehrine yakın bir yerlerde gördüğünden bahsetmişti. Bir diğer kişi onları Larkspur Park'ının içinde çırılçıplak koştururken gördüğünden bahsetmişti. Bir diğeri ise kaydırağın üzerinde seks yaparken gördüğünden. Bir başkası ise likör dükkânının arkasındaki sokakta tekila içip arabanın arka koltuğunda sevişirken görülüklerini iddia etmişti.

Delaney birden Idaho'ya gönderiliyor olmanın pek de fena olmadığını düşünmeye başladı. Idaho Üniversitesi Delaney'in ilk tercihi değildi ama Truly'den dört saat uzaktaydı. Ailesinden ve onların kontrolünden dört saat uzakta. Bir kasırğa gibi kasabayı kavuran dedikodulardan uzakta. Nick'i ve ailesini görmek zorunda da olmayacaktı.

Hayır, belki de gerçekten de Idaho Üniversitesi'ne gitmek o kadar da kötü olmayacaktı.

Henry "Eğer iyi notlar alıp kendine iyi bakarsan belki seneye ders yükünü hafifletiriz," dedi.

Pek de hevesli olmadan "Bu gerçekten çok iyi olur," dedi Delaney.

Gelecek seneye daha on iki ay vardı ve bunca zamanda Henry'yi hayal kırıklığına uğratacak bir şeyler mutlaka yapardı. Ama gelinden geleni yapmayı deneyecekti. Her zaman yaptığı gibi.

Bir ay boyunca denedi ama özgürlüğe doğru attığı ilk adımlar ve bundan aldığı keyif âdeta aklını başından almıştı. Ve ilk yarı yılda bütün dersleri D geldi. Rex adında bir çocuğa bekâretini verdi. Ve Ducky'nin bar ve barbekü yerinde bir iş buldu. Burası barbekü yerinden daha çok bir bardı.

İşten kazandığı para daha da özgürleşmesine sebep olmuştu. O şubat ayında, on dokuz yaşına bastığında okulu tamamen bı-

raktı. Annesiyle babası küplere binmişti ama Delaney'in umrun-
da değildi. Erkek arkadaşı halterci Rocky Baroli ile ayrı bir eve
çıktılar. Delaney Rocky'nin program kâğıtlarını okuyup, bir gece-
de kaç tekila shot yapabildiğini sayarak tam anlamıyla kendi ken-
dine bir eğitimin peşindeydi. Tom Collins ve vodka Collins ara-
sındaki farkı öğrendi. Ev yapımı votka ile ithal votka arasındaki
farkı da tabii.

Artık yeni bir bağımsızlık anlayışı vardı. İki eliyle hayatına sa-
hip çıkıyordu ve geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Her şeyi bir sefer-
de tecrübe etmek zorundaymışçasına yaşıyordu. Ne zaman geç-
miş yılları düşünse hayatta olduğu için şanslı olduğunu biliyordu.

Henry'yi en son gördüğünde o, Delaney'i eve geri dönme-
si için ikna etmek üzere takip ediyordu. Delaney o zamanlar
Rocky'den ayrılmış ve iki kız arkadaşı ile Spokane'de bir apartma-
nın zemin katına taşınmıştı. Henry evin ikinci el eşyalarına, et-
rafta duran kül tablalarına ve boş bira kutularına şöyle bir bakıp
Delaney'e eşyalarını toplamasını söylemişti. Delaney reddetmiş
ve tartışma hoş olmayan bir şekle dönüşmüştü. Henry Delaney'i,
arabaya binmezse evlatlıktan reddetmekle tehdit etmişti. Delaney
ise Henry'yi, kendini beğenmiş ve kontrol hastası bir baş belası
olmakla suçlamıştı.

"Ben artık senin kızın olmak istemiyorum. Bu çok yorucu. Sen
bir babadan çok diktatör gibisin. Beni bir daha asla takip etme."
Bunlar Delaney'in Henry'ye son sözleriydi.

O günden sonra Gwen ne zaman Delaney'i arasa, Henry'nin
evde olmadığı zamanları seçerdi. Delaney'in annesi, yaşadığı her
şehirde arada sırada da olsa onu ziyaret ederdi. Elbette Henry asla
onunla gelmezdi. Henry sözünü tutmuştu. Delaney'i tamamen ha-
yatından çıkartmıştı. Delaney daha önce hiç bu kadar özgür his-
setmemişti. Henry'nin kontrolünden kurtulmuştu ve hayatını iste-
diği gibi berbat edebilirdi. Gerçekten de etmişti ama bu arada da
büyümüştü.

Bir eyaletten öbürüne, bir işten diğerine sürekli değişiklik yapıyordu hayatında. Ta ki gerçekten ne yapmak istediğini keşfedene kadar böyle sürdü. En sonunda da altı yıl önce ne yapmak istediğini bulmuştu. Bir güzellik okuluna yazılmıştı. Bir hafta sonra ait olduğu yeri bulduğunu hissediyordu. Elleriyle bu kadar gerçek ve muhteşem bir şey yaratıyor olmaktan çok memnundu. İsteddiği gibi özgürce ve çılgın giyinme şansı vardı çünkü her zaman ondan biraz daha cesur olan birileri bulunuyordu.

Delaney'in hayatındaki en geç gerçekleşen şey bir kariyer seçmek olmuştu. Ama en sonunda iyi becerebildiği ve sevdiği bir iş bulmuştu.

Bir tasarımcı olmak ona özgürlük sağlıyordu. Ayrıca bir yerde sıkıldığında rahatlıkla oradan taşınabiliyordu. Gerçi uzun süredir sıkılmamış ve yer değiştirmeyi düşünmemişti.

Ta ki birkaç ay önce Henry ölüp de vasiyetine dair Delaney'e bir çağrı yapılana kadar. Henry yine hayatını kontrol etmeye başlamıştı.

Delaney ayakkabılarını alıp yatak odasına doğru yöneldi. Lambayı yakıp botlarını dolaba koydu. Neyi vardı bu akşam? Geçmişte Nick'le yaşadıkları onca aşâğılık anıya rağmen nasıl olurdu da onca kalabalığın ortasında onunla öpüşebilirdi? Etrafta bir sürü müsait erkek vardı. Tamam, doğru, bazıları evliydi ya da boşanmışlardı hatta beş çocukları vardı ve Nick kadar yakışıklı değillerdi ama diğer adamlardan hiçbirisi ile acı dolu bir geçmişe sahip değildi.

Yılan Nick. Bu tam anlamıyla Nick'i tanımlıyordu. Delaney'de zavallı kurbanlardan sadece biriydi.

Delaney kıyafet dolabının üzerindeki aynada kendine bakıp iç çekti. Bu kadar yalnız ve amaçsız olmasaydım Nick'in hipnotize edici etkisine böylesine kapılmazdım diye düşündü. Bir zamanlar hayatındaki tek amaç amaçsızlıktı ama artık değil. Yaşamak istemediği bir kasabada yaşıyordu ve başarılı olamayacağına inandı-

ğı bir kuaför salonunu işletiyordu. Tek amacı hayatta kalıp Helen'i sinir etmektir. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu ve bu değişimi yapması gereken kişi de Delaney'di.

BÖLÜM 8

Pazartesi sabahı Delaney yerel gazeteye bir manikürcü ilanı vermeyi düşündü. Ama daha sonra bu fikirden vazgeçti çünkü zaten salon sadece yedi ay açık kalacaktı. Kısa bir süreliğine de olsa, dün gece uyumamış ve işi başarılı hale getirmenin yollarını düşünmüştü. Kendiyle gurur duymak istiyordu. Helen'e karşı açtığı gizli savaşı sona erdirecekti. Ve Nick'den olabildiğince uzak duracaktı.

Delaney salonu açtıktan sonra bir adet Claudia Schiffer posterini almıştı. Göz alıcı bir posterden daha etkileyici ve dikkat çekici bir şey olamazdı.

Büyük tokalı ayakkabılarını çıkardı ve pencerenin pervazına tırmandı. Kapıdaki zil çaldığında posterini cama yapıştırmıştı. Sol tarafına baktı ve bandı pervaz çıkıntısına koydu. Howell ikizlerinden biri tam girişin önünde durmuş salona bakıyordu. Açık kahverengi saçları güzel suratını ortaya çıkartacak şekilde geriye doğru taranmıştı ve kafasında kırmızı bir taç vardı.

Delaney "Yardımcı olabilir miyim?" derken dikkatlice, tırmandığı yerden indi. Bir yandan da bu kadının Nick'in Harley'ine atlayan kız olup olmadığını merak ediyordu. Eğer buysa kadının kırık saç uçlarından çok daha büyük problemleri vardı.

Kadın mavi gözleriyle Delaney'i tepeden tırnağa süzdü ve *randevusuz alıyor musunuz* diye sordu.

Delaney kıdemli müşteri indirimi talep etmeyecek olan her

türlü müşteriye seviniyordu. Kadının bir kusur ararcasına yakından onu incelemesine aldırmadı. Delaney müşteri kaybetmeyi göze alarak "Evet ama yirmi dolar," dedi.

"İyi misin?"

"Buralarda bulabileceğin en iyi kuaförüm." Delaney ayakbılarını ayağına geçirdi ve kadının hâlâ çıkıp gitmemiş olmasına şaşırdı. Çoktan sokağın sonunda on dolara kesim yapan yere kaçır diye düşünüyordu.

"Bu pek bir şey ifade etmiyor. Helen berbat."

Belki de kız hüküm vermekte acele etmişti. "Pekâlâ. Ben berbat değilim," dedi basitçe. "Aslına bakarsan oldukça iyiyim."

Kadın kafasındaki taca uzandı ve çıkardı. "Uçlarından kesilip şuraya kadar kat verilmesini istiyorum" dedi, çenesini işaret ederek. "Küt kesim istemiyorum."

Delaney elini yana doğru işaret etti. Önündeki kadının güzel bir çene hattı ve hoş, büyük elmacık kemikleri vardı. Alnı yüzü ile orantılıydı. İstedığı kesim yüzüne uygundu. Ama o büyük mavi gözleriyle daha kısa ve erkeksi bir kesim çok yakıştırdı. "Arka tarafta gelin."

Kadın Delaney'i takip ederken "4 Temmuz'da bir partide kısaca tanışmıştık. Ben Lanna Howell," dedi.

Delaney saç yıkama konsolunun önünde durdu. "Evet sizi tanıdım," dedi. Lanna oturdu ve Delaney kadının omuzlarına gülmüş rengi bir pelerin ve üzerine de beyaz bir havlu yerleştirdi. "İkiz bir kız kardeşin var, değil mi?" diye sorarken aslında geçen akşam kendini Nick'e yapıştıran kardeşin o olup olmadığını merak ediyordu.

"Evet. Lonna."

Delaney müşterisinin saçlarını parmaklarıyla incelerken "Evet doğru," diye cevap verdi. Ardından pelerini sandalyenin kenarına yerleştirdi ve sonra da Lanna'yı dikkatlice geriye doğru yasla-

dı; ta ki boynu yıkama yerine yerleşene kadar. "Saçlarının rengini açmak için ne yaptın?" Su başlığını aldı ve suyun ısınıp eliy-le kontrol etti.

"Sun-In ve limon suyu."

Delaney çaktırmadan gözlerini devirdi. Bazı kadınların koz-metik kasalarında yüzlerce dolar harcadıktan sonra eve gidip saç-larının rengini açmak için beş dolarlık peroxidi kafalarına dök-mesini hiç anlayamıyordu.

Bir eliyle Lanna'nın suratını, ensesini ve kulaklarını koruya-rak saçlarını ılık su ile ıslatmaya başladı. Hafif bir şampuan ve do-ğal krem kullanıyordu. Bu sırada iki kadın havadan ve sonbaha-rın renklerinden boş boş sohbet ediyorlardı. Delaney işini bitir-diğinde Lanna'nın saçlarını havluyla sardı ve salona doğru yön-lendirdi.

Lanna "Kız kardeşim geçen akşam seni Hennesey Bar'da gör-düğünü söyledi," dedi.

Delaney duvardaki aynadan Lanna'nın yansımasına baktı. Ta-rağa uzandığında Nick ile beraber olanın diğer kız kardeş oldu-ğunu anladı. "Evet. Oradaydım. Boise'den çok iyi bir R&B gru-bu gelmişti."

"Ben de duydum. Ben bir restorantta çalıştığımından geleme-dim."

Delaney kızın dolanan saçlarını taradı ve saçını beş bölü-me ayırdı. Bilerek sohbeti Hennesey konusundan uzaklaştırdı. Lanna'ya işiyle ilgili sorular sordu. Ve konuşma her aralık ayında kasabada gerçekleştirilen buz festivaline geldi. Lanna'ya göre fes-tival epey ses getiren bir etkinliğe dönüşmüştü.

Delaney çocukken çok utangaç ve içine kapanıktı. Ama yıl-lar boyunca müşterilerini rahatlatmaya çalışmaktan artık her-kesle her türlü sohbeti yapabilir hale gelmişti. Bir yandan Brad Pitt ile ilgili konuşurken bir yandan da müşterilerin kramp acısı-nı paylaşılabiliyordu. Kuaförler biraz rahipler ve barmenler gibiy-

di. Bazı insanlar durmadan konuşup hayatlarındaki detayları anlatmaya bayılıyorlardı. Bu kuaför sandalyelerinde yapılan itiraflar Henry'nin vasiyeti açıklandığından beri özlediği yegâne şeylerden biriydi. Ayrıca arkadaşlarıyla yaptıkları dedikoduları da özlemişti.

"Nick Allegrezza'yı ne kadar tanıyorsun?"

Delaney birden irkildi ve Lanna'nın ensesinin ortasından kalın bir tutam saç kesti. "Biz Truly'de beraber büyüdük."

"Fakat onu iyi tanır mıydın?"

Delaney tekrar aynaya baktı ve ardından elindeki işe döndü. "Ben kimsenin Nick'i gerçekten tanıdığını düşünmüyorum. Neden?"

"Arkadaşım Gail ona âşık olduğunu düşünüyor."

"O zaman sempatimi kazandı."

Lanna güldü. "Umrunda değil mi?"

"Elbette değil." Nick'i her kadının sevebileceğini düşünse de o ilgilenmiyordu. "Neden umursayayım ki?"

"Gail bana sen Truly'den ayrılmadan önce Nick ile aranızda olanları anlattı."

Delaney Lanna'nın saçını tarayıp kesmeye devam ederken birden yandan da söylediklerine hiç şaşırmamıştı. "Hangi hikâyeyi duydun?"

"Yıllar önce Nick'in bebeğini doğurmak için kasabayı terk etmek zorunda kaldığını."

Delaney bir an midesine yumruk yemiş gibi hissetti ve elleri tekrar durdu. Hiç sormamalıydı. Kasabadan ayrılırken bir sürü dedikodu yapılmıştı ama bunu hiç duymamıştı. Annesi bundan hiç bahsetmemişti. Gwen, Delaney'nin Truly'den asıl ayrılma sebebi ile ilgili konuşmaktan pek hoşlanmıyordu. Bu yüzden o zamanlardan bahsederken hep "*Sen okula gittiğin zaman*" diye konuşurdu. Delaney böylesine eski dedikoduların onu neden bu ka-

dar rahatsız ettiğini bilmiyordu ama merak ediyordu. “Gerçekten mi? Bu bana sürpriz oldu,” dedi ve kafasını eğip Lanna’nın saçlarını kesmeye devam etti. Kasabadakilerin onun hamile olduğunu düşündüğüne inanamıyordu. Aslında inanabiliyordu. Lisa’nın bu dedikoduları bilip bilmediğini merak etti —ya da Nick’in.

Lanna kendi kendine düşüncelere daldı. “Kusura bakma. Bilmediğini sanıyordum. Sanırım boş boğazlık ettim.”

Delaney kafasını kaldırıp baktığında Lanna samimi görünüyordu ama Delaney onu iyi tanımadığından pek de emin olamıyordu. “Daha önce hiç hamile kalmamışken bir bebeğim olduğunu duymak sadece biraz şaşırtıcı.” Delaney Lanna’nın saçından yeni bir tutam alıp taramaya başladı. “Özellikle de Nick ile. Biz birbirimizden hoşlanmayız bile.”

“Bu söylediklerin Gail’in ve Lonna’nın içini rahatlatacak. O ikisi, aynı erkek için bir nevi yarışıyorlar.”

“O ikisinin arkadaş olduğunu sanıyordum.”

“Öyleler. Gail’le çıkmaya başladığında Nick hemen evlilikle alakası olmadığını ortaya koymuş. Lonna’nın pek umurunda değil ama Gail eve girmeye çalışıyor.”

“Eve girmek? Ne demek istedin?”

“Lonna Nick’in asla seks için kadınları evine götürmediğini söyledi. Ya otele ya da başka bir yere gidiyorlarmış. Gail Nick’le evinde seks yapabilirse ona başka şeyler de yaptırabileceğini düşünüyor. Pirlanta bir yüzük ve anlarsın işte.”

“Nick epey fazlaca otel parası ödüyor olmalı.”

Lanna güldü ve “Muhtemelen,” dedi.

“Bu durum senin umurunda değil mi?”

“Benim? Onunla çıkan ben olsaydım belki, ama değilim. Ben ve kız kardeşim aynı erkeklerle çıkmayız.”

Delaney rahatlamıştı. Aslında Nick’in bir çift ikiz kız kardeşle grup seksi yapıp yapmamasının onu neden ilgilendirdiğini de

anlamıyordu. "Pekâlâ, kız kardeşini rahatsız etmiyor mu bu durum?"

"Pek değil. O bir koca aramıyor. Gail gibi değil. Gail, Nick'in aklını çelebileceğini düşünüyor ama bunu beceremez. Lonna seni ve Nick'i geçen akşam dans ederken gördüğünde senin onun kadınlarından bir diğeri olup olmadığını merak etmiş."

Delaney sandalyeyi çevirdi ve son tutam saç taramaya başladı. "Sen buraya gerçekten saçını kestirmeye mi yoksa kardeşin için bilgi toplamaya mı geldin?"

Lanna güldü ve "Her ikisi birden," diye cevap verdi. "Ama saçını gördüğüm ilk anda çok beğenmiştim."

"Teşekkürler. Sen hiç saçlarını kısa kestirmeyi düşündün mü?" diye kasten, konuyu değiştirmek için sordu. "Gerçekten kısa. Halletle Berry gibi."

"Çok kısa saçın bana yakışacağını sanmıyorum."

"İnan bana. Harika görürsün. Gözlerin büyük ve kafanın şekli çok düzgün. Benim ki biraz dar. Bu yüzden biraz kabarık olması gerekiyor."

"Böyle bir şeye karar vermeden önce çok uzun zaman düşünmem gerekir."

Delaney makasını tezgâhın üzerine koydu ve saç köpüğüne uzandı. Lanna'nın saçının uçlarına köpükten sürdü ve kurutma makinesi ile kuruttu. İşini bitirdiğinde oval bir ayna ile saçlarının arkasını gösterdi. "Ne düşünüyorsun?" diye sorarken aslında harika bir iş çıkarttığının farkındaydı.

Lanna saçlarının arkasını düzeltirken "Saçlarımı kestirmek için Boise'ye kadar 100 kilometre gitmeme gerek olmadığını düşünüyorum," dedi.

Lanna gittikten sonra Delaney yerdeki saçları süpürdü ve saç yıkama konsolunu temizledi. Nick'in bebeğini taşıdığı için kasa-badan ayrıldığına dair on yıl önce çıkan dedikoduyu düşündü.

Kasabayı terk edip üniversite yurdunda sıkışıp kaldığı dönemde başka ne tür dedikoduların ortalıkta dolaştığını merak etti. Belki bu akşam annesine yemeğe gittiğinde ona sorabilirdi.

Ama sormaya fırsat bulamadı. Max Harrison suratında kocaman bir gülümseme ile kapıyı açıp onu karşıladı.

“Gwen mutfakta kuzu etine bir şeyler yapıyor,” dedi ve kapıyı Delaney’in arkasından kapattı. “Umarım annenin bu akşam beni de davet etmiş olmasına bozulmadın.”

“Elbette hayır.” Annesinin hazırladığı müthiş yemeklerin kokusu Delaney’in başını döndürüp ağzını sulandırmıştı. Kimse bir koyun budunu Gwen gibi pişiremezdi.

Max “Salon işi nasıl gidiyor?” diye sorarken bir yandan da Delaney’in yün ceketini çıkartmasına yardımcı oldu ve askıya astı.

“İyi.” Son zamanlarda Gwen, Max ile oldukça sık görüşüyordu. Delaney annesiyle Henry’nin avukatı arasında neler olup bittiğini merak ediyordu. Annesini herhangi bir adamın sevgilisi olarak resmedemiyordu. Annesi çok tutucuydu. Delaney bunun arkadaşlıktan başka bir şey olamayacağına karar verdi. “Bir gün gelip saçlarını kestirmelisin.”

Max’in hafif tebessümü Delaney’in gülümsemesine sebep oldu. “Bunu yapabilirim,” dedi ve evin arka tarafına doğru ilerledi.

Mutfağa girdiklerinde Gwen elindeki havuçlarla onlara bakıyordu. Kısa bir anlığına da olsa Gwen’in gözleri hafifçe kısıldığında Delaney ters giden bir şeyler olduğunu anladı.

Lanet olsun! Birinin başı beladaydı. Belki de bu kişi Max idi. “Özel durum nedir?”

“Özel bir şey yok. Sana en sevdiğin yemeği yapmak istedim.” Gwen Max’e bakarak “Delaney her doğum gününde bu kuzuyu isterdi,” dedi. “Diğer çocuklar pizza ya da hamburger isterdi ama o istemezdi.”

Belki de başı belada değildi. Suratına neşeli bir gülümseme takındı ve “Sana nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

“Dolaptan salatayı çıkartıp sosunu hazırlayabilirsin, teşekkürler.”

Delaney söyleneni yaptı ve sonra da tabakları yemek masasına götürdü. Masa çok güzel güllerle donatılmıştı; mumlar ve ipek kumaşla süslenmişti. Delaney’e göre özel bir durum vardı. Bu durumda iki olasılık vardı. Ya gerçekten endişe etmesi gerekiyordu ya da boşu boşuna endişe ediyordu. Ya annesi sadece hoş bir akşam yemeği yemek istiyordu ya da bir şeyler gizliyordu.

Delaney sofraya oturur oturmaz meselenin ikincisi olduğunu öğrendi. Mükemmel resimle alakalı yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Yemek sırasındaki yüzeysel konuşmalar gayet kibarcaydı ama ardından bir gerginlik belirdi. Max belli etmemeye çalışıyordu ama Gwen saç uçlarına kadar gerilmişti. Delaney annesinin naneli kuzu etini yerken tüm gerginliği hissetmişti. Yemek boyunca Delaney şakalar yaparak ortamı eğlenceli ve hoş tutmaya çalışıyordu ama yemek bitip de tabakları mutfığa götürmeye başladıklarında başı çok ağrıyordu. Henüz Max oradayken bir an önce ayrılmasının iyi olabileceğini düşündü. Tabakları lavabonun yanına koyarken “Pekâlâ. Yiyip kaçmaktan nefret ediyorum ama—” dedi.

Gwen araya girerek “Max, bizi birkaç dakikalığına yalnız bırakabilir misin?” dedi.

“Elbette. Benden incelememi istediğin şu sözleşmelere bakacağım.”

Gwen, Max’in çalışma odasının kapısının kapandığından emin olduktan sonra “Seninle skandal yaratan davranışın hakkında konuşmak istiyorum,” dedi.

“Ne skandal yaratan davranışı?”

“Trudie Duran bu akşamüzeri beni aradı ve senin ve Tommy Markham’la, karısı şehir dışındayken beraber içip sarhoş oldu-

ġunu söyledi. Trudie'nin sylediġine göre herkes sizden bahse-
diyormuş.

"Trudie Duran da kim?"

"Bu fark etmez! Doġru mu?"

Delaney kollarını göğsünün önünde birleştirdi ve içini çekti.
"Hayır. Geçen akşam Hennesey Bar'da Tommy ile karşılaştım ve
bir süre sohbet ettik. Lisa uzun bir süre bizimleydi."

Gwen bir uzun parça folyo ile kalan eti paketledi ve "Pekâlâ
rahatladım," dedi. "Bir de bu yetmezmiş gibi kızı Gina, seni ve
Nick Allegrezza'yı dans pistinde öpüşürken görmüş." Folyoyu ya-
vaşça tezgâha bıraktı. "Ona yanıldıġını, senin böyle bir şey yap-
mayacaġından emin olduġumu söyledim. Lütfen bana yanıldıġı-
nı söyle."

"Evet. Yanlışı var."

"Bu doġru mu?"

Delaney verdiġi cevabı düşündü ve er ya da geç bu yalanın d-
np dolaşıp onu bulacaġından emindi. Öte yandan cezalandırıl-
maktan korkan küçük bir kız deġildi artık. Annesinin ona küçük
bir kız ocuġu gibi davranmasına izin vermeyecekti. "Hayır."

"Sen ne düşünüyordun? Aman Tanrım, Bu kasabaya geldiġi-
miz günden beri o ve ailesi bizim için tamamen sorundan başka
bir şey yaratmadı. Hem kabalar hem de kıskanç. Özellikle de sana
karşı ki Benita da bana karşı birden fazla defa kötü yüzünü gs-
terdi. On yıl önce neler olduġunu unuttun mu? Nick'in yaptık-
larını unuttun mu? Ne çok utanç ve acıya sebep olduġunu unut-
tun mu?"

"Olanlar bizle alakalı deġildi. Benimle alakalıydı ve hayır,
unutmadım. Ve sen şu anda ufacık bir şeyi fazlasıyla bytyr-
sun," diyerek annesini rahatlatmaya çalışıyordu ama pek işe yara-
mıyordu. "Bununla ilgili konuşmak istemiyorum. Düşünmek bile
istemiyorum."

Annesi "Düşünsen iyi edersin. Bu kasabadaki insanların dedikoduyu ne çok sevdiğini biliyorsun. Özellikle de bizimle ilgili olanları," dedi.

Delaney sessizce annesine katıldı. Trully'de insanlar dedikodu yapmaktan çok hoşlanıyordu ama sadece Shaw'larla ilgili değil. Annesi yine kendini olduğundan fazla öne çıkartıyordu. Her türlü vıcık vıcık dedikodu dikkat çekiyordu. "Tamam, bu konuda düşüneneğim." Delaney gözlerini kapadı ve parmaklarını kaşlarına götürdü.

"Umarım düşünürsün. Ve lütfen, Tanrı aşkına Nick Allegrezza'dan uzak dur."

Üç milyon dolar. Delaney kendi kendine, *bunu üç milyon dolar için yapabilirim* dedi.

"Neyin var? Hasta mısın?"

"Sadece başım ağrıyor." Delaney derin bir nefes aldı ve ellerini alnından indirip "Gitmem gerekiyor," dedi.

"Emin misin? Turta için kalsaydın bari. Kasabadaki pastaneden aldım."

Delaney teklifi reddederek holden aşağı doğru Henry'nin ofisine, Max'e iyi akşamlar demek için devam etti. Ardından ceketini aldı ve kollarından geçirdi.

Annesi Delaney'in ellerinden tutup, ceketinin düğmelerini iliklemeye başladı. Sanki beş yaşında bir kız çocuğu idi. "Seni seviyorum. Kasaba merkezindeki o küçük apartman dairesinde olman beni endişelendiriyor." Delaney tam bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki Gwen parmağını Delaney'in dudağına götürüp onu susturdu. "Buraya geri taşınmak istemediğini biliyorum. Ama olur da fikrini değiştirirsen seni burada görmekten memnuniyet duyarım."

Delaney tam da annesinin dünyanın en tatlı annesi olduğunu düşünecekken, kadın birden değişmişti. "Bunu aklımda tuta-

rım,” diye cevapladı Delaney ve bir şeyler değişmeden aceleyle kapıdan çıktı.

Gwen kapalı kapıya bakarak içini çekti. Delaney’i anlamıyordu. Hem de hiç.

Kızının o korkunç dairede oturmak zorunda olmadığı halde neden orada olmayı tercih ettiğini bir türlü anlamıyordu. Bunca fırsata sahip birinin ortalıkta sersem gibi dolaşan bir güzellik uzmanı olmak adına onca şansı nasıl elinin tersiyle ittiğini de bir türlü anlamıyordu. Bu yüzden kıızıyla ilgili biraz hayal kırıklığı yaşıyordu.

Henry Delaney’e her şeyi vermek istemişti. Ama Delaney elinin tersiyle itmişti. Tek yapması gereken Henry’nin ona öncülük etmesine izin vermektir. Ama Delaney özgürlüğünü tercih etmişti. Gwen’in görüşüne göre özgürlük denen şey fazlaca abartılıyordu. Özgürlük karın doyurmuyordu. Bazı kadınlar kendilerine iyi bakabiliyordu ama Gwen o kadınlardan biri değildi. Onun her zaman ona bakıp onu kollayacak bir adama ihtiyacı vardı.

Henry Shaw’la ilk tanıştığı akşam Henry’nin tam ona göre bir adam olduğunu anlamıştı. Güç ve para sahibi bir adam. Las Vegas sahne kızlarının saçlarını şampuanlayıp tarıyordu. Bu işten nefret ediyordu. Bir gösteriden sonra Henry o sıralar takıldığı kız arkadaşını görmek için giyinme odasına gelmişti ve oradan Gwen ile ayrılmıştı. Henry hem çok yakışıklı hem de çok şık görünüyordu. Bir hafta sonra Gwen, Henry ile evlenmişti.

Henry Shaw’ı çok seviyordu. Ama ona olan sevgisinden kuvvetli bir şey daha vardı. Ona olan minnet borcu. Henry sayesinde Gwen, hayalindeki hayatı yaşayabilmişti. Henry ile olan yaşamında vermesi gereken en zor karar akşam yemeğinde ne pişirmesi ve hangi kulübe katılması gerektiği idi. Gwen arkasını döndü ve Henry’nin ofisine doğru yöneldi. Elbette tüm ayrıcalıkların bir bedeli vardı. Henry yasal bir çocuk istemişti ve ona bunu veremediğinde Gwen’i suçlamıştı. Yıllarca denemeden sonra Gwen

Henry'yi doktora gitmeye ikna edebilmişti. Ve tam da Gwen'in tahmin ettiği gibi, Henry kısır çıkmıştı. Sorun Henry'deydi. Sperm sayısı ve kalitesi çok düşüktü. Konulan teşhis Henry'yi hem hayal kırıklığına uğratmış hem de kendini aşağılanmış hissetmesine sebep olmuştu. Ve doktorların yanıldığını kanıtlamak için sürekli seks yapmak istemişti. O kadar dik kafalıydı ki bir türlü doktorlara inanmak istemiyordu. Bu yüzden sürekli seks yapıyorlardı. Gwen istemediği zamanlarda bile. Elbette doktorlar yanılmamıştı. Yine de bu bedel o kadar da ağır değildi. Gwen toplum içerisinde saygın bir yere ve değerli eşyalara sahip olmuştu.

Birkaç yıl önce Henry Gwen'den bir çocuk sahibi olma fikrinden vazgeçmişti. Nick kasabaya dönmüştü ve Henry de tüm dikkatini sahip olduğu tek çocuğa, Nick'e yönlendirmişti. Gwen ne Nick'den ne de ailesinden hoşlanıyordu ama en sonunda Henry'nin tüm saplantısını Nick'e yöneltmesinden de gayet memnundu.

Gwen odaya girdiğinde Max, Henry'nin masasında oturmuş birkaç evrağa bakıyordu. Kafasını kaldırıp baktığında mavi gözlerinin etrafında hafif bir gülümseme oluştu. Max'in saçları hafiften ağarmaya başlamıştı. O an Gwen ilk defa kendiyile yaşıt ve Max kadar yakışıklı bir adam tarafından dokunulmanın nasıl bir his olacağını merak etti.

Max "Delaney gitti mi?" diye sordu ve masanın etrafından yürüyüp Gwen'e yaklaştı.

"Şimdi gitti. Onun için endişeleniyorum. Korkarım hiç büyümeyecek."

"Merak etme. O akıllı bir kız."

"Evet ama o artık neredeyse otuzunda. O—"

Max işaret parmağıyla Gwen'in dudaklarına, oradan da yanığına dokunarak yavaşça onu susturdu. "Delaney hakkında konuşmak istemiyorum. O yetişkin bir kadın. Sen üzerine düşeni yaptın. Şimdi bir adım geri atıp başka bir şey düşünmen gerekiyor."

Gwen'in bakışları kısıldı. Max neden bahsettiğini bilmiyordu. Delaney'in annesinin yol göstericiliğine ihtiyacı vardı. Çoktan beri bir gezgin gibi yaşıyordu. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? O benim kızım. Nasıl olur da onu düşünmem?"

Max kafasını öne eğip Gwen'in dudaklarından öperken bir yandan da "Onun yerine beni düşün," dedi.

İlk başta ona dokunan dudaklar Gwen'e yabancı geldi. Gwen Henry'den başka bir adamın onu öptüğü zamanları hatırlamıyordu bile. Max ağzını açıp Gwen'in dudaklarını içine aldığında Gwen, onun dilini hissetti. Omurgasından aşağı bir sıcaklık ve haz yayıldı. Kalp atışları üçe katlanmıştı ve o, daha biraz önce, Max tarafından dokunulmanın nasıl bir his olacağını merak ediyordu. Şimdi biliyordu artık. Tahmininden daha iyi hissediyordu.

Delaney annesinin evinden dönerken Value Rite mağazasında durup bir şişe Tylenol, dörtlü bir paket tuvalet kağıdı ve bir paket de Reese's yer fıstığı yağı aldı. İndirimde olduğu için iki paket de tampon alıp dergilerin olduğu bölüme geçti. Erkeklerin sırlarını açıklamayı vaat eden, parfüm kokan kuşe kâğıda basılmış dergilerden birinin sayfalarını karıştırmaya başladı. Ardından dergiyi arabaya koydu. Eve döndüğünde küvette okumayı planlıyordu. Dördüncü koridordaki kokulu mumlardan aldı ve beşinci koridora geldiğinde Helen Markham ile karşılaştı.

Helen yorgun görünüyordu. Gözlerindeki nefretten son dedikoduları duyduğu anlaşılıyordu.

Delaney neredeyse onun bu haline acıdı. Helen'in hayatı hiç de kolay değildi. Delaney sadece iki seçeneği olduğunu fark etti: ya eski düşmanının iyice kıvrınmasına sebep olacaktı ya da kancadan kurtulmasını sağlayacaktı. "Umarım ben ve Tommy ile ilgili dedikodulara inanmıyorsundur. Hiçbiri doğru değil," dedi.

“Kocamdan uzak dur. Tommy artık onun yakasından düşmeni istiyor.”

Kibar olmak için bu kadarı yeterdi. “Ben asla Tommy’nin üzerine gitmedim.”

“Sen her zaman beni kışkandın. Her zaman ve şimdi de kocamı elimden alabileceğini düşünüyorsun ama bu işe yaramayacak.”

Delaney “Ben senin kocanı falan istemiyorum,” diye cevap verdi.

“Liseden beri onu istiyordun. Onun beni seçmiş olmasına dayanamıyorsun.”

Delaney’in bakışları Helen’in alışveriş arabasına kaydı. Delaney biraz avantajlı olmanın etkisiyle hafifçe gülümsedi. “Ben onunla yatmadığım için seni seçti. Sen de bunu biliyordun. O zamanlar bunu herkes biliyordu. Şimdi de herkes biliyor. Eğer sen öylesine arsız davranmasaydın seninle asla evlenmezdi.”

“Sen hastasın Delaney Shaw. Hep de öyleydin. Şimdi geri gelip işimi ve kocamı benim elimden alabileceğini sanıyorsun.”

Delaney parmağıyla Helen’e doğru işaret ederek öne eğildi ve “Sana kocanı istemediğimi söyledim,” dedi. “Ama dikkatli ol işini elinden alacağım,” diye ekledi. Delaney alışveriş arabasıyla Helen’in yanından geçerken gülümsemesinde kendinin bile fark etmediği bir kendini beğenmişlik vardı. Saç savaşını sona erdirmek için bu kadarı yeterdi. Helen’i alt edecekti.

Delaney alışverişlerini kasa tezgâhına yerleştirirken elleri titriyordu. Eve doğru arabayı sürerken ve hatta evin kapısını açmak için anahtarı yerleştirirken bile hâlâ elleri titriyordu. Saat on haberleri için televizyonu açtı ve alışveriş poşetlerini mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Gün iyi başlamıştı ama daha sonra hızla cehenneme dönmüştü. Önce annesi sonra Helen. Delaney hakkındaki dedikodular Truly telefon hatlarında yankılanıyordu ve Delaney’in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Başı patlayacakmışçasına ağrıyordu. Dört tane Tylenol'u midesine gönderdi. Bu Tommy'nin hatasıydı —ve Nick' in. İkisi de ona yaklaştıklarında Delaney kendi halindeydi. Eğer onu rahat bırakmış olsalardı bu gece olanlar yaşanmayacaktı. Annesine karşı kendini savunmak ya da Helen ile Value Rite'da tartışmak zorunda kalmayacaktı.

Delaney aldığı dergiyi kaptı ve banyoya gidip küveti doldurmaya başladı. Soyunur soyunmaz ılık suyun içine daldı. Omurgasından aşağı doğru tüylerinin ürperdiğini hissetti ve derin bir nefes aldı. Dergiyi okumaya çalıştı ama aklındaki, Helen'in işini nasıl elinden alabileceğine dair fikirlerle mücadele ediyordu. Tommy'nin, o köpek herifin karısına gerçekten onu baştan çıkarmaya çalışan kişinin Delaney olduğunu söyleyip söylemediğini merak ediyordu. Yine de bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini düşündü.

Kafasında dönüp dolaşan düşünceler Nick'e ve çıkan dedikodulara kaydı. Her şey tekrar başlıyordu. On yıl önce Nick ve o çok ateşli bir dedikodu malzemesiydiler. Hatta görünen o ki, Delaney kasabayı terk ettikten sonra bile bu durum böyle devam etmişti. Nick ile ilişkilendirilmek istemiyordu. Nick'in kadınlarından biri olarak görülmek istemiyordu. Onu dans pistine çekip ayaklarını yerden kesercesine onu öpmesine izin vermeseydi bunların hiçbirisi olmayacaktı. Çok az uğraşla kalbinin deliler gibi çarpıp bedeninin titremesine sebep olabiliyordu. Delaney onca erkek arasında Nick'in sadece bir öpüşme ile onu nasıl da böylesine alt üst edebildiğini merak ediyordu. Ama görünen o ki, bunu yaşayan tek kadın Delaney değildi. Gail ve Lonna Howell da listedeydi. Ve bu ikisi sadece Delaney'in bildikleriydi.

Elindeki derginin sayfasını çevirdiğinde feromonlar ve karşı cins üzerine etkileri ile ilgili bir makaleye denk geldi. Eğer okudukları doğru ise Nick payına düşenden fazlasına sahipti.

Delaney küvetteki su soğuyana kadar kaldı. Sonra da banyo-

dan çıkıp üzerine pijamalarını ve dizlerine kadar uzanan kalın çoraplarını giydi. Saatin alarımını sekiz buçuğa kurdu ve yeni kalın, kuş tüyü yorganın altına girdi. Kafasından Nick ve Tommy'yi, Gwen ve Helen'i uzaklaştırmaya çalıştı ama üç saat sonra ecza dolabına gidip ona yardımcı olacak bir şeyler bakınmaya başladı. Dolapta sadece Phoenix'den getirdiği bir şişe Nyquil vardı. Birkaç yudum içti ve en sonunda uykuya dalabildi.

Fakat o geceki uykusunda hiç dinlenememişti. Hayatı boyunca Truhy'de kısıp kaldığına dair kâbuslar görmüştü. Zaman donup kalmıştı ve günler geçmiyordu. Takvim 31 Mayıs'da çakılı kalmıştı. Çıkış yolu yoktu.

O sabah Delaney uyandığında alarımın gürültüsü ile kafası zonkluyordu. Kâbustan uyandığı için rahatlamıştı. Alarımın düğmesine bastı ve gözlerini kapadı. Gümbürtünün kafasından değil kapıdan geldiğini fark etti. Nyquil şurubun ve kötü bir uykunun sersemliği ile yalpalaya yalpalaya oturma odasından geçip çorapları bileklerinde hızla kapıyı açtı. Anında gözlerine vuran sabah ışığından sakınmak için elleriyle gözlerini örttü. Gözlerini kısarak bulanık bir görüş ile Nick Allegrezza'nın ağzında asılı olan pis sırtışını fark etti. Serin hava suratına çarptı ve neredeyse nefesi kesiliyordu. "Ne istiyorsun?"

"Günaydın gün ışığı."

Nick onun bu haline gülünce Delaney kapıyı suratına kapadı. Nick o sabah görmek istediği son kişiydi.

Nick kapının arkasından gülmeye devam ederken "Kuaför dükkânının arka kapısının anahtarına ihtiyacım var," diye seslendi.

"Neden?"

"Kilitlerin değiştirilmesini istediğini sanıyordum."

BÖLÜM 9

Delaney kapalı kapının ardında birkaç saniye bekledi. Tekrar kapıyı açmayı düşünmüyordu. Kendi kendine Nick'den uzak duracağına dair söz vermişti. O, baş belasından başka bir şey değildi. Ama kilitlerin yenilenmesini de istiyordu. "Anahtarları daha sonra ofisine bırakacağım," diye seslendi.

"Daha sonra işim var. Ya şimdi ya da haftaya vahşi şey."

Delaney kapıyı açıp karşısında duran yakışıklı adama baka kaldı. Saçları arkaya taranmıştı ve elleri ceketinin cebindeydi. "Bana böyle seslenmemeni söylemiştim."

Nick "Evet doğru, söylemiştin," diyerek sanki daire kendisininmiş gibi yürüyüp içeri girdi. Beraberinde sonbahar ve deri kokusunu da sürükledi.

Soğuk hava Delaney'in bacaklarına dolanarak içini ürperttiğinde misafir için pek de uygun kılıkta olmadığını hatırladı. İçi ürpermiş şekilde "Hey, seni içeri davet etmedim," dedi.

Nick büyük gümüş rengi ceketinin fermuarını açarken "Ama davet etmeyi içinden geçirdin," diye karşılık verdi.

Delaney'in kaşları çatıldı ve kafasını salladı. "Hayır hiç de değil." Birden daire gözüne çok küçük göründü. Nick büyük cüsseyle, kokusu ve o maço tavrıyla daireyi doldurmuştu.

"Ve şimdi de bana kahve yapmak istiyorsun." Nick mavi-gri bir gömlek giymişti. Belli ki dolabı bu pamuklu gömleklerle doluydu. Ve tabii Levi's pantolonlar.

Nick gözleriyle bütün daireyi incelerken "Sabahları genelde böyle huysuz musundur?" diye sordu. Delaney'in botları halının üzerinde duruyordu. Eski bulaşıklar mutfaktaydı ve iki paket tampon da tezgâhın köşesinde.

Delaney hızla "Hayır. Genelde çok sevimliyimdir," diye lafa atladı.

Nick dönüp Delaney'e bakarak "Kötü bir iş günü mü?" diye sordu.

Delaney bir elini başının yanına koyarak homurdandı ve "Anahtarları getireceğim," dedi.

Mutfağa doğru yürüdü ve çantasını aldı. Çantadan anahtarlığını çıkardı. Arkasını döndüğünde Nick o kadar yakınındaydı ki birden sıçradı ve sırtını dolaba çarptı. Nick'in ona doğru yaklaşmakta olan eline, avucundaki çizgilere ve kabarıklıklara baktı.

"Kapılarına en yakın prizler nerede?"

"Ne?"

"Salondaki elektrik prizleri."

Delaney anahtarları Nick'in avucuna bıraktı ve yanından geçerek "Ön taraftaki kasanın orada ve depodaki mikro dalganın arkasında," dedi.

Delaney, Nick'in nefes kesici görüntüsüne karşılık kendisinin berbat göründüğünü düşünüyordu. İçeriye geçerken Nick'e "Hiçbir şeye dokunma," dedi.

"Ne yapacağımı sanıyorsun ki? Perma falan mı?"

"Senin ne zaman ne yapacağını hiç belli olmaz." Delaney yatak odasına girip ardından da kapıyı kapadı. Aynada kendine baktı ve elini ağzına götürüp "Aman Tanrım," diyerek hayretler içerisinde saçlarının ne kadar berbat göründüğünü fark etti. Arkası dümdüz ve önü acayip derecede kabarıktı. Sağ yanağında bir yastık izi ve gözlerinin altında siyah rimel izleri vardı. Doğal bir felaketten kurtulmuş insanlar gibi görünüyordu. Daha da kötüsü ka-

pının diğerk tarafında Nick dururken o berbat görüntüsüyle onu karşılamıştı.

Delaney ön kapının kapandığını duyar duymaz banyoya koştu ve duşagırdı. Sıcak su kafasını ve yüzünü temizlemesine yardımcı oldu. Duştan çıktığında tamamen kendine gelmişti. Salonun ön tarafından Nick'in matkabının sesi duyuluyordu. Mutfağagidip kahve yapmaya başladı. Sebep her ne olursa olsun Nick ona bir iyilik yapıyordu. İyi davranıyordu. Nedeni ya da ne kadar süreceğini bilmiyordu ama minnettardı ve olabildiğince bu durumdan faydalanmak istiyordu.

Yakası ve manşetleri zebra desenli siyah bir kazak ve ona uygun bir de etek giydi. Dana derisi çizmelerini ve siyah çoraplarını giydi. Saçlarına biraz jöle sürdü ve makine ile kuruttu. Hızlıca makyajını da yapıp büyük yün ceketini de üzerine geçirdikten sonra kaşkol ve eldivenlerini aldı. Kırk beş dakika sonra apartmanın dairesinin merdivenlerinden kolunun altında bir termos dolusu kahve ve iki fincan ile aşağı indi.

Salonun arka kapısı ardına kadar açıktı. Nick'in arkası Delaney'e dönüktü ve bacakları aralanmıştı; kalçasından bir alet çantası sarkıyordu. Bir çift deri iş eldiveni giymişti ve matkap, salonun ortasında öylece duruyordu. Kapıda yuvarlak bir delik vardı ve Nick o sırada eski kilit göbeğini çıkartmakla meşguldü. Delaney ona doğru yaklaşırken dönüp baktığında gri gözleriyle adeta Delaney'in her yerine dokunuyordu.

Delaney Nick'e bir fincan uzatarak "Sana kahve getirdim," dedi.

Nick eldivenin orta parmağını ısırıp elinden çıkardı. Eldiveni ceketinin cebine sokuşturdu ve kahveye uzanarak "Teşekkürler," dedi. Kahve fincanın içine doğru üflerken çıkan buharın arasından Delaney'e bakıyordu. "Henüz sadece ekim ayındayız. Aralık ayı gelip de her yeri kar kapladığında ne yapacaksın?" diye sorup kahvesinden bir yudum aldı.

“Donarak öleceğim herhalde.” Delaney termosu kapının yanına koydu ve “Fakat sanırım bu senin için iyi haber,” diye ekledi.

“Nasıl yani?”

“Böylece Henry’nin bana bıraktığı mirası da alabilirsin.”

Delaney doğruldu ve ellerini kahve fincanının etrafına dolayarak “Tabii elbette kasabayı terk etmeden burada gömülmem şartı ile. O zaman işler biraz şansa kalmış olur. Eğer istersen cansız bedenimi kasabanın sınırları dışına atabilirsin,” dedi. Bir an düşündükten sonra “Sadece yüzümü hayvanların kemirmeyeceğinden emin ol lütfen. Bundan gerçekten hoşlanmam,” diye de ekledi.

Nick, ağzının bir kenarı burkularak “Senin payını istemiyorum,” dedi.

Delaney “Tabii, doğru,” diyerek alay etti. Kim onca dolar nakit paraya eşdeğer mülkün sahibi olmak istemezdi ki? “Henry’nin vasiyeti okunduğu gün oldukça sinir olmuştun.”

“Sen de.”

“Sadece beni yönlendirmeye kalkıştığı için.”

“Hiçbir fikrin yoktu.”

Delaney kahvesinden bir yudum aldı ve “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Boş ver.” Nick bardağını termosun yanına bıraktı ve eldivenini tekrar eline geçirdi. “Henry’den istediğim her şeyi aldım diyelim. Her müteahhittin sahip olmak isteyebileceği arazileri aldım. Ve hiçbir bedel ödemedim.” Ardından elini alet çantasına daldırıp tornavida aramaya koyuldu.

Delaney *pek de bedelsiz değil* diye düşündü. Henüz değil. Tıpkı onun gibi Nick’in de bir yıl beklemesi gerekiyordu. “Yani sadece iki araziye alabildiğin için kızgın değil misin? Ve ben onun tüm işine ve parasına sahip olduğum için?”

“Hayır.” Bir tornavida alıp yanındaki kutuya attı. “Sen ve annen istediğiniz kadar baş ağrısına sahip olabilirsiniz.”

Delaney Nick'e pek inanmamıştı. "Annen Henry'nin vasiyeti ile ilgili ne düşünüyor?"

Nick bir an için Delaney'e baktı ve sonra tekrar kapıya döndü. "Annem? Annemin ne düşündüğü ile neden ilgileniyorsun ki?"

"Aslında ilgilenmiyorum. Ama bana sanki kedisini öldürmüşüm gibi bakıyor. Aynı zamanda da hiddet ve küçümseme ile."

"Annemin bir kedisi yok."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet sanırım ne demek istediğini biliyorum. Ne düşünmesini bekliyorsun ki? Ben onun oğluyum ve sen de *neska izugarri*'sin."

"Neska i—her neyse, ne demek o?"

"Kişisel alma ama *korkunç kız* demek," diyerek sessizce güldü Nick.

"Oh." Delaney kahvesinden bir yudum aldı ve ayaklarına doğru baktı. Korkunç kız olarak adlandırıldığına inanabilirdi. "Daha berbat isimlerim de oldu, tabii İngilizce." Tekrar Nick'e baktı ve gıcır gıcır parlayan yeni kilitleri kapıya vidalayışını izledi.

"Ben iki dil bilmiyorum."

Hafif bir esinti Delaney'in içini ürperttiğinde ceketinin içine iyice gömüldü. "Sen Bask dilinde konuşuyorsun."

"Hayır konuşmuyorum, sadece birkaç kelime anlayabiliyorum. O kadar."

"Louie konuşuyor."

"O da benim kadar biliyor." Nick eğildi ve bir çekiç aldı. "İkimizde biraz anlıyoruz çünkü annem akrabalarıyla Bask dilinde konuşuyor. Bize Euskara ve İspanyolca öğretmeye çalıştı ama biz pek ilgilenmedik. Ben ve Louie genelde belden aşağı kelimeler biliyoruz. Sözlükten bakardık." Nick Delaney'e baktı ve ardından çekici, kapıdaki deliğe doğru gönderdi.

"Louie Lisa'ya Bask dilinde hayatım diyor."

Nick omzunu silkerek "Demek benim sandığımdan daha fazlasını biliyor," dedi.

"Ona *alu gozo* gibi bir şeyler söylüyor."

Nick içten içe kıkırdarak kafasını salladı ve "O zaman ona hayatım falan demiyor," dedi.

Delaney öne doğru eğildi ve "O zaman ne diye sesleniyor ona?" diye merakla sordu.

"Hayatta söylemem."

Delaney Nick'e yumruk atmak istedi. "Hadi ama beni merakta bırakma."

"Olmaz. Lisa'ya söyleyip Louie ile başımı derde sokarsın."

Delaney "Söylemem, lütfecen," diye ısrar etti.

Nick'in göğsünden gelen bir cıvıldaama sesi Delaney'in yakarışını yarıda kesti. Nick eldivenini çıkartıp gömlek cebinden telefonunu alıp cevap verdi. "Evet. Nick, buyrun." Eldiveni cebine soktu ve karşı tarafı bir dakika kadar dinledikten sora "Peki o zaman ne zaman oraya gidebilir?" diye sordu. Telefonu omzu ile kulağı arasına sıkıştırdı ve kapıyı tamir etmeye devam etti. "Bu çok geç. Eğer bizimle çalışmak istemiyorsa bunu söylemesi gerekir. Ya da PVC'lerini alıp en geç perşembe günü orada olsun. Şimdiye kadar havadan yana şanslıydık. Daha fazla zorlamak istemiyorum." Delaney konuşmada geçen bir sürü terimden hiçbir şey anlamıyordu. "Ann Marie'yi arayın. O size numaraları verir. Ya seksen ya da seksen beş bindi. Emin değilim." Telefonun kapama düğmesine bastı ve tekrar iç cebine koydu. Pantolonunun ön ceplerini karıştırıp yeni bir set anahtarı Delaney'e uzattı. "Dene bakalım," dedi ve salona doğru yönelip kapı mandalını kaydırdı.

Delaney her iki anahtarı da denedi; sorunsuz çalışıyorlardı. Yerden Nick'in kahve kupasını ve termosu aldı; dükkânın arka tarafına doğru gitti. Dolu ellerle kapıyı omzu ile açtı ve depo-ya girdi. Nick'in ceketi ve alet çantası mikrodalganın yanındaki

tezgâhta duruyordu. Matkabı hâlâ salonun ortasında prize takılı olarak yerde duruyordu ama Nick ortalıklarda görünmüyordu.

Delaney tuvaletten sifon sesi geldiğini duyduğunda ceketini ve eldivenlerini çıkartıyordu. Kapının yanındaki portmantoya astıktan sonra kendine bir kahve daha doldurdu ve salonun ön tarafına doğru aceleyle ilerledi. Bir sebepten dolayı Nick'in tuvaletten çıktığı anda holde onunla karşılaşmak istememişti. On yedi yaşındayken güneş gözlüklerinin ardından gizlice Nick'i Value Rite'dan prezervatif alırken izlediği gün aklına geldi.

Delaney randevu defterini açtı ve boş sayfaya bakmaya başladı. Bir sürü erkek arkadaşı olmuştu ve bir sürüsü de onun banyosunu kullanmıştı. Ama kendine bile açıklayamadığı bir sebepten dolayı Nick söz konusu olduğunda farklı hissediyordu. *Daha kişisel... neredeyse çok özel.* Sanki Nick ona hayatı boyunca sataşmış sonra da Henry'den intikam almak için onu kullanan kişi değil de sevgilisiymiş gibi.

Banyo kapısının açıldığını duydu ve kahvesinden büyük bir yudum aldı.

"Ön kapıyı denedin mi?" Nick Delaney'e doğru yürürken ayakkabısının topukları yerde ses çıkartıyordu.

"Henüz değil." Delaney omzunun üzerinden Nick'e doğru baktı ve ona doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. "Yeni kilitler için teşekkür ederim. Borcum ne kadar?"

Nick, onun sorusuna cevap vermek yerine "Çalışıyor. Ben senin yerine kontrol ettim," dedi. Delaney'in yanında durdu ve onun yanındaki tezgâha kalçasını yaslayarak "Ön kilidi değiştirirken bunu yerde buldum," diyerek zarfı uzattı. "Biri kapının altından atmış olmalı."

Beyaz zarf üzerinde sadece Delaney'in adı yazılıydı. Delaney bunun bir iş toplantısı teklifi ya da benzeri bir şey olduğunu düşünüp heyecanlandı.

“Yanakların kızardı.”

“Burası biraz soğuk,” derken sebebin soğukluk olduğundan pek emin değildi.

“Bu gidişle kışa dayanamayacaksın.” Nick birkaç saniye Delaney’in elindeki kahve kupasını elleriyle kavradıktan sonra yanaklarını avuçlarının içine aldı. “Isıtmak istediğin başka bir yer var mı?”

Uh-oh. “Hayır.”

“Emin misin?” Nick parmaklarının uçlarıyla Delaney’in kulağının üzerindeki saçlarını okşuyordu. “Seni gerçekten çok iyi ısıtabilirim.” Parmağı yanağına kaydı ve oradan da alt dudağına. “Vahşi şey.”

Delaney eliyle bir yumruk yapıp Nick’in midesine gönderdi.

Nick sinirlenmek yerine gülüp ellerini iki yana indirdi. “Eskiden daha eğlenceliydin.”

“Ne zamandı?”

“Vahşice gözlerini kocaman açıp, çıldırmış gibi görünüp, beni gerçekten pataklamak isteyip de çok çok iyi kalpli olduğun için bunu bir türlü beceremediğin zamanlardaydı. Çenen adeta kitlenirdi ve dudakların kasılırdı. Lisedeyken. Tek yapmam gereken sana bakmak olurdu. Ve sen kaçardın.”

“Bunun sebebi senin beni kartopu ile bayıltmandı.”

Nick’in kaşları çatıldı ve doğrularak “O kartopu bir kazaydı,” dedi.

“Gerçekten mi? Hangi kısmı? Karları eline alıp sıkı bir top haline getirmen mi yoksa bana doğru fırlatman mı?”

“Sana o kadar sert vurmayı planlamamıştım.”

“Bana neden vurdun ki?”

Nick bir an düşündü ve “Çünkü oradaydın,” dedi.

Delaney gözlerini devirdi ve “İşte bu harika Nick,” dedi.

“Gerçek bu ama.”

“Bir dahaki sefere seni bir yaya geçidinde gördüğümde bunu hatırlamalıyım. Böylece ayağım frene basamayacak kadar uyuşmuş olabilir.”

Nick’in gülümseyişi beyaz dişlerini gözler önüne seriyordu.

“Gittiğinden beri epey bir ukalalık öğrenmişsin.”

“Ben sadece kendim oldum.”

“Sanırım bu hoşuma gidiyor.”

“Sanırım mutluluktan öleceğim.”

“Bir şekilde başka nelerin değiştiğini de merak ediyorum.”

Nick Delaney’in fermuarına uzandı. Delaney derin bir nefes aldı ama bakışlarını uzaklaştırmadı. Nick onun boynundan suratına doğru baktığında Delaney de onun gözlerinin içine bakıyordu. Bir saniye kadar kısa bir süreliğine Nick, herhangi bir adam değil de, beraber büyüdükleri o huysuz çocuk olmuştı. Onun o parıldayan gözlerini çok iyi hatırlıyordu. Her an bir çılgınlık yapıp Delaney’in koşarak kaçmasını sağlayabilirdi. Üzerine sıcak bir şey fırlatabilir ya da aynı derecede hince bir şey yapabilirdi. Delaney her zaman Nick’in kazanmasına izin vermişti. Ve şimdi ise dimdik ayakta dikiliyordu; tüm o kaybettiği zamanları telafi edebilmek için. “Ben artık o sürekli sinirlendirebildiğin kız değilim. Senden korkmuyorum.”

Nick güneşten kararmış alnına doğru bir kaşını kaldırdı ve “Öyle mi?” dedi.

“Öyle.”

Nick’in bakışları tekrar Delaney’in metal fermuarına takıldı ve yavaşça fermuarı yarıya kadar indirdi. “Şimdi korkuyor musun?”

Delaney ellerini iki yanında yumruk yaptı. Nick onu test ediyordu. Önce onun korkup çekilmesini bekliyordu. Kafasını salladı.

Fermuarı biraz daha aşağı indirdi ve “Şimdi?” diye sordu.

“Hayır. Beni asla korkutamayacaksın. Senin ne olduğunu biliyorum.”

“Uh-uhh.” Fermuar birkaç santim daha aşağı kayd ve ağır zebra desenli yakası iki yana düştü. “Bana ne bildiğini söylesene.”

“Sen öküzün tekisin. Beni incitemeyeceksin. Şu an senin beni insanlar pencerenin önünden geçerken çırl çıplak soyacağını düşünmemi istiyorsun. Benim bu durumdan çok gerilmemi bekliyorsun ki sen de gidip rahatça gülebilesin. Ama tahmin et bakalım ne?”

Nick fermuarı Delaney’in saten sutyenini örten pembe gülün olduğu yere kadar indirdi ve “Ne?” dedi.

Delaney derin bir nefes aldı ve Nick’in blöfüne cevaben “Bunu yapmayacaksın,” dedi.

Zımp.

Delaney’in ağzı açık kaldı. Kafasını indirip önüne baktı. Siyah hırkası tamamen açılmıştı. Leopar desenli sutyeni ve göğüsleri tamamen ortadaydı. Delaney nasıl olduğunu bile fark edemeden kendini tezgâhın üzerindeki randevu defterinin üzerinde buldu. Nick’in pantolonunun yumuşak kumaşı dizlerini okşuyordu. Baldırlarının altındaki yeşil formika tezgâhın soğukluğunu hissediyordu. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” derken bir yandan da hırkasının önünü kapatmaya çalışıyordu.

“Şişşş...” Nick parmaklarıyla Delaney’in dudaklarına dokunmaya başladı. Nick’in bakışları Delaney’in arkasındaki pencereye kilitlenmişti. “Kitapçı dükkânının sahibi geçiyor. Seni duyup burununu cama dayamasını istemezsin, değil mi?”

Delaney omzunun üzerinden pencereye doğru baktı ama kaldırım boştu. “Bırak ineyim,” diye ısrar etti.

“Şimdi korkuyor musun?”

“Hayır.”

“Sana inanmıyorum. Ödün patlamış gibi görünüyorsun.”

“Korkmuyorum. Sadece senin oyunlarını oynamayacak kadar akıllıyım.”

“Henüz oynamaya başlamadık.”

Fakat aslında başlamışlardı ve Nick, Delaney’in oyun oynamak istemediği tek adamdı. O haddinden fazla tehlikeli ve çekiciydi. “Sen bu durumdan sapıkça bir heyecan mı duyuyorsun?”

Nick hafifçe gülümsedi ve “Kesinlikle. Şu üzerindeki leopar desenli sutyen oldukça vahşi,” dedi.

Delaney hırkasının fermuarını kapatmayı becerebilmişti. Biraz olsun rahatlamıştı. “İyi, heyecanlanmasan iyi edersin çünkü ben hiç heyecanlanmıyorum.”

Nick’in derinden gelen büyük kahkahası odayı doldurdu. “Emin misin?”

“Kesinlikle.”

Nick’in bakışları Delaney’in dudaklarına doğru kaydı. “Bakalım bu konuda neler yapabileceğim.”

“Bu bir kışkırtma değildi.”

“Bir kışkırtma değil miydi?” Nick parmaklarının eklemelerini yanaklarında gezdirmeye başladığında Delaney’in nefesi ağırlaşmaya başladı. “Bir adam bir kadın tarafından ne zaman kışkırtıldığını bilir.”

Delaney “Geri alıyorum,” diyerek eliyle Nick’in bileğini kavradı.

Nick kafasını sallayarak “Geri alamazsın. Artık çok geç,” dedi.

Delaney “Ah. Hayır,” diyerek bakışlarını Nick’in sivri çenesine, hipnotize edici bakışlarından uzak bir noktaya doğru kaydırdı. “Hayır. Bir daha asla yapmayacağım.”

“Belki de bu yüzden bu kadar gerginsin. Biraz rahatlatan lazım.”

Delaney’in bakışları birden değişti ve Nick’in elini yanağından

çekmeye çalışarak "Rahatlamaya falan ihtiyacım yok. Ben istediğim zaman rahatlıyorum zaten," diyerek yalan söyledi.

Nick Delaney'e şüpheli gözlerle baktı.

Delaney de "Aynen öyle," diye cevap verdi.

Nick tekrar Delaney'in gözlerine baktı ve "O zaman belki de ne yaptığını iyi bilen bir adama ihtiyacın vardır," dedi.

"Bana hizmetlerini mi sunuyorsun?"

Nick dudaklarını yavaşça Delaney'in dudaklarına sürterek kafasını salladı ve "Hayır," dedi.

Delaney'in nefesi boğazına düğümlendi ve "O zaman neden bunu yapıyorsun?" diye sordu.

Hafifçe fısıldayarak "Hoşuma gidiyor," dedi ve dudaklarının kenarına belli belirsiz öpücükler kondurmaya başladı. "Tadı da çok güzel. Senin tadın hep çok güzeldi zaten Delaney." Tekrar dudaklarını onunkilere sürterek "Her yerinin," dedi; ağzını kocaman açtı ve kafasını yana eğdi. Bir anda her şey değişmişti. Öpüşme ateşli ve vahşi bir hal almıştı. Adeta Delaney'i yercesine öpüyordu ve onun da aynı şekilde ona karşılık vermesini bekliyordu. Delaney'in dilini ağzının içine aldı. Nick'in ağzının içi ıslak ve sıcaktı. Delaney kemiklerinin eridiğini hissediyordu ve artık karşı koyamıyordu. Kendini tamamen Nick'e teslim etti. Nick çok iyiydi. Onu böylesine hislere boğmak konusunda çok başarılıydı. Hiç yapmaya niyeti olmadığı şeyleri yaptırmak konusunda çok başarılıydı. Adeta nefesini kesiyor, teninin gerilip acımasına sebep oluyordu.

Nick'in elleri Delaney'in dizlerine doğru kaydı ve iki eliyle Delaney'in bacaklarını ayırdı. Nick baldırlarının arasına girdiğinde bacaklarına değen pantolonunu hissediyordu Delaney. Nick onu el bileklerinden kavrayıp kollarını omuzlarına götürdü. Diğer eliyle de bir göğsünü kavradığında Delaney derinden inledi. Midesi kasıldı ve göğüs uçları sertleşti. Hırkası ve sutyeninin üzerinden avucunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Delaney Nick'e

doğru kavislenerek adeta daha fazlasını istediğini belli ediyordu. Elleri omuzlarının iki yanından kafasına doğru kaydı. Başparmaklarıyla çenesini okşadı ve ellerini boynuna götürdü. Nick'in düzensiz nabzını ve ciğerlerine çektiği derin havayı hissediyordu. Tepeden tırnağa kadınısı bir tatmin bedenini sarıyordu. On yıl önce Nick onun her yerini görmüştü ama o bir kez olsun Nick'in göğsüne bile bakamamıştı. Eski bir merakı gidermek için gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Sonra da kendini geri çekip dikkatlice bakmak istedi. Hiç de yanılmamıştı. Her kadını derinden etkileyebilecek bir görüntüye sahipti. Koyu kahve göğüs uçları ve hoş kasları vardı. Göğsündeki koyu renkli kıllar göbeğine ve oradan da fermuarının altındaki sertliğe kadar uzanıyordu. Delaney bakışlarını Nick'in gözlerine, oradan da öpüşmekten ıslanmış dudaklarına kaydırdı. Elleri göğsünden kaydırdığında Nick'in kasları Delaney'in dokunuşlarıyla daha da kasıldı.

Nick "Biraz dur," dediğinde sesi yataktan yeni kalkmış gibi boğuk geliyordu. "Eğer kapıdaki mavi saçlı kadının burada ne yaptığımızı bilmesini istemiyorsan," diye ekledi.

Delaney donup kaldı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Benim ilkokul öğretmenime benziyor. Bayan Vaughn."

Delaney yüksek sesle fısıldayarak "Laverne!" dedi ve omzunun üzerinden geriye doğru baktı. "Ne istiyor acaba?"

Nick "Belki de saçlarını kestirmek," derken bir yandan da parmağıyla Delaney'in göğüs uçlarını okşuyordu.

Delaney "Kes şunu," dedi ve arkasına yaslanıp ellerini iki yana indirdi. "Buna inanamıyorum. Bir kez daha bunun başıma gelmesine izin veriyorum. Hâlâ orada mı?"

"Evet."

"Sence bizi görebiliyor mudur?"

"Bilmiyorum."

"Ne yapıyor?"

“Bana bakıyor.”

“Buna inanamıyorum. Daha dün akşam annem Hennesey Bar’daki uygunsuz davranışlarımdan dolayı beni uyarmıştı.” Delaney kafasını salladı. “Şimdi de bu. Laverne herkese anlatacaktır.”

“Muhtemelen.”

Delaney hâlâ bacakları arasında duran Nick’e baktı ve “Umursamıyor musun?” diye şaşkınlıkla sordu.

“Tam olarak neyi umursamalıyım? Eğlenceli kısmına gelmek üzere oluşumuzu mu? Elimin göğsünde oluşunu mu? Senin ellerinin de benimkilerde ve ikimizin de güzel vakit geçiriyor oluşumuzu mu? Lanet olsun haklısın. Bunu önemsiyorum. Daha işimiz bitmemişti. Ama lütfen salak bir yaşlı kadının pencerede durmuş bizi izliyor olduğunu umursamamı bekleme. İnsanların bu konuda ne söyleyeceğini neden önemseyecektim ki? Doğduğum günden beri insanlar hakkımda konuşuyor zaten. Çok uzun zaman önce bunu umursamaktan vazgeçtim.”

Delaney, Nick bir adım uzaklaşana kadar onu omuzlarından geriye itti. Tüm sinirlerinde ve damarlarında atan şehvetle beraber tezgâhtan aşağı atladı ve Bayan Vaughn’ı görmek için arkasını döndü. “Bu kasabadaki insanlar zaten yattığımızı düşünüyor. Henry’nin sana bıraktığı araziler umrundaydı eğer bu konuyu da ciddiye alıp önemsesen iyi edersin.”

“Nasıl yani? Bizimki kırıştırmaktan öteye geçmez.”

Delaney başını ellerinin arasına aldı. “Ben buraya ait değilim. Bu kasabadan nefret ediyorum. Burayla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Gitmek için sabırsızlanıyorum. Hayatımı geri istiyorum.”

Nick “İyi tarafından bak,” dedi ve Delaney, o arka tarafa doğru ilerlerken botlarından çıkan tıkırtıyı duydu. “Ayrıldığında zengin bir kadın olacaksın. Kendini Henry’nin parası için sattın ama sonunda buna değdiğini düşüneceksin.”

Delaney Nick'e baktı. "Sen iki yüzünün tekisin. Sen de aynı anlaşılmaya razı oldun. Kendi payına düşen araziler için."

Nick depoya girdi ve birkaç saniye sonra dışarı çıktı. "Doğru ama bir fark var," dedi ve gömleğinin düğmeleri açık olarak deri ceketini üzerine geçirdi. "O belirtilen şart benim için hiç de zor bir mesele değil."

"Madem öyle neden üstümdekileri çıkartmaya çalışıyordun?"

Nick eğilip matkabını aldı. "Çünkü sen izin verdin. Kişisel alma ama senin yerinde herhangi biri de olabilirdi."

Nick'in sözleri Delaney'in midesine bir yumruk gibi oturdu. Ağlayıp çılgılık atmamak için yanağını ısırdı. "Senden nefret ediyorum," dedi kısık bir sesle ama Nick duydu.

"Elbette vahşi şey," dedi matkabın kablolarını sararken.

"Artık büyüyüp bir yetişkin olmalısın Nick. Yetişkin erkekler sadece bunu yapabileceklerini görmek için bir kadınla kırıştırmazlar. Gerçek adamlar kadınlara bir seks objesi olarak bakmaz."

Nick aralarındaki mesafeyle uzaktan ona doğru baktı ve "Eğer buna inanıyorsan, o zaman sen hâlâ o eski saf ve salak kızsın," dedi. Arka kapıyı ardına kadar açtı ve "Belki kendi tavsiyene sen kendin uymalısın," diyerek arkasından kapıyı kapatıp gitti.

Delaney Nick'in arkasından "Büyü artık Nick!" diye bağırdı. "Ve...ve...ayrıca saçlarını da kestir." Bu son kısmı neden eklediğini bilmiyordu. Belki de onu incitmek istemişti. Bu çok saçmaydı. Erkeklerin hisleri yoktu. Arkasını döndü ve boş randevu defterine bakakaldı. Hayatı berbattan daha da berbata doğru gidiyordu. *İki saat* diye düşündü. Dedikodunun annesine ulaşmasının sadece iki saat süreceğini düşünüyordu.

Hiddetten dökülen gözyaşları Delaney'in bakışlarını bulanıklaştırdı. O an bakışları kasanın yanındaki tezgâhın üzerinde duran zarfa kaydı. Zarfı yırtıp açtı. Koca sayfada sadece iki kelime büyük, koyu harflerle yazılmıştı. **SENİ İZLİYORUM.** Delaney

kâğıdı buruşturdu ve salonun diğerk ucuna fırlattı. Harika. Tek ihtiyacı olan buydu. Helen, psikopat kadın onu izliyordu ve kapısının altından notlar gönderiyordu.

BÖLÜM 10

Nick eklemleri beyazlaşana kadar vitesi sıktı. Kasıklarında ki kasılma, arabayı çevirip, dönüp Delaney'in bacakları arasında rahatlamaya zorluyordu onu. Ama imkânsızdı. Birçok sebepten ötürü imkânsızdı.

İsterse Gail'i arayıp onunla buluşabilirdi. Arayabileceği birkaç kişi daha vardı ama bunu yapmak istemedi. Bir başka kadını düşünürken bir diğeri ile seks yapmak istemiyordu. O kadar da aşalık değildi. Ayrıca o kadar hasta ruhlu da değildi.

Herhangi birini aramak yerine arabayı Henry'nin yanan kulübesinin yakınlarına çekti. Motoru açık bıraktı ve vitesi boşa aldı. Buraya neden geldiğini bilmiyordu. Belki de siyah küller arasında bazı cevaplar bulmayı ümit ediyordu. Asla bulamayacağını bildiği cevaplar.

Buraya ait değilim. Bu kasabadan nefret ediyorum. Bu kasaba ile ilgili her şeyden nefret ediyorum. Gitmek için sabırsızlanıyorum. Hayatımı geri istiyorum. Delaney'in lafları hâlâ kafasının içinde yankılanıyordu ve hâlâ onu kavrayıp sarsmak istiyordu.

Ama Delaney haklıydı. O, Truly'ye ait değildi.

Henry'nin tabutunun üzerinden bakıp Delaney'i o yeşil takımın içerisinde siyah gözlükleri ile gördüğü günden beri Nick'in hayatı alt üst olmuştu. O geri döndüğünde geçmişi de beraberinde getirmişti. Bir türlü anlayamadığı tüm o saçma hisler geri gelmişti.

Nick kafasını eğip gömleğine baktı ve düğmelerini iliklemeye başladı. Sabah esintisini bastıran tek şey motorun sesi ve havalandırma vantilatörüydü.

Senden nefret ediyorum, diye fısıldamıştı. Nick ona inanmıştı. Sabah kapısına yeni bir çift anahtar ile geldiğinde amacı onu kendinden nefret ettirmek değildi ama bu konuda iyi iş çıkarmıştı. Ondan nefret etmesi en iyisiydi ve Nick biraz olsun rahatlamış hissediyordu. Artık onu öpmek ya da ona dokunmak yoktu. Artık avuçlarını onun dolgun ve düzgün göğüsleriyle dolduramayacaktı.

Kafasını koltuğun başlığına doğru geri yasladı ve arabanın bej rengi kanvas tavanına bakmaya başladı. Delaney'in, Nick saçlarını karmakarışık etmeyi arzulasın diye yapması gereken tek şey ona bakmasıydı. Nick onu ellerinin arasında sıkıştırmak ve dudaklarını yemek istiyordu. Belki de Henry haklıydı. Belki de Henry Nick'in kendi kendine bile itiraf edemediği gerçeği biliyordu. Nick sahip olamadığı birçok şeye karşı koyabiliyordu. Eski-den elde edemediği bir şey olduğunda hemen başka bir şeye yönelebiliyordu. Ama söz konusu Delaney olduğunda bunu başaramıyordu. Ona sahip olamıyordu ve bu durumun üstesinden gelip onu geride bırakamıyordu. Eğer Henry'nin vasiyetindeki şartlar olmasa onunla çoktan seks yapmış olacaktı ve onu çoktan unutmuş olacaktı. O zaten beraber vakit geçirmekten hoşlandığı türden kadınlardan da değildi. Kıyafetleri tuhaftı ve suratında basit duran bir ağız yapısı vardı. Tanıdığı en güzel kadın da değildi. Aslında sabahları korkunç görünüyordu. Nick sabah kalktığında pek de hoş görünmeyen birçok kadınla beraber olmuştu ama lanet olsun Delaney gerçekten korkunç görünüyordu.

Nick kafasını kaldırıp ön cama baktı. Delaney'in nasıl göründüğünün hiçbir önemi yoktu aslında. Onu istiyordu. Onun o uyukulu ağzını ve yumuşak dudaklarını öpmek istiyordu. Hâlâ sıcak olan çarşafların arasına onu geri götürmek istemişti. Onu çıplak soymak ve şehvetli bacakları arasına gömülmek istemişti.

Onunla ilgili kurduğu binlerce fanteziden birindeki gibi ona dokunmak istemişti. Arabasına bindiği o akşam olduğu gibi. Beraber Angel Plajı'na gittikleri akşamki gibi. Delaney o akşam da onu arzuluyormuş gibi davranmıştı. Ama sonra Henry'yle gitmek zorunda kalmıştı. Nick'i acılar içinde yalnız bırakmıştı. Tatmin edilmemiş bir fantezi daha.

Nick kendi kendine küfür edip vitesi taktı. Cipin lastikleri patinaj yaparak kasabaya doğru yöneldi. Ofiste imzalanmayı bekleyen kontratlar vardı. Ayrıca annesi ve Louie onu öğle yemeğine bekliyorlardı. Bunların yerine Nick otuz kilometre ötede Garden bölgesindeki inşaata doğru sürdü. Taşeron firma çalışanları onu gördüğüne şaşırılmıştı. İskele işçileri Nick eldivenlerini giyip onlarla çalışmaya başladığında daha da şaşırdılar. İnşaat işinin amelelik kısmında çalışmayalı yıllar olmuştu. Vaktinin çoğu bir yerden bir yere gitmekle ya da taşeron firmalarla kontrat yapmakla geçiyordu. Araba kullanıp telefonda konuşmadığı zamanlarda yeni iş olanakları yaratmakla meşguldü. Fakat o günün sonunda kendini iyi hissetti.

Eve geldiğinde hava çoktan kararmıştı. Ceketini ve arabanın anahtarlarını mutfaktaki mermer tezgâhın üzerine fırlattı. Bir bira açtı. Evin başka bir tarafından gelen televizyon sesini duydu ama önemsemedi. Ön kapının anahtarı tüm ailesinde vardı. Sophie çoğu zaman gelip büyük ekran televizyonda film izlerdi. Büyük odaya doğru yürürken botu tahta zemini gıcırdatıyordu.

Televizyon kapandı ve Louie kanepeden kalktı. Elindeki kumandayı sehpanın üzerine bıraktı. "Anneni arayıp bir delikte ölü olmadığını söylemen gerekiyor."

Nick birasında büyük bir yudum aldı ve ağabeyine bir bakış atarak "Tamam ararım," dedi.

"Öğlenden beri ikimiz de sana ulaşmaya çalışıyoruz. Öğle yemeğini unuttun mu?"

"Hayır. Garden'a gitmeye karar verdim."

“Neden aramadın?”

Annesinin sesindeki hayal kırıklığını duymak ya da sebep olacağı suçluluk duygusunu taşımak istememişti. “Meşguldüm.”

“Cep telefonuna neden cevap vermedin?”

“Canım öyle istedi.”

“Neden Nick?”

“Sana nedenini söyledim. Tüm bunlar da ne demek oluyor? Cep telefonuma cevap vermediğim için mi beni burada bekliyorsun?”

Louie’nin kaşları kahverengi gözlerine doğru sarktı ve “Neredeydin?” diye sordu.

“Sana söyledim.”

“Bir daha söyle.”

Nick’in bakışları Louie ile karşılaştı ve “Cehenneme git,” dedi.

“Doğru o zaman. Herkesin senin hakkında söyledikleri doğru. Delaney Shaw’u salonunun tezgâhında düzüyordun. Tam Main Caddesi’nin önünde, gelen geçen herkes görsün diye.”

Nick’in dudaklarının kenarında yavaştan bir gülümseme belirmeye başladı ve ardından kahkahalara boğuldu.

Louie espriyi pek anlayamamıştı. “Lanet olsun sana. Annem Hennesey’de Delaney’i öptüğünü duyduğunu söylediğinde ona böyle şeylere inanmamasını söylemiştim. O kadar salak olmadığını söylemiştim. Lanet olsun o kadar salaksın.”

“Hayır değilim. Delaney’i dükkânında ya da başka bir yerde becermedim.”

Louie burnunu çekip boğazını kaşıdı. “Belki henüz değil ama becereceksin. Kafanın dikine gidip her şeyi kaybedeceksin.”

Nick elindeki birayı kafasına dikip bir yudum aldı. “Şimdi burada olmanın gerçek sebebine geldik. Para. Kimi düzdüğüm umrunda değil. Yeter ki Silver Creek’de inşaat yapabilesin.”

“Elbette. Garip olan ne ki? İtiraf ediyorum. Bu işi o kadar çok istiyorum ki gece uykularım kaçıyor. Kalkıp oradan kazanabileceğimiz milyon dolarları düşünüyorum. Ama o lanet olası arsa beş kuruş etmeseydi dahi ben yine burada olurdu çünkü senin kardeşinim. Çünkü seninle çalılar arasında süründüm. Seninle beraber ajanlık yaptım. Seninle beraber Delaney’in bisikletinin lastiklerini patlattım. Ve bunu, senin sahip olman gereken şeylere o sahip olduğu için yaptığımızı düşünüyordum. Ve ondan nefret ettiğini sanıyordum. Ama öyle değilmiş. Onun lastiklerini indir-mişsin çünkü onu yatağa atmak istiyormuşsun. Onunla takılma-nın sebebinin Henry’nin seni görüp sinir olmasını sağlamak oldu-ğunu sanıyordum ama bu da bir yalanmış. Sen Delaney Shaw’a sırlı sıklam âşık olmuşsun. Aletini kaldırabildiğinden beri onun için sertleşiyormuşsun. Ayrıca herkes senin uçkuruna göre davrandı-ğın da biliyor.”

Nick elindeki şeyi yavaşça şöminenin taş tezgâhına koydu ve “Sanırım seni evden atmadan gitsen iyi olacak,” dedi.

Louie kollarını göğsünün önünde birleştirdi. Pek de gitmeye niyeti yok gibiydi. “Bu da ayrı bir konu. Bu ev. Şuna bak.”

“Evet?”

“Etrafına bir bak. 380 metre kare bir evde yaşıyorsun. Dört yatak odan ve beş banyon var. Sen tek başına bir adamsın Nick. Tek.”

Nick dere taşlarıyla yapılmış şömineye, uzatılmış kirişlere ve göl manzarasını gösteren oyma pencerelere doğru baktı. “Ne de-mek istiyorsun?”

“Bütün bunları kimin için yaptın ki? Hiç evlenmeyeceğini söy-lemiştin. Öyleyse bu kadar büyük bir eve neden ihtiyacın var ki?”

“Sen söyle. Bütün cevapları biliyor gibi davranıyorsun.”

Louie arkasına doğru yaslandı ve “Henry’ye gösteriş yapmak istedin,” dedi.

Bu cevap gerçeğe o kadar yakındı ki, Nick reddetmedi. “Bu eski haber.”

“Delaney’e de gösteriş yapmak istedin.”

“Tamamen saçmalık. Delaney burada yaşamıyordu bile.”

“Ama şimdi yaşıyor. Ve sen pahalı bir popo için hayatını mahvedeceksin.”

Nick ön kapıya doğru işaret etti. “Beni gerçekten delirtmeden lütfen buradan git.”

Louie öne doğru yürüdü ve bir adım mesafede durarak “Beni dışarı mı atıyorsun küçük kardeşim?” dedi.

“Sen beni?”

Nick Louie’den uzun boyluydu ama Louie gerçekten de boğa gibiydi. Nick sadece kardeşiyle kavga etmek istemediğinden değil Louie’nin buldozer gibi kuvvetli vurduğunu bildiğinden kavgadan uzak durmak istiyordu. Louie kafasını sallayıp geçip gittiğinde Nick rahatlamıştı.

Louie içini çekerek “Eğer onunla seks yapacaksan şimdi yap,” dedi ve ceketini deri kaplı sandalyenin arkasından alıp koluna geçirdi. “Silver Creek ile ilgili başka fason anlaşmalar yapmadan ve ben o yatırımla ilgili daha fazla vakit harcamadan yap lütfen.”

Beraber ön kapıya doğru yürürken Nick “Boş yere endişe endiyorsun,” diyerek kardeşinin içini rahatlatmaya çalışıyordu. “Delaney’in yakınına bile yaklaşmayacağım. Zaten beni uzun süre reddedeceğine dair bir his var içimde.”

Louie “Benim şüphelerim var,” diyerek merdivenlerden inmeye başladı. “Annemi ara. Ne kadar erken üstesinden gelirsen o kadar iyi.”

Nick kafasını sallayarak büyük odaya doğru yürüdü. Annesini arayacak ruh halinde değildi. Delaney hakkında söylenmesini duymak istemiyordu. Şöminenin üzerinden birasını alıp büyük bir kapıdan geçerek verandaya çıktı. Sekiz köşeli küvetten

buharlar yükseliyordu. Püskürtücüleri açmak için düğmeye bas-tı. Gardenda yaptığı işten dolayı sağ omzu ağrıyordu. Çırıl çıplak soyundu ve köpükler içindeki sıcak suya atladı. Evin pencerele-rinden geniş ve uzun ışıklar verandaya yayılmasına rağmen küve-tin olduğu köşeye uzanmıyordu.

Louie bazı konularda biraz haklıydı ama birkaç konuda ta-mamen haklıydı. Nick evini Henry'ye "siktir git" mesajı olarak yaptırmıştı. Fakat daha henüz inşaatın yarısı tamamlanmadan Nick'in herhangi birilerine bir şey kanıtlama hevesi kalmamış-tı. Delaney'e gelince, onun tekrar Truly'ye dönmesini hiç bekle-miyordu. Ağabeyi bu teoride tamamen yanılıyordu. Fakat bisiklet teorisinde gerçeğe oldukça yaklaşmıştı. Aslında o gün Nick bisik-leti Henrylerin evine kadar taşımayı planlamamıştı. Delaney pat-lak lastikleri gördüğündeki surat ifadesi Nick'in ona acımasına sebep olmuştu. Delaney neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Bu yüzden ona yardım etmişti. Ona bir de Tootsie Roll şekerlemesi vermişti. Delaney de ona sakız vermişti. Naneli.

Louie diğer kısımlarla ilgili de haklıydı —gerçi Nick durumu sırlıslıkla âşık yerine yakından ilgili olarak tanımlamayı tercih ediyordu. Ama kardeşinin düşüncesinin aksine Nick Delaney ile seks yapmayacaktı. Belki bedeninin ona karşı reaksiyonlara en-gel olamıyordu ama bu tepkiler sonucunda ne yapıp yapmadığı-nı kontrol edebilirdi.

İnsanlar Nick hakkında pek çok şey söylüyordu. Bazıları doğ-ruydu. Bazıları değildi. Birçoğunu umursamıyordu. Ama Dela-ney umursuyordu. O dedikodulardan kırılabilir, zarar görebilirdi.

Nick birasından bir yudum aldı ve gölün siyah sularında yan-sıyan yıldızlara baktı. Delaney'i kırmak istemiyordu. Delaney Shaw'dan uzak durması gereken bir dönemde.

Evin içindeki telefon çaldı. Nick annesinin telefon aramala-rından ne zaman vazgeçeceğini merak ediyordu. Annelik hakkı-nın ona verdiği güçle hayatına karışıp dedikodular ile ilgili onun-

la konuşmak istiyordu. Louie onun kadar işine burnunun sokulmasını dert etmiyordu. O bunu sevgi olarak yorumluyordu. Belki de öyleydi ama Nick çocukken annesi ona sarılmak için bazen o kadar çok sıkardı ki, Nick nefes alamazdı.

Nick birasını küvetin yanında yere koydu ve iyice sıcak suyun içine gömüldü. Annesi akşam karanlığında araba kullanmayı sevmiyordu; bu yüzden Nick gece boyunca rahat edeceğini düşünüyordu. Sabah geri arayıp üstesinden gelecekti.

Gwen son bir saattir telefonu kulağına beşinci kez götürüyordu. "Belli ki Delaney telefonunu fişten çekmişti."

Max büyük Fransız kiliminin üzerinden yürüdü ve Gwen'in arkasında durdu. Onun elinden ahizeyi aldı ve telefonu kapattı. "Belli ki sebepleri var," diyerek Gwen'in omuzlarından kavradı ve başparmağı ile masaj yaparak "Çok gerginsin," dedi.

Gwen içini çekti ve kafasını bir tarafa doğru eğdi. Yumuşak sarı saçları Max'in bileklerini okşadı ve gül kokusu burnunu doldurdu. "O ve kızım ile ilgili son dedikodular canımı çok sıktı. Nick resmen kızımın hayatını mahvetmeye çalışıyor."

"Delaney Nick ile baş edecektir."

"Anlamıyorsun. Nick ondan her zaman nefret etti."

Max, Nick'in ofisine daldığı günü iyi hatırlıyordu. Adam sinirliydi ama Delaney'e karşı herhangi bir kin barındırmıyordu. "Kızın yetişkin bir kadın. Kendi kendine bakabilir." Max ellerini Gwen'in beline doğru kaydırdı ve onu kendine doğru çekti. Beraber geçirdikleri zaman hep aynı gibi görünüyordu. Gwen Delaney hakkında velvele ediyor ve Max de genç âşıklar gibi ona dokunmaya çalışıyordu. Henry'nin ölümünden beri Max, Gwen'i epey yakından tanıma fırsatı bulmuştu. Onun yatağında birçok

defa keyifli vakit geçirmişti. Gwen çok güzel bir kadındı ve bir erkeğe verebilecek çok şeyi vardı. Fakat yine de Gwen'in kızının işine burnunu sokmaya çalışmasından yorulup sıkılmaya başlamıştı.

"Nasıl? Bir skandal yaratarak mı?"

"Eğer bu onun seçimi ise... Bırak bunu yaşasın yoksa onu yeniden kaybedersin."

Gwen yüzünü Max'e döndüğünde Max, Gwen'in gözlerinde ki korkuyu gördü. "Korkarım Delaney beni terk edecek. Her zaman Henry yüzünden benden uzak durduğunu düşünmüştüm ama şimdi emin değilim. Birkaç yıl önce Denver'da yaşarken onu ziyarete gitmiştim ve beni her zaman Henry'nin tarafını tutmakla suçlamıştı. Onun arkasında durmak için, onu savunmak için hiçbir şey yapmadığımı düşünüyor. Bunu yapabiliirdim ama Henry haklıydı. İyi notlar alıp koleje gitmesi gerekiyordu. Ortalıkta erkek fatma gibi dolanamazdı." Gwen derin bir nefes aldı. "Delaney inatçının tekidir ve uzun zamandır kin besliyor. Biliyorum, hazi-ran ayında gidip bir daha asla gelmeyecek."

"Belki de."

"Gidemez. Henry onun daha fazla kalmasını sağlayabilirdi."

Max ellerini iki yana indirdi ve "Henry bunu istedi ama o halde bir savcının vasiyeti iptal edebileceğini söyledim," dedi.

Gwen arkasını dönüp şömineye doğru ilerledi. Şömine rafını sıkıca tutarak önündeki aynadan Max'e baktı. "Bir şeyler yapmalıydı."

Henry yattığı mezardan hayatındaki insanları kontrol edebilmek için elinden geleni yapmıştı. Bir mahkemenin adil ve makul sınırlandırma olarak niteleyebileceği her şeyi sonuna kadar zorlamıştı. Tüm bu süreç Max için gayet tatsızdı ve Gwen'in, eski kocasının bu müdahalelerini destekliyor olması hiç hoşuna gitmiyordu.

"Delaney'in burada kalması gerekiyor. Artık büyümesi gerekiyor."

Max, Gwen'in aynadaki yansımasına baktı; güzel mavi gözleri, sarkık pembe dudakları, pürüzsüz beyaz teni ve karamel rengi saçları... Max'in kasıklarına tutku yerleşip kaldı. Belki de Gwen'in hayatında başka bir şeyler düşünmeye ihtiyacı vardı. Max ona doğru yürüdü; ona bu başka şeyi vermeye şartlanmıştı.

* * *

Nick ertesi sabah annesini arayacak fırsatı bulamadı. Annesi sabahın yedisinde Nick'in kapısında idi.

Benita Allegranza çantasını beyaz mermer tezgâhın üzerine koydu ve oğluna baktı. Görünen o ki, Nick annesini yok saymaya çalışıyordu ama Benita onun annesiydi; onu doğurmuştu ve bu da ona Nick'i yatağından kaldırma hakkını veriyordu. Nick'in otuz üç yaşında olması ve artık Benita ile yaşamıyor olmasının ise hiçbir önemi yoktu.

Nick pantolonunu ve eski siyah bir gömleğini üzerine geçirdi. Ayakları çıplaktı. Benita hoşnutsuzlukla baktı. Biraz daha düzgün giyinmeye özen gösterebilirdi. Nick hiçbir zaman kendine iyi bakmıyordu. Yemek yemesi gereken zamanlarda yemiyordu ve ucuz kadınlarla vakit geçiriyordu. Annesinin olup bitenleri bildiğini bilmiyordu ama Benita öğrenmişti. "Neden şu *neska izugar-riden* uzak duramıyorsun?"

"Ne duydun bilmiyorum ama Delaney ile aramızda hiçbir şey olmadı." Nick'in sesi uykudan sertleşmişti. Annesinin kabanını alıp girişteki portmantoya astı.

Nick annesinin açıkça kandırılabilceğini de düşünüyordu. Benita Nick'in arkasından mutfığa yürüdü ve iki kahve fincanı almasını izlerken "O zaman neden oradaydın Nick?" diye sordu.

Nick cevap vermeden önce kahve fincanlarını doldurdu ve "Dükânına birkaç yeni kilit taktım," dedi.

Benita Nick'in kendisine uzattığı kahve fincanını aldı ve lavabonun kenarında, sanki o güzellik salonunda hiçbir şey olmamış gibi duran oğluna baktı. Benita bundan daha fazlasını biliyordu. Nick ne kadar az şey söylerse o kadar çok şeyi gizlediğini biliyordu. Bazen Nick'in ağzından bir laf alabilmek için kerpeten kullanması gerekiyordu. Nick uzun zamandır böyleydi. "Kardeşin de böyle anlattı. Neden herkes gibi bir tamirci çağırmadı ki? Neden sana ihtiyaç duyuyor?"

"Ona ben halledebileceğimi söyledim." Mutfak tezgâhına yaslanarak omzunu silkti ve "Sorun değildi," dedi.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Tüm kasaba bunun hakkında konuşuyor. Telefonlarıma cevap vermedin ve benden kaçtın."

Nick'in kaşları çatıldı ve suratını astı. "Senden saklanmıyorum."

Nick kendi kendine *evet hepsi Delaney Shaw'un suçu* dedi.

Delaney Trully'ye döndüğünden beri Nick'in hayatı öncesinden çok daha zordu.

Henry, Gwen ile evlenmeden önce Benita kendine ve herkeşe, çocuk sahibi olmak istemediği için Nick'i reddettiğini söyleyebilirdi. Ama daha sonra bunun doğru olmadığını herkes öğrendi. Henry bir çocuk değil, Nick'i istemiyordu. Üvey kızına karşı verecek bol bol sevgi ve ilgisi vardı ama öz oğluna verecek hiçbir şeyi yoktu.

Delaney, Henry'nin hayatına girmeden önce Benita kucağında Nick ile oturup ona sıkı sıkı sarılırdı. Onun gözyaşlarını silip alnını okşardı. Daha sonraysa artık ne gözyaşı vardı ne de sarılma. Oğlunda en ufak bir yumuşaklık ibaresi kalmamıştı. Annesinin kollarında gerginleşiyor ve artık öpücükler için büyüdüğünü söylüyordu. Benita oğlunun çektiği acılar için Henry'yi suçluyordu. Ama bunun da ötesinde Delaney yaşadıkları derin aşağılanma ve reddedilmenin canlı bir sembolü gibiydi. Delaney Nick'e verilmesi gereken her şeye sahipti. Ama bu her şey onun için asla yeterli olmamıştı. Delaney her zaman bela çıkartmıştı.

O her zaman, Nick'in bir şekilde kötü olarak görünmesine sebep oluyordu. Tıpkı Nick'in ona kartopu ile vurduğu zamanki gibi. Nick ona kartopu atmamalıydı ama okul yönetimi Delaney'i sorgulamamıştı bile. Olayın tüm suçunu Nick'e yüklemişlerdi.

Ardından da tüm kasabada Nick'in Delaney'i kullandığına dair yayılan o korkunç dedikodular... On yıl sonra Benita hâlâ o gece neler olduğunu bilmiyordu. Nick'in söz konusu kadınlar olduğunda çok da masum olmadığını biliyordu ama onun Delaney'den zorla, o istemeden herhangi bir şey almadığından da emindi. Ve ardından da Delaney korkak gibi tüm bu dedikodulardan kaçıp kurtulmuştu ama Nick orada kalıp en zor kısmına göğüs germiştir. Aslında Nick'in o kızdan faydalandığına dair yayılan dedikodu işin en korkunç kısmı değildi.

Benita uzun boylu ve yakışıklı oğluna bakıyordu. Her iki oğlu da kendi başlarına başarılı olmuşlardı. Her ikisiyle de gurur duyuyordu. Ama Nick... Nick'in her zaman annesinin dikkatine ve ona göz kulak olmasına ihtiyacı vardı. Her ne kadar Nick öyle düşünmese de.

Benita'nın artık Nick için arzuladığı tek şey Katolik bir kız ile kilisede evlenip mutlu olmasıydı. Bu dileğin bir annenin evladı için isteyebileceği en makul ve normal şey olduğunu düşünüyordu. Eğer evlenirse hayatındaki ucuz kadınlardan kurtulabilirdi; özellikle de Delaney Shaw'dan. "O kızla aranızda bir şey olsa da herhalde bana söylemezdin. Ben neye inanacağımı şaşırdım."

Nick fincanını kaldırıp bir yudum aldı. "Ben sana neye inanacağını söyleyeyim. Eğer bir şey olduysa da, bir daha olmayacak."

"Söz ver bana."

Nick annesine hafifçe gülümsedi ve "Elbette *Ama*" dedi.

Benita hiç de rahatlamamıştı. O kız geri dönmüştü ve dedikodular da yeniden başlamıştı.

BÖLÜM 11

Delaney telefonun fişini çekti. Fişi ertesi gün işe gidene kadar da çekili bıraktı. Bir şekilde Bayan Vaughn'ın salonun içini görmemiş olmasını ümit ediyordu. Belki de şansı yaver gitmişti ve imkânsız olan olmuştu.

Fakat dükkânın kilidini açtıktan kısa bir süre sonra Wannetta Van Damme gelmişti ve birkaç dakika içerisinde Delaney'in şansının hiç de yaver gitmediği anlaşılmıştı. "Burası olayın olduğu yer mi?" diyerek sordu Wannetta.

Delaney aşikâr olanı bilmezden gelmek konusunda biraz korkaktı ama bilmezden gelmek istiyordu. "Ne oldu?" diyerek kadının ceketini alıp giriş bölümündeki ahşap askılığa astı.

Wannetta tezgâhı işaret etti. "Burası Laverne'in sizi gördüğü yer mi? Hani şu Allegrezza oğlu...biliyorsun?"

Büyük bir yumru Delaney'in boğazında düğümlendi. "Ne?"

"Aşna-fişne," diye fısıldadı yaşlı kadın.

Delaney kaşları dikilirken bir yumrunun da midesine indiğini hissetti. "Aşna-fişne?"

"Fındık kırmaca."

"Fındık kırmaca mı?" Delaney tezgâhı işaret ederek "Burada mı?"

"Geçen akşam kilisede bingo oynarken Laverne herkese öyle anlattı."

Delaney salondaki sandalyelerden birine doğru yöneldi ve gi-

dip oturdu. Suratı kızarmaya ve kulakları çınlamaya başlamıştı. Dedikodu olacağını tahmin etmişti ama bu kadar kötüsünü beklemiyordu. Sesi yükseldi ve çatallaştı. "Aman Tanrım!" *Bunu tahmin etmeliydim* diye düşündü. Nick'in dahil olduğu her şey her zaman çok kötü olmuştu ve tamamen onu suçlayabilmeyi dilerdi. Ama bunu yapamazdı. Nick gömleğini kendisi açmamıştı. Bunu o yapmıştı.

Wannetta Delaney'e doğru yöneldi. "Doğru mu?"

"Hayır!"

"Oh." Wannetta'nın sesinden, hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu. "O genç Bask çocuğu tam bir afet. Çok berbat bir üne sahip olsa da ona karşı koymakta ben de zorlanabilirdim."

Delaney avucunu alnına götürdü ve derin bir nefes aldı. "O bir şeytan. Şeytan. Şeytan. Ondan uzak dur Wannetta. Yoksa sabah kalktığında kendini dedikoduların merkezinde bulabilirsin." Annesi Delaney'i öldürecekti.

"Çoğu sabah uyandığıma şükrediyorum. Benim yaşımda biri sanırım böyle dedikoduları çok da korkunç bir şey olarak karşılamazdı," diyerek salonun arka tarafına doğru ilerledi. "Bugün beni sıkıştırabilir misin?"

"Ne? Saçlarını mı yaptırmak istiyorsun?"

"Elbette. Buraya, onca yolu kat edip sadece çene çalmaya gelmedim."

Delaney ayağa kalkıp Bayan Van Damme'in arkasından saç yıkama bölümüne doğru yöneldi. Sandalyeye oturmasına yardımcı olup bastonunu da bir köşeye koydu. Delaney "Bingo oyununda kaç kişi vardı?" diyerek, cevabından korkarak sordu.

"Ah, sanırım altmış kadar falan."

Altmış. O zaman o altmış kişi bir altmış kişiye daha söyleyecekti ve dedikodu yangın gibi yayılacaktı. "Belki de sadece intihar etmeliyim," diye mırıldandı. Ölüm annesinin tepkisinden daha iyi bir alternatif olabilirdi.

“Şu çok güzel kokan şampuanı kullanacak mısın?”

Delaney Bayan Wannetta'nın örtüsünü yerleştikten sonra “Evet,” dedi ve arkasına yaslanıp kafasını lavaboya doğru göndermesine yardımcı oldu. Suyu açıp sıcaklığını bileğinde denedi. Dün gecedan beri evinde köstebek gibi saklanıyordu. Nick'le olanlarla ilgili kendini duygusal olarak yaralanmış ve tartaklanmış hissediyordu. Ve onu yüz üstü bıraktığı için çok utanıyordu.

Wannetta'nın saçlarını ıslattı ve Paul Mitchell marka şampuanla temizledi. Krem işini de bitirdikten sonra Bayan Wannetta'nın salona doğru yürütmesine yardımcı oldu. “Geçen seferki ile aynı mı olacak?” diye sordu.

“Evet. İşe yarayana sadık kalırım.”

“Hatırlıyorum.” Delaney saçlardaki karışıklıkları tararken, Nick'in ayrılırken söyledikleri kulaklarında çınlıyordu. Söylediğinden beri o kelimeler kulaklarındaydı. *Yapabilecek miyim diye görmek için.* Nick onu öpüp göğüslerine dokunmuştu. Sadece yapabilecek mi diye merak ettiğinden. Sadece yapabileceğini görmek için göğüslerini sıkıştırıp kalçalarının alev içinde yanmasına sebep olmuştu. Tıpkı on yıl önce olduğu gibi.

Neydi bütün bu saçmalık? Nick'in, Delaney'in savunma mekanizmasını delip geçmesine izin veren Delaney'in hangi bozuk karakter özelliği idi? Bu soruları kendine sorduğu uzun saatler boyunca yalnızlıktan başka tek bir cevap bulabilmişti. Fiziksel saatı alarına geçmişti. Öyle olmalıydı. Delaney alarmı duyamıyordu ama yirmi dokuz yaşındaydı ve evli değildi. Geleceğe dair de bir beklentisi yoktu. Belki de bedeni hormonlardan oluşan saatli bir bomba gibiydi ve onun haberi yoktu.

Wannetta “Leroy ipek çamaşır giymemden çok hoşlanırdı,” dedi. Tam da Delaney hormonlarla ilgili düşüncelere dalmışken. “Pamuklu iç çamaşırlarından nefret ederdi.”

“Kendine ipek çamaşırlar almalısın.”

“Hani şu göbeğe kadar çıkanlardan mı?”

“Evet.”

“Neden ki?”

“Çünkü erkekler onlara bayılıyor. Erkekler kadınların hoş şeyler giymesinden hoşlanır. Eğer kendine ipek çamaşırlar alırsan kendine koca bulabilirsin.”

“Hayır. Teşekkür ederim,” diyerek saç köpüğüne uzandı ve kağını açtı. Truly’de bir koca bulmakla ilgileniyor olsaydı dahi, ki bu tamamen saçmalıktı, zaten Haziran’da gidiyordu. “Ben bir koca istemiyorum.” Delaney Nick’i ve döndüğünden beri sebep olduğu problemleri düşündü. “Ayrıca şunu da eklemek isterim,” diyerek sözlerine devam etti ve “Erkekler sebep oldukları problemler göz önüne alındığında hiç de buna değmiyorlar. Bence herkes onları fazlasıyla abartıyor,” dedi.

Wannetta, Delaney köpüğü saçının köklerine uygularken tamamen sessiz kaldı. Delaney tam da Bayan Wannetta’nın gözleri açık uykuya daldığından endişelenecekti ki Wannetta birden ağzını açıp “Sen şu lezbiyenlerden biri misin yoksa?” diye sordu. “Bana söyleyebilirsin. Kimseye bahsetmem.”

Delaney, *evet, zaten ay da yeşil peynirden yapılma* diye düşündü. Eğer lezbiyen olsaydı Nick ile öpüşmezdi ya da elleri gömleğini sıyrıyor olmazdı. Onun kılı göğsünden etkilenmezdi. Delaney aynada Wannetta’nın bakışlarıyla buluştu ve ona evet demek aklından geçti. Böyle bir dedikodu Nick ve onunla ilgili tüm dedikoduları yatıştırdı. Ama annesi iyice deliye dönerdi. En sonunda içini çekerek “Hayır,” dedi. “Ama öyle olsaydı muhtemelen hayatım kolaylaşır.”

Bayan Van Damme’in parmak buklelerini yapmak yaklaşık bir saatini aldı. Delaney işini bitirdiğinde yaşlı kadının çeki doldurmasını izledi ve ardından kabanını giymesine yardımcı oldu.

Delaney “Geldiğiniz için teşekkürler,” dedi ve caddenin sonuna doğru yavaşça ona eşlik etti.

Bayan Van Damme’dan on dakika kadar sonra üç yaşındaki

oğluyla beraber bir kadın geldi. Güzellik okulundan beri Delaney çocuk saçı kesmemişti. Ama nasıl kesileceğini de unutmamıştı. İlk makas darbesinden sonra unutmuş olmayı diledi. Sanki Delaney onu boğuyordu. Çocuk durmadan “Hayır!” diye bağıırıyordu. Çocuğun saçını kesmek tam bir güreş mücadelesine dönüşmüştü. Delaney *çocuğu bağlayıp üzerine çıkarsam hızlıca işimi bitirebilirim* diye düşündü.

Yan koltuktan çocuğun annesi “Brandon çok uslu bir çocuk,” diye destek vermeye çalışıyordu. “Annesi onunla çok gurur duyuyor.”

Saçmalık. Delaney kadına bakakaldı. Kadın kırklı yaşlarının başında görünüyordu. Delaney, dışçide gördüğü bir dergide yer alan, orta yaşlı kadınların eskimiş yumurtaları ile çocuk yapmasının ne kadar akıllıca olduğunu sorgulayan makaleyi hatırladı.

“Brandon iyi çocuk meyvesi ister miymiş?”

Kadının eski yumurta ürünü “Hayır!” diye feryat etti.

Delaney işini bitirdiğinde “Bitti,” dedi ve iki eliyle şampiyon olmuş gibi rahatlama hareketi yaptı. Brandon’ın bir daha ki sefere Helen’in dükkânına gideceğini ümit ederek annesinden on beş dolar aldı. Çocuğun sarı-beyaz saçlarını yerden süpürdükten sonra “ÖĞLE YEMEĞİNE ÇIKTIM” yazısını kapıya koyup köşedeki lokantaya her zamanki gibi tam buğday ekmeğiyle yapılmış hindili sandviç yemeye gitti. Lokantanın sahibi Bernard Dalton’dı. Delaney de yeni tanışmıştı. Bernard otuzlu yaşlarının sonlarında idi. Kısa boylu, saçları dökülen ve kendi yaptığı yemeklerden hoşlanan birine benziyordu. Suratı genelde hafifçe pembeydi; sanki biraz nefes nefese kalmış gibi. Bıyıklarının şekliyse suratına sürekli hafif bir gülümseme edası veriyordu. Delaney restorandan içeri girdiğinde öğle yemeği kalabalığı azalmak üzereydi. Dükkân sosis, makarna ve çikolatalı kurabiye kokuyordu.

Bernard tatlı dolabının arkasından bir an Delaney’e doğru baktı ama bakışlarını hemen uzaklaştırdı. Suratı normalden birkaç ton daha fazla pembeleşti.

O da duymuştu. O da dedikoduları duymuştu ve görünen o ki inanmıştı da.

Delaney lokantanın içine baktı ve diğ r müşterilerle göz göze geldi; kaç tanesinin dedikoduyu duymuş olduğunu merak etti. Bir anda kendini çıplak hissetti ve  n taraftaki tezgâha yürümek için harekete geçti. "Merhaba Bernard." Delaney sesini düzgün tutmaya çalışıyordu. "Her zamanki gibi tam buğday ekmeğine hindi sandviç alacağım."

"Diet Pepsi?"

"Evet lütfen." Delaney bakışlarını kasanın yanındaki bahış kutusuna kilitlemişti. Tüm kasabanın Nick'le kendi dükkânının ön tarafında seks yaptığına inanıp inanmadığını merak ediyordu. Arkasından gelen fısıltı seslerini duyuyordu ve arkasına dönüp bakmaya korkuyordu. Onun hakkında konuşuyor olduklarından endişeleniyordu ya da tamamen paranoyak olmuştu.

Genelde sandviçini pencere kenarındaki bir masada yerd  ama bugün ödemeyi yapıp acele ile salona geri döndü. Midesi düğümlenmişti ve yemeğinden bir lokma yiyebilmek için kendini zorladı.

Nick. Tüm bu saçmalık onun su uydu. Ne zaman etrafında dolanmasına izin verse bedelini hep Delaney  d yordu. Ne zaman Nick onu etkilemeye karar verse Delaney kıyafetlerini kaybetmese bile itibarını kaybediyordu.

Saat ikiyi az geçe siyah, uzun saçlı bir kadın saçlarına bakım yaptırmak için geldi; ve üç buçukta da Louie'nin partisinde tanıştığı Steve salondan içeri girerek son baharın serinliğini getirdi.  zerinde yakası koyun yönünden yapılma kot bir ceket vardı. Yanakları pembeydi ve gözleri parlıyordu. Bakışları ve gözlerindeki gülümseme Delaney'i gördüğüne memnun olduğunu söylüyordu. Delaney arkadaşça bir surat görmekten memnundu. Steve "Saçlarımı kestirmem lazım," diye itiraf etti.

Delaney hızlı bir bakışla saçlarının kabarık halini fark etti ve "Evet kesinlikle ihtiya ın var," dedi. "Ceketini  ıkart ve gel."

“Kısa olmasını istiyorum.” Steve Delaney’i takip ederken kulağının üzerinde bir yeri işaret ediyordu. “Bu kadar kısa. Kışın hep bere takıyorum.”

Delaney, Steve’e çok yakışabilecek bir model biliyordu. Kırpıcı makasını kullanması gerekecekti. Aylar sonra kullanmaktan çok hoşlanacağı bir şeydi bu. Steve’in saçları kuru olabilirdi; bu yüzden onu hemen salondaki bir sandalyeye oturttu. Steve’in altın sarısı saçlarını tararken “Seni etrafta pek fazla görmedim,” dedi.

“İlk kar yağışları başlamadan çok fazla mesai yapıyorduk ama bu aralar hafifledi.”

Delaney “Kışın ne iş yapıyorsun?” diye sordu.

“İşsizlik maaşı alıyorum ve kayak yapıyorum.”

Delaney, *ben de yirmi iki yaşımdayken işsizlik parası ve kayak yapmak benim de ilgimi çekermiş* diye düşündü. “Eğlenceli geliyor kulağa.” Delaney Steve’in tepesindeki saçları daha uzun bırakarak kibar hareketlerle kesim yapmaya devam ediyordu.

“Evet öyle. Beraber kayak yapmalıyız.”

Bunu çok isterdi ama en yakın tesis kasaba dışındaydı. “Ben kayak yapmıyorum,” diye yalan söyledi.

“Peki o zaman seni bu akşam gelip almama ne dersin? Bir şeyler yiyip Cascade’ye film izlemeye gidebiliriz.”

Delaney Cascade’ye de gidemezdi. “Yapamam.”

“Yarın akşam?”

Delaney kesme aletini durdurup aynadan Steve’e baktı. Çenesi göğsüne dayanmış, kocaman ve mavi gözleriyle ona bakıyordu. Belki de o kadar genç değildi. Belki de ona başka bir şans daha vermeliydi. Belki de böylece o kadar yalnız ve hormonların saldırısına açık olmayacaktı. Delaney “Akşam yemeği,” diyerek kesime devam etti. “Film yok. Ve sadece arkadaş olabiliriz.”

Steve’in gülümsemesinde hem saflık hem de kurnazlık vardı. “Fikrini değiştirebilirsin.”

“Değiştirmem.”

“Ya değiştirmeni sağlamaya çalışırsam?”

Delaney güldü ve “Sadece fazla ileri gidip çirkinleşmeyeceksen,” dedi.

“Anlaştık. Yavaş ilerleyeceğiz.”

Steve gitmeden önce Delaney ona ev telefonunu verdi. Saat dört buçuk olduğunda o gün toplam dört müşterisi olmuştu ve bir sonraki öğleden sonra için bir de randevu almıştı. O gün tamamen kötü geçmemişti.

Delaney yorgundu ve küvette uzunca vakit geçirmeye ihtiyacı vardı. Kapatmasına yarım saat kala gelin saç modellerini gösteren bir dergiyle sandalyelerden birine oturdu. Lisa'nın düğününe bir aydan kısa bir süre kalmıştı ve Delaney arkadaşının gelin saçını yapmak için sabırsızlanıyordu.

Ön kapının zili çaldı ve Delaney kafasını kaldırdığında Louie içeri giriyordu. Sanki tüm gün dışarıda soğukta kalmış gibi yanakları çok kızarmıştı. Elleri mavi kanvas ceketinin ceplerinde asılı kalmıştı. Kaşında derin bir iz vardı ve hiç de saçlarını kestirmek için gelmiş birine benzemiyordu.

Delaney “Senin için ne yapabilirim Louie?” diyerek ayağa kalktı ve tezgâhın arkasına yürüdü.

Louie hızlıca gözlerini salonda gezdirdi ve karanlık bakışlarını Delaney'e çevirdi. “Dükkanı kapatmadan önce seninle konuşmak istedim.”

“Tamam.” Delaney elidneki dergiyi kenara bıraktı ve kasa-yı açtı. Siyah rugan bir çantanın içine paraları koyduktan sonra Nick'e bakarak “Başla,” dedi.

“Kardeşimden uzak durmanı istiyorum.”

Delaney iki kez gözlerini kırptı ve yavaşça cüzdanın fermuarını çekerken bir yandan da Louie'ye bakarak “Oh,” diyebilirdi.

“Bir yıldan kısa bir süre sonra sen gitmiş olacaksın ama Nick

hâlâ burada yaşıyor olacak. İşini burada devam ettirmesi gerekecek. Ve ikinizin yarattığı tüm bu dedikodular ile yaşaması gerekecek.”

“Benim niyetim hiçbir şey yaratmak değildi.”

“Ama yaptın.”

Delaney yanaklarının kızardığını hissetti. “Nick insanların onunla ilgili ne düşündüğünü önemsemediğini söyledi.”

“Evet. Bu tam olarak Nick. O bir sürü şey söyler. Bazılarını gerçekten kasteder.” Louie bir an durakladı ve burnunu kaşdı. “Bak, dediğim gibi, bir yıldan daha kısa bir süre içerisinde sen gitmiş olacaksın ama Nick seninle ilgili tüm dedikoduları sen gittikten sonra da dinlemek zorunda olacak. Tekrar her şeyi unutmaması gerekecek.”

“Tekrar?”

“En son gittiğinde sen ve Nick hakkında bir sürü çılgınca şey söylendi. Annemi çok üzen şeyler ve sanırım Nick de üzüldü. O her ne kadar annemin üzülmeye dışında hiçbir şeyin umrunda olmadığını söylese de ben üzüldüğünü biliyorum.”

“Benim, Nick’in bebeğini taşıdığım hakkındaki dedikodudan mı bahsediyorsun?”

“Evet, en kötüsü de kürtajla ilgili kısmıydı.”

Delaney gözünü kırptı ve “Kürtaj?” diyerek hayretler içinde kaldı.

“Bana bilmediğini söyleme.”

Delaney elindeki para çantasını yumruklarıyla sıkarken “Hayır,” dedi. Bu eski dedikodular canını acıtırıyordu ve o nedenini bilmiyordu. İnsanların hakkında ne düşündüğünü önemsemediğinden değildi.

“Birileri seni bir yerlerde görüp, hamile olmadığını fark etmiş olmalı. İnsanlar kürtaj olduğunu, çünkü bebeğin Nick’ten olduğunu söylediler. Diğerleri Henry’nin seni buna zorladığını düşündü.”

Delaney'in bakışları Louie ile buluştu ve kalbinin ortasına bir acı saplandığını hissetti. Hamile kalmamıştı ve neden bu kadar önemsedığını de bir türlü anlamıyordu. "Bu kısmı duymamıştım."

"Annen sana olanları hiç anlatmadı mı? Ben senin bu sebepten dolayı hiç geri dönmediğini düşünmüştüm."

"Bana hiç kimse hiçbir şeyden bahsetmedi." Delaney şaşırmamıştı. "Buna gerçekten inanan oldu mu?" diye sormadan önce bir an durakladı.

"Bazıları."

Nick yüzünden ya da Henry zorladığı için bir hamileliğe son verdiğinin ima edilmesi aşağılayıcı olmaktan daha öte bir durumdu. Delaney her kadının seçme hakkı olduğuna inanıyordu ama asla tek başına kürtaj olamazdı. Hele çocuğun babasını artık sevmediği için asla. Hele Henry'nin söyleyebileceği herhangi bir şeyden ötürü kesinlikle yapmazdı. "Nick ne düşündü?"

Louie'nin koyu renkli gözleri Delaney'e baktı. "O her zamanki gibi davrandı. Umursamıyormuş gibi. Ama Scooter Finley herkesin içinde bundan bahsettiğinde onu öldüresiye dövdü."

Nick, Delaney'in onun bebeğine hamile olmadığını biliyor olmalıydı. Bu yüzden bu dedikoduyu önemsemesine Delaney çok şaşırdı. Hele bir de Scooter'ı haklayacak kadar önemsemiş olması...

"Ve sen şimdi geri döndün ve yepyeni dedikodu hikâyeleri yayılmaya başladı. Düğünümün kardeşim ve senin için yeni dedikodu malzemeleri üretebileceğiniz bir ortama dönüşmesini istemiyorum."

"Buna asla izin vermem."

"Güzel, çünkü Lisa'nın tek ilgi odağı olmasını istiyorum."

"Sanırım ben ve Nick hayatımızın geri kalanında birbirimizi yok sayacağız."

Louie ellerini ceketinin cebine sokarak bir çift anahtar çıkardı. “Umarım. Yoksa, sadece birbirinizi tekrar inciteceksiniz.”

Delaney bu yorumla Louie’nin ne demek istediğini sormadı. Nick’i asla üzemezdi. Bu imkânsızdı. Nick’in herhangi bir şeyden dolayı kırılması için insani hislere sahip olması gerekiyordu ama onda bu hisler yoktu. O taş kalplinin tekiydi.

Louie gittikten sonra Delaney dükkânı kilitledi ve tezgâhın orada durup düğünle ilgili birkaç dergi daha karıştırdı. Harika bazı fikirleri vardı. Ama önemli detayları gözünün önünde canlandırabilecek kadar konsantre olamıyordu.

İnsanlar kürtaj olduğunu, çünkü bebeğin Nick’ten olduğunu söylediler. Diğerleri Henry’nin seni buna zorladığını düşündü. Delaney elindeki dergileri kenara bıraktı ve ışıkları kapadı. Delaney nasıl bir insanın böylesine çirkin bir dedikoduyu yayabildiğini düşündü. Hiç pişman oldular mı ve ya Nick’ten özür dileme zahmetine girdiler mi diye merak etti.

Montunu aldı ve salonu kilitleyip çıktı. Küçük dar park alanında Nick’in cipi onun arabasının yanında park edilmişti. *Her zamanyaptığı gibi, umursamıyormuş gibi davrandı.*

Delaney Nick’in, Louie’nin bahsettiği kadar fazla kırılıp kırılmadığını merak etti. Önemsememeye çalıştı. Geçen günkü davranışından sonra Nick’ten nefret etmişti.

Nick’in ofisinin arkasından geçerken merdivenlerden olabildiğince uzaklaştı. Kapıyı üç kez çaldı ve kapı ardına kadar açıldığında Nick karşısında durmuş ve her zamankinden daha da ürkütücü görünüyordu. Ağırlığını bir bacağına verdi ve kafasını yana eğdiğinde şaşırmış bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı. Ama tek kelime etmedi.

Nick karşısında duruyordu ve ofisten gelen ışık park alanını aydınlatıyordu. Delaney neden kapıyı çaldığını bilmiyordu. Dün olanlardan sonra ne söylemesi gerektiğini de bilmiyordu. “Bir şeyler duydum ve merak ettim—” dedi ve durakladı. Midesi sı-

kışıyordu. Çok fazla kahve içmiş gibi içi pır pır ediyordu. Elleri-
ni birbirine kenetledi ve parmağına bakarak nereden başlayaca-
ğını bilemedi. "Biri bana korkunç bir şeyden bahsetti ve...ben de...
merak ettim..."

Nick "Evet?" diyerek araya girdi. "Bugün ben de defalarca aynı
zırvalıkları duydum. Aslında Frank Stuart, inşaat alanlarından
birinde beni bulup Henry'nin vasiyet kurallarını ihlâl edip etme-
diğimi sordu. Sana da sorabilir."

Delaney Nick'e bakarak "Ne?" dedi hayretle.

"Sen haklıydın. Bayan Vaughn herkese anlatmış ve görünen o
ki, kendinden birkaç detay da eklemiş."

"Ah." Delaney yanaklarının kızardığını hissetti ve biraz sola
doğru adım atarak ışıktan kendini sakındı. "Ben bunun hakkın-
da konuşmak istemiyorum. Dün olanlar hakkında hiç konuşmak
istemiyorum."

Nick bir omzunu kapı eşiğine yasladı ve gecenin gölgesinden
Delaney'e doğru bakarak "O zaman neden buradasın?" diye sor-
du.

"Aslında tam olarak bilmiyorum ama eski bir dedikodu duy-
dum ve seninle bunun hakkında konuşmak istedim."

"Nedir?"

"On yıl önce buradan ayrılırken güya hamileymişim."

"İkimiz de bunun imkânsız olduğunu biliyoruz. Öyle değil
mi? Tabii sen bakire değildiyse durum farklı."

Delaney geriye doğru bir adım daha attı ve "Çocuğun babası
sen olduğun için kürtaj yaptırdığıma dair bir dedikodu duydum,"
dedi. Delaney Nick'in olduğu yerde doğrulduğunu gördü ve bir-
den neden kapısını çaldığını anladı. "Üzgünüm Nick."

"Uzun zaman önceydi."

"Biliyorum ama ben yeni duydum."

Merdivenlerin ucuna kadar yürüdü ve elini korkuluğa dayadı.

“İnsanların sana hiçbir şeyin dokunmayacağını düşünmesini istiyorsun ama sanırım bu dedikodu tahmininden çok daha fazla incitti seni. Yoksa Scooter Finley’e vurmazdın.”

Nick arkasına doğru yaslanıp ellerini cebine soktu. “Scooter baş belasının teki ve beni zorladı.”

Delaney içini çekerek omzunun üzerinden Nick’e baktı ve “Sadece şunu bilmeni istedim. Kürtaj olmazdım,” dedi.

“Neden insanların benim hakkımda ne söylediklerinin umrumda olacağını düşünüyorsun ki?”

“Belki de umursamıyorsun ama birbirimiz hakkında ne hissederek hissedelim, birilerinin böyle bir şey söylemiş olması çok zalimce. Sadece bunun çok basitçe olduğunu düşündüğümü bilmeni ve birilerinin özür dilemesi gerektiğine inandığımı söylemek istedim.” Delaney anahtarlarını çıkartmak için elini cebine daldırdı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. “Unut gitsin.” Louie yanılmıştı. Nick umursamıyormuş gibi davranıyordu çünkü gerçekten de umursamıyordu.

“Delaney.”

“Ne?” Anahtarı kapıya yerleştirdi ve ardından dönüp Nick’e baktı.

“Dün yalan söyledim.” Delaney omzunun üzerinden ona bakıyordu ama Nick’i göremedi.

“Ne zaman?”

“Senin yerinde herhangi bir kadının da olabileceğini söylediğimde. Seni gözlerim kapalı tanırdım.” Ardından “Seni tanırdım Delaney,” derken sesi karanlığın içinde bir fısıltıdan çok daha yakın ve derinden geliyordu. Sonra da bir kapının kilit sesi duyuldu ve Delaney, Nick’in içeri girdiğini anladı.

Delaney korkuluktan baktığında kapı kapalıydı. Nick sanki hiç orada olmamıştı. Sözleri karanlığın içinde hiç söylenmemiş gibi kaybolup gitti.

Delaney eve girdiğinde ayakkabılarını çıkarttı ve mikrodalga fırına bir adet Lean Cuisine koydu. Televizyonu açtı ve yerel haberleri takip etmeye çalıştı ama hava durumuna konsantre olmakta zorlanıyordu. Nick'le yaptıkları konuşma aklına geliyordu. Onu gözleri kapalı tanıyacağından bahsedışı aklına geldi ve Nick'in hoş sözler söylediği zaman çok daha tehlikeli biri haline dönüştüğünü kendine hatırlatıp durdu.

Mikrodalgadan yemeğini çıkardı ve Frank Stuart'ın son dedikodular ile ilgili gerçekten onunla konuşup konuşmayacağını düşünmeye başladı. Tıpkı on yıl önceki gibi kasaba onunla ilgili söylencelerle çalkalanıyordu. O ve Nick'le ilgili dedikodular ile. Ama on yıl öncesinden farklı olarak bu sefer kaçamazdı. Kaçıp kurtulamazdı.

Henry'nin vasiyetindeki koşulları kabul etmeden önce istediği gibi dolaşabiliyordu. Keyfi istediği zaman yaşadığı yerden ayrılabilme özgürlüğüne sahipti. Hayatı hep kendi kontrolündeydi. Her zaman bir amacı vardı. Şimdi her şey karışmış ve kontrolden çıkmıştı. Ve Nick Allegrezza tüm bu karmaşanın ortasında bir tokat gibi patlamıştı. Hayatının bu kadar berbat olmasının en büyük sebebi Nick'ti.

Delaney ayağa kalktı ve yatak odasına doğru ilerledi. Tüm suçu Nick'e yükleyebilmeyi isterdi. Ondan tamamen nefret etmeyi çok isterdi ama bazı sebeplerden dolayı ondan nefret edemiyordu. Nick hayatındaki herkesten fazla onu kırabiliyordu ama ondan tam anlamıyla nefret edemiyordu. Eğer bunu yapabilseydi Delaney'in hayatı çok daha kolay olurdu.

O gece uykuya daldığında kâbusa dönüşen bir rüya gördü. Haziran ayı gelmiş ve Delaney, Henry'nin vasiyet şartlarını yerini getirip süreci tamamlamıştı. Artık Truly'den ayrılabilirdi. Artık serbestti ve zevkten dört köşe olmuştu. Güneş her yerini aydınlatıyordu. O kadar fazla ışık vardı ki zar zor görebiliyordu. En sonunda ısınmıştı ve bir çift düz, mor sandalet giymişti. Ama hayatı

bir türlü daha iyiye gitmiyordu. Rüyasında Max'i görmüştü. Max ona büyük bir çek veriyordu ve Delaney de alıp arabasının torpidosuna yerleştiriyordu. Üç milyon dolarla, omuzlarından büyük bir yükün kalkmasının verdiği rahatlama ile Truly'den ayrılmak için kasabanın çıkışına doğru ilerliyordu. Çıkışa yaklaştıkça daha da hafiflediğini hissediyordu. Saatler süren bir yolculukla Truly'nin çıkışına doğru ilerlemeye çalışıyordu. Ve tam anlamıyla özgürlüğe birkaç kilometre kala arabası bir oyuncığa dönüşüyordu ve kolunun altında Max'in verdiği çekle yolun kenarında kalakalıyordu. Delaney ayağının dibindeki oyuncak arabaya sanki böyle şeyler her zaman oluyormuş gibi omzunu silkerek bakıyordu. Çalınmasın diye yerden oyuncuğı alıp cebine koyuyor ve Truly kasabasının içinde dolaşmaya başlıyordu. Ne kadar hızlı ve uzağı yürürse yürüsün Truly çıkış tabelasını bir türlü geçemiyordu. Koşmaya başlıyordu ve kolunun altındaki çekin ağırlığından dengesi bozulmasın diye ağırlığını diğer yana veriyordu. Taşıdığı çek giderek büyüyordu ama Delaney çeki bırakmak istemiyordu. Ayak tabanları ağrıyıp daha fazla gidemeyeceğini anlayana kadar koşmaya devam etti. Kasaba çıkış tabelası hâlâ aynı mesafede duruyordu. O an Delaney sonsuza dek bu kasabada sıkışıp kaldığını anlıyordu.

Delaney yattığı yerden doğruldu. Dudaklarını sessiz bir çığlık kaplamıştı. Nefesi kesik kesikti ve kan ter içinde kalmıştı.

Hayatının en kötü kâbusunu yaşamıştı.

BÖLÜM 12

Belediye başkanı Tanasee'nin pikabının hoparlörlerinden "Monster Mash" grubu duyuluyordu. Çakma örümcek ağları birbirine dolanmıştı ve arkada iki tane mezar taşı vardı. Pikap Main Caddesi'ne dönerken arkasından vampirler, cadılar, prensesler ve palyaçolar koşturuyordu. Hayaletlerin ve gulyabanilerin heyecan verici iniltileri müzik sesleri ile karışırken geleneksel cadılar bayramı kutlaması devam ediyordu.

Delaney, kuaför salonunun önünde toplanmış olan seyrek kalabalığın içindeydi. Büyük yıldızlı düğmeleri olan yeşil kabanının içine iyice gömülmüştü. Lisa ise yanında bir sweatshirt ve bir çift pamuklu eldivenle duruyordu. Gazeteler ekim ayının son günlerinde beklenmedik bir sıcak hava dalgası olacağından bahsetmişti. Havanın oldukça ısınması bekleniyordu.

Delaney çocukken cadılar bayramını çok severdi. Özel kostümler giyip okulun jimnastik salonundaki kostüm yarışmasının yapılacağı yere doğru yürüyüş yaparlardı. Bu yarışmayı hiç kazanamamıştı ama yine de çok seviyordu. Bu yarışma sayesinde özenle giyinip makyaj yapabilirdi. Hâlâ elma suyu ve kek dağıtıp dağıtmadıklarını merak etti. Acaba yeni belediye başkanı Henry gibi şeker de dağıtıyor muydu?

Lisa, Delaney'in arkasından "Hatırlıyor musun altıncı sınıftayken kaşlarımızı tıraş edip psikopat gibi giyinmiştik ve boğazımızdan kanlar fışkırıyordu. Annen aklını kaçırmıştı," dedi.

Delaney çok iyi hatırlıyordu. Annesi o sene onun için aptal bir gelin kıyafeti hazırlamıştı. Delaney elbiseyi beğenmiş gibi davranmıştı ama tek derdi o cadılar bayramında kaşlarını tıraş edip bir psikopat gibi giyinebilmektir. O zamanları düşündüğünde böylesine bir şey yapabilecek cesareti nereden bulduğunu merak etti. Bunun annesini çok kızdıracağını biliyordu.

Bir sonraki yıl Delaney şirinler kıyafeti giymek zorunda kalmıştı.

Delaney “Şu çocuğa ve köpeğine bak,” dedi. Çocuk bir kutu McDonald’s patates kızartması gibi giyinmişti ve köpeği de bir ketçap şişesi olmuştu. Delaney uzun zamandır McDonalds’a gitmemişti. “Şimdi bir cheeseburger çok iyi olurdu,” diyerek içini çekti. Düşüncesi bile ağzını sulandırmıştı.

“Belki diğer sokaktan bir tanesi az sonra geçer.”

Delaney gözünün ucuyla arkadaşına baktı ve “Seninle bunun için savaşaçağım,” dedi.

“Sen benim dengim değilsin şehir kızı. Şu haline bak, kalın montunun içinde soğuktan kıvranıyorsun.”

Delaney “Sadece hava değişimine alışmam lazım,” diye homurdandı. Bir yandan da kaldırımında dinazor kılığındaki kızıyla yürüyen kadına bakıyordu. Salonun kapısının açılıp kapandığını duyup arkasına döndü ama kimse yoktu.

“Louie nerede?”

“Sophie’yle yürüyüşe gitti.”

“Ne olarak?”

“Görürsün. Sürpriz.”

Delaney gülümsedi. Kendisinin de bir sürprizi vardı. Bu sabah gerçekten erken kalkmıştı ama işler planladığı gibi giderse buna değecekti.

İkinci bir kamyonet, arkasında dumanlar tüten bir kazanla geçiyordu. Üzerinde de kahkahalar atan bir cadı vardı. Çılgın siyah saçları ve yeşil yüzü hariç kadın hiç de yabancı gelmiyordu.

Delaney "Bu cadı kim?" diye sordu.

"Hmm. Ha o Neva. Neva Miller'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Elbette." Neva çok vahşi ve acımasız bir kızdı. Delaney'i bira çalıp ot içmek ve futbol takımındaki çocuklarla seks yapmakla ilgili şakaları ile çok güldürürdü. Delaney onun tüm anlattıkları-na takılırdı. Lisa'ya doğru eğildi ve "Hatırlıyor musun bize Roger Bonner'a küçük kardeşini kayak yapmaya götürürken nasıl oral seks yaptığını anlatmıştı. Ve sen de oral seksin ne olduğunu bilmediğin için bize çizerek anlatmıştı," diye fısıldadı.

"Evet. Senin azın açık kalmıştı." Lisa kamyonetle geçen adamı işaret etti. "Bu da kocası, Papaz Jim."

"Papaz? Vay canına."

"Evet, hayatı kurtuldu ya da tekrardan doğdu gibi bir şey. Jim yedinci caddedeki küçük kilisede vaaz veriyor."

Delaney'in arkasından sıkıntılı bir ses "O, Papaz Tim," diyerek kızları düzeltti.

Delaney içinden homurdandı. Bu tam da Nick'in işiydi. Hiç beklemediği bir anda arkasından gizlice yanaşmak.

Lisa "Tim olduğunu nereden biliyorsun?" diye merakla sordu.

"Birkaç yıl önce evini yaptık." Nick'in ses tonu alçaktı, sanki bu sabah kimseyle konuşmamış gibiydi.

"Oh, ben de belki senin ruhun için dua etmiştir diye düşünmüştüm."

"Hayır canım. Ruhum için annem dua ediyor."

Delaney omzunun üzerinden Nick'e bir bakış gönderdi.

"Belki de annen Lourdes'e ya da Meksika'daki şu tortilla tapınağına bir ziyaret yapmalı."

Nick hafifçe gülümsedi. Kalın ceketinin kapüşonunu kafasına geçirmiş ve ceketin yakasına da burnunu gizlemişti. Beyaz bağcıklar göğsüne doğru sarkıyordu. Saçlarını geriye doğru taranmıştı. Kısaca "Belki," diye cevap verdi.

Delaney tekrar dikkatini yürüyüşe verdi. Omuzlarını kaldırıp burnunu ceketine doğru gizledi. Nick'in etkisi altında olmaktan daha kötü olan tek bir şey vardı; o da Nick'i tamamı ile kendi etkisi altına alamadığını bilmesiydi. İşyerinin kapısına dayandıktan sonra onu çok az görmüştü. Üzerinde hiç konuşmasalar da birbirlerini yok sayıyorlardı.

Lisa "Sen nereden geldin?" diye sordu.

"Ofiste birkaç telefon görüşmesi yapıyordum. Sophie henüz gelmedi mi?"

"Henüz gelmedi."

Azgın hokey oyuncularını gibi giyinmiş dört çocuk patenleriyle yanlarından geçti ve arkalarından da karısını bir çekçekle çeken Tommy Markham görüldü. Helen, Lady Godica gibi giyinmişti ve çekçek arabasının arkasında *'Helen'in Saç Kesim Yeri. Kalite on dolara kesilir'* yazıyordu. Helen kalabalığa el sallayıp öpücükler gönderiyordu. Kafasında da parlak taşlardan yapılma bir tacı vardı. Delaney o tacı çok iyi hatırlıyordu.

Delaney omuzlarını indirdi ve yüzünü hafifçe aralayarak "Bu çok zavallı bir durum! Hâlâ o mezuniyet tacını takıyor," dedi.

"O tacı her sene sanki İngiltere kraliçesiymiş gibi takıyor."

"Hatırlıyor musun mezuniyet kraliçesi seçilebilmek için ne kadar çok tanıtım yapmıştı. Ben yapmamıştım çünkü tanıtım yasağı. Ve o kazandığında okul müdüriyeti onu diskalifiye etmemişti. O tac benim olmalıydı."

"Hâlâ bunun için kızgın mısın?"

Delaney kollarını göğsünde birleştirdi ve "Hayır," dedi. Ama aslında kızgındı. Helen'e onu yıllar sonra bile taciz edebileceği böylesine bir gücü vermiş olmaktan dolayı rahatsızdı. Delaney üşümüşü muhtemelen bu sinirdendi ve arkasında dikilmiş olan adamın varlığından da tabii. Onun ne kadar yakında durduğunu hissedebilmek için onu görmesine gerek yoktu. Onu kocaman, insandan yapılma bir duvar olarak hissedebiliyordu.

Nick, çıldırmış bir dublör gibi bisikletiyle şenlik alanına girip kafasına dört dikiş atıldığı sene haricinde her zaman korsan olurdu. Delaney de her sene Nick'in gözündeki korsan bandına ve kılıcına bakıp heyecanlanırdı. Nick'in her seferinde ona ne kadar salak göründüğünü söylediği göz önüne alındığında Delaney'inki oldukça saçma bir tepkiydi.

Delaney arkasını dönüp Nick'in atkuyruğu yaptığı siyah saçlarına ve kulağındaki küçük altın küpeye baktı. Hâlâ bir korsan gibi görünüyordu ve Delaney'in midesini ılık bir gıdıklanma hissi kaplıyordu.

Nick Delaney'in gözlerinin içine bakarak "Arabanı parkta göremedim," dedi.

"Hımm. Hayır. Steve'de."

Nick'in kaşları hafifçe çatıldı. "Steve?"

"Steve Ames. Senin için çalışıyor."

"Şu gerçekten çok genç olan çocuk mu? Sarı boyalı saçlı?"

"O kadar da genç değil."

"Hı hı." Nick kafasını hafifçe yana eğdi. "Eminim değildir."

"Pekâlâ, hoş çocuk."

"Yumuşak."

Delaney Lisa'ya döndü ve "Sence Steve yumuşak mı?" diye sordu.

Lisa önce Nick'e, sonra da Delaney'e bakarak "Delaney seni sevirim bilirsin ama, pardon yani, çocuk sürekli hayali gitar çalıyor," dedi.

Delaney ellerini cebine soktu ve Uyuyan Güzel ve Sindrella'ya bakmak için önüne döndü. Bu doğrudu. Steve ile birkaç kez çıkmışlardı ve çocuk her seferinde her yerde hayali gitar çalıyordu ve bu çok utanç vericiydi. Ama Steve Delaney için erkek arkadaş en yakın şeydi. Truly'ye geldiğinden beri ona dikkat edip farkına varan tek erkekti.

Nick hariç. Ama onunla bir ilişki yaşaması imkânsızdı. Delaney sokağın aşağısına bakabilmek için öne doğru eğildi ve Miata arabasının köşeyi dönmekte olduğunu gördü. Steve spor arabayı tek eliyle kullanıyordu. Saçları boyanmış ve kısacık asker traşı kesilmişti. İki genç kız güzellik yarışmasından çıkmışlar gibi arabanın arka koltuğunda oturuyorlardı ve yan koltuktaki kız da kalabalığa el sallıyordu. Kızların saçları az önce gençlik dergisinin çekimlerinden çıkmışlar gibi parlıyor ve dikkat çekiyordu. Yumuşak, dalgalı ve son moda görünüyordu. Delaney lisenin altını üstüne getirip özellikle amigo kızlar gibi popüler ve havalı olamayan kızlardan seçip ailelerinden izin aldıktan sonra bu sabah üçünün de saçlarını yapıp onları şenliğe hazırlamıştı. Sıradan kızların muhteşem görünmesini istemişti. Üçü de kuaför salonu için canlı birer reklâmdı. Kızlar yetmiyormuş gibi Delaney bir de arabanın camına *"Cutting Edge on dolarlık kesimleri düzeltiyor"* yazdırmıştı.

Lisa "Bu Helen'i delirtecek," dedi.

"Umarım."

Bir grup zalim Azrail, kurt adam ve yürüyen ölü geçiş yaptı. Ardından yetmiş beş model bir Chevrolet köşeyi döndü. Direksiyonda Louie vardı. Delaney Louie'nin jöle kutusuna batırılıp çıkartılmış siyah saçlarına bakıp kahkahalara boğuldu. Dar beyaz bir tişört giymişti ve kolunda bir paket sigara asılıydı. Yanındaki koltukta Sophie oturuyordu. Saçı yüksekten atkuyruğu yapılmıştı ve dudaklarında parlak kırmızı ruj vardı. Gözüne büyük kedi gözlükleri takmıştı. Ağzındaki sakızı şişirip patlatıyordu ve Nick'in büyük deri ceketinin içine gömülmüştü.

"Nick amca," diyerek seslendi ve bir öpücük gönderdi.

Delaney Nick'in derinden kıkırdadığını duydu. Bu sırada arkadan gelen kalabalık için Louie gaza bastı. Eski araba gümbürdeyerek sendeledi ve büyük final için gaza basıldı.

Delaney o an irkildi ve arkaya doğru sendelediğinde Nick'in

göğsüne çarptı. Nick Delaney'i kollarından tuttuğunda Delaney arkasını dönüp yukarı doğru baktı. Saçları Nick'in boynunu sıyrıyordu. "Pardon."

Nick'in bakışları gerilmesine sebep oldu. Delaney ceketinin içinden Nick'in uzun parmaklarının, yün kazağının kollarında gezindiğini hissetti. Nick'in bakışları Delaney'in yanaklarına kaymıştı ve sonra da dudaklarına. Nick "Sorun değil," dedi ve kollarının arkasını sıvazlayan parmaklarını hissetti.

Bakışları bir kez daha birbirine kenetlendiğinde aralarında şehvetli ve yoğun bir his uyandı. Nick sanki yeniden onu öpmek istiyormuş gibi bakıyordu. Sanki sevgililerdi ve olabilecek en doğal şey de Delaney'in, Nick'in kafasına uzanıp onu kendisine doğru çekmekti. Ama sevgili değillerdi. Hatta arkadaş bile değillerdi. Ve sonunda Nick bir adım geri çekildi, ellerini aşağı indirdi.

Delaney önüne dönüp derin bir nefes aldı. Kafasının arkasından Nick'in bakışlarını ve aralarındaki havanın nasıl gergin olduğunu hissedebiliyordu. Fakat Delaney Lisa'ya baktığında onun çılgınlar gibi Louie'ye el salladığını gördü. Lisa olanları fark etmemişti.

Nick Lisa'ya bir şeyler söyledi ve Delaney duymasa da gittiğini fark etti. Delaney tuttuğunun farkında olmadığı nefesini serbest bıraktı. Omzunun üzerinden bir kez daha arkasına doğru baktı ve Nick'in arka taraftaki binaya girdiğini gördü.

"Ne tatlı değil mi?"

Delaney arkadaşına bakıp kafasını salladı. Hiçbir hayal gücü Nick Allegrezza'nın tatlı olduğunu düşündüremezdi. O sadece çok seksiydi. Yüzde yüz testosteron salgılayan ve insanın ağzını sulandıran bir seksilikti bu.

"Saçlarını yapmasına ben yardımcı oldum."

"Nick'in mi?"

"Louie."

O an jeton düştü. "Oh."

"Neden Nick'in saçını yapayım ki?"

"Boş ver. Bu akşam Grange'da parti yapacak mısınız?"

"Muhtemelen."

Delaney saatine baktı. Birdeki randevusuna birkaç dakika kalmıştı. Lisa'ya hoşça kal öpücüğü verdi ve tüm öğleden sonrasını salonda çalışarak geçirdi.

Günü tamamladığında hızlıca yerleri süpürdü ve ceketini alıp merdivenlerden hızla yukarı, eve çıktı. Eski Grange salonundaki partide Steve ile buluşacaktı. Steve bir yerlerden polis üniforması bulmuştu. Steve polis memuru, Delaney'de fahişe taklidi yapacaktı. Eteği ve jartiyerleri hazırdı. Uygun renklerde pembe tüylü bir kaşkol ve ona uygun eldivenler de bulmuştu.

Delaney anahtarı kilide taktığında siyah botlarının yanında, yerde beyaz bir zarf olduğunu fark etti. Eğilip almadan önce ne olduğunu biliyor gibiydi ve içini bir endişe kaplamıştı. Zarfı açtı ve beyaz bir sayfada büyük siyah harflerle yazılmış "KASABAYI TERK ET" yazısını okudu. Avucunun içinde kâğıdı buruşturup omzunun üzerinden arkasına doğru baktı. Park alanı elbette boştu. Zarfı her kim bıraktıysa muhtemelen salonda saç keserken bırakmış olmalıydı. *Çok kolay olmuş olmalı* diye düşündü.

Delaney park alanına doğru yürüdü ve Allegrezza İnşaat'ın kapısını çaldı. Nick'in cipi park alanında yoktu ve kapı açıldığında Nick'in sekretereı Ann Marie belirdi.

Delaney "Merhaba," diyerek söze başladı ve "Bugün buralarda birilerini gördünüz mü?" diye sordu.

"Akşamüzeri çöpçü bidonları temizledi."

Delaney çöpçüyü kızdırmış olamayacağını düşünerek "Ya Helen Markham?" diye sordu bu sefer.

Ann Marie kafasını sallayarak "Onu bugün hiç görmedim," dedi.

Gerçi bu zarfı Helen'in bırakmadığı anlamına gelmiyordu. Delaney'i panayır alanında gördüğünde Helen mosmor olmuş olmalıydı. "Tamam teşekkürler. Buralarda olmaması gerektiği halde dolanan birilerini görürseniz haber verir misiniz lütfen."

"Elbette. Bir şey mi oldu?"

Delaney zarfı ceketinin cebine koyarak "Hayır. Pek değil," dedi.

Eski Grange salonu saman balyaları, turuncu ve siyah bantlar ve buzlarla dolu kazanlarla süslenmişti. Mourt's Bar'dan bir barmen, bir yandan kola bir yandan da bira dolduruyordu. Salonu Country tarzı batı müziği doldurmuştu. Partiye gelenlerin yaş aralığı çok genç insanlardan Wannetta Van Damme gibi takıldığı kravatta İkinci Dünya Savaşı'nın rozeti olan çok yaşlı insanlar arasında değişiyordu.

Delaney partiye geldiğinde müzik grubu birinci seti tamamlamak üzereydi. Siyah saten bir etek ve üzerine de ona uygun bir büstiyer giymişti. İçine de siyah dantel jartiyer. Siyah topuklu sandaletlerinin topukları 6 cm kadar vardı. Giyinirken çorabının arkasındaki siyah işlemenin bacağına boydan boya sardığından emin olmak için yirmi dakika harcamıştı. Kaşkolu boğazını sarıyordu ve eldivenleri eteğinin beline sıkıştırılmıştı. Kabartılmış saçları ve kalın rimeli dışında yaptığı tüm hazırlık yün kabanının içine gizlenmişti.

Aslında Delaney'in tek istediği bir an önce eve gidip saatlerce uyumaktı. Hiç gelmemeyi bile düşünmüştü. Zarfın Helen'den geldiğine emindi ve itiraf etmek isteyebileceğinden çok daha fazla etkilenmişti. Elbette Helen'i bir ara gizlice takip etmişti. Helen'in çöp kutusunda saklanmış ve çöplerini karıştırmıştı ama bu farklıydı. Asla kapısına psikopat notlar bırakmamıştı. Delaney eğer

Steve'e buluşma söz vermemiş olsaydı, şu anda kesinlikle sıcak bir duştan sonra en çok sevdiği pijamalarının içine girip yatağına kıvrılmış olacaktı.

Delaney bir yandan çeşit çeşit kostümler giymiş olan kalabalığa göz gezdirirken bir yandan da üzerini düzeltiyordu. Steve'i dans pistinde yirmili yaşlarında görünen bir hatunla dans ederken yakaladı. Beraber iyi görünüyorlardı. Delaney Steve'in onun dışındaki kadınların da farkında olduğunu biliyordu ve bu durumu önemsemiyordu. Steve Delaney için evden dışarı çıkmak istediği zamanlar iyi bir alternatifti. Ayrıca hoş da bir çocuktü.

Delaney kalabalığın içinde ilerlerken kabanını çıkartmamaya karar verdi. İki huni kafa ve bir denizkızı tarafından sıkıştırıldı ve neredeyse bir Star Trek karakterine çarpiyordu.

Müzik sesinin ardından biri "Hey Delaney, geri döndüğünü duydum," diye seslendi.

Ses oldukça tanıdık geliyordu ve Delaney bu kişiyi tanıyor olmalıydı. Çocuğun saçları siyah renkli boya ile geriye yapıştırılmıştı. Göğsünde A harfi olan siyah ve kırmızı bir üniforma giymişti. "Ah evet, haziran ayında döndüm."

"Wes içeri girdiğinde bunun sen olduğunu söyledi."

Delaney çocuğun açık renkli gözlerine baktı. "Ah Aman Tanrım," diye şaşırdı. "Scooter!"

Bir Finley'den daha ürkütücü olan tek bir şey vardı; o da kostüm giymiş bir Finley.

"Evet benim. Uzun zaman oldu görüşemedik." Scooter'ın mak-yajı altında kırışıyordu ve yüzünü boyamak için seçtiği renkler dişlerinin sarılığını ortaya çıkarıyordu. Scooter "İyi görünüyorsunuz," diyerek konuşmasına devam etti. Kafası şu tahtadan yapıma Çin bebekleri gibi sallanıyordu.

Delaney kendisini kurtarabilecek birilerini görmek umuduyla etrafına bakındı. "Evet. Sen de Scooter," diye yalan söyledi. Ta-

nıdığı kimseyi göremedi ve tekrar Scooter ile göz göze geldi. Kaçmanın bir yolunu bulana kadar basit sohbetler yapmaya karar vererek "Neler yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben ve Wes Garden'da bir balık çiftliği işletiyoruz. Çiftliği Wes'in eski kız arkadaşından satın aldık. Kız bir kamyon şoförü ile kaçtı. Balık satışından köşeyi döneceğiz."

Delaney Scooter'ın suratına bakakaldı ve "Balık çiftliğin mi var?" diyebildi.

"Aynen öyle. Tüm o taze alabalıklar nereden geliyor sanıyorsun?"

"Hangi taze alabalıklar?" Delaney kasabadaki lokantaların hiçbirinde taze alabalık gördüğünü hatırlamıyordu. "Buralarda çok talep var mı?"

"Henüz değil ama Wes ve ben şu kolibasili ve tavuk gribi sayesinde insanların daha fazla balık yemeye başlayacağını düşünüyoruz." Elindeki kırmızı bardağı kaldırıp büyük bir yudum aldı ve "Evlendin mi?" diye sordu.

Delaney genelde bu sorudan nefret ediyordu ama Scooter'ın hatırladığından daha berbat bir moron olduğunu görünce bu sorudan pek rahatsız olamadı. "Yok hayır. Ya sen?"

"İki kere boşandım."

"Artık sen düşün," diyerek kafasını salladı ve omzunu silketti. "Sonra görüşürüz Scooter," diyerek yanından geçip gitti ama Scooter arkasından gelerek "Bira ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Biriyle buluşacağım."

"Arkadaşını da getir."

"Kız değil."

"Oh." Scooter geride durup Delaney'in arkasından "Sonra görüşürüz Delaney. Belki seni bir ara arayım," diye seslendi.

Scooter'ın bu tehdidi telefon numarası kayıtlarda olsaydı Delaney'i biraz ürkütebilirdi. Punkçı gibi giyinmiş kalabalığın

arasından süzüldü ve dans pistinin kenarına geldi. Abraham Lincoln ona dans etmeyi teklif etti ama o reddetti. Kafası iyice zonklamaya başlamıştı ve eve dönmek istiyordu ama önce Steve'e ayrılmak istediğini söylemesi gerektiğini düşündü. Bu sefer de Steve'i Cleopatra ile yakalamıştı. Hayali gitarı ile Wynonna Judd'dan *No One Else on Earth*'ü çalıyordu.

Delaney'in gözleri kısıldı ve Steve'in ötesinde bir yerlere bakmaya başladı. Steve gerçekten de bazen çok utandırıcı olabiliyordu. Birden çok tanıdık gelen 50'ler kıyafetleri giymiş bir çiftte takıldı gözleri. Delaney, Lisa ve Louie'yi dans pistinde salınırken izliyordu. Louie Lisa'yı kendine doğru çekiyordu ve belinden tutarak yere doğru öylesine yatırıyor ki, neredeyse atkuyruğu yeri süpürüyordu. Delaney gülümsedi ve Lisa ile Louie'nin yakınındaki diğer çifti fark etti. Uzun boylu adam yeğenini başının üzerinde döndürüyordu. Nick'in parti için giydiği tek farklı şey bask kasketiydi. Kot pantolon ve ten rengi bir gömlek giymişti. Nick kafasındaki o siyah kasket ile kostüm giymese de bir korsan gibi görünüyordu.

Delaney kasabadan ayrıldığından beri ilk defa büyük bir ailenin parçası olmayı özlediğini hissetti. Kendi ailesi gibi yüzeyselce onu kontrol etmeye çalışan bir aile değil, gerçek bir aile. Şartsız kuralsız, birbirini sevip dans edip eğlenerek gülebilen bir aile.

Delaney arkasını döner dönmez Elvis ile çarpıştı ve "Pardon," dediği an Tommy Markham'la göz göze geldi.

Tommy önce Delaney'e, sonra da yanındaki kadına baktı. Helen hâlâ Lady Govinda gibi giyinmişti ve hâlâ kafasında o komik taç vardı.

Helen "Merhaba Delaney," diyerek selam verdi. Suratında kendini üstün gören garip bir gülümseme vardı. Bu gülümseme birinci sınıftan beri Helen'in sürekli suratına asıp durduğu o aşağılayıcı gülümsemeydi.

Delaney hissetmediği bir nezaket gösteremeyecek kadar yor-

gundu. Kafası zonkluyordu ve Helen'in o salak gülümsemesinden rahatsız olmuştu. "Festival alanına girişimi beğendin mi?"

Helen'in suratı düştü. "Zavallica ama tahmin etmiştim."

"Senin uyuz peruğun ve ucuz tacın kadar değil." Delaney öne doğru bir adım atıp Helen'e doğru yöneldiğinde müzik durdu. "Ve eğer bana bir tehdit mektubu daha bırakırsan onu burnuna sokacağım."

Helen'in kaşları aşağı indi ve göz kırptı. "Sen delisin. Ben sana hiç not falan bırakmadım."

"Notlar." Delaney ona bir saniyeliğine bile inanmadı. "İki tane."

"Ben Helen'in böyle bir şey yapacağını—"

Delaney araya girerek "Kapa çeneni Tommy," derken bakışlarını bir an olsun Helen'den ayırmadan "senin o aptal tehditlerin beni korkutmuyor Helen. Sadece çok fazla rahatsız oldum," dedi. Delaney Helen'in yanından ayrılmadan önce son bir tehdit daha savurdu. "Benden ve bana ait olan her şeyden uzak dur." Arkasını dönüp kalabalığın arasında kayboldu. Başı zonkluyordu. *Ya Helen değilse* diye düşündü. Bu imkânsızdı. Helen ondan nefret ediyordu.

Steve onu yakaladığında Delaney çıkışa kadar ilerlemişti.

Steve adımlarını Delaney'e uydurarak "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Eve. Başım ağrıyor."

"Kısa bir süreliğine kalamaz mısın?"

"Hayır."

Beraber park alanına yürüdüler ve Delaney'in arabasının yanında durdular. "Henüz dans bile etmedik."

Şu anda bir adamla dans etme düşüncesi Delaney için çok rahatsız ediciydi. "Dans etmek istemiyorum. Uzun bir gündü ve yorgunum. Yatmaya gidiyorum."

“Eşlik etmemi ister misin?”

Delaney Steve’in hoş sörfçü suratına baktı ve hafifçe kıkırdarak “İyi deneme,” dedi. Steve Delaney’i öpmek için öne eğildi ama Delaney eliyle Steve’i göğsünden iterek durdurdu.

Steve “Tamam,” diyerek güldü. “Belki bir dahaki sefere.”

Delaney “İyi geceler Steve,” dedi ve arabasına girdi. Eve giderken, Value Rite’da durdu ve büyük boy sandviç ve bir şişe kola aldı. Biraz da vanilya kokulu banyo köpüğü aldı. Sıcak bir banyodan sonra saat on olmadan yatağa girebilirdi.

Ben sana not falan bırakmadım. Helen yalan söylüyor olmalıydı. Elbette notları yazdığını itiraf etmezdi. Tommy’nin önünde değil.

Ya yalan söylemiyorsa? İlk defa gerçek korku Delaney’in göğsüne yerleşti ama Delaney bu duyguyu uzaklaştırmaya çalıştı. Delaney notları yazan kişinin eski düşmanından başka biri olduğunu düşünmek dahi istemiyordu.

Kuaförün arkasındaki park alanına girdiğinde Nick’in cipinin orada olduğunu gördü. Nick’in karanlık silüeti arka çamurluğa yansıyor. Tanıdık duruşu rahat görünüyordu. Delaney’in arabasının farları Nick’in deri ceketini parlatıyordu. Nick arabadan indi.

Delaney arabanın motorunu kapadı ve plastik alışveriş torbasına uzandı. “Beni mi takip ediyorsun?” diyerek arabadan indi ve kapıyı kapadı.

“Elbette.”

“Neden?” Delaney merdivenleri çıkarken topukları taş çarparak ses çıkartıyordu.

Nick Delaney’in elindeki poşete uzanarak onunla beraber merdivenleri çıkmaya başladı ve “Şu notlardan bahsetsene,” dedi.

Bir erkek elindeki bir şeyi taşımayı teklif etmeyi çok uzun zaman olduğunu fark etmesine rağmen karşı koyarak “Hey, taşıyabilirim,” diye itiraz etti.

“Şu notlardan bahset.”

“Sen nereden biliyorsun?” Nick Delaney’in hemen arkasından merdivenleri çıkıyordu. Delaney Nick’in ağır adımlarını ayaklarının altında hissediyordu. “Ann Marie mi söyledi?”

“Hayır. Bu akşam Helen ile konuşurken duydum.”

Delaney başka kaç kişinin duyduğunu merak etti. Kapıyı hızla açarken nefesinin göğsünde sıkıştığını hissetti. Nefesini boşuna tüketmek olacağını bildiğinden Nick’e içeri giremeyeceğini söylemedi bile. “Helen birkaç küçük not yazıp kapımın altından bırakmış.” Delaney mutfığa yürüdü ve ışığı açtı.

Nick arkasından onu takip etti. Ceketinin fermuarını açtı. Tüm varlığı ile küçük mekânı dolduruyordu. Alışveriş poşetini tezgâhın üzerine bıraktı ve “Ne yazıyor notlarda?” diye sordu.

“Kendin oku.” Delaney ceketinin cebinden o gün bulduğu mektubu çıkardı. “Diğeri ise ‘*Seni izliyorum*’ gibi bir şeyler söylüyordu.” Nick’in yanından sıyrılarak geçti ve holden yatak odasına doğru ilerledi.

“Polise haber verdin mi?”

“Hayır.” Delaney ceketini dolaba astı ve ardından yürümeye devam etti. “Notları bırakanın Helen olduğunu ispatlayamam. O olduğuna emin olmama rağmen. Ve ayrıca notlar gerçekten tehdit edici de değil. Sadece rahatsız edici.” Kapının eşiğinden Nick’in mektubu incelediğini gördü. Kafasındaki kasket ile egzotik bir Bask savaçsısı gibi görünüyordu.

“Bunu nerede buldun?”

“Ön kapının eşiğinde.”

“Diğeri hâlâ sende—” Kafasını kaldırıp baktı ve lafı yarıda kaldı. Gözleri bir an büyüdü ve Delaney’i tepeden tırnağa süzdü. Hayatında ilk defa Delaney Nick’in tutulup kaldığına şahit oluyordu. Bunun için bir fahişe gibi görünmesi gerekiyordu.

“Sorun nedir?”

“Hiçbir şey.”

“Bir tanecik olsun zekice ya da en azından yapmacık bir yorum yapmayacak mısın?” Delaney Nick’in onu tepeden tırnağa süzen bakışlarını göz ardı edip tamamen dik durmaya çalışıyordu. Fakat sonunda her şeyi berbat edip boynundaki kaşkolü çıkardığında dekoltesi gözler önüne serildi.

“En azından bir tane.”

“Şaşırmadım.”

Nick Delaney’in beline işaret ederek “O manşetlerle ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Senin benden daha iyi biliyor olman lazım.”

“Vahşi şey,” dediğinde ağzının kenarında şehvetli bir gülümseme belirmişti. “İşi bitirmek için ekstradan bir alete hiç ihtiyacım yok.”

Delaney gözlerini devirdi ve tavana bakarak “Seks yaşamının detaylarından beni muaf tut lütfen,” dedi.

“Emin misin? İyi bir şeyler öğrenebilirsin.”

Delaney kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve “Öğrenmek isteyebileceğim bir şeyler bildiğinden şüpheliyim,” diye cevap verdi. Ardından hemen “Bu bir meydan okuma değildi,” diye ekledi.

Nick’in yumuşak gülümsemesi, aralarındaki mesafeyi doldurdu ve “Bu bir meydan okumaydı Delaney,” dedi.

“Lafını ciddiye alacağım.” Nick Delaney’e doğru bir adım yaklaştığında Delaney kollarını polis gibi çapraz yapıp Nick’i durdurmaya çalıştı. “Seninle oraya gitmek istemiyorum Nick. Bura ya Helen’in mektubuna bakmaya geldiğini sanıyordum.”

“Öyle de yaptım.” Delaney’in avucu Nick’in göğsünü itmeye başladığında Nick durdu. Delaney onun deri ceketinin soğukluğunu hissediyordu. “Ama sen fermuarlarından başka bir şey düşünmemi imkânsız hale getiriyorsun.”

Delaney "Nick sen büyük bir çocuksun. Konsantre olmaya çalış," diyerek elini göğsünden çekti ve buzdolabına doğru yöneldi. "Bir bira ister misin?"

"Elbette."

Delaney biraların kapağını açtı ve birini Nick'e uzattı. Nick bal kabağı birasına bir bakış attığında Delaney "Gerçekten güzel," diye teminat verdi ve kendi birasından büyük bir yudum aldı.

Nick şişeyi kafasına dikerken bir yandan da gözleriyle Delaney'i tepeden tırnağa süzüyordu. Elinin tersiyle ağzını sildi ve "Lanet olsun, bu çok iğrenç," dedi.

Delaney "Ben seviyorum," diye cevap verip gülümseyerek büyük bir yudum daha aldı.

Nick "Başka biran var mı? Gerçek bira?" diye sorarken hem bira şişesini hem de elindeki mektubu tezgâhın üzerine bıraktı.

"Ahududu birası var."

Nick Delaney'e öyle bir bakış attı ki, sanki kendi yumurtalıklarını teklif ediyordu. "Bud yok mu?"

"Hayır. Şu poşette kola var," derken elindeki şişeyle alışveriş poşetini işaret etti ve ardından oturma odasına yöneldi.

Nick "İlk notu nerede buldun?" diye sorarken Delaney'i arkasından takip etti.

"Salonda." Delaney müzik setinin üzerindeki ışığı açtı sonra da kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde duran lambanın düğmesine bastı. "Ashında, sen verdin zarfı bana."

"Ne zaman?"

"Kilitlerimi değiştirdiğin gün." Delaney lambanın zincirini aşağı doğru çekerken omzunun üzerinden Nick'e doğru baktı. "Hatırlıyor musun?"

Nick elindeki kola şişesinden bir yudum aldı, alt dudağını yaladı ve "Evet," dedi.

Birden beklenmedik bir şekilde o gün yaşananlar Delaney'in aklına geldi. Nick'in yumuşak dudakları, ılık teninin bedeninin her yerini ürpertişi. "Ben nottan bahsediyordum," dedi.

"Ben de."

Hayır, Nick nottan bahsetmiyordu. "Neden Helen'in yaptığı-nı düşünüyorsun?"

Delaney kanepeye oturdu ve mini eteğinin bir porno yıldızı gibi görünmesine sebep olmaması için dikkat etti. "Başka kim olabilir ki?"

Nick elindeki kola şişesini sehpanın üzerine koydu ve omuzlarını silkti. "Başka kim gitmeni istiyor olabilir ki?"

Delaney'in aklına Nick ve onun ailesi dışında kimse gelmiyordu. "Sen."

Nick ceketini kanepenin koltuğuna koydu ve kaşlarını devirerek Delaney'e baktı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Pek değildi. "Bilmiyorum."

"Eğer kadınlara gizlice yanaşıp onları tehdit ettiğimi düşünüyorsan neden evine girmeme izin verdin?"

"Seni durdurabilir miydim?"

"Belki, ama o notları ben bırakmadım, bunu sen de biliyorsun." Nick Delaney'in yanına yanaştı ve ardından dirseklerini dizlerine dayadı. Gömleğinin manşetlerini dirseğine kadar sıyırmıştı. "Birilerinin canını epey sıkımsın sanırım. Bu aralar hiç saçını kötü kestiğin biri oldu mu?"

Delaney gözlerini kıstı ve elindeki balkabağı birasını sehpanın üzerine bıraktı. "Her şeyden önce Nick, ben kötü saç kesmem. İkincisi, ne sanıyorsun yani manyağın teki saçını kötü kestim ya da permasını düzgün yapmadım diye kapımın altından tehdit mektupları mı yolladı?"

Nick omzunun üzerinden Delaney'e doğru baktı ve güldü. Göğsünün derinliklerinden gülüyordu ama birden kahkahalara boğuldu. "Neden bu kadar kızdın ki?"

“Beni aşağıladın.”

Nick masum bir ifade ile elini gömleğinin ön tarafına götürüp gömleğini düzelttiğinde yanık teni görünmüştü. “Hayır aşağılamadım.”

Delaney Nick’in gözlerine doğru baktı ve “Kesinlikle öyle yaptın,” dedi.

“Pardon.” Ardından bu aşağılamaya bir iğneleyici laf daha ekleyerek “Vahşi şey,” dedi.

Delaney Nick’in kolunu çimdikledi ve “Pislik,” diye çıkıştı.

Nick Delaney’i bileğinden kavradı ve kendine doğru çekti. “Kimse sana harika görünen bir fahişe olduğunu söyledi mi?”

Nick’in teninin sandal ağacı sabunu kokusu ve sıcaklığı Delaney’in içini kapladı. Kuvvetli parmakları kolundan tüm bedenini titretti. Delaney elinden kurtulmaya çalıştı ama Nick sadece onun boynundaki kaşkoldan iki eliyle tutup kendine doğru, daha yakına çekebilmek için bıraktı. Burunları birbirine çarptı ve Delaney Nick’in puslu bakışlarını içinde hissetti. Delaney tam da iğneleyici bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı; ama aklı ve sesi ona öyle bir ihanet etti ki, ağzından “Nick teşekkürler ama eminim bu sözleri tüm kadınlarına söylemişsindir,” sözleri dökülüverdi.

Nick “Bu geceki kadını sen misin?” diye neredeyse ağzının içine konuşarak sordu.

Delaney böyle bir şey ne söylemişti ne de ima etmişti. “Hayır. Biliyorsun biz asla beraber olamayız.”

Nick “Asla asla dememelisin,” diye cevap verdi ve “Kalbin hızlı çarpıyor,” diye ekledi.

“Tansiyonum oldukça yüksektir.” Delaney’in göz kapakları ağırlaşmıştı ve dilinin ucunun alt dudağına değdiğini hissediyordu.

“Sen her zaman çok iyi bir yalancıydın.” Ardından Delaney

daha nasıl olduğunu bile anlayamadan kendini Nick'in kucağında buldu ve dudakları Nick'in ağzının içindeydi. Bu öpüşme hoş bir öpücükle başlayıp, yerini, Delaney'i derinden sarsan ateşli bir yiyişmeye bıraktı. Nick Delaney'in kafasının arkasından eliyle tutuyordu. Diğer eli de Delaney'in kalçasındaydı ve okşamalarıyla onu karanlık girdabın içine çekiyordu. Delaney Nick'in ateşli öpüşlerine ve onu adeta kamçılایan diline öpücükleriyle yanıt vermeye başladı. Elleriyle Nick'i boynundan kavradı ve atkuyruğundaki lastiğı çekip çıkardı. Kafasındaki kasket koltuğı düştüğünde Delaney Nick'in yumuşak ve düzgün saçlarına parmaklarını geçirdi. Onun serin parmaklarının da eteğinin kenarında dolanmaya başladığını hissetti ve oradan baldırlarına yönelerek kasıklarında adeta derin bir açlığı sebep oluyordu. Ardından Nick'in parmakları dantelin kenarından süzölerek en sonunda Delaney'in çıplak tenini buldu. Delaney bir elini Nick'in gömleğinden içeri soktu ve omuzlarına dokunmaya başladı. Sıcak tenini ve sert kaslarını hissediyordu. Ama bu yeterli değildi. Aceleyle Nick'in düğmelerini çözmeye başladı. Teni ısınıp terlemeye başlamıştı. Delaney'in oturduğu yerin tam altında Nick'in sertleşmiş aleti ona öyle bir bastırıyordu ki, Delaney Nick'in kucağına doğru biraz daha gömölüyordu. Nick'in parmakları baldırlarını sıkıyordu ve Delaney onun derinden inlediğini duydu.

Nick bir elini Delaney'in beline doğru kaldırdı üzerindeki saatenle tenini sıkıştırdı. Nick'in avucu biraz daha yukarı yöneldiğinde Delaney inledi. Ardından Nick onun boynunu öpmeye başladı ve bir yandan da bir eli bustiyerinin içine girmişti. Çıplak göğsünü avuçladı ve sertleşmiş göğüs ucunu avucunun içine doğru bastırdı. Delaney'in elleri Nick'in omuzlarına doğru kayd ve Nick'in üzerindeki yumuşak penyenin kenarlarını avuç içlerinde sıkmaya başladı.

Delaney tamamen kıvranıyordu ve son bir kurtuluş umuduyula "Nick bunu durdurmalıyız," diyebildi.

Nick onun bustiyerini beline doğru aşağı çekerken bir yan-

dan da “Durduracağız,” dedi. Dudaklarını göğüs uçlarında gezdirip sonra da emmeye başladı. Büyük, ılık eli baldırlarında gezinirken avucunu Delaney’in hassas ve sıcak kadınlığına bastırdı. Delaney’in gözleri kapandı ve biraz iç çekerek, biraz inleyerek Nick’in adını sayıkladı. Bu, arzusun ve şehvetin sesiydi. Nick’in onunla sevişmesini istiyordu. Onun çıplak bedenini kendi bedeninin üzerinde hissetmek istiyordu. Kendine olan saygısından başka kaybedeceği hiçbir şey yoktu. Kaliteli bir orgazmın yanında kendine olan saygının ne önemi vardı ki?

Nick ağzını Delaney’in göğüslerinden çektiğinde geriye soğuk havanın ürpertisi kaldı. Ellerini Delaney’in bacakları arasında gezdirirken “Beni istediğini söyle,” dedi.

“Aşıkâr değil mi?”

“Yine de söyle.” Nick kafasını kaldırıp Delaney’e baktığında gözlerinde şehvet ve kararlılık vardı. “Söyle.”

Delaney nefesini tuttu ve “Seni istiyorum,” dedi.

Nick’in bakışları Delaney’in suratında dolaştıktan sonra dudaklarında son buldu ve Delaney’in dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra bustiyerini yukarı doğru çekip göğüslerini kapattı.

Nick Delaney ile sevişmeyecekti. Elbette bunu yapmayacaktı. Delaney’e kıyasla kaybedecek çok fazla şeyi vardı. Delaney “Neden sürekli bunu yapıyoruz?” diye sordu. “Ben asla bunu yaşama-ya niyetli olmadığım halde her seferinde bu oluyor.”

“Bilmiyor musun?”

“Bilmeyi dilerdim.”

“Yarım kalmış bir iş.”

Delaney derin bir nefes aldı ve Nick’e doğru eğildi. “Neden bahsediyorsun sen? Ne yarım kalmış işi?”

“O akşam, Angel Plajı’nda. Sen kaçmadan önce başladığımız işi bitirmeye fırsatımız olmadı.”

Delaney “Kaçmak?” derken birden kaşları düştü ve ardından alnına kadar yükseldi. “Başka şansım yoktu.”

“Bir seçeneğin vardı ve sen de seçimini yaptın. Henry’yle gittin.”

Bu durum karşısında olabildiğince ağırbaşlı bir ifadeyle Nick’in kucağından kalktı. Sol ayakkabısı kayıptı ve kaşkolü bus-tiyerinin içine sıkışmıştı. “Gittim çünkü sen beni kullanıyordun.”

“Bu tam olarak ne zaman oldu?” Nick ayağa kalktı ve Delaney’in üzerine eğilerek “Bana sana dokunmam için yalvarır-ken mi?” diye sordu.

Delaney eteğini aşağı çekti ve “Kapa çeneni,” dedi.

“Ya da kafam bacaklarının arasındayken mi?”

Delaney kaşkolü çekip çıkarttı ve “Kapa çeneni Nick,” diye ye-niledi. “Senin tek derdin beni küçük düşürmekti.”

“Zırvalık.”

“Henry’den intikam alabilmek için beni kullandın.”

Nick doğruldu ve bakışları kısıldı. “Ben seni asla kullanma-dım. Sana endişelenmene gerek olmadığını söylemiştim. Ama sen bana aşağılık bir tecavüzcüymüşüm gibi bakıp Henry ile git-tin.”

Delaney Nick’e inanmıyordu. “Ben sana asla tecavüzcüymüş-sün gibi bakmadım. Ve tek bir hoş kelime dahi etmiş olsan hatırlardım. Ama bunu yapmadın.”

“Evet söyledim. Sen yine de yaşlı adamla gitmeyi seçtin. Ve benim açımdan senin bana borcun var.”

Delaney kanepenin kenarındaki montu alıp Nick’e fırlattı ve “Sana hiçbir şey borçlu değilim,” dedi.

“Haziran’ın dördünde buralarda olmasan iyi edersin çünkü on yıldır bana borçlu olduğun şeyi senden alacağım.” Nick ellerini ceketinin cebine soktu ve kapıya doğru yürüdü. “Ve inan bana ödeşmeler vahşi olur,” diye de ekledi.

Delaney Nick'in cipinin sokaktan çıkışını duyduğunda hâlâ kapalı kapının ardından bakıyordu. Bedeni hâlâ onun dokunuşlarından kavruluyordu ve bir şekilde şu bahsettiği ödeşme kulağına hiç de itici gelmiyordu. Arkasını döndü ve yerden Nick'in kasketini aldı. Kasketi burnuna götürdü ve Nick'in kokusunu içine çekti.

BÖLÜM 13

“Nick amca geçenki filmi izledin mi? Hani şu bebekken kaçırılan kızla ilgili. Kız yirmili yaşlarına gelene kadar ailesinin gerçek ailesi olmadığını bilmiyor.”

Nick bilgisayar ekranına bakıyor, gölün kuzey yamacındaki bir ev için ayırdığı bütçeyi gözden geçiriyordu. Temeller toprak donmadan atılmış ve çatı kar yağmaya başlamadan önce kapatılmıştı. Ev bitmek üzereyken ev sahibi düzenlemelerde değişiklik yapılmasını istemişti. Mobilyaların ve ahşap işçiliğinin maliyeti hesaplananın çok üzerine çıkmıştı. İşler yavaşladığından Ann Marie ve Hilda sadece sabahları çalışıyorlardı. Nick ve Sophie ofiste yalnızlardı.

“Nick amca.”

“Hımm? Ne var?” Nick birkaç rakamı sildi ve yeni maliyetleri işledi.

Sophie derin bir nefes aldı ve içini çekti. “Beni dinlemiyorsun.”

Nick bilgisayarın ekranından yeğenine doğru baktı ve tekrar işe koyuldu. “Elbette dinliyorum Sophie.”

“Ne söyledim?”

Nick stoklama maliyetini de ekledikten sonra masanın ucundaki hesap makinasına uzandı ve yeğenine tekrar dönüp baktığında elindeki kalemle donup kaldı. Sophie büyük gözlerini ko-

caman açarak durmuş Nick'e öyle bir bakıyordu ki, sanki Nick koca iş ayakkabılarıyla onun hislerini ayakları altına alıp ezmişti. Nick elini hesap makinasından çekerek "Dinlemiyordum, özür dilerim," dedi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Nick Sophie'nin okul dönüşü geçerken öylesine uğramadığını anladı.

"Elbette."

"Pekâlâ. Sen bir kıزدan hoşlansaydın ve kız senin ondan hoşlandığını bilmeseydi ne yapardın?" Sophie bir an durdu ve Nick'in kafasının üzerinde bir yerlere bakarak "Ve bir de o kız harika kıyafetleri, sarı saçları olan ve herkesi etkileyebilen, amigo olan birinden hoşlansaydı?" Sophie bakışlarını Nick'e çevirdi ve "Vazgeçer miydin?" diye sordu.

Nick'in kafası karışmıştı. "Amigo gibi giyinen bir çocuktan mı hoşlanıyorsun?"

"Hayır! Tanrım. Amigo kızın biriyle çıkan bir çocuktan hoşlanıyorum. Kız çok hoş ve çok popüler. Ayrıca sekizinci sınıflar arasında en güzel vücut da onda. Bir de Kyle benim varlığımdan haberdar değil. Beni fark etmesini istiyorum. Sence ne yapmalıyım?"

Nick masanın diğer ucundan yeğenine baktı. Dişlerine parlak teller ve annesinin kocaman İtalyan gözlerine benzer gözler taşıyordu. Alnının ortasında inanılmaz büyüklükte bir sivilce vardı ve ne kadar çok gizlemek için bir şeyler sürse de orada öylece duruyordu. Bir gün Sophie Allegrezza kafaların dönüp ona bakmasına sebep olacaktı ama bugün değil. Erkeklerle ilgili endişelenmek için henüz çok gençti. "Hiçbir şey yapma. Sen harikasın."

Sophie gözlerini devirdi ve koltukta yanında duran sırt çantasına bakarak "Babamdan farklı bir şey söylemedin," dedi.

"Louie ne dedi?"

“Erkeklerle ilgili endişelenmek için çok genç olduğumu söyledim.”

“Oh.” Nick öne doğru eğildi ve Sophie’nin elinden tuttu. “Ben bunu asla söylemezdim,” diyerek yalan söyledi.

“Biliyorum. Bu yüzden seninle konuşmaya geldim. Ve sorun sadece Kyle değil. Hiçbir erkek beni fark etmiyor.” Sophie sırt çantasını kucağına koydu ve sandalyeye mutsuz bir ifade ile bıraktı kendini. “Bundan nefret ediyorum.”

Nick de Sophie’yi böylesine mutsuz görmekten nefret ediyordu. Louie’nin Sophie’yi büyütmesine yardımcı olmuştu ve Sophie, Nick’in hayatındaki, sevgisini özgürce ve dilediği kadar verip yakınlık hissedebileceği tek dişi idi. İkisi beraber oturup film izleyebilir ya da Monopoly oynayabilirlerdi. Ayrıca Sophie asla Nick’in hayatına burnunu sokup boğazına yapışmamıştı. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Bana erkeklerin kızlarda nelerden hoşlandığını söyle.”

“Sekizinci sınıftaki oğlanların mı?” Nick bir yandan çenesinin kenarını kaşıyarak düşünmek için vakit kazanmaya çalışıyordu. Yalan söylemek istemiyordu. Ama öte yandan Sophie’nin masum yanılsamalarını da berbat etmek hiç istemiyordu.

“Senin bir sürü kız arkadaşın olduğu için sen bilirsin diye düşündüm.”

“Bir sürü kız arkadaş?” Nick Sophie’nin çantasından bir kutu yeşil oje çıkartmasını izledi ve “Benim bir sürü kız arkadaşım yok,” diye ekledi. “Sana böyle bir şeyi kim söyledi?”

Sophie “Kimsenin söylemesine gerek yok,” diyerek omuz silkti. “Gail kız arkadaşlarından biri.”

Nick cadılar bayramından bir kaç hafta öncesinden beri hiç görmemişti Gail’i. “O sadece bir arkadaştı. Ve ayrıca arkadaşlığımız da geçen ay bozuldu.” Aslında Nick onunla olan ilişkisini sonlandırmıştı ve Gail buna hiç de memnun olmamıştı.

“Peki, sen onunla ilgili nelerden hoşlanıyordun?” Bir yandan da tırnağındaki lacivert ojenin üzerine yeşil ojeden sürüyordu.

Nick’in Gail’de hoşlandığı birkaç şey on üç yaşındaki yeğenine söyleyemeyeceği türden şeylerdi. “Hoş saçları vardı.”

“Bu kadar mı? Bir kızla sadece saçlarını beğendiğin için çıkabilir misin?”

Muhtemelen cevap hayırdı. “Evet.”

“Senin favori saç rengin nedir?”

Kırmızı. Parmaklarının arasına dolanan, kırmızının değişik tonları. “Kahverengi.”

“Başka nelerden hoşlanırsın?”

Pembe dudaklar ve pembe göğüsler. “Hoş bir gülümseme.”

Sophie Nick’e baktı ve sırtıttı. Ağzının içi plastik ve metal malzeme ile doluydu. “Hoşuna mı gitti?”

“Evet.”

“Başka?”

Bu sefer Nick doğruyu söyledi. “Büyük kahverengi gözler. Bir de karşımda dimdik durabilecek kızlardan hoşlanırım.” Bu arada Nick iğnelemelerden hoşlandığını fark etti.

“Sence kızlar erkekleri aramalı mı?”

“Elbette. Neden olmasın?”

“Anneannem erkekleri arayan kızların vahşi olduğunu söylüyor. Anneannem senin ve babamın başının vahşi kızlarla asla başının belaya girmediğini, çünkü aradıklarında konuşmanıza asla izin vermediğini söyledi.”

Nick’in annesi kendi seçimleri dışında hiçbir şeyi görmemeyi becerebilen tanıdığı tek insandı. Büyürlerken Louie de Nick de telefon konuşmaları olmasa da kendi paylarına yetecek kadar belaya bulaşmışlardı. Louie lise son sınıftayken neredeyse bir kıızı hamile bırakıyordu. Ve bir Bask çocuğu bir Katolik kızını hami-

le bırakırsa sonuç kaçınılmaz olarak St. John's katedralinde evlenmek olurdu. "Anneannen sadece hatırlamak istediği şeyleri hatırlıyor. Eğer erkek arkadaşını aramak istiyorsan neden arayamayacakmışsın ki? Tabii elbette önce babana sorsan daha iyi edersin." Sophie bir yandan ojeli tırnaklarına üflüyordu. "Belki de bu mevzularla ilgili Lisa'yla konuşsan daha iyi olur. Bir hafta sonra üvey annen olacak."

Sophie kafasını salladı ve "Senle konuşurum daha iyi," dedi.

"Lisa'yı sevdiğini sanıyordum."

"O da iyi ama seninle konuşmayı tercih ediyorum. Ayrıca beni gelin konvoyunun sonuna attı."

"Muhtemelen en kısa sen olduğun içindir."

"Belki. Tırnaklarını boyamamı ister misin?"

"Hiç şansın yok. En son buna izin verdiğimde ojeyi çıkartmayı unutmuştuk ve benzin istasyonundaki adam bana komik komik bakmıştı."

"Lütfeen."

"Unut gitsin Sophie."

Sophie memnuniyetsizce Nick'e baktı ve sonra da dikkatlice ojenin kapağını kapadı "Sadece sıranın sonunda değilim, bir de tahmin et kimin yanında durmam gerekiyor," dedi.

"Kim?"

"Onun," derken duvarı işaret etti. "Orada," dedi.

"Delaney?" Sophie kafasını salladığında Nick "Bu neden sorun ki?" diye sordu.

"Biliyorsun."

"Hayır bilmiyorum. Sen neden söylemiyorsun?"

"Anneannem o kızın senin babanla yaşadığından ve babanın ona çok iyi, sana çok kaba davrandığından bahsetti. Baban ona hep güzel şeyler alırken sen eski pantolonlar giymek zorunda kalmışsın."

“Ben eski pantolonları severim.” Nick kaleme uzanıp Sophie’nin suratını çizmeye başladı. Onun da ağzı annesi gibi ne zaman Delaney hakkında konuşsa biraz buruşuyordu. Henry Benita’ya öfkeli olması için yeterince sebep vermişti ama Nick, Sophie’nin bu olanlardan etkilenmesinden hiç hoşlanmıyordu. “Babamla aramızda her ne olduysa oldu. Olanların Delaney ile bir alakası yok.”

“Ondan nefret etmiyor musun?”

Delaney’den nefret etmek gibi problemi hiç olmamıştı Nick’in.

“Hayır, ondan nefret etmiyorum.”

Sophie oje şişesini çantasına tıktırırken “Oh,” dedi. Sandalyenin arkasından ceketine uzandı ve “Ay sonunda beni ortodontist doktorumla olan randevuma götüreceksin?” diye sordu.

Nick ayağa kalkıp Sophie’nin montunu giymesine yardımcı oldu. Sophie’nin doktoru iki saat uzaklıktaydı. “Baban götüremez mi?”

“O balayında olacak.”

“Ah evet. Götürürüm elbette.”

Nick kapıya doğru Sophie’ye eşlik ederken Sophie bir kolunu Nick’in beline doladı ve “Nick Amca hiç evlenmeyeceğine emin misin?” diye sordu.

“Evet eminim.”

“Anneannem tek yapman gerekenin Katolik bir kız bulmak olduğunu söylüyor. Ancak öyle mutlu olabilmişsin.”

“Ben zaten mutluyum.”

“Anneannem Bask’lı bir kadına âşık olman gerektiğini söylüyor.”

“Görünen o ki anneannenle gereğinden fazla benim hakkımda konuşarak vakit geçiriyorsunuz.”

“Hiç evlenmeyeceğin için mutluyum.”

Nick Sophie'nin siyah saçından bir tutamı çaktı ve "Neden?" dedi.

"Çünkü böylece bütün vaktin bana kalıyor."

Nick holde durup yeğenin sokaktan aşağı yürüyüşünü izledi. Sophie, Benita ile çok fazla vakit geçiriyordu. Sophie'nin de annesi gibi Basklı bir kadınla evlenmesi için ısrarcı olmasının an meselesi olduğunu düşünüyordu Nick. Benita, Sophie'yi karanlık tarafa geçirebilirdi.

Nick ellerini kotunun ön ceplerine soktu. Louie'nin evlilik için uygun olan kişi olduğunu düşündü. Nick değildi. Louie'nin ilk evliliği altı yıldan fazla sürmemişti ama o evli olmaktan hoşlanmıştı. Bir kadınla yaşamanın keyfinden ve rahatlığından hoşlanmıştı. Louie her zaman bir daha evlenebileceğini biliyordu. Bir gün tekrar âşık olacağını biliyordu. Fakat doğru kadını bulması için boşanmasından bu yana sekiz yıl geçmesi gerekmişti. Nick, kardeşinin Lisa ile mutlu olacağından en ufak bir şüphe dahi duymuyordu.

Delaney'in salonunun kapısı açıldı ve içeriden gri kubbe saçlı bir kadın çıktı. Kadın Nick'in yanından geçerken sanki hiç de iyi görünmediğini biliyormuşçasına Nick'e doğru sert bir bakış attı. Nick sessizce kıkırdadı ve dönüp salonun penceresine baktı. Camın öteki tarafında Delaney'in yerleri süpürdüğünü gördü. Delaney arka tarafa yöneldiğinde Nick onun düzgün omuzlarına, sırtına ve eteğin içinde salınan kalçasına baktı. Nick'in kasıklarına ağır bir ağrı saplandı. Nick o sırada Delaney'in mükemmel, beyaz göğüslerini düşünüyordu. Büyük kahverengi gözlerini, uzun kürpiklerini, göz kapaklarının ağırlaşmasına sebep olan şehvetli halini ve Nick'in öpücüklerinden kabarmış ıslak dudaklarını düşündü.

Seni istiyorum, demişti; ya da Nick onu yapışkan ve zavallı bir âşık gibi bunu söylemeye ikna etmişti. Daha önce hiçbir kadından böyle bir şey söylemesini istememişti. Bunu yapmak zorun-

da kalmamıştı. Bir kadının pembe ve yumuşak dudaklarından bu sözlerin dökülüp dökülmemesinin hiçbir önemi yoktu. Ama görünen o ki, şimdi önemi vardı.

Nick'in bu konuda artık tereddütü yoktu. Henry o vasiyeti hazırlarken ne yaptığını çok iyi biliyordu. Henry Nick'e bir şeyi çok isteyip de sahip olamamanın ne demek olduğunu hissettirmek istemişti. Dokunabileceği kadar yakın olan bir şey ama asla sahip olamayacağı kadar da uzak.

Birkaç küçük kar tanesi Nick'in suratının önünden süzülerek yere düştü. Nick ofise geri girdi ve sandalyenin üzerinden ceketini aldı. Bazı erkekler şehvetle aşkı birbirine karıştırıyorlardı ama Nick değil. O Delaney'e âşık değildi. Delaney'e karşı hissettikleri aşktan daha berbat bir şeydi. İnsanın midesini buran bir şehveti ve Nick'i resmen alt üst ediyordu. Nick etrafta canavar büyüklüğünde bir sertleşme ile ondan çoğu zaman nefret eden bir kadını arzulayarak dolaşıyordu.

Delaney domatesleri tabağının kenarına itip çatalına biraz hindiba ve tavuk aldı.

Gwen "İşler nasıl gidiyor?" diye sorduğunda bu durum hemen Delaney'in dikkatini çekti. Gwen salon hakkında sorular sormazdı.

"Gayet iyi." Delaney masanın diğer ucundan annesine baktı ve bir yandan da marulu ağzına sokuşturdu. Belli ki annesi bir şeylerin peşindeydi. *Onunla asla öğle yemeği için bir restoranda buluşmamalıydım* diye düşündü. Burada insanlara malzeme olmaktan çılgılık atması mümkün değildi.

"Noel moda gösterisinde saç ve makyaj işini her sene Helen yapıyordu ama diğer üyelerle konuştum, bu sene sana yaptıracaklar. Bu tanıtımı kullanabilirsin diye düşündüm."

Annesi muhtemelen bu şekilde Delaney'in sersem bir komiteye bağlanmasını sağlayabileceğini sanıyordu. "Sadece saç mı? O kadar mı?"

Gwen limonlu çayına uzandı ve "Aslında senin de gösteride olabileceğini düşündüm," dedi.

Buyurun işte. Gerçek sebep. Gösteri için saçları yapmak baha-
ne. Gwen'in asıl istediği ikiz kardeş gibi kızıyla boy göstermekti.
Moda gösterisinin iki kuralı vardı. Kıyafetler el yapımı olmalı ve
sezonu yansıtmalıydı. "Sen ve ben beraber mi?"

"Elbette ben de orada olacağım."

"Benzer mi giyineceğiz?"

"Benzer."

Hiç şansı yoktu. Delaney, Rudolph gibi giyinmeye mecbur bırakıldığı o seneyi çok iyi hatırlıyordu. Eğer on altı yaşında olmasaydı bu durumu çok da önemsemeyebilirdi.

"Sanırım ben gösteriye de gelemem saç işini de yapamam."

"Ama Helen yapıyor."

"Ben Helen değilim." Delaney uzanıp bir dilim ekmek aldı.

"Saç tasarımlarını yaparım ama salonun isminin program broşürlerine yazılmasını, ayrıca hem gösterinin başlangıcında hem de bitiminde anons edilmesini istiyorum."

Gwen pek de hoşnut görünmüyordu. "Ekipten birinin seninle bağlantıya geçmesini sağlayacağım."

"Harika. Gösteri ne zaman?"

"Kış festivali sırasında. Her zaman üçüncü cumartesiye denk geliyor. Buz heykeli yarışmasından önce." Gwen bardağını masaya koydu ve içini çekti. "Henry belediye başkanı olduğu zaman onun arkasında yürüyüp jürilik yapmasına yardımcı olduğumuz günleri hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlıyordu. Her aralık ayında Truly'de devasa kardan

heykeller yapılır ve Larkspur Parkı'nda sergilenirdi. Yüzlerce kilometre öteden insanlar gelirdi. Delaney soğuktan donan yanaklarını ve burnunu hatırlıyordu. Buzun ve kışın gevrek kokusunu ve ellerini ısıtan sıcak çikolatanın hissiyatını çok iyi hatırlıyordu.

"Kazananı senin seçmene izin verdiği yılı hatırlıyor musun?"

Muhtemelen Delaney on iki yaşındaydı. Delaney salatasından bir çatal daha aldı.

Gwen "Seninle noel ile alakalı konuşmam lazım," dedi.

Delaney noeli annesinin evinde geçireceğini tahmin ediyordu. Parlayan bir yılbaşı ağacı, hediyeler, ateşte közlenmiş kestane.

"Max ve ben kış festivali başladıktan bir gün sonra ayın yirmisinde gemiyle Karayip adalarına gidiyoruz."

"Ne?" Delaney dikkatle çatalını masaya geri koydu. "İkinizin bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum."

"Max ve ben yakınlaşıyoruz. O sıcak bir tatilin birbirimize olan hislerimizi tartmak açısından iyi olacağını düşünüyor."

Gwen dul kalalı sadece altı ay olmuştu ve şimdiden ciddi bir erkek arkadaşı vardı. Delaney en son ne zaman ciddi bir ilişkisi olduğunu hatırlamıyordu bile. Birden acınacak durumda olduğunu hissetti.

"Noeli ben döndüğümde beraber kutlarız diye düşünmüştüm."

"Tamam." Delaney başka bir seçeneği olmadığını anlayana kadar noeli evde kutlamayı ne kadar çok istediğini fark etmemişti. Gerçi tatili evde yalnız geçirmek daha önce yapmadığı bir şey değildi.

"Ve artık kar da yağmaya başladığına göre senin küçük arabayı benim garaja park edip Henry'nin arabasını kullanmaya başlamalısın."

Delaney şartları duymayı bekledi. Hafta sonu bir gece evde kalmak, komite toplantılarından birine katılmak ya da daha pra-

tik ayakkabılar giymek gibi falan. Delaney bu meselenin üzerinde hiç durmadan çatalını masadan alıp salataya uzandığından Delaney "Bityeniği nedir?" diye sordu.

"Neden her zaman bu kadar şüpheciniz? Sadece bu kış güven-de geçirmeni istiyorum."

"Oh." Delaney yıllardır karda araba kullanıyordu ve hiç de bisiklete binmeye benzemiyordu. Kırmızı ışıklarda Henry'nin büyük gri arabası ile dolaşmayı, Miata'sıyla ışıklarda kaymaya tercih ederdi. "Teşekkürler, yarın uğrayıp alırım."

Öğle yemeğinden sonra Delaney işe dönmedi ve Lisa'ya uğrayıp birkaç katalog bıraktı; kendi nedime kıyafetini de aldı. Kırmızı, dar, kadife elbise bir ışıktaki şarap rengi oluyor, başka bir ışıktaki koyu bordo rengine dönüyordu. Elbise harikaydı. Ama Delaney'in saçlarındaki kırmızı tonlarıyla beraber bu kadar çok kırmızı renk bir arada Picasso resimlerine benziyordu. Delaney elini karnının üzerinde gezdirip elbisenin kumaş dokusuna dokundu.

Lisa "Rengi seçerken saçını hiç düşünmedim," diye itiraf etti. Delaney'in yatak odasındaki boy aynasında onun arkasında duruyordu. "Belki şu büyük hasır şapkalardan birini giymelisin."

"Hiç şansın yok." Delaney kafasını yana eğdi ve Lisa'nın tepkisine baktı. "Her zaman saçımın eski rengine dönebilirim."

"Saçının doğal rengi neydi?"

"Ben de pek emin olamıyorum artık. Sanırım sıcak sarı."

"Saçlarına zarar vermeden değiştirebilir misin?"

Delaney ellerini kalçasına koydu ve arkadaşına döndü. "Bu kasabadaki insanların nesi var böyle? Elbette saçlarıma zarar vermeden rengini değiştirebilirim. Ne yaptığımı biliyorum ben. Yıllardır yapıyorum bu işi." Konuşurken ses tonu giderek artıyordu. "Ben Helen değilim. Kötü kesim yapmam."

"Aman tamam. Sadece sordum."

"Evet. Sen ve herkes."

Delaney elbisenin arkasını açtı ve üzerinden çıkardı.

“Başka kim söylüyor ki?”

Nick’in evdeki kanepenin üzerinde otururkenki hali aklına geldi. Ateşli dudaklarıyla onun dudaklarını kavrayışı. Baldırlarını sıkarak parmakları. Onu arzulamasına sebep olduğu için Nick’ten nefret ediyor olmayı diliyordu. Onu arzu ve şehvet içinde kıvrılırken bırakıp gittiği için de ondan nefret etmeyi çok isterdi ama ondan nefret edemiyordu. Olanlardan kafası o kadar karışmıştı ki, kendisi neler olup bittiğini anlayana kadar kimseyle bu konuda konuşmak istemiyordu. Lisa’yla bile. Delaney elbiseyi çıkardıktan sonra kot pantolonunu giydi ve “Boş ver. Önemli değil,” dedi.

“Ne? Yoksa annen hâlâ bu işi yaptığın için söylenip canını mı sıkıyor?”

“Hayır. Aslında bu seneki moda gösterisi için saç tasarımlarını benim yapmamı teklif etti. Beni kandırıp şu anne kız ikilisini tekrarlayabileceğimizi düşünüyordu ama öyle olmadı tabii.”

Lisa güldü. “Şu altın sarı lame elbiseyi hatırlıyor musun? Arkasındaki büyük kurdelaıyla?”

“Nasıl unutabilirim ki?” Delaney angora kazağını üzerine geçirdi ve yatağın kenarına oturdu.

“Ve sonra da annem, noel için Max Harrison ile beraber Karayip adalarına gemi turu yapacaklarını söyledi.”

“Annen ve Max mi?” Lisa Delaney’in yanına oturdu. “Bu tuhaf. Anneni Henry’den başka hiç kimse ile resmedemiyorum.”

“Sanırım Max onun için iyi.” Delaney botun birini ayağına geçirip bağladı ve sonra da diğerini. “Her neyse, son on yıldır bu evde geçireceğim ilk noel ve annem gidiyor. Aslında düşününce bu durum bana çok tanıdık geliyor.”

“Benim evime gelebilirsin. Louie ve Sophie ile yaşıyor olacağım ve noeli orada geçireceğiz.”

Delaney ayağa kalktı ve elbise kutusuna uzandı. "Kendimi Allegrezzalarla ekmek bölerken düşünebiliyorum."

"Ekmekleri benim düğün yemeğimde kıracaksın."

Delaney'in midesine bir huzursuzluk hissi yerleşti. "Kokteyl şeklinde olacak değil mi?"

"Hayır. Masada toplanıp hep beraber yiyeceğiz. Lake Shore otelde."

"Yemeğin törenden hemen sonra olacağını düşünüyordum."

"Hayır. O kokteyl."

"Yemekte kaç kişi olacak?"

"Yetmiş beş."

Delaney rahatladı. O kadar fazla misafirin içinde Louie'nin ailesinden birkaç kişiyi görmezden gelmek kolay olacaktı. "Beni Benita'nın yanına oturtma lütfen. Muhtemelen beni oracıkta bıçaklar." Ve Nick? Nick'in ne yapacağı da hiç belli olmazdı.

"Benita o kadar da kötü değil."

"Sana karşı." Delaney ceketini alıp dışarı doğru yöneldi.

Lisa Delaney'in arkasından "Noel için düşün," diye seslendi.

Delaney "Tamam," diye söz verdi ve çıktı. Ama noeli Nick'le beraber geçirmeye hiç niyeti yoktu. Ne kâbus olurdu ama. Muhtemelen bakışlarını ondan, gözlerinden, ellerinden, dudaklarından uzak tutmaya çabalamakla geçirdi tüm akşam. *Haziran'ın dördünde buralarda olmasan iyi edersin çünkü bana on yıl öncsinden borçlu olduğun şeyi alacağım.*

Delaney'in ona hiçbir borcu yoktu. Henry'den öcünü alabilmek için Nick onu kullanmıştı. İkisi de bunu biliyordu. *Bu tam olarak ne zaman oldu? Her yerine dokunmam için bana yalvardığında mı?* Delaney ona yalvarmamıştı. Sadece onu istemişti. O zamanlar hem gençti hem de saf.

Delaney küçük arabasını Nick'in cipinin yanına park etti ve

merdivenlerden yukarı çıktı. Onu görmeye hazır değildi. Ne zaman dudaklarının göğüslerinde ve ellerinin baldırlarında olduğunu düşünse yanakları kızarıyordu. Tam orada, kanepenin üzerinde onunla seks yapabiliirdi. Buna hiç şüphe yoktu. Tek yapması gereken Delaney'e bakıp ona dokunmaktı. Nick Delaney'e kim olduğunu unutturabiliyordu. Geçmişlerini ve kim olduklarını unutmasına sebep olabiliyordu. *Sana endişe etmemeni söylemiştim ama sen bana tecavüzcüymüşüm gibi bakıp Henry'yle gitmeyi tercih ettin.* Geçen gece ona inanmamıştı. Şimdi de inanmıyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Ama neden yalan söylesindi ki? Ona hoş sözler söylemeye çalışır gibi bir hali falan da yoktu. Delaney de o andan itibaren alçak gönüllülüğü tamamen bir kenara bırakmıştı.

Delaney elbise kutusunu kanepenin üzerine koydu ve sehpanın üzerinde duran Nick'in kasketine uzandı. Parmaklarıyla yumuşak şapkaya dokundu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Değişen bir şey yoktu. Angel sahilindeki o akşam çok eski bir hikâyeydi ve geçmişte kalması çok daha iyiydi. Henry'nin vasiyetindeki şartlar olmasa dahi ikisi için bir gelecek olamazdı. Nick kadın düşkünüydü ve zaten Delaney de en kısa zamanda kasabadan ayrılacaktı.

Delaney elindeki kasket ile park alanına doğru çıktı. Nick'in cipi hâlâ oradaydı. Delaney sürücü tarafındaki kapıyı açtı. Arabanın deri koltukları hâlâ ılıktı. Sanki Delaney eve gelmeden az önce Nick de yeni gelmişti. Cipin anahtarları kontağın üzerindeydi ve Nick'in Bask haçı dikiz aynasına asılıydı. Büyük bir alet kutusu, uzatma kablosu ve üç şişe ağaç tutkalı arka koltukta duruyordu. Nick çok uzun zamandır Trully'de yaşıyordu ama Delaney eğer bir hırsız olsaydı Allegrezzalardan bir şey çalmak için iki kere düşünürdü. Deri koltuğun üzerine Nick'in beresini bıraktı. Ardından aceleyle kendi dairesine çıktı. Açıkçası Delaney'in Nick ile baş edebilecek bir iradesi yoktu; bu yüzden ondan ne kadar uzak durursa o kadar iyi olacaktı.

Evine dönen Delaney kanepeye oturdu; aşağıdan gelen sesleri dinlememeye çalışıyordu. Anahtar şıkırtısı ya da Nick'in çizme-
lerinden gelen takırtı seslerini duymamaya çalışıyordu. Dinlemi-
yordu ama Nick'in ofisinin kapısının açılıp kapandığını, anahtar
sesini ve botlarının takırtısını duydu. Nick kasketini gördüğünde
hiç ses çıkartmadı. Delaney Nick'in kafasını kaldırıp onun evine
çıkan merdivenlere baktığını hayal etti. Nihayetinde cipin moto-
ru çalıştı ve Nick park alanından ayrıldı.

Delaney yavaşça nefesini bıraktı ve gözlerini kapadı. Şimdi at-
latması gereken tek bir şey kalmıştı; o da Lisa' nın düğünü. Yet-
miş beş davetlinin arasında kolaylıkla Nick'i görmezden gelebilir-
di. Ne kadar zor olabilirdi ki?

BÖLÜM 14

Tam bir kâbustu. Sadece bu sefer Delaney uyanıktı. Gece harika başlamıştı. Düğün töreni sorunsuz geçmişti. Lisa harika görünüyordu ve düğünden sonraki fotoğraf töreni de fazla uzun sürmemişti. Delaney Henry'nin arabasını kilisenin park alanında bırakıp Lake Shore'a, Lisa'nın kuzeni Ali ile beraber gitmişti. Ali'nin Boise'de bir kuaför salonu vardı. Uzun süreden beri ilk defa Delaney profesyonel biri ile saç modelleri ile ilgili sohbet etme şansını bulmuştu. Ama daha da önemlisi Nick'i görmezden gelebilmişti.

O âna kadar. Düğün yemeğinin elbette farkındaydı. Ve tabii yemek masasının büyük bir dikdörtgen olarak tasarlandığını ve etrafında oturan davetlilerin hepsinin birbirini görebileceğini bilmiyordu. Ayarlanan oturma düzeni hakkında da fikri yoktu. Bunu bilseydi yaşadığı kâbusa son verebilmek için başka bir yere otururdu.

Masanın altında bir şey Delaney'in ayağının kenarını okşuyordu. Delaney bunun fare olmadığına emindi. İki ayağını da oturduğu sandalyenin altına yerleştirip tabağındaki bifteğe, pirinç pilavına ve kuşkonmazlara bakıyordu. Nick'in orada olduğunu görmezden gelmeye çalıştıkça Nick onu kışkırtmaktan daha da fazla zevk alıyordu. Kazayla Delaney'in koluna çarpıp çatalındaki pirinçlerin dökülmesine sebep oluyordu mesela.

Nick Delaney'in önünden bir şişe kırmızı Bask şarabı almak için uzanırken sol kulağına eğilip "Eldivenlerini getirdin mi?" diye sordu.

Delaney engel olamadığı bir şekilde aklına gelen erotik sahnelerle boğuşuyordu. Nick'in şehvetli ağzı ve kendi çıplak göğsü gözlerinin önünden gitmiyordu. Adeta çekingen bir bakire gibi yüzü kızarmadan Nick'in suratına bile bakamıyordu. Zaten Nick'in şarabını kaldırıp dudaklarına götürdüğünü bilmesi için ona bakmasına da gerek yoktu.

Narcisa, Delaney'in koluna dokunarak "Pardon," dedi. Delaney dikkatini yaşlı kadına doğru yöneltti. Mükemmelce kubbe gibi topuz yapılmış siyah saçlarının iki yanında beyazlıklar vardı. Kadın "Tereyağını uzatabilir misiniz lütfen?" diye sordu. Küçük kâse Nick'in çatalının hemen yanında duruyordu. Delaney kâseye uzanırken hiçbir yerinin Nick'e değmemesine büyük özen gösterdi. Nefesini tuttu ve kaba ya da hoş karşılanmayacak bir şey söylemesini bekledi. Nick tek kelime etmedi. Delaney şüpheyle bir sonraki planının ne olduğunu merak etmeye başladı.

Narcisa "Harika bir düğündü, değil mi?" diye diğer tarafta birileri ile konuşmaya başladı. Delaney'den kâseyi aldı ve sonra da o hiç yokmuş gibi sohbetine geri döndü.

Delaney Benita'nın kız kardeşinden sıcak bir sohbet beklemiyordu elbette. Bakışlarını geline ve damada çevirdi. Her ikisinin de etrafı anneleri, anneanneler ve diğer akrabalarla çevriliydi. Lisa gelinliği içinde harika görünüyordu. Gelin ve damadın etrafında oturan herkes çok mutlu görünüyordu. Benita Allegrezza bile gülümsüyordu. Delaney, Benita'yı daha önce gülümserken hiç görmemişti. Ve genç kadının somurtmadığı zamanlar çok daha genç görünmesine şaşırdı. Sophie babasının yanında oturuyordu. Saçlarını basit bir atkuyruğu ile toplamıştı. Delaney Sophie'nin o kalın ve siyah saçlarını kesip şekil vermeyi çok isterdi. Sophie büyük annesinin saçlarını yapması konusunda ısrarcı olmuştu.

Masanın diğer ucundan çarpıcı soru geldi ve "Eee sen ne zaman evleniyorsun Nick?" diye sordu birileri.

Nick'in hafif sesli kahkahası masadaki diğer seslerle karıştı.
"Henüz çok gencim Josu."

"Çok vahşi demek istiyorsun sanırım."

Delaney masanın diğer tarafına doğru baktı. Nick'in amcasını uzun zamandır görmemişti. Josu tosun kadar iriydi ve gösterişli yanakları vardı.

Narcisa "Bence doğru kadını henüz bulamadın ama hoş bir Bask kızı bulacağına eminim," dedi.

"Bask kızı değil Tia. Çok inatçı oluyorlar."

"Senin biraz inatçı birilerine ihtiyacın var. Fazlasıyla yakışıklısn ve sana hayır diyecek bir kız gerekiyor sana. Sana her zaman her konuda evet demeyecek bir kız. İyi bir kız olması lazım."

Delaney göz ucuyla Nick'in keten masa örtüsünde parmaklarını gezdirişini izledi. Cevap verdiğinde sesi yumuşak ve duyarlıydı. "Eninde sonunda iyi kızlar da evet diyor," dedi.

"Çok kötüsün Nick Allegrezza. Kardeşim sana karşı çok anlayışlıydı ve sen de sonunda tam bir çapkın oldun. Kuzenin Skip'in de aklı sürekli eteklerde. Sanırım sizin sorunuz genetik." Narcisa durakladı ve derin bir iç çekti. "Pekâlâ, ya sen?"

Delaney Narcisa'nın kim ile konuştuğunu görmek için suratını ona doğru çevirdi ve Nick'in teyzesinin etkileyici gözlerine bakarak "Ben mi?" diye şaşırarak sordu.

"Evli misin?"

Delaney kafasını salladı.

"Neden evlenmedin?" diye sorup tekrar Delaney'e baktı. Sanki cevap bir yerlerde yazılıydı. "Yeterince çekicisin."

Delaney sadece bu sorudan değil, bu sorunun arkasında sanki evli olmadığı için onunla ilgili bir sorun varmış gibi imâ edilmesinden de çok sıkılmıştı. Delaney Narcisa'ya doğru eğilerek "Bir erkek tek başına beni tatmin edemez. Daha fazlasına ihtiyacım var," dedi.

“Şaka yapıyorsun?”

Delaney kahkahasını gizlemeye çalıştı ve “Kimseye söyleme çünkü kendime göre standartlarım var,” diye ekledi.

Narcisa şaşkınlıkla göz kırptı ve “Ne?” dedi.

Delaney ağzını Narcisa’nın kulağına biraz daha yakınlaştırarak “En azından dişleri olması lazım,” dedi.

Yaşlı kadın Delaney’e bakabilmek için geriye doğru çekildi ve “Aman Tanrım,” dedi.

Delaney gülümsedi ve kadehini dudaklarına götürdü. Narcisa’yı evlilik konusundan bir süreliğine olsun uzaklaştırmış olmayı ümit ediyordu.

Nick Delaney’in kolunu dirseği ile dürtüp “Cadılar bayramından bu yana başka bir not aldın mı?” diye sordu.

Delaney kadehini indirip dudağının kenarını temizledi ve kafasını sallayarak mümkün olduğunca Nick’i görmezden gelmeye çalıştı.

Nick masadakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle “Saçlarının rengini mi değiştirdin?” diye sordu.

Delaney Nick’in gömleğinin patına sonra da yanık tenine ve boynuna bakarak cevap verdi. Kesinlikle gözlerine bakmak istemiyordu. “Ben beğeniyorum,” dedi.

“Tekrar boyamışsın.”

“Eski rengine boyadım.” Karşı koyamadı ve bakışları çenesinden dudaklarına doğru kaydı. “Ben doğal sarışıyım.”

Nick’in dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Seninle ilgili o kadarını hatırlıyorum vahşi şey,” dedi. Ortalık sessizliğe büründüğünde Nick gelin dergilerinden fırlamış bir model gibi ayağa kalktı. “Kardeşimin en iyi dostu olarak kardeşimin ve onun yeni eşinin şerefine kadeh kaldırmak benim için bir görevdir,” diyerek konuşmasına başladı. “Kardeşim istediği bir şeyi gördüğünde büyük bir kararlılıkla istediği şeyin peşinden gider.

Lisa Collins ile ilk tanıştığı zaman onu hayatında istediğini biliyordu. O zamanlar Lisa bunu bilmiyordu ama onun kararlılığı karşısında pek de şansı yoktu zaten. Onu bu yolculuğunda büyük bir şaşkınlık, saygı ve kıskançlıkla izlediğini itiraf etmeliyim. Her zamanki gibi kardeşime saygım büyük. Harika bir kadınla gerçek mutluluğu buldu. Onun için çok mutluyum.” Nick kadehine uzandı ve “Louie ve Lisa için,” dedi, “hoş geldin Lisa,” diye de ekledi.

Delaney “Lisa ve Louie” için diyerek diğer misafirlerle kadehini tokuşturdu. Nick’e doğru kafasını kaldırıp kadehi kafasını dişiğini izledi. Nick yerine oturduğunda gayet rahattı. Elleri pantolonunun cebindeydi. Bacağını Delaney’in bacağına yasladı. Sanki nefes alması kadar sıradan ve düşünülmeden yapılmış bir davranıştı bu.

Josu da “Hoş geldin,” diye tekrarladı. Ardından Josu bir Bask çığlığı attı ve kahkahaya benzer bir ses çıkartmaya başladı. Fakat kısa bir süre sonra ses bir kurt ulumasına benzemeye başladı. Birden masadaki diğer erkekler de bu ritüele katıldılar ve sesler odayı doldurmaya başladı. Tüm aile fertleri birbirinin sesini bastırmaya çalışırken Nick Delaney’in kadehine uzanıp doldurmak üzere kadehi aldı. Önce kendi kadehini, sonra da Delaney’inkini doldurdu. Her zamanki Nick davranışıyla elbette; sormadan. Kısa bir süreliğine Delaney Nick’in teninin kokusu ile başının döndüğünü hissetti. Nick geri çekildiğinde Delaney rahatlamıştı.

Lisa’nın babası kaşığını kadehine vurdu ve herkes sustu. “Bugün benim küçük kızım...” diyerek söze başladı ve Delaney tabağını biraz ileriye doğru iterek kollarını masanın üzerinde birbirine kavuşturdu. Eğer Bay Collins’e konsantre olursa Nick’i görmezden gelebilirdi. Eğer Bay Collins’in saçlarına konsantre olursa, ki adamın saçları hatırladığından daha beyazdı ve -

Nick parmaklarını hafifçe Delaney’in baldırında gezdirmeye başladı. Delaney donup kaldı. Naylon çorabının üzerinden

Nick'in parmakları Delaney'in dizinden, eteğinin yan dikişlerine doğru kayıyordu. Ne yazık ki Delaney'in eteği kısaydı.

Delaney masanın altından Nick'in bileğini kavradı ve elini baldırından uzaklaştırdı. Nick'in suratına baktı ama Nick ona bakmıyordu. Nick dikkatini Lisa'nın babasına vermişti.

"...kızıma ve yeni oğlum Louie'ye," diye lafını bitirdi Bay Collins.

Nick, boştaki eliyle kadehini gelin ve damada doğru kaldırdı. İki büyük yudum aldığı anda başparmağı Delaney'in bacağına okşuyordu. Delaney engel olamadığı hislerle kasıklarının gerildiğini fark etti ve bacaklarını sıkıştırdı. Nick "Mutlu çift için kadeh kaldırmayacak mısınız?" diye sordu.

Mümkün olduğunca dikkatlice Nick'in elini uzaklaştırmaya çalıştı ama Nick Delaney'in bacağına daha da sıkı kavıyordu. Biraz daha sertçe itti ve yanlışlıkla Nick'in teyzesine çarptı.

Narcisa "Sorun nedir?" diye sordu. "Neden kıpırdanıp duruyorsun?"

Çünkü çapkın yeğeniniz ellerini baldırında gezdiriyor. "Hiç. Bir sebebi yok."

Nick Delaney'e doğru eğildi ve "Rahat dur yoksa insanlar masanın altında bir şeyler yaptığımı sanacak," dedi.

"Yapıyorsun zaten!"

"Biliyorum." Nick gülerek dikkatini amcasına yöneltti. "Josu, bu sene kaç koyununuz var?"

"Yirmi bin kadar. Çocukluğunda olduğu gibi gelip benimle çalmak ister misin?"

"Yok hayır." Nick amcasına doğru bir bakış atıp derinden kıkırdadı. "Ellerim gayet meşgul." Nick sıcak avuçlarıyla Delaney'in tenini ısıtıyordu. Delaney kıpırdamadan oturuyordu. Nick'in bileğini daha da sıkı tutmaya başladı. Artık elini uzaklaştırmak için mi tutuyordu yoksa orada kalması için mi bundan emin değildi.

"Nick."

Nick kafasını Delaney'e doğru eğdi ve "Evet?" dedi.

"Bırak artık." Delaney'in suratında sanki aralarında hoş bir sohbet geçiyormuş gibi bir gülümseme vardı. "Biri görebilir."

"Masa örtüleri çok uzun. Kontrol ettim."

"Ben nasıl oldu da senin yanına oturdum?"

Nick şarabına uzandı. "Senin kartını teyzem Angeles'in kartı ile değiştirdim. Şu cimri görünen kadın var ya, karşı da oturan. Çantasını biri kapacakmış gibi tutan. İşte o." İçkisinden bir yudum aldı ve "Sen daha eğlenclisin," diye ekledi.

Delaney Angeles'e doğru baktı. Lisa'nın ailesinin içinde sıkışmış olmaktan hiç de hoşnut olmadığı belliydi. Benita siyah gözleriyle Delaney'e bakıyordu. Delaney bu bakışı tanıyordu "Hiçbir işe yaramazsın," diyen o tanıdık bakışlardı bunlar.

Delaney Nick'e dönüp fısıldayarak "Durman lazım. Annen bizi izliyor. Sanırım biliyor," dedi.

Nick önce Delaney'e sonra da annesine bakarak "Ne biliyor?" dedi.

"Bana şu şeytan bakışları ile bakıyor. Elinin nerede olduğunu biliyor." Delaney omzunun üzerinden dönüp Narcisa'ya baktı ama yaşlı kadın diğer tarafta birileri ile sohbet ediyordu. Benita dışında kimse onlara dikkat etmiyordu.

Nick'in avucu birkaç santim daha yukarı doğru kaydı ve "Rahat ol," dedi.

Rahat ol. Delaney gözlerini kapayıp inlemek istiyordu.

Nick "O hiçbir şey bilmiyor," diyerek bir an durakladı ve "Belki de sadece burası soğuk olmadığı halde göğüslerinin sertleşmiş olduğunun farkındadır," diye ekledi.

Delaney kafasını eğip göğsüne ve kırmızı kadife kumaşın altında çok belirgin olan göğüs uçlarına baktı. "Lanet olsun." Delaney bir yandan Nick'in elini, bir yandan da sandalyesini geriye

doğru itti. Kadife çantasını aldı ve yemek odasından hızla tuvalete doğru giden hole saptı. Kendini içeri atar atmaz derin bir nefes aldı ve aynada kendine baktı. Floresan ışığın altında yanakları kırmızı görünüyordu ve gözleri fazlasıyla parlaktı.

Kesinlikle bir şeylerin ters gittiği belliydi. Kâğıt bir havluyu soğuk suyun altına tuttu. Sıcak suratını ıslak havlu ile sildi ve derin bir nefes aldı. Belki de çok fazla yükün altına girmişti. Çok uzun süredir cinsel ilişkiye girmemişti.

Arkadan bir sifon sesi geldi ve bir otel görevlisi belirdi. Kadın ellerini yıkarken Delaney çantasını açtı ve kırmızı rujunu çıkardı.

"Eğer düğün daveti için geldiyse bu an pastayı kesiyorlar," dedi.

Delaney kadına aynadan bakarken alt dudağına kırmızı ruj sürüyordu. "Teşekkürler. Gitsem iyi olacak o zaman." Otel görevlisinin ayrılmasını bekledi ve ruju çantasına koydu. Saçlarını ıslak eliyle düzeltti.

Lisa ve Louie düğün pastasını kesiyorsa davet resmen sona ermiş demektir diye düşündü. Daha fazla Nick'in yanında oturmasına gerek olmadığını düşündü.

Çantasını aldı ve kapıyı açıp çıktı. Nick dar holde karşı duvara yaslanmış bekliyordu. Elleri ön cebindeydi ve ceketi iki yana açılmıştı. Delaney Nick'i gördüğünde duvardan uzaklaştı.

"Nick benden uzak dur." Bir eliyle ona durması için işaret yaptı.

Nick Delaney'i kolundan kavradı ve kendine doğru hızla çekti. "Duramıyorum," dedi yumuşak bir ses tonuyla. Delaney'i kendine doğru yapıştırdı ve dudaklarıyla onun dudaklarını kavrayıp çılgınlar gibi öpmeye başladı. Delaney donup kaldı. Nick tutku doluydu ve şarap tadındaydı. Durup geri çekildiğinde nefes alış veriş düzensizdi. Sanki kilometrelerce koşmuş gibiydi.

Delaney Nick'in hızla atan kalbine elini koydu ve dudaklarını yalayarak "Burada yapamazsın bunu," dedi.

“Haklısın.” Nick Delaney’i kolundan tuttu ve boş bir oda bulana kadar koridorun sonuna doğru ilerlediler. İçeri girer girmez Delaney’i kapıya yasladı ve üzerine abandı. Çılgınca öpüyor, her yerine dokunuyordu. Delaney’in avuçları Nick’in göğsünden boynuna doğru çıktı ve saçlarını parmaklarının arasına aldı. Öpüşmeleri birbirini çılgınca besleyen dudak ve dil hareketlerine dönüştü. Birbirlerini parçalıyorlardı âdeta. Delaney’in çantası yere düştü. Nick’in ceketini omuzlarından aşağı doğru itti. Ayağından kadife kaplı ayakkabılarını çıkardı ve parmak uçlarına yükseldi. Bir bacağına kaldırıp Nick’in kalçasına yerleştirdi ve sertleşen aletine doğru kasıklarını iyice yerleştirdi.

Nick derinden inliyordu ve kendini geri doğru çekip Delaney’in şehvetten ağırlaşmış gözlerine baktı. “Delaney,” derken sesi pürüzlüydü. Onunla beraber olduğuna inanamıyordu ve adını tekrar etti. Delaney’in yüzünden, kulaklarından, boynundan öpüyordu. “Beni istediğini söyle.”

“Seni istiyorum,” diye fısıldadı Delaney. Bir yandan da Nick’in ceketini kollarından sıyrıyordu.

Nick ceketini omuzlarından attı ve “Söyle,” dedi. Elleri Delaney’in göğüslerindeydi. Kadife elbisenin üzerinden göğüs uçlarını okşuyordu.

Delaney “Nick. Seni istiyorum Nick,” derken Nick’ in elleri Delaney’in kalçalarındaydı. “Burası?”

“Evet.”

“Şimdi mi? Burada? Her an birinin girip bizi bulabileceği bu yerde mi?”

Delaney umursayacak durumda değildi. “Evet.” Arzudan kıvranıyordu ve öylesine boş hissediyordu ki, Nick’in bir an önce onu arzuyla doldurmasını istiyordu. “Sen de beni istediğini söyle.”

“Ben seni hep istedim. Her zaman.”

Delaney’in içindeki tansiyon ve basınç âdeta nefesini kesip

Nick dışında hiçbir şey düşünemez hale getirmişti onu. Nick'in üzerine tırmanmak istiyordu. Onu içine alıp sonsuza dek orada kalmasını istiyordu. Nick sertleşen aletini ileri geri Delaney'in kasıklarına itiyordu.

Nick, Delaney'in bacağına kalçasından indirdi. Eteğini sıyrıp iç çamaşırını dizlerine kadar bir hamlede indirirken, ayağını çamaşıra takıp yere kadar götürdü. Delaney çamaşırları ayağı ile iterek uzaklaştırdı. Nick eliyle Delaney'in bacaklarının arasına dokunmaya başladı. Nick'in parmakları Delaney'in kaygan teninde dolanmaya başladı. Delaney'in dudaklarının arasından şehvetli ve derin bir inleme sesi duyuldu.

Nick'in bakışları Delaney'in gözlerine kilitlenmişti. "İçine girmek istiyorum." Nick pantolonunun kemerine uzanıp, pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirdi. Delaney uzanıp Nick'e yardımcı oldu ve iç çamaşırını aşağı indirdi. Sert penisi Delaney'in avucunun içindeydi. İri, sert ve kaygandı. Derisi gerilmişti ve kendini hafifçe Delaney'in onu kavramakta olan avucuna doğru itiyordu.

"Seni istiyorum —şimdi."

Nick Delaney'i havaya kaldırdı ve Delaney bacaklarını Nick'in beline, kollarını da boynuna doladı. Ateşli penisinin sert ve zevkten kabarmış başı Delaney'in ıslak organına dayandı. Tenleri birbirine değiyordu. Nick eliyle penisine uzandı ve Delaney'in içine soktu. İleri geri gidip gelirken Delaney zevkten kendinden geçiyordu. Nick daha da derine inerek kendini Delaney'in içine gömmüyordu. Bir an için Delaney Nick'in onu düşüreceğini sandı ama düşürmedi. Nick'in eli Delaney'in kalçalarını daha da sıkı kavradı. Bir an kendini geri çekti ve bu sefer daha da derine girdi. Bedeniyle Delaney'i kapıya yasladı ve inleyerek "Aman Tanrım," dedi. Nefes almaya çalıştıkça ciğerlerinin daha da kasıldığını hissediyordu. Yaşadığı tutkunun sesi her nefes alışında iniltiler eşliğinde onlarla beraber dans ediyordu.

Delaney'in bacakları Nick'in belinin etrafına dolanmıştı ve onunla beraber hareket ediyordu. Önce yavaşça, sonra hızla arttıkça, giderek hızlanarak. Nick içine girdikçe kalbi adeta kulaklarında atıyordu. Aşk ve şehvet pompalayan kalçaları ile Nick her gidiş gelişinde onu biraz daha orgazma yaklaşıtıyordu. Delaney çılgılık atmak için ağzını açtığı anda çılgılığı adeta boğazında kurudu. Nick güçlü kollarıyla onu kapıya adeta çivilemişti ve omuzları titriyordu. Delaney'in de kasları kasılıyordu ve Nick'i içinde sıkıştırıyordu. Delaney'in kasılmaları azalmaya başladığında Nick'inkiler başladı. Derin bir inleme ile iyice Delaney'in içine gömüldü. Kasları taş gibi sertleşti ve son bir kez Delaney'in adını sayıkladı.

Her şey bittiğinde Delaney kendini savaştan çıkmış gibi yaralı ve yorgun hissediyordu. Nick alnını arkalarındaki kapıya yaslamıştı. Nefesi yavaşlayana kadar öylece bekledi. Ardından Delaney'in yüzüne bakmak için geriye doğru çekildi. Nick hâlâ Delaney'in içindeydi ve kıyafetleri etrafa dağılmıştı. Dikkatlice kendini Delaney'in içinden çekti ve Delaney ayaklarını yere bastı. Elbisesi kalçalarından ve bacaklarından kayarak yere düştü. Nick gri gözleriyle Delaney'e bakıyordu ama tek kelime dahi etmedi. Bir dakikadan biraz uzun bir süre birbirlerine baktılar. Her geçen saniye gözlerindeki ihtiyatlı bakış belirginleşiyordu. Ardından pantolonuna uzanıp onu üzerine geçirdi.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Nick önce Delaney'e baktı, sonra da pantolonuna. "Bana ilişkiden sonra konuşmayı seven kadınlardan olduğunu söyleme lütfen," dedi.

Az önce hem çok harika hem de çok berbat bir şey olmuştu. Delaney hangisinin olduğundan emin değildi. Seksten çok daha fazlasıydı. Delaney daha önce de defalarca orgazm olmuştu; hem de iyi birkaç tanesini hatırlıyordu ama az önce yaşadığı şey hepsinden çok farklıydı. Çarpışan dalgalardan ve çatırdayan yeryüzünden daha başka bir şeyler. Nick Allegrezza onu daha önce hiç

gitmediği bir yere götürmüştü. Delaney'in içinden, oturup ağlamak geliyordu. Birden boğazından bir hıçkırık sesi çıktı ve Delaney parmaklarını dudağına götürerek kendini susturmaya çalıştı. Ağlamak istemiyordu. Nick'in onu ağlarken görmesini istemiyordu.

Nick'in bakışları Delaney'e kilitlendi. Bir yandan gömleğini pantolonunun içine sokuyordu. "Sen ağlıyor musun?"

Delaney kafasını salladı ama gözleri ıslanmaya başlamıştı bile.

"Evet ağlıyorsun." Nick askılarını taktı ve yerleştirdi.

"Ağlamıyorum." Az önce Nick ona hayatının en yoğun deneyimini yaşatmıştı. Ve şimdi karşısında durmuş, böyle bir şey başına her zaman geliyormuş gibi sakince giyiniyordu. Belki de her zaman başına geliyordu. Çığlık atmak istiyordu. Yumruğunu sıkıp ona vurmak istiyordu. Özel bir şey paylaştıklarını sanıyordu ama görünüşe bakılırsa pek de öyle değildi. Kendini korumasız ve çığ hissediyordu. Hâlâ Nick'in dokunuşlarından bedeni kıvranıyordu. Nick en ufak bir çirkin laf ederse Delaney tamamen kendini kaybedeceğinin farkındaydı. "Bunu bana yapma Nick."

Nick "Olan oldu," diyerek yerden ceketini aldı ve "Doğum kontrol hapı falan aldığını söyle bana lütfen," dedi.

Delaney yüzüne yayılan kanı hissedebiliyordu ve kafasını salladı. Son adet dönemini düşündü ve rahatladı. "Hamile kalmam için uygun bir dönem değil."

"Tatlım ben Katolik'im. Çoğumuz da ayın yanlış zamanlarında dünyaya geldik." Nick ceketini üzerine geçirdi ve yakasını düzeltti. "Ben son on yıldır bir kez olsun prezervatifi unutmadım. Ya sen?"

"Ah..." Delaney hayatının ve bedeninin sorumluluğunu üstlenmiş bir kadın olarak her zaman dikkatliydi ama bunu Nick'le konuşmaya utanıyordu. "Evet."

"'Ah evet' tam olarak ne demek oluyor acaba?" diye sordu Nick.

“Sen uzun zamandır beraber olduğum tek erkeksin. Bundan önce de hep korundum.”

Nick bir an Delaney’i süzdü. “Tamam,” dedi ve iç çamaşırlarını Delaney’e uzattı. “Ceketin nerede?”

Delaney kıyafetleri göğsüne doğru tuttu; birden utandığını ve mahcup hissettiğini fark etti. Birkaç dakika önce elinde ne tuttuğu düşünülürse geç gelen, saçma bir tepkiydi bu. “Ön kapıdaki portmantoda. Neden?”

“Seni evine götürüyorum.”

Ev fikri kulağa pek hoş gelmiyordu.

“Kat görevlilerinden biri çarşaf ve yastık kılıflarını ihtiyacı olduğunu düşünüp içeri girmeden önce giyinsen iyi edersin.”

Nick’in ne hissettiğini hiç belli etmeyen bakışları Delaney’e kilitlendi ve ardından manşetlerini düzletip “Hemen döneceğim,” dedi ve yavaşça kapıyı açtı. “Hiçbir yere gitme.”

Delaney yalnız kalır kalmaz odada etrafına bakınmaya başladı. Sol ayağının kenarında duran çantasını gördü. Kadife ayakkabılarından biri sandalyenin kenarında diğeri de yan taraftaki boş kovanın içindeydi. Nick etrafta olmadığından düşünceler ve suçluluk duygusu hücum ediyordu. Yaptıklarına inanamıyordu. Nick Allegrezza ile Lake Shore otelde bir çamaşır odasında korunmadan seks yapmıştı. Bir öpücükle kendini kaybetmesine sebep olmuştu. Kucağındaki kıyafetler olmasa, yine de inanamayacaktı.

Dikkatlice sandalyeye oturdu ve çamaşırlarını giydi. Daha geçen ay Louie’ye düğünde dedikoduya sebep olabilecek hiçbir şey olmayacağına dair söz vermişti. Ama bunun yerine kardeşiyle herkesin onları basabileceği bir odada vahşice sevişmişti. Eğer biri bunu öğrenirse asla kendini affetmeyecekti. Muhtemelen kendini öldürmek zorunda kalacaktı.

Tam ayakkabılarını ayağına geçirmişti ki kapı açıldı ve Nick

içeri girdi. Nick ceketini Delaney'e uzatırken, Delaney Nick'in suratına bakamıyordu. "Lisa'ya gidiyor olduğumu söylemem gerekiyor."

"Ona hastalandığını ve seni eve götüreceğimi söyledim."

Delaney Nick'e bakarak "Sana inandı mı?" diye sordu ve ceke-tini üzerine geçirdi.

"Narcisa yemek salonundan çıkarken görmüş seni. Herkese ruh gibi göründüğünü söylemiş."

"Ohh. Belki de ona teşekkür etmeliyim."

Yan kapıdan çıktıklarında kar taneleri karanlık gökyüzünden süzülerek kafalarına ve omuzlarına dökülmeye başlamıştı. Yeni bir kar tabakası Delaney'in ayakkabılarının altında kayıyordu. Park alanına, Nick'in cipine doğru ilerlediler. Ayakları âdeta yer-den kesiliyordu. Nick koluna girip onu tutmasaydı yere kapakla-nacaktı. Kaygan zeminde ilerlerken Nick Delaney'in kolunu sıkıca tutuyordu. Fakat ikisi de tek kelime konuşmadılar. Tek ses ayaklarının altından çıkan kar sesiydi.

Nick Delaney'in arabaya binmesine yardımcı oldu. Fakat mo-torun ısınmasını beklemeden vitesi takıp hemen Lake Shore'dan ayrıldı. Cipun içi karanlıktı ve Nick'in kokusunu alabiliyordu. Nick arabayı Chipmunk ve Main'in köşesinde durdurup birden Delaney'i kendine doğru çekerek neredeyse kucağına aldı. Par-maklarının ucuyla yanaklarına dokunarak yüzüne bakıyordu. Ardından kafasını yavaşça eğerek dudaklarını öpmeye başladı. Bir kez, iki kez öptükten sonra üçüncü kez uzun süre öpüştüler.

Nick geri çekilerek "Kemerini bağla," diye fısıldadı. Cip yo-lunu bulana kadar tekerlekler kaydı ve serin hava Delaney'in sı-cak yanaklarını serinletti. Çenesini kabanının içine gömerek yan gözle Nick'e doğru baktı. Kuaför salonunun olduğu sokaktan ge-çerken gece lambası birkaç saniyeliliğine arabanın içini aydınlattı.

"Evime giden dönüşü geçtik."

“Hayır kaçırmadım.”

“Beni eve götürmüyor musun?”

“Senin evine götürmüyorum. Benim evime gidiyoruz. İşimin bittiğini mi sandın?” Vitesi düşürdü ve gölün sol tarafında doğru döndü. “Henüz başlamadık bile.”

Delaney oturduğu yerde ona doğru dönüp bakarak “Tam olarak neye başlıyoruz?” diye sordu.

“O çamaşır odasında yaptığımız şey olacaklara yakın bile değildi.”

Çıplak bedenlerinin birbirine değdiğinin düşüncesi aslında o kadar da fena değildi. Hatta Delaney’in içinin tekrar ısınmasına sebep olmuştu. Nick’in daha önce de söylediği gibi, olan olmuştu. Neden geceyi kendini bu kadar iyi ve daha önce olmadığı kadar arzu dolu hissetmesine sebep olan bir adamla geçirmesini ki? Uzun süredir bekliyordu ve yakın zamanda onu bekleyen daha iyi bir teklif de yok gibiydi. Bir gece. Bir gecelik olsun her şeyi boş verebilirdi. Yarın düşünürdü. “Bana —kendi maço tavrınla— tekrar sevişmeme mi teklif ediyorsun?”

Nick Delaney’e baktı. “Sana hiçbir şey söylemeye çalışmıyorum. Seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun. Birilerinin üzerinde tatmin olmuş bir gülümsemeden başka hiçbir şey kalmayacak.”

“Bilmiyorum Nick. Daha sonra konuşabilirim ama. Bununla baş edebilecek misin?”

“Düşünebileceğin ve hatta bugüne kadar aklına bile gelmemiş olan her şeyle baş edebilirim.”

“Seçme şansın var mı?”

“Elbette vahşi şey. Dört yatak odam var. Önce hangisini kullanacağımızı seçebilirsiniz.”

Nick Delaney’i ürkütmüyordu. Nick’in onun rızası olmadan hiçbir şey yapmayacağını biliyordu.

Cip yavaşladı ve geniş bir park yoluna doğru dönerek büyük

çam ağaçlarının arasından geçti. Yoğun ormanlık bir bölgenin tam ortasında büyük bir ev görüldü. Ev, göl taşlarından yapılmıştı. Büyük camları yeni yağmış olan karın üzerine ışık gönderiyordu. Nick kumandaya uzandı ve garajın kapısı açıldı. Dört çeker cipi, Harley motoru ile Bayliner arasına park etti.

Evin içi, dışı kadar etkileyiciydi. Bir sürü aydınlatma, renkler ve doğal kumaşlar. Delaney camdan yapılmış bir duvarın önünde durup verandaya bakmaya başladı. Hâlâ kar yağıyordu ve beyaz kar taneleri tırazanın üzerinde birikip jakuzinin içine düşüyordu. Nick Delaney'in kabanını çıkartmasına yardımcı oldu. Delaney bu kadar yüksek tavan ve açık alanda üşümediğine şaşırdı.

“Ne düşünüyorsun?”

Delaney arkasını dönüp Nick'in mutfaktan ona doğru gelişini izledi. Nick de ceketini ve ayakkabılarını çıkarmıştı. Gömleğinin kollarını sıırmıştı. Siyah askılıkları göğsünün önünde dümdüz duruyordu. Delaney'e bir bira uzattı. Sonra da kendi birasından bir yudum aldı. Gözleriyle bir yandan Delaney'i süzüyordu. Delaney o an vereceği cevabın Nick için çok önemli olduğunu fark etti.

“Çok güzel ama çok büyük. Burada yalnız mı yaşıyorsun?”

Nick birasını indirip “Elbette. Başka kim olabilir ki?” dedi.

“Ah bilmem. Belki beş kişilik bir aile.” Delaney Nick'in bahsettiği dört yatak odasına açılan avluya doğru baktı ve “Bir gün bir sürü çocuk sahibi olmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Evlenmeyi düşünmüyorum.”

Cevabı Delaney'i memnun etti. Ama nedenini anlayamadı. Nick'in hayatını başka bir kadınla geçirmesini önemseydiği falan yoktu. Ya da başka bir kadını öpmesini, onunla sevişmesini falan.

“Çocuk da istemiyorum... tabii eğer sen hamile değilsen. Ne zaman kesin bilebiliriz?”

“Hamile olmadığımı şimdiden biliyorum.”

“Umarım haklısındır.” Nick pencereye doğru yürüyüp dışarıdaki ışığa baktı. “Bugünlerde bekâr kadınların bilerek hamile kaldığını biliyorum. Gayri meşru çocuk sahibi olmak eskisi kadar korkunç bir şey değil, biliyorum. Ama yine de hiç de kolay değil. Bu şekilde büyümenin ne demek olduğunu biliyorum. Masum bir çocuğa böyle bir şeyi yapmak asla istemem.”

Nick’in pantolon askısının arkasındaki Y şekli geniş omuzlarını hemen altında, sırtında duruyordu. Nick’in annesi ve Josu amcasını okul gösterilerinin yapıldığı salonda oturup Nick’i seyrederken gördüğü zamanları hatırlıyordu. Henry ve Gwen de oralarda bir yerlerdeydiler. Nick için bu durumun nasıl bir his olduğunu daha önce hiç düşünmemişti. Delaney elindeki şişeyi kiraz ağacından yapılma sehpanın üzerine koydu ve Nick’e doğru yürüdü.

“Sen Henry gibi değilsin. Sen kendi çocuğunu asla inkâr etmezsin.” Kollarını beline dolayıp kafasını Nick’in göğsüne yaslamak istedi ama geri durdu

“Muhtemelen Henry’nin mezarda kemikleri sızlıyordur.”

“Muhtemelen kendini tebrik ediyordur.”

“Neden? O bizim asla beraber olmamızı—” Gözleri kocaman açıldı ve “Ah Nick hayır! Ben vasiyeti tamamen unuttum. Sanırım sen de unuttun,” dedi.

Nick Delaney’in suratına baktı. “Birkaç vahşi an boyunca aklımdan çıktı.”

Delaney Nick’in gözlerine baktı. Hiç de pişman görünmüyordu. “Kimseye söylemeyeceğim. O araziyi istemiyorum. Söz veriyorum.”

“Sana kalmış.” Nick Delaney’in suratındaki saçı düzeltti ve hafifçe kulağına dokundu. Ardından elinden tutarak yukarı yatak odasına çıkardı.

Merdivenlerden yukarı çıkarlarken Delaney Henry’nin vasi-

yeti hakkında ve bu gecenin sonuçları hakkında düşünüyordu. Nick hiç de aklından bir şeyler kayıp gidecek bir adam gibi görünmüyordu. Özellikle de milyon dolarlık bir arazi. Delaney'in onu önemsemeye başladığı kadar o da Delaney'i önemsemeliydi. Nick onunla beraber olabilmek için çok fazla şeyi riske atmıştı. Delaney ise kendine olan saygısından başka hiçbir şeyi riske atmamıştı. Aslında Delaney olanları düşündüğünde ne kirlenmiş, ne kullanılmış ne de pişman olduğunu hissetmiyordu. Şimdi değil —belki ertesi sabah hissedecekti.

Delaney kalın, bej rengi bir halının olduğu odaya girdi. Fransız tarzı iki kapı ile üst kata çıkılıyordu. Çok büyük ahşap bir yatak vardı. Üzerinde yastıklar ve arkalıklar yeşil ve krem rengi çizgiliydi. Bir traftaki komodinde anahtarlar, diğerinde ise açılmamış bir gazete duruyordu. Herhangi bir yerde çiçek motifleri ya da danteller görünmüyordu. Bu bir erkek odasıydı. Taştan yapıma şöminenin üzerinde geyik boynuzları asılıydı. Yatak yapılı değildi ve sandalyenin üzerinde bir çift kot pantolon duruyordu.

Her ikisi de bira şişelerini sehpanın üzerine bıraktılar. Delaney Nick'in askılıklarına uzanıp iki yandan aşağı indirdi. Gömleğini beline kadar açıp "Seni çıplak görme sırası bende," dedi. Ardından ılık teninde ellerini gezdirmeye başladı. Karnından göğsüne doğru çıkan yumuşak kılların arasında parmaklarını gezdirdi.

Nick tek eliyle gömleğini çıkarttı ve yere attı. Delaney bakışlarını Nick'in teninde ve güçlü göğsünde gezdiriyordu. Düz kahverengi göğüs uçlarının etrafında kıllar vardı. Delaney yutkundu ve *belki salyalarım akıyordur, kontrol etsem iyi olur* diye düşündü. Ağzından bir tek kelime döküldü. "Vaovv." Elini düz karnına götürdü. Ellerini karın kaslarında gezdirirken Nick'in gri gözlerinin içine bakıyordu. Nick ağırlaşmış göz kapaklarının ardından Delaney'i izliyordu. Delaney bir yandan Nick'i soymaya devam ediyordu. Nick çok yakışıklıydı. Bacakları uzun ve kaslıydı. Delaney parmaklarını Nick'in kolundaki dövmede gezdirdi. Göğsüne,

omuzlarına dokunarak ellerini sırtına doğru kaydırdı. Delaney'in keşfi güneye doğru devam ederken Nick bileğinden yakaladı ve kontrolü ele aldı. Yavaşça Delaney'i soymaya başladı. Ardından onu yumuşak çarşafların üzerine yatırdı. Nick'in sıcak bedeni Delaney'in bedenini sardı. Ve sevişmek için hiç acele etmediler.

Dokunuşları öncekinden farklıydı. Elleriyle Delaney'in tüm bedenini arşınılıyordu ve adeta öpücükleriyle onu yiyip bitiriyordu. Delaney'in içine girdiğinde hareketleri yavaş ve kontrollüydü. Delaney'in suratını avuçları içinde tutup bakışlarını gözlerine kilitlemişti. Onu baştan çıkartırken kendini tutuyordu.

Delaney kendini orgazma teslim etti ve gözlerini kapadı.

Nick "Gözlerini aç," dedi. Sesi boğuktu. "Gelirken bana bakmanı, beni görmeni istiyorum."

Delaney'in göz kapakları açıldı ve Nick'in yoğun bakışlarına cevap verdi. Bu isteği ile ilgili bir şeyler Delaney'i rahatsız etmişti. Ama Nick daha sert ve derine girmeye başladığında bunu düşünecek hali kalmamıştı. Delaney bir bacağına Nick'in beline dolayıp her şeyi unutmuştu.

Nick kapı eşiğinde Delaney'e hoşça kal öpücüğü verdiğinde ertesi sabah gün ağarmak üzereydi. O an Delaney kafasına takılan şeyi tekrar düşünmeye başladı. Nick'in arkasından bakarken avuçları arasında suratını tutarken gözlerindeki bakış aklına geldi. Sanki bir mesafeden onu izliyor gibiydi. Aynı zamanda da onu kavrayan, kucaklayan, öpen, onunla sevişen kişinin Nick Allegrezza olduğunu bilmesini istiyor gibiydi.

Nick önce onunla yatağında, sonra da jakuzide sevişmişti. Her iki seferinde de hiç acele etmemişlerdi. Çamaşırhanede yaşanan o acele ve kontrol edilemez seks gibi değildi. "Seni istiyorum —he-men şimdi," demişti. En az Delaney kadar çaresizdi.

Delaney evinin kapasını kapayıp içeri girdi ve montunu çıkardı. Bir daha görüşmek üzere herhangi bir plan yapmamışlardı. Nick onu arayacağını söylememişti. Delaney böylesinin daha iyi

olacağını bildiği halde kalbine bir hayal kırıklığı hissi saplanmıştı. Nick bir kızın iyi seksten başka hiçbir şey beklememesi gereken türden bir erkekti. Ve belki de en iyisi, bir sonraki seferi düşünmemekti. En iyisi buydu ama imkânsızdı.

Güneş yoğun çam ormanının üzerinden doğmuştu. Gümüşü renkler yarı donmuş gölün üzerinden Nick'in evinin duvarlarına çarpıyordu. Yatak odasının Fransız kapılarının önünde duruyordu. Kar pırlanta tanelerini andırırcasına parılıyordu. Nick'in bakışları yatağına takıldı. Çarşaflar ve yastıklar yatağın sonuna kadar itilmişti.

Şimdi artık biliyordu. Şimdi artık Delaney'i kolları arasına tutmanın ve ona dokunmanın ne demek olduğunu biliyordu. Şimdi eskiden beri fantezisi olan Delaney'le kendi yatağında beraber olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Gözlerinin içine bakıp içine girip derinlerine kadar onu hissetmenin ne demek olduğunu biliyordu. Delaney'in onu arzulamasının ve onu tatmin etmesinin ne demek olduğunu da.

Nick bir sürü kadınla beraber olmuştu. Bir sürü adamdan daha fazla belki de. Fakat o kadınlardan hiçbiri kendini kaybetmesine sebep olamamıştı. Delaney hariç.

Bir kez onu o çamaşır odasına götürdükten sonra geriye dönüş yoktu. Bir kez Delaney onu yemek istercesine öptükten sonra artık duramazdı. Bacağını Nick'in kalçasına kaldırıp aletini kasıkları arasına bastırduğu zaman Delaney'in ateşli bedeninde kendini kaybetmekten başka hiçbir şeyi gözü görmüyordu —Henry'nin vasiyetini bile. Hatta bir otel görevlisi tarafından basılmayı bile. Delaney'i yaşamak dışında gözü hiçbir şey görmüyordu. Ve yaptı da. Onu delicesine yaşadı ve neredeyse dizleri üzerine çöküp kalacaktı. Yaşadıkları Nick'i temelden sarstı. Seks hakkında bildiği-

ni zannettiği her Şey değişti. Seks bazen yumuşak ve kolay, bazen de hızlı ve terli olabilirdi ama asla Delaney ile olduğu gibi olamazdı. Asla suratına sıcak bir yumruk gibi  arpamazdı.

Şimdi artık biliyordu ama   renmemiŐ olmayı dilerdi. Midesinde bir delik varmış gibi hissediyordu. Onu yanında tutup gitmesine izin vermek istemiyordu ama aynı zamanda da ondan nefret ediyordu. Gitmeliydi. Truly'den ayrılmalıydı. Küçük sarı arabasına binip gitmeliydi.

Artık biliyordu ve hayatı cehennemine d nm Ő t .

BÖLÜM 15

Delaney ellerini Lanna'nın ıslak saçlarında gezdirip aynadan dikkatlice süzdü. "Buraya kadar keselim mi? Ne dersin?" diye sordu ve eliyle kulak mesafesini işaret etti. "Çene çizgin oldukça kısa, kısa bir saç modeli sana çok yakışacaktır. Arkaya eğim verebilirim ve sen de kabartarak kullanabilirsin."

Lanna kafasını yana eğip aynadaki görüntüsüne dikkatli baktı ve "Kâküle ne dersin?" diye sordu.

"Alnın oldukça geniş. Bence kâküle hiç gerek yok."

Lanna derin bir nefes aldı ve yavaşça bırakarak "Yap madem," dedi.

Delaney tarağına uzandı. "Dişini sökecekmişim gibi bakma bana öyle."

"Dördüncü sınıftan beri saçlarımı kısa kullanmadım." Lanna gri önlüğünün arkasından saçına doğru elini kaydırıp çenesini kaşıdı. "Lonna saçlarını hiç kısa kullanmadı sanırım."

Delaney Lanna'nın saçlarını bölümlere ayırıp tokayla tutturdu. "Gerçekten mi?" Makasını aldı ve "Kardeşin hâlâ Nick Allegrezza ile görüşüyor mu?" diye alelade bir şey sorar gibi sordu.

"Evet. Arada bir görüşüyorlar."

"Oh." Delaney Nick'i iki haftadan fazladır görmemişti. Lisa'nın düğününden beri görüşmemişlerdi. Arada birkaç kez karşılaşmışlardı. Şehir merkezindeki bir iş toplantısında ve *Main* ve *First* caddelerindeki bir kırmızı ışıktaki. Delaney sağa, o ise sola dön-

müştü. Aynı gün öğleden sonra Nick Delaney'in telefonuna "Lanet olası kar lastiklerinden birkaç tane al," diye mesaj bırakıp kapatmıştı. Düne kadar da tekrar karşılaşmamışlardı. Nick ve Sophie, Nick'in ofisinin arka kapısından çıkarlarken Delaney'de çöp kutusuna çöp boşaltıyordu. Cipinin sürücü koltuğu tarafında durup şehvetli bakışlarla Delaney'i tepeden tırnağa süzmüştü. Delaney orada, elindeki çöp kutusunu unutmuş olarak kalakalmıştı. Midesini sıkıştıran duygudan donup kalmıştı. Sophie "Nick amca," diye seslenmişti ama Nick cevap vermemişti. Hiçbir şey söylememişti. "Hadi gidelim Nick amca." Nick omzunun üzerinden yeğenine bakıp sonra da tekrar Delaney'e bakmıştı.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ kar lastiği almamışsın."

"Ah... hayır." Delaney Nick'in gözlerine baktığında başının dönüp midesinin de bulandığını hissediyordu.

"Hadi Nick amca."

"Tamam Sophie." Nick ayrılmadan önce bir kez daha Delaney'i tepeden tırnağa süzmüştü.

Lanna "Lonna'nın Nick'i birkaç haftadır gördüğünü sanmıyorum," diyerek Delaney'i daldığı düşüncelerden çıkarmıştı. "En azından Nick'in arayıp bir yerlerde buluşmak istediğini sanmıyorum. Arasaydı Lonna bana söylerdi."

Delaney Lanna'nın ensesinden bir parça saç kesti. "Siz ikinizin arasında şu ikizlerde yaşanan türden bir bağ var mı? Her şeyi birbirinize anlatıyor musunuz?"

"Her şeyi birbirimize anlatmayız. Ama beraber olduğumuz adamlarla ilgili konuşuruz. Ama Lonna daha gelişigüzel takılır ve hep daha ilginç hikâyeleri vardır. O ve Gail bir araya gelip Nick ile ilgili hikâyelerini paylaşırlar. Elbette tabii bu söylediğim Gail'in Bayan Allegrezza olmak gibi bir şansı olduğu zamanlardaydı."

Delaney bir klips bulup Lanna'nın bir tutam saçını daha tarayıp tutturdu. "Artık şansı olmadığını mı düşünüyor?"

“Artık pek yok. Onu beraber yaşamak için çağıracağını düşünüyordu ama bir gece beraber olmak için evine bile davet etmemiş.”

Nick Delaney’i de davet etmemişti. O akşam, geceyi Nick’le geçirmek gibi bir niyeti de yoktu zaten. Her sabah ne kadar korkunç göründüğünü biliyordu ve yataktan kapak modeli gibi kalktığına emin olduğu biriyle uyanmak hiç de istemiyordu. Ayrıca onun kadınlarından bir diğeri de o olmak istemiyordu. Delaney Nick’in onunla beraber olabilmek için riske attığı Angel Plajı ve Silver Creek arsalarını düşünüp hâlâ bir nebze olsun kendini özel hissetmeye çalışıyordu. Lanna’nın bir zamanlar ona bahsettiği bir şeyi daha hatırlıyordu. Nick kadınlarını evine götürmezdi. Ama Delaney’i götürmüştü. Delaney onun için diğer kadınlardan farklı olduğunu umuyordu. Ama Nick o akşamdan sonra bir telefon dahi açmamıştı; bu yüzden Delaney özel olduğunu hiç de sanmıyordu.

Delaney müşterisine “Noel moda gösterisine sen de katılacak mısın?” diye sordu. Nick hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu.

“Hayır ama Kış Festivali’nde bira üretim tesislerinin buzdan heykel yapımına yardımcı olacağım.”

Konuşmanın konusu Nick’ten sapmıştı. Her ikisi de şükran gününü nerede geçirdiğinden bahsedip sohbete devam etmişlerdi. Delaney annesinin evine gitmişti elbette. Max oradaydı ve Delaney’in hatırlayabildiği ilk, tamamen rahat geçen tatilleriydi. Annesi Delaney’in, noel moda gösterisi ile ilgili planlarını öğrenmeye çalışmıştı. Saç modellerinden ayakkabı seçimine kadar tüm detayları merak ediyordu. Delaney annesini ürkütmek için kalçaya kadar uzanan çizmelerden falan bahsediyordu. Oysa onun öyle çizmeleri yoktu bile. Gwen hoş bir *Anne Klein* takım elbisesi tavsiye etmişti. Delaney hoş bir plastik kedi kostümü giyebileceğini düşündü. Bir tane vardı gerçi ama *Truly*’ye sıkışıp kaldı-

ğundan beri içine giremeyecek kadar genişlemişti. Max içeri girip hindiyi kesmeyi teklif etti.

Delaney işini bitirdiğinde Lanna kesimi o kadar çok beğendi ki, Delaney'e on dolar bahşış bıraktı. Truly için bu nadiren olan bir komplimandı. Salon boşaldıktan sonra yerleri süpürmeye başladı ve randevu defterini inceledi. Üç buçuktaki randevu gele- ne kadar az bir vakti vardı. Dükkânı açtığından beri ikinci erkek müşterisiydi gelecek olan. Biraz tedirgindi. Erkeklerin çoğu Delaney adamların kafasını ellemekle yarım saatten fazla vakit geçir- diğinden akşamüzeri otomatik olarak Motel 6'ya davet edebile-ceklerini sanıyorlardı. Bu durum biraz rahatsız ediciydi. Delaney hangi erkek müşterisinin böyle bir yaklaşım sergileyeceğini kestir- miyordu. Evli olup olmamaları hiç fark etmiyordu. Çok tuhaftı.

Delaney randevu saatini beklerken depodaki ürünleri saydı ve kendi kendine siyah bir cipin motor sesini dinlemediğini söylü- yordu ama aslında kulağı park alanındaydı.

Saç yıkama havlularını saydı ve bir düzine kadar daha sipariş verdi. Biraz daha saç spreyine ihtiyacı vardı. Tam sayımı bitirmiş- ti ki, arka çakılıktan boğuk sesli bir çatırtı duydu. Durup gelen sesi tekrar dinledi. Hiç düşünmeden küçük bir çöp bidonunu ka- pıp hızla arka kapıyı açtı.

Cadillac arabasının önünde Sophie duruyordu. Bir elinde ön silecek diğer elinde ise beyaz bir zarf vardı. Zarfı sileceğin altına sıkıştırdı. Delaney'in mektubun içinde ne yazdığını tahmin etme- si için açmasına gerek yoktu.

"Demek sensin."

Sophie olduğu yerde donakaldı. Gözleri kocaman açıldı ve bir elini büyük mavi paltosunun göğsüne götürdü. O da korkmuş- tu. Delaney'i beklemiyordu. Delaney ona psikopatın teki olma- dığı için teşekkür mü etsin yoksa bu yaramazlığı için bağırırsın mı emin olamadı.

"Ben sadece....sadece..." diye kekeleyerek zarfı alıp cebine so- kuşturdu.

“Az önce ne yaptığını biliyorum. Bana bir uyarı notu daha bırakıyordun.”

Sophie kollarını göğsünün önünde birleştirdi. Sert görünmeye çalışıyordu ama yüzü yerdeki beyaz kardan sadece bir kaç ton daha koyuydu.

“Belki de gidip babanı aramalıyım.”

Herhangi bir şeyi inkâr etmek yerine “O balayında,” dedi.

“Sonsuza dek değil. Gelene kadar bekleyeceğim.”

“Hiç durma. Sana inanmaz. O sadece Lisa yüzünden sana iyi davranıyor.”

“Amcan Nick bana inanacaktır. Diğer iki notu biliyor.”

Sophie’nin kolları iki yana düştü ve “Ona söyledin mi?” diye ağlamaya başladı. Sanki yanlış bir şey yapan Delaney’di.

“Evet. Ve bana inanacaktır.” Delaney kendisinin de emin olmadığı bir kararlılıkla konuştu. “Tehditkâr notları bırakanın sen olduğunu öğrendiğinde hiç de hoşuna gitmeyecek.”

Sophie kafasını salladı. “Ona söyleyemezsin.”

“Beni neden korkutmak istediğini söyle bana; o zaman belki Nick amcana anlatmam.”

Sophie birkaç dakika boyunca Delaney’e baktı ve geri doğru bir adım attı. “Durma ara o zaman onu. Ben reddedeceğim.”

Delaney Sophie’nin park alanından ayrılışını izledi ve ardından salona geri döndü. Sophie’nin yaptığının yanına kalmasına izin veremezdi. Ama sorun şu ki, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Çocuklarla en ufak bir tecrübesi dahi yoktu ve Lisa bala-yından dönünce bu konuyla ilgili herhangi bir sorun yaşamasını da istemiyordu. Ayrıca Lisa’nın Sophie ile başka problem yaşayabileceğini de düşünüyordu. Bir tane de kendisi eklemek istemiyordu. Delaney Nick’in ona inanıp inanmayacağını merak etti.

Ertesi gün öğleden sonra üç buçuk civarında Sophie salondan içeri girdiğinde, Delaney hâlâ bu konuyu düşünüyordu. Bayan

Stokesberry'nin peruğundan kafasını kaldırıp baktı ve ön kapının etrafında dolanmakta olan Sophie'yi gördü. Saçlarını iki yandan çiçekli tokayla tutturmuştu ve gözleri küçük suratında kocaman görünüyordu. Büyük kabanının içinde korkmuş küçük bir kız görünüyordu. Delaney "Bir dakika sonra yanında olacağım," diyerek müşterisine döndü. Delaney Bayan Stokesberry'ye kırım indirimini de yaptıktan sonra kapıdan uğurladı.

Sophie'ye döndü ve konuşması için bekledi. Birkaç dakika te-reddüt ettikten sonra Sophie "Dün akşam Nick amcamı aramadın," dedi.

"Belki aradım ama senin henüz haberin yok."

"Aramadın, biliyorum çünkü babam ve Lisa dönene kadar ben onunla kalıyorum."

"Haklısın, aramadım."

"Onunla bugün konuştu mu?"

"Hayır."

"Ne zaman konuşacaksın?"

"Henüz bilmiyorum. Karar vermedim."

Sophie'nin kaşları çatıldı ve "Bana işkence mi yapmaya çalışıyorsun?" dedi.

Delaney on üç yaşındaki bu kızın, bombanın patlamasını beklerken çektiği sıkıntıyı hiç düşünmemişti. "Evet," diyerek gülüm-sedi ve "hiçbir zaman ne zaman ve nerede söyleyeceğimi bilemeyeceksin," diye ekledi.

"Tamam sen kazandın. Seni korkutmak istedim; böylece ka-sabadan gidecektin." Sophie kollarını göğsünün önünde birleştirdi ve Delaney'in kafasının arkasında bir noktaya bakarak "Özür dilerim," dedi.

Sophie'nin sesi hiç de pişmanmış gibi gelmiyordu. "Bunu neden yapasın ki?"

"Böylece amcam bugüne kadar ondan çaldığın her şeyin sahi-

bi olacaktı. Onun babası her şeyini sana verdi ve o da yırtık pırtık pantolonlar giymek zorunda kaldı.”

Delaney Nick’in delik deşik şeyler giydiğini hiç hatırlamıyordu. “Ben Henry’nin üvey kızıyım. Annem Henry ile evlendi diye çıplak mı dolaşmalıyım? Nick’in giydiği eşyaların benim suçum olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?”

“Annen Henry ile evlenmeseydi o zaman—”

“O zaman harika bir baba mı olacaktı?” diyerek Sophie’nin lafını böldü Delaney. “Nick’i sevip, istediği her şeyi ona getirecek miydi? Anneannen ile evlenecek miydi?” Sophie’nin suratındaki ifadeden tam olarak da böyle düşündüğünü anladı. “Bunların hiçbiri olmayacaktı. Ben Truly’ye taşındığımda Nick on yaşındaydı. Bu on yıl boyunca babası onu hep yok saymıştı. Bir tek hoş söz bile etmemişti.”

“Yapabilirdi.”

“Evet ve maymunlar da kıcına üfleyebilirdi ama oldukça küçük bir şans.” Delaney kafasını salladı ve “Ceketini çıkar ve buraya gel,” diye emretti. Sophie saçlarındaki kırık uçları görmeye daha fazla tahammül edemeyecekti.

“Neden?”

“Saçlarını yıkayacağım.”

“Bu sabah okuldan önce yıkadım.”

“Ayrıca saçlarının ölü uçlarını keseceğim.” Delaney yıkama sandalyesinin orada durmuş Sophie’ye doğru bakıyordu. Sophie kıpırdamamıştı.

“Hâlâ Nick’i arayıp bıraktığın notlardan bahsedip bahsetmemek konusunda kararsızım.”

Sophie kaşları çatık halde omuzlarını silkti ve montunu çıkarıp Delaney’e doğru yürüdü. “Saçlarımı kestirmek istemiyorum. Uzun seviyorum.”

“Yine uzun olacak. Sadece yıpranmış ip gibi görünmeye-

cek.” Delaney hafif bir şampaun ve saç kremi kullandı. Sonra da Sophie’yi salondaki sandalyelerden birine aldı. Delaney Sophie’nin saçlarını tarayıp klipslerle tutturdu. Tüm bu muhteşem siyah saçlar orada öylece oturup kendisine aynadan somurtan kızın olmasaydı Delaney kendini cennette hissedecekti. Bir tasarımcı için mükemmel saçlardı. “Belki buna inanmayacaksın ama Nick amcan Henry’nin vasiyetinde bana bıraktığı mal varlığını istemiyor. Ben de onun sahip olduklarını istemiyorum.”

“Öyleyse neden sürekli etrafında dolanıp duruyorsun. Dans edip öpüşüp hasta olduğunda seni eve bırakmasını sağlıyorsun. Vasiyetle ilgili her şeyi biliyorum ve ona nasıl baktığını da gördüm. Anneannem de görmüş. Onun erkek arkadaşın olmasını istiyorsun.”

Delaney gerçekten Nick’e o gözle bakıp bakmadığını merak etti. “Nick ve ben arkadaşız,” dedi ve saçın uçlarından iki santim kadarlık kurumuş kısmı kesti. Gerçekten arkadaşlar mıydı? Delaney Nick hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Nick’in öyle ya da böyle herhangi bir şey hissetmediğinden de endişe etti. “Senin sadece arkadaşın olan erkekler yok mu etrafında?”

“Birkaç tane ama bu farklı.”

İkisi de sessizleşti ve Delaney Nick hakkında düşünmeye başladı. Kesinlikle kıskançlık hissediyordu. Onun bir başka kadınla olduğunu düşünmek adeta Delaney’in midesinin düğümlenmesine sebep oluyordu. Tedirgin ve onu ne zaman göreceğine dair meraklı hissediyordu. Ve en iyisinin onu düşünmemek olduğunu bilmekten ötürü de hayal kırıklığı hissediyordu.

Delaney Sophie’nin kalan saçlarını da tarayıp hemen omuzlarının altında hoşça kıvrılsınlar diye uçlarından düzeltti. Delaney’in kafası çok karıştı.

“Neden bana iyi davranıyorsun?”

“İyi davrandığımı nereden biliyorsun? Henüz saçının arkasını görmedin ki.” Delaney Sophie’ye saçının arkasını görmesi için bir

ayna tuttuğunda Sophie'nin gözlerinden rahatlama süzüldü. Saçları kasap gibi doğranmamıştı. "Sana ödeme yapacak param yok."

"Senin paramı istemiyorum." Delaney Sophie'nin üzerinden önlüğü çözdü ve sandalyeyi alçalttı. "Birileri sana saçını nerde kestirdiğini sorduğunda Cutting Edge'de kestirdiğini söylersin. Fakat eve gidip sert bir şampuan ile saçlarını yıkayıp yine uçlarını berbat edersen o zaman saçlarını Helen'in yerinde kestirdiğini söylersin." Delaney Sophie'nin suratında hafif bir gülümseme gördüğünü sandı ama emin olamadı. "Başka not da yok ve gerçekten içten bir şekilde özür dilediğinde de kabul edeceğim."

Sophie taş kesilmiş suratıyla Delaney'in suratına bakıyordu. Delaney'in gözlerine iyice baktı ve salonun ön tarafına doğru yürüyüp montunu aldı. Kapıdan çıkıp gittiğinde Delaney Sophie'nin kaldırımından aşağı yürüyüşünü izledi. Sophie birkaç adım bekledikten sonra parmaklarını saçlarında gezdirip kafasını salladı. Delaney gülümsedi.

Pencereden ayrılıp içeri doğru döndüğünde Sophie'nin ailesinin ne düşüneceğini merak etti.

Ertesi sabah salonu Noel için süslerken bunu öğrenmeye fırsatı oldu. Nick dükkânının ön kapısından içeri girdi. Delaney kahve makinesini yeni çalıştırmıştı ve dokuz buçuk randevusunu bekliyordu. Wannetta Van Damme gelmeden önce yarım saati vardı.

"Sophie bana saçını kestiğini söyledi."

Delaney kasanın olduğu tezgâhın üzerine beyaz bir bant ve yeşil çiçek koydu. Delaney'in kalp atışları hızlanmıştı; elini midesine götürdü. "Evet kestim."

Nick güneş gözlüklerini çıkardı ve bakışlarını Delaney'in siyah balıkçı kazağına, oradan pileli kısa eteğine ve siyah botlarına doğru gezdirdi. "Sana borcum nedir?"

"Hiçbir şey." Nick bir kez daha Delaney'e baktı ve Delaney bakışlarını Nick'in göğsünde bir yerlere indirdi. Nick'in gözlerine bakarken düşünemiyordu. "Bazen sadece tanıtım için saç kesiyor-

rum.” Yaptığı işe geri dönüp bir şişe sterilize edilmiş tarağı yerine yerleştirdi. Nick’in adımlarını arkasında hissediyordu ama yine de dikkatini işine verdi.

“Sophie ayrıca bana şu tehdit mektuplarını bırakanın kendisi olduğunu da söyledi.”

Delaney Nick’in aynadaki yansımasına baktı. Nick ona doğru ilerliyordu. Ceketinin fermuarını açtı; altında mavi bir gömlek vardı. “Sana söylemesine şaşırdım.”

“Sen saçlarını kestikten sonra kendini çok suçlu hissetmeye başlamış. Geçen akşam itiraf etti.”

Nick Delaney’in tam arkasında duruyordu. “Bu yüzden ücretsiz bir saç kesimi ile ödüllendirilmesini doğru bulmuyorum.”

“Bunu bir...sey... olarak görmüyorum.” Delaney aynadan Nick’e baktığında ne söyleyeceğini unuttu. Nick Delaney’in akıl sağlığı için hiç de iyi değildi. Çok yakında duruyordu ve Delaney birazcık arkaya yaslansa Nick’in büyük göğsüne yaslanabilecekti.

“Ne olarak görmüyorsun?”

Delaney derin bir nefes aldı ve Nick’in kokusunu içine çekti.

“Delaney?”

“Hmm?” Delaney arkasına doğru yaslandı. Omuzları Nick’in göğsüne gömüldü. Arkası kasıklarına değiyordu. Nick tamamen tahrik olmuş ve sertleşmişti. Nick bir elini Delaney’in karnına doladı ve Delaney de kalçalarını Nick’e doğru bastırdı. Delaney karnının üzerinde dolanan Nick’in uzun parmaklarını izledi. Nick başparmağıyla sağ göğsünün altını okşuyordu.

“Bu sabah ilk randevun kaçta?” diye kulağına doğru yaklaşıp sordu. Delaney’in balıkçı yaka kazağının yakasını aralayıp boynundan öptü.

Delaney’in göz kapakları ağırlaştı ve gözlerini kapayıp kafasını yana doğru eğdi. Nick Delaney’i önemsiyordu. “Yirmi dakika sonra.”

“İkimizin de ihtiyacı olan şeyi on beş dakikada verebilirim.”

Delaney Nick'e âşık oluyordu. Ve olanlar yeraltı akıntısı gibiydi. Yeryüzü ayaklarının altından kayıyordu ve Delaney hiçbir şey yapamıyordu. Nick'in sersemletici suratına bakarak “Ben senin kadınlarından biri olmak istemiyorum Nick. Daha fazlasını istiyorum,” dedi.

Nick bakışlarını Delaney'e dikerek “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Ben burada olduğum sürece beraber olduğun tek kadın olmak istiyorum. Sadece ben.” Delaney bir an durakladı ve derin bir nefes alıp “Sadece benimle sevişmeni istiyorum ve hayatındaki diğer kadınlardan kurtulmanı istiyorum,” diye ekledi.

Nick'in eli bir an durdu ve birkaç dakika boyunca Delaney'e baktı. “Yani hayatımdaki diğer kadınlarla olan ilişkimi altı ay boyunca sen burada olacaksın diye berbat etmemi mi istiyorsun?”

“Evet.”

“Bunun karşılığında ne alacağım?”

Nick'in bu soruyu soracağından korkuyordu. Ona verebileceği bir tek cevap vardı ve Nick'in bunu yeterli bulmayacağını tahmin ediyordu. “Beni.”

“Altı ay boyunca mı?”

“Evet.”

“Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Çünkü seninle aşk yapmak istiyorum ve seni kimseyle paylaşmak istemiyorum.”

“Aşk sözcüğünü çok fazla kullanıyorsun.” Nick doğruldu ve elini Delaney'in karnından çekip “Bana âşık mısın?” diye sordu.

Âşık olmaktan çılgınlar gibi korkuyordu ve bunun ne demek olduğunu bilmiyordu. “Hayır.”

“İyi, çünkü ben sana âşık değilim.” Bir adım geri atıp fermua-

rını kapadı. “Benim hakkımda ne söylüyorlar biliyor musun vahşi şey? Tek bir kadına sadık olamayacağımı ve sen de benim bunu denememi sağlayabilecek herhangi bir şey söylemedin.” Nick birkaç adım daha geri attı. “Eğer vahşi, şehvetli bir seks istersen beni nerede bulacağını biliyorsun. Birkaç ay boyunca masandaki kırıntılar için yalvaracak birini arıyorsan da o zaman başka birini bul.”

Delaney Nick’in hiçbir şey için yalvarmasını istemiyordu. Ne demek istediğini de pek anlamamıştı. Tek anladığı, onun için yeterli olmadığıydı. Delaney’in tek yapmak istediği yatağına kıvrılıp ağlamaktı. Belki de teklif ettiği on beş dakikayı almalıydı ama Delaney bundan daha bencildi. Paylaşmak istemiyordu. Erkeğini değil, özellikle de Nick’i. Sadece onun olmasını istiyordu. Ne yazık ki Nick aynı şeyleri hissetmiyordu. Nick’in onunla beraber olabilmek için aldığı risk yüzünden Delaney onu önemsedikten emindi. Ama şimdi öyle olmadığını tahmin edebiliyordu.

Şimdi artık Nick’e âşık olmanın ne demek olduğunu düşünmesine gerek yoktu. Sonuçlarını falan düşünmesine de gerek kalmamıştı. Tek yapması gereken önündeki altı ayı atlatmaktı.

BÖLÜM 16

Truly Kış Festivali şenlikleri tüm gümbürtüsü ile başlamıştı. Erkekler Noel baba kılığına girmeye karar verdiğinde yıllarca konuşulacak bir de skandal yaşanmıştı. Marty Wheeler o kadar sarhoş olmuştu ki kızaktan düşüp kafasını çarpınca kendinden geçip bilincini kaybetmişti. Marty kısa boylu ve tıknazdı. Aynı zamanda bir maymun kadar da tüylüydü. Motor tamiraty yapıyordu. Bir de Kung Fu Dojo'sunda hocalık yapıyordu. Marty'nin şenlikten önce ve sonra o kadar içmiş olması kimseyi şaşırtmamıştı. Fakat iç çamaşırı seçimi herkesin dilini yutmasına sebep olmuştu. Sağlık görevlileri Noel baba kostümünü çıkardığında ortaya çıkan parlak pembe büstiyer herkesi şok etmişti. Bu duruma Wannetta Van Damme dışında herkes çok şaşırmıştı. Bayan Van Damme kırk üç yaşındaki bu bekârın eşcinsel olduğunu söylerdi.

Delaney neredeyse Marty'yi iç çamaşırları içinde göremediğine üzölmüştü. Delaney o sırada Grange salonunda moda gösterisi için dekorasyon yapmakla meşguldü. Sahnenin gümüş yıldızlarla süslenmesine yardımcı olmuştu. Çam ağaçları ve yılbaşı ışıkları her yeri süslüyordu. Arka sahnede aydınlatmalı aynalar ve sandalyeler hazırlamıştı. Büyük boy saç spreyleri ve jöle getirmişti. Truly'deki insanların tam anlamıyla bir saç tasarım gösterisine hazır olduğuna emindi. Yanında gelin saç modelleri de getirmişti. Kolayca uygulayabileceği topuz ve atkuyruğu modelleri de vardı.

Gösteri saat yedide başlayacaktı. Saat altı buçuk olduğunda Delaney hararetle çalışmaya başlamıştı. Kadınların saçlarını örüp ipler takmaya, alt üst etmeye başladı. Marty'nin festival alanındaki hali dedikodulara neden oluyordu. Tüm kadınlar ondan bahsediyordu.

Belediye başkanının karısı "Hastanedeki hemşirelerden biri Patsy Thomason'a Marty'nin tanga iç çamaşırı da giydiğini söylemiş," dedi. "Patsy ayrıca iç çamaşırların Victoria's Secret'tan olduğunu da söyledi. Ne kadar bayağı bir durum."

Delaney bir sürü eşcinsel kuaför ile çalışmıştı ama karşı cinsin kıyafetlerini giymekten hoşlanan biri ile hiç karşılaşmamıştı. "En azından ucuz değil. Ucuz olmasındansa bayağı olmasını tercih ederim."

Sandalyede sırasını bekleyen kadınlardan biri "Kocam bana şu adi naylon iç çamaşırlarından birini getirmişti," diye itiraf etti. Yanında elf kıyafetleriyle oturan kızının kulaklarını da kapamayı ihmal etmemişti. "Üç beden küçüktüler ve çok ucuzdular. Kendimi basit bir fahişe gibi hissetmişim."

Delaney Lillie'nin saçlarını örerken bir yandan da kafasını sallayarak "Bir kadını fahişe gibi hissettirebilecek yegâne şey ucuz iç çamaşırlardır," dedi. Saç spreylерinden birini alıp Lillie'nin saçına sıktı. Belediye başkanının kızı hemen yandaki koltuğa zıplayarak annesiyle aynı model olan saçlarını yaptırmak için oturdu. Saçlarını kendi kendine yapan birkaç kadın diğer kadınlardan biraz uzakta duruyordu. Benita Allegrezza bunlardan biriydi. Delaney gözünün ucuyla Nick'in annesini arkadaşlarıyla sohbet ederken izliyordu. Benita'nın ellili yaşlarının ortasında olduğunu fark etti. Ama en azından on yaş daha yaşlı görünüyordu. Alnında ve ağzının etrafında beliren kırışıklıkların genetik mi yoksa yaşadığı acılı yaşamın etkisi mi olduğunu merak etti. Annesini görmek için etrafa bakındı ve saçları neredeyse mükemmel şekilde yapılmış olarak gayet hareketli bir halde görünce hiç de şaşırmadı. Helen'i ise hiçbir yerde görememişti.

Delaney'e saçlarını yaptırmaya gelenler farklı yaşlarda ve farklı kıyafetlerdeydi. Bazıları çok zarif kadife elbiseler giymişti; bazıları da özenle hazırlanmış kostümler. Delaney'in favorisi *Bayan Kış* gibi giyinen bir anne ve yanındaki kar tanesi kılığındaki çocuğuydu. En çok da Lisa, bir şekerleme taklidi yaparak içeri girdiğinde şaşırdı. Saçlarının Fransız halatı gibi yapılmasını istiyordu. Delaney arkadaşıyla birkaç hafta önce balayından döndüğünden beri defalarca konuşmuştu. Birkaç kez beraber öğle yemeği yemişlerdi ama Lisa moda gösterisine katılmayı düşündüğünden hiç bahsetmemişti. "Gösteriye katılmaya ne zaman karar verdin?"

"Geçen haftasonu. Sophie ile beraber bir şey yapmamızın ikimiz için de iyi olacağını düşündüm."

Delaney etrafına bakındı. "Sophie nerede?" Bir an Delaney, Lisa'nın Sophie tarafından bırakılan notlardan haberdar olup olmadığını düşündü. Ama sonra eğer öyle olsaydı şimdiye kadar bahsederdi diye karar verdi.

"Üzerini değiştiriyor. Nick ve Louie'ye buz heykel yapımında yardımcı oluyordu. Larkspur Parkı'ndan onu aldığım da kafasından şapka yoktu ve önü de açıktı. Yarına hasta olmazsa iyi."

"Ne giyecek?"

"Gecelik. 'Noelden Önceki Akşam' adlı filminden etkilendik."

"Artık beraber yaşadığınıza göre nasıl aranız?" Delaney bir yandan da Lisa'nın saçlarını yapmaya başlamıştı.

"İkimiz için de oldukça büyük bir değişiklik. Mutfak masasında yemek yemesi hoşuma gidiyor. Bugüne kadar hep başıboş tavuklar gibi dolanmış ortalıkta. Böyle şeyler işte. Eğer on üç yaşında olmasaydı işimiz biraz daha kolay olabilirdi." Lisa aynaya bakarak boynundan dökülen yaprakları düzeltti. "Louie ve ben çocuk yapmak istiyoruz. Ama aileye yeni bir çocuk katılmadan önce Sophie'nin bana biraz alışmasını beklememizin daha doğru olacağını düşündük."

Bir bebek. Delaney Lisa'nın saçlarını yaparken tüm parmak-

larını kullanıyordu. Lisa ve Louie bir aile olmayı planlıyorlardı. Delaney'in bir erkek arkadaşı bile yoktu. Aklına gelen bir tek erkek vardı —Nick. Son zamanlarda onu çok fazla düşünüyordu. Uyurken bile. Geçen akşam bir tane daha kötü rüya görmüştü. Sadece bu sefer günler geçiyor ve arabası yok olmuyordu. Truly'yi terk etmek konusunda özgürdü ama bu sefer de bir daha Nick'i göremeyecek olmak kalbine bıçak gibi saplanıyordu. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi. Aynı kasabada yaşayıp onu görmezden gelmek zorunda olmak mı yoksa aynı kasabada yaşamayıp bir daha onu göremeyecek olmak mı? Kafası çok karışık-tı ve acınacak durumda olduğunu hissediyordu. Belki de kaçınılmaz olarak bir kedi edinmeliyim diye düşündü. "Marty Wheeler hakkında olanları duydun herhalde," diyerek düşüncelerini dağıtmaya çalıştı.

"Elbette. Bir adamı noel baba kıyafetinin altına pembe korse giymeye ne iter çok merak ediyorum. Bilirsin o korseler çok rahatsız edicidir."

"Dantel iç çamaşırını da duydun mu?" Delaney tezgâhın üzerinden lastik bir toka aldı ve Fransız örgüsünün ucundan tutturdu. Ardından da siyah tokayla alttan tutturdu.

Lisa ayağa kalkıp kostümünü düzeltti. "Gel de anla. Poposuna girmiş çamaşırını düşünebiliyor musun?"

"Düşüncesi bile rahatsız edici." Delaney Sophie'nin birkaç adım ötede dikildiğini fark etti. Sophie uzun geceliği ve başındaki eşarpla utanmış ya da suçlu görünmemeye çalışıyordu. "Saçlarını örme mi istiyor musun?"

Sophie kafasını sallayarak bakışlarını Delaney'den kaçırdı. "Neredeyse bizim sıramız geldi Lisa."

Lisa sırası için platformdan aşağı doğru yürürken Delaney Neva Miller'in saçlarını ters atkuyruğu yapmaya başladı. Ardından da dört kızının saçlarını balıksırtı ördü. Neva durmadan kocası Papaz Tim ve kilise hakkında konuşuyordu. Suratında kocaman, anlamsız bir gülümseme vardı.

Neva "Yarın kilisemize gelmelisin," diyerek bir yandan da kızlarını sahneye doğru götürdü. "Saat dokuzdan öğlene kadar toplanıyoruz."

Delaney sonsuza dek cehennemde yanmayı tercih ederdi. Eşyalarından arta kalanları toparlayıp annesini aramaya koyuldu. Bir süre annesini göremeyecekti. Hoşça kal deyip iyi eğlenceler dilemek istedi. Delaney noeli hep ona acıyıp yemeğe davet eden arkadaşları ile geçirmişti. Bu yıl tamamen yalnız olacaktı. Annesine sarılıp Duke ve Dolores'e ve kendine iyi bakmaya söz verdiği gerçekten de bu yıl noeli tek başına geçirmek istediğini fark etti. Özellikle şimdi bir de Max vardı. Bu avukat Gwen'in devamlı Delaney'in hayatı ile ilgili şikâyetçi olmasını engelliyor gibi görünüyordu. Bir şekilde Gwen'i meşgul edip ilgisini dağıtıyordu.

Delaney tüm eşyaları Henry'nin Cadillac arabasına yerleştirirken kafasına kar taneleri dökülüyordu. Eldivenleri olmadığından, camları temizlerken elleri dondu. Çok yorulmuştu ve omuzları ağrıyordu. Kuaför salonunun olduğu köşeden biraz hızlı dönmüştü. Araba park alanına doğru kayd ve arabanın önü Allegrezza inşaat firmasının hemen önünde durdu. Delaney ofisin ertesi gün kapalı olacağını tahmin ediyordu. Zaten herhangi bir şeyi önemsemeyecek kadar yorgundu. Geceliklerini giydi ve yatağa girip kıvrıldı. Kapının çalındığını duyduğunda sanki yeni uykuya dalmıştı. Kapı çalınmaya devam ederken başucu masasındaki saate baktı. Pazar sabahı saat dokuz buçuğu gösteriyordu. Kapıdaki kişinin Nick olduğunu tahmin etmesi için kapıyı açmasına gerek yoktu. Kırmızı ipek sabahlığını üzerine alıp kapıyı açmaya gitti. Ne saçını taramaya ve de yüzünü yıkamaya gerek duymadı. Sabahın köründe kapısına gelen kişinin biraz korkmayı hak ettiğini düşünüyordu.

Nick büyük bir öfkeyle kapıdan içeri daldı ve "Senin neyin var Tanrı aşkına!" diye çıkıştı.

"Benim mi? Çılgın gibi kapına dikilen ben değilim."

Nick kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve kafasını yana doğru eğdi. "Tüm kışı arabarla kayarak mı geçireceksin yoksa niyetin kendini öldürmek mi?"

"Bana endişelendiğini söyleme." Delaney sabahlığının kemeri sıkıca bağladı ve Nick'in yanından geçip mutfağa yöneldi. "Bu tam olarak benimle ilgilendiğin anlamına mı geliyor?"

Nick Delaney'i kolundan tutup durdurdu. "Bedeninde ilgilen-
diğim birkaç yer var, evet."

Delaney Nick'in suratına, dudaklarına ve gözlerindeki arzu dolu bakışlara baktı. Daha önce onu görmediği kadar kızgın görünüyordu. Ama yine de Delaney'i arzuladığını gizleyemiyordu.

"Eğer beni istiyorsan şartlarımı biliyorsun. Başka kadın yok."

"Evet. Ve ikimiz de biliyoruz ki, fikrini değiştirmemi sağlamak sadece iki dakikamı alır."

Delaney aylar önce, Nick ile tartışmanın onun tarafından bir meydan okuma olarak anlaşılabileceğini öğrenmişti. Herhangi bir ayartmaya karşı koyabileceğine inanmak istiyordu ama her şeyi boş vermesinin sadece bir dakika otuz saniye sürmesinden korkuyordu. Nick'in elinden kurtulup mutfağa doğru yürüdü.

Nick "Henry'nin arabasının anahtarlarını ver," diye arkasından seslendi.

Delaney kahve makinasının düğmesine bastı ve "Neden? Ne yapacaksın? Çalacak mısın?" diye sordu.

Kapının kapanma sesiyle beraber Delaney oturma odasına koştu ve çantasının sehpanın üzerinde ağzı açık olarak durduğunu gördü. Anahtarlar içinde yoktu. Balkona koştu ve ilk adımda ayağı karın içine gömüldü. Aşağı park alanına doğru "Hey!" diye seslendi. "Ne yaptığını sanıyorsun? Anahtarlarımı geri ver pislik."

Nick'in kahkahası yukarı kadar ulaştı. "Aşağı gel de al."

Delaney karın içinde çıplak ayak yürümesi için birkaç iyi sebep biliyordu. Yanan bir bina, fare baskını, peynirli kek ama Henry'nin Cadillac arabası kesinlikle değil.

Nick arabaya atladığı gibi arabayı çalıştırdı ve gözden kayboldu. Bir saat kadar sonra geri geldiğinde Delaney giyinmiş, ön kapıda onu bekliyordu.

Nick merdivenlerden Delaney'e doğru çıkarken Delaney "Polisi aramadığım için şanslısın," dedi.

Nick Delaney'in elini kavrayıp anahtarları avucuna bıraktı. Gözleri aynı seviyedeydi ve dudaklarının arasında sadece birkaç santim mesafe vardı. "Yavaş ol."

Yavaş ol? Delaney Nick'in onu öpmesini beklerken nefesi ke-sildi ve kalbi hızlandı. O kadar yakınındaydı ki sadece biraz eğil-se...

"Kendini öldürmeden önce biraz yavaşla," dedi ve arkasını dönüp merdivenlerden indi.

Hayal kırıklığı kalp atışlarının yavaşlamasına sebep oldu. Tı-rabzanın kenarından Nick'in ofise girişini izledi. Ardından aşağı, arabanın yanına indi. Araba eskisi gibi gayet iyi görünüyordu. Herhangi bir yerinde vuruk ya da çizik yoktu; sadece artık dört tane kar lastiği vardı.

Delaney Pazartesi sabahı güne yavaş başladı. Giriş için aldığı yılbaşı ağacına ışıkları asacak vakti vardı Ağaç sadece iki metre boyundaydı ama yine de tüm salonu çam kokusu sarmıştı. Öğlen olduğunda iş yoğunluğu başlamış ve saat beş buçukta dükkânı kapatana kadar da devam etmişti. Larkspur Parkı'ndaki eleme-ler saat altıda başlayacaktı. Hızla üstünü değiştirip kot pantolon, bej rengi kazak ve Doc Marten'lerini giyip yola koyuldu. Aslında buz heykellerinden ziyade dün arabasının lastiklerini değiştiren Basklı adamı bulmakla daha fazla ilgileniyordu.

Larkspur'a vardığında park alanı neredeyse dolmuştu ve ele-

meler başlamak üzereydi. Güneş batmıştı ve park alanındaki ışıklar buzdan heykelleri kristal gibi parlatıyordu. Kalabalığın arasından Dorothy ve Toto'nun yanından geçip büyük bir kaz ve inek heykelinin yanından geçti. Havadaki ayaz kulaklarının üşümesine sebep oldu. Ellerini kabanının cebine soktu. Batı tarafının sonunda Allegrezza İnşaat'ın standının girişini gördü. Etrafında bir sürü insan ve jüri üyeleri vardı. Nick ve Louie devasa bir zencefil ev yapmışlardı. Evin tamamı sakız damlaları ve şeker kamışları ile süslenmişti. Ev, içinde yürünebilecek kadar büyükü. Jüri kararını açıklayana kadar giriş kapatılmıştı. Delaney etrafına bakınıp Nick'i aradı. Az ileride kardeşi ile beraberdi. Siyah North Face bir kaban ve kot pantolon giymişti. Yanında Gail Oliver vardı. Gail Nick'in koluna girmişti. Sıcak bir kıskançlık dalgası Delaney'in midesine yerleşti. Nick dönüp Delaney'e bakmaya başlamasa sinirlerine hâkim olamayıp onlara doğru yürümeye başlayabilirdi.

Delaney kendini zorlayarak onlara doğru ilerlemeye başladı. Louie ile konuşacaktı. Böylesi daha kolaydı. "Lisa buralarda bir yerde mi?"

Louie "Lisa ve Sophie banyo yapmaya gittiler," diye cevap verdi. Louie'nin büyük kahverengi gözleri önce Delaney'e, sonra da Nick'e yöneldi ve ardından "Etrafta kal ama. Birazdan burada olurlar," dedi.

Delaney "Aslında ben Nick'le konuşacaktım," diyerek kalbindeki kaos hissiyatına sebep olan adama doğru baktı. Nick'in suratına bakıyordu ve onu hem çılgınca etkileyip hem de işkence edebilen bu adama âşık olduğunu düşünüyordu. Artık ikisi de yetişkindi ama değişen hiçbir şey olmamıştı. Sadece artık Delaney'e işkence edebilmenin farklı ve yeni yollarını bulmuştu. "Eğer bir dakikan varsa seninle konuşmam lazım."

Nick tek kelime dahi etmeden kendini Gail'den kurtarıp Delaney'e doğru yürüdü. "Ne oldu vahşi şey?"

Delaney etrafındaki insanlara baktı ve ardından da Nick'in su-

ratına. Nick'in yanakları kızarmıştı ve karanlığın içinde nefesi-
ni hissedebiliyordu. "Sana kar lastikleri için teşekkür etmek is-
tedim. Bugün sana bakınıyordum ama ofise gelmedin. Bu yüz-
den seni burada bulabileceğimi düşündüm." Delaney topuklarına
doğru arkaya yaslandı ve ardından botlarının ucuna doğru aşağı
baktı. "Neden bunu yaptın?"

"Neyi?"

"Henry'nin arabasına kar lastiklerini taktın. Daha önce hiçbir
erkek bana lastik vermedi." Delaney'in dudaklarından gergin bir
gülümseme döküldü. "Bu gerçekten çok hoştu."

"Ben gerçekten iyi bir erkeğim."

Delaney hafifçe gülümsedi ve "Hayır değilsin," dedi. Kafası-
nı sallayarak Nick'e baktı. "Sen çoğu zaman kaba ve küstahsın."

Nick'in gülümsemesi beyaz dişlerini ortaya çıkardı ve gözle-
rinin etrafında kırışıklar oluştu. "Kaba ve küstah olmadığım za-
manlar nasıl bir adamım?"

Delaney bir elini yumruk yapıp soğuk eline hava üfledi. "Ken-
dini beğenmiş."

Nick "Ve?" diyerek Delaney'in parmaklarını avucunun içine
aldı.

Delaney göz ucuyla Gail'in onlara doğru yürüdüğünü fark
etti. "Ve gördüğüm kadarıyla yanlış bir zamanda gelmişim," di-
yerek elini çekip cebine soktu. "Meşgul olmadığın bir zaman ko-
nuşuruz."

Gail tam Nick'in yanına gelip dikildiğinde Nick "Şu an meş-
gul değilim," dedi.

"Merhaba Delaney."

"Gail."

"Cumartesi akşamı moda gösterisine gelemedim," diyerek
Nick'e baktı ve gülümsedi. "Başka işlerim vardı ama bu sene saç
modelleri ile ilgili çok iyi iş çıkarttığımı duydum."

Delaney "Sanırım herkes iyi vakit geçirdi," diyerek bir adım geri attı. Kıskançlık boğazında bıçak gibi düğümlendi. O an hemen oradan, Nick ve Gail'in görüntüsünden uzaklaşmak istedi. "Sonra görüşürüz."

Nick "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Delaney "Duke ve Dolores'i kontrol etmem gerekiyor," diye cevap verdi. Kendi kendine çok acınacak durumda olduğunu hissetti. "Sonra da birkaç arkadaşla buluşacağım," diyerek durumu kurtarmaya çalıştı. El sallayarak uzaklaştı.

Üç büyük adımıla Nick yanına kadar yetişip "Seninle arabana kadar yürüyeceğim," dedi.

Delaney Nick'e bakarak "Bunu yapmana gerek yok," dedi ve ardından da omzunun üzerinden dönüp Gail'e baktı. "Randevunu berbat edeceksin."

"Gail benim randevum falan değil ve onunla ilgili endişelenmene de gerek yok." Nick Delaney'in elini tuttu ve kendi ceketinin cebine soktu. "Neden Henry'nin köpeklerini kontrol etmem gerekiyor ki?"

Nick ve Delaney buzdan bir perinin yanından geçtiler. Delaney Gail ile ilgili Nick'e inanıp inanmadığından emin değildi. Ama bu konunun kapanmasını istiyordu. "Annem Max Harrison ile kasaba dışına çıktı." Nick parmaklarını Delaney'in elinin üzerinde gezdirdi ve Delaney'in içi ürperdi. "Noeli şu aşk gemilerinden birinde geçirecekler."

Nick buz perisinin etrafında toplanmış olan kalabalığa doğru yaklaşırlarken yavaşladı ve "Ya sen noelde ne yapacaksın?" diye sordu.

"Döndüğünde beraber kutlayacağız. Sorun değil. Tatillerde yalnız olmaya alışkınım ben. Kasabayı terk ettiğimden beri doğru dürüst noel geçirmedim zaten."

Nick park ışıklarının içinden karanlığa doğru yürürlerken

bir şey söylemedi ve ardından "Gerçekten kulağa yalnız geliyor," dedi.

"Pek değil aslında. Her zaman bana acıyan birileri vardı. Ve ayrıca, uzakta olmak her zaman benim seçimimdi. Öylesine bir hayal kırıklığı olduğum için özür dileyip geri dönebilirdim ve ailemin istediği kızmışım gibi davranabilirdim ama bir iki aile ferdi ya da Noel kutlamasını özgürlüğüme ve gururuma değişmem." Delaney omzunu silkti ve bilerek konuyu değiştirdi. "Sen benim soruma cevap vermedin."

"Neydi sorun?"

"Lastikler. Neden yaptın bunu?"

"Henry'nin o koca arabasını o halde kullanman kimse için emniyetli değildi. Birkaç çocuğa çarpman an meselesiydi."

Delaney dönüp Nick'e ve karanlık silüetine baktı. "Yalancı."

"Neye istersen inan," dedi Nick. Onun düşündüğünü reddetmek konusunda kararlıydı.

"Sana borcum ne?"

"Yılbaşı hediyesi olarak kabul et."

"Sana verebilecek hiçbir şeyim yok."

"Evet var." Nick Delaney'in elini kaldırıp dudaklarına götürdü ve parmaklarını dudağına sürterek "Küstah kaba ve kendini beğenmiş olmadığım zamanlar...nasılım?" diye sordu.

Delaney karanlıkta Nick'in hatlarını net göremiyordu ama gözlerinin ona baktığını hissetmek için görmesine gerek yoktu. "Sen..." Delaney eridiğini hissediyordu. Park alanında donmuş ayaklarla sıfırın altındaki bu havada resmen eriyordu. Nick'le beraber olmak istiyordu. "Sürekli düşündüğüm erkeksin." Delaney elini çekti ve parmak uçlarına kalkıp "Yakışıklı yüzünü, geniş omuzlarını ve dudaklarını düşünüyorum." Delaney kollarını Nick'in boynuna doladı ve ona doğru yaslandı. Nick elini Delaney'in sırtında gezdiriyordu. Delaney'in kalbi kulaklarında

atıyordu ve soğuktan donmuş burnunu Nick'in kulağının alt tarafına gömdü. "Sonra seni yaladığımı düşünüyorum."

Nick'in elleri donup kaldı.

"Her tarafını." Delaney Nick'in boynuna dilinin ucuyla dokundu.

Nick "Yüce Tanrım," diye inlemeye başladı. "Arkadaşlarınla ne zaman buluşman gerekiyor?"

"Ne arkadaşları?"

"Bu akşam arkadaşlarınla buluşacağını söylemiştin."

"Ah evet." Kendi yalanını unutmuştu. "Önemli değil. Gitmezsem beni özleyeceklerini hiç sanmıyorum."

Nick Delaney'e bakmak için kendini geri çekti. "Ya köpekler?"

"Onları gerçekten bir süre dışarı çıkarmam gerekiyor. Ya Gail?"

"Onunla ilgili endişe etmemeni söylemiştim."

"Onunla görüşüyor musunuz?"

"Onu görüyorum."

"Onunla seks yapıyor musun?"

Delaney, Nick'in dudaklarının kenarındaki çatılmayı gördü. "Hayır."

Delaney'in kalbi kabardı ve dudaklarını Nick'in dudaklarına götürdü. İkisinin de nefesini kesen bir öpüşmeydi. "Gel benimle."

"Henry'nin evine mi?"

"Evet."

Nick bir an sessiz kaldığında Delaney aklından ne geçtiğini tahmin edemiyordu. Sonunda Nick "Seninle orada buluşuruz," dedi. "Louie ile konuşmam lazım. Sonra da eczaneye uğrayacağım."

Delaney Nick'in neden eczaneye uğraması gerektiğini sormadı bile. Nick dudaklarını Delaney'in dudaklarına bastırdı ve ya-

nından ayrıldı. Delaney Nick'in arkasından gidişini izledi. Kendinden emin ve büyük adımlarla park alanına doğru ilerliyordu.

Delaney annesinin evine doğru ilerlerken Nick'in bu gece onun olduğunu düşünüyordu. Bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kendi kendine tek bir gecenin dahi yeterli olacağını söyleyip buna inanmaya çalışıyordu.

Annesinin evinin ön kapısını açtığında Duke ve Dolores, Delaney'i heyecanlı bir şekilde kuyruklarını sallayarak karşıladılar. Köpekler beline kadar karın içine atlayıp kahverengi tüyleri beyaz kar ile kaplandığında Delaney onları kaldırımdan izliyordu. Bu sefer eldivenlerini giymeyi unutmamıştı ve bir kartopu yapıp Duke'a yakalaması için fırlattı.

Belki Nick'i onun için yeterli olduğuma inandırabilirim diye düşünüyordu. Nick'in başka kimse ile beraber olmadığına inanmak istiyordu. Gail ile seks yapmadığını söylediğinde de ona inanmak istemişti. Ama yine de Nick'e tamamen güvenemiyordu. Delaney, Dolores'e de kartopu fırlattı. Fırlattığı kartopu köpeğin yanına isabet edince Dolores dönüp şüpheyle Delaney'e baktı. Delaney, Nick ile aralarında seksten fazlasının olduğunu biliyordu. Nick'in de bunu bilmesi gerekiyordu ki zaten ona bakışlarında bunu görebiliyordu. Yaşadıkları şey çok yoğun ve şehvetliydi. Belki bu gecenin sonra Nick sadece onunla beraber olmak isterdi.

Ben sadece tek bir kadına sadık kalamam ve sen de bunu istememe sebep olabilecek herhangi bir şey söylemedin.

Nick Delaney'i istiyordu. Delaney de Nick' i. Nick âşık değildi ama Delaney ona çılgınlar gibi âşıktı. Delaney'in hisleri saadet dolu bir uçuşla aşk tünelinden çıkıp gelmemişti. Nick'e dair her şey gibi ona âşık olmak da Delaney'in gözlerini kör ediyordu. O kadar karmakarışık hissediyordu ki, hem ağlamak hem de kahkahalarla gülmek hatta yatıp kafasını toplayana kadar da kalkmamak istiyordu.

Delaney bir kartopu daha yaptığı sırada Nick'in cipinin sesini

duydu. O sırada da ön farlar caddeyi aydınlattı. Dört çeker araba parkın girişindeki sokak lambasının altında durdu. Duke ve Dolores sokağın diğer ucundan deli gibi havlayarak koşmaya başladılar. Kapı açıldı ve Nick aşağı indi. "Hey köpekçikler." Kafasını kaldırıp Delaney'e bakmadan önce köpekleri kulaklarından okşadı. "Hey vahşi şey."

"Bana bu şekilde seslenmekten vazgeçecek misin?"

Nick, Duke ve Dolores'e bakarak "Hayır," dedi.

Delaney kartopunu fırlattı ve Nick'i kafasından şişledi. Kartopu Nick'in kafasında dağıldı ve koyu renkli saçlarını ve paltosunun omuzlarını beyaza boyadı. Nick yavaşça doğrulup kafasını salladı ve beyaz kar taneleri havada uçuştı.

"Benle kartopu savaşına girişmekten daha iyi şeyler bildiğini sanıyordum."

"Ne yapacaksın? Gözümü mü morartacaksın?"

"Hayır." Nick Delaney'e doğru yürüdü.

Delaney eline biraz daha kar aldı ve "Eğer en ufak bir girişimde bulunursan gerçekten pişman olursun," dedi.

"Beni çok korkuttun vahşi şey."

Delaney kartopunu fırlattı ve top Nick'in göğsünde dağıldı. "Sana borçluydum." Delaney bahçeye doğru bir adım geri attı ve dizlerine kadar beyaz karın içine gömüldü.

"Bana çok borcun var." Nick Delaney'i kolundan tuttu ve ayakları yerden kesilene kadar kucakladı. "Seninle işim bittiğinde bir hafta yürüyemeyeceksin."

"Beni çok korkuttun." Nick kısıp gözlerle Delaney'e baktı ve Delaney bir an Nick'in onu öpeceğini sandı. Delaney boylu boyunca sırt üstü yere kapaklanırken âni bir çığlık attı. Delaney yerde donup kalmıştı. Gökyüzü parıltıyan yıldızlarla doluydu. Duke ve Dolores havlayıp zıplıyorlar ve Delaney'in suratını yalıyorlardı. Delaney heyecanla üzerinde tepinen köpeklerin ardında derin

bir kahkaha sesi duydu. "Pislik. Yardım et de kalkayım." Delaney bir elini uzatıp Nick'in kalkması için yardımcı olmasını bekledi. Tam Nick'in elini tuttuğu sırada tüm gücüyle onu yere çekti. Nick aniden Delaney'in üzerine, yere devrildi. Suratında olanlara inanamamış gibi şaşkın bir ifade belirdi.

Delaney nefes almaya çalıştı ama beceremedi. "Biraz ağırsın sanırım."

Nick sırt üstü Delaney'in yanına yuvarlandı ve onu üzerine çekti. Burası tam da Delaney'in olmak istediği yerd. Delaney bacaklarını Nick'in bacaklarının yanına yerleştirdi ve yakasından iki eliyle kavradı. "Teslim oldum de canını acıtmam."

Nick Delaney'e 'sen çıldırmışsın' der gibi baktı ve "Bir kıza mı? Asla," diye cevap verdi.

Köpekler üzerlerine atladı ve Delaney yerden bir avuç kar alıp Nick'in suratına yapıştırdı. "Gel bak Duke. Burada donmuş Basklı bir kardan adam var."

Nick eldivensiz eliyle suratını temizledi ve dudaklarındaki karları yaladı. "Sana bunu ödetirken çok eğleneceğim."

Delaney kafasını eğip Nick'in alt dudağını dilinin ucuyla yaladı. "Senin adına ben yapayım." Delaney Nick'in tepkisini, kollarını daha da fazla sıkışından ve nefes alışından hissetti. Delaney Nick'in yumuşak dudaklarını öpüp dilini yalamaya başladı. Nick'in sertleşen penisini kot pantolonunun içinden hissediyordu. "Bu cebindeki bir buz parçası mı yoksa beni gördüğüne memnun musun?"

"Buz parçası?" Nick ellerini Delaney'in kabanının altına, oradan da kalçalarına götürdü. "Buz parçaları soğuk olur tatlım. Sen on üç santimlik çok sıcak bir şeyin üzerinde oturuyorsun."

Delaney bakışlarını gökyüzündeki yıldızlara çevirdi ve "On üç santim," dedi. Nick büyüktü ama o kadar da değil.

"Bu bilinen bir gerçek."

Delaney güldü ve Nick'in üzerinden yana doğru kaykıldı. Sı-
cak olduğu konusunda haklıydı gerçi. Delaney'i nasıl baştan çıkara-
cağını çok iyi biliyordu.

"Popom dondu." Nick doğrulduğunda Duke ve Dolores üze-
rine atladı. Nick köpekleri uzaklaştırmaya çalışırken "Hey, şim-
di değil," diye seslendi ve Delaney'in ayağa kalkmasına da yar-
dımcı oldu. Delaney üzerindeki karları silkeledi. Nick onun sa-
çındaki karları temizlemesine yardım etti. Verandada ayaklarını
silkeleyip içeri girdiler. Delaney montunu çıkartıp girişteki port-
mantoya astı. Nick etrafa bakarken Delaney de onu inceleme fir-
satı buldu. Her zamanki gibi flanel gömlek giymişti. Düz kırmı-
zı bir gömlekti.

"Daha önce hiç buraya gelmiş miydin?"

Nick Delaney'e bakarak "Bir kez," diye cevapladı. "Henry'nin
vasiyetinin açıklandığı gün."

"Oh evet." Delaney etrafa yeni gözlerle bakındı. Sanki daha
önce orada hiç bulunmamış gibi. Tipik Viktorya tarzı bir evdi.
Beyaz boya ve duvar kağıtları. Koyu renk ahşaplar. Kalın el yapı-
mı ahşap koltuklar ve antika büyük baba saati. Her şey çok zen-
gin ve bunaltıcı görünüyordu. Her ikisi de biliyordu ki, Henry
baba olmayı tercih etseydi Nick bu evde büyümüş olacaktı. Dela-
ney Nick'in kendini şanslı olarak görüp görmediğini merak etti.

Her ikisi de kapının önünde ıslak ve donmuş botlarını çıkar-
dılar. Delaney Nick'e şöminede ateş yakmasını önerdi ve kendisi
de mutfığa doğru gidip İrlanda Kahvesi hazırladı. Delaney on da-
kika sonra geri döndüğünde Nick'i geleneksel kalbin önünde di-
kilirken buldu. Şöminenin üzerinde asılı duran Henry'nin anne-
sinin portresine bakıyordu. Alva Morgan Shaw ve tek torunu ara-
sında sadece çok ufak bir benzerlik vardı. Nick geçmişinin izleri-
ne bakıyordu. Nick'in kendi evi ona çok daha uygundu ve yakı-
şıyordu. O dereden gelen taşlarla yapılmış ev ve ışıktandırmalar.

Delaney Nick'in yanındaki cam sehpaye elindeki bardağı bıra-
kıp "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

“Neyle ilgili?”

Delaney duvarda asılı olan Henry’nin annesinin resmini işaret etti. Büyükanne, Delaney Truly’ye yerleşmeden çok önce başkente taşınmıştı. Henry, Gwen ve Delaney’i alıp senede birkaç defa annesine ziyarete giderdi. Ta ki kadın 1980’de ölene kadar. Delaney’in hatırlayabildiği kadarıyla bu portre gerçeğine göre fazla abartılmıştı. Alva uzun boylu ve zayıf bir kadındı ve Delaney onu bayatlamış tütün kokusu ile hatırlıyordu. “Anneannen hakkında?”

Nick kafasını bir yana eğdi. “Sanırım annemin tarafına benzediğim için şanslıyım. Sen de üvey olduğun için.”

Delaney gülererek “Kaçak cevap verme,” dedi ve “gerçekten ne düşündüğünü söyle,” diye ekledi.

Nick dönüp Delaney’e baktı ve gerçekten ona ne düşündüğünü söylerse ne yapacağını merak etti. Bakışlarını Delaney’in saçlarında ve gözlerinde gezdirip pembe dudaklarına baktı. Son zamanlarda bir sürü şey düşünüyordu. Asla gerçek olmayacak türden şeyler. Hiç düşünülmemesi gereken şeyler. Hayatının sonuna kadar Delaney ile uyanmak gibi şeyler. Saçlarının beraber ağarmasını izlemek gibi. “Şu anda yaşlı adamın çok mutlu olduğunu düşünüyorum.”

Delaney Nick’e bir fincan uzattı ve kendisinininkini de üfleterek ağzına doğru götürdü. “Bunu nereden çıkarttın?”

Nick kahvesinden büyük bir yudum aldı. Bu his hoşuna gidiyordu. Nick’e Delaney’i hatırlatıyordu.

“Henry bizim beraber olmamızı istemiyordu.”

Nick Delaney’e gerçeği söylemek konusunda tereddüt etti ama söylememesi için bir sebep olmadığına karar verdi. “Yanılıyorsun. O bizim sonunda beraber olmamızı istiyordu. Bu yüzden burada Truly’de kısıлып kaldın. Annene destek olmak için falan değil.” Delaney’in alnındaki çizikler bir an için ona inanmadığını gösteriyordu. “Bana bu konuda güven.”

“Tamam ama neden?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Evet.”

“Pekâlâ. Henry ölümünden birkaç ay önce bana sahip olduğu her şeyi teklif etti. Gwen’e az da olsa bir şeyler bırakmak zorunda olduğundan ama geri kalan her şeyi bana bırakacağından söz etti. Tek isteği ona bir torun vermemdi. Seni tamamen gözden çıkartmıştı.” Nick bir an durduktan sonra “Ona cehennemin dibine gitmesini söyledim,” diye ekledi.

“Bunu neden yapsın ki?”

“Sanırım piç bir evlat sahibi olmanın hiç evlat sahibi olmaktan daha iyi olduğunu fark etti. Ve benim çocuğum olmazsa o üstün Shaw kanının benle beraber yok olup gideceğini.”

Delaney kaşlarını çatıp kafasını salladı. “Tamam ama bunun benimle ne alakası var?”

“Elbette var.” Nick Delaney’in boştaki eline uzanıp kendine doğru çekti ve “Bu çılgınca ama Angel Plajı’nda yıllar önce yaşanan o olaydan sonra sana âşık olduğumu düşünüyordu,” dedi. Nick Delaney’in elini bir yandan okşuyordu.

Delaney önce Nick’in suratına doğru, sonra da başka bir yöne bakarak “Evet haklısın. Çılgınca,” dedi.

Nick Delaney’in elini bıraktı. “Bana inanmıyorsan Max’e sor. O her şeyi biliyor. Vasiyeti düzenleyen o.”

“Yine de hiç akla yatkın değil. Bu çok riskli. Henry bunu şansa bırakamayacak kadar her şeyi kontrol etmeye meraklıdır. Yani ya o ölmeden önce ben evlenseydim? Daha uzun yıllar yaşayabilirdi ve bu arada ben bir rahibe falan da olabilirdim.”

“Henry intihar etti.”

“Ne?” Delaney tekrar kafasını salladı. “Henry böyle bir şey yapamayacak kadar fazla severdi kendini. Küçük bir gölde büyük balık olmaktan çok hoşlanıyordu.”

“Prostat kanserinden ölmek üzereydi. Zaten birkaç ay ömrü kalmıştı.”

Delaney’in ağzı açık kaldı ve birkaç kez üst üste gözlerini kırp-tı. “Bana kimse söylemedi.” Kaşları çatıldı ve boynunun kenarını kaşıyarak sordu. “Annemin bunlardan haberi var mı?”

“Annen kanseri ve intihar olayını biliyor.”

“Neden bana bahsetmedi?”

“Bilmiyorum. Ona sorman gerekecek.”

“Bu çok tuhaf. Böyle bir durumu kontrol etmeye çalışması, as-lında düşündükçe tam da Henry’ye göre bir şey.”

“Yaptığı şeylerin sonuçları her zaman amacını doğrulardı ve her şeyin de bir bedeli vardır.” Nick şöminedeki ateşe doğru dön-dü ve viskili kahvesinden bir yudum daha aldı. “Bu vasiyet onun öldükten sonra bile her şeyi ve herkesi kontrol etme çabasıydı.”

“Yani seni kontrol edebilmek için beni mi kullandı?”

“Evet.”

“Ve sen de bu yüzden ondan nefret ediyorsun.”

“Evet. O tam bir şerefsizdi.”

“O zaman anlamadığım bir şey var.” Delaney Nick’in yanına kadar gitti. “Neden bu akşam buradasın? Neden beni görmezden gelmedin?”

“Denedim.” Nick kupasını şöminenin üzerine koyup ateşe bakmaya başladı. “Ama bu o kadar da kolay değil. Henry bir ko-nuda haklıydı. Seni istediğimi biliyordu. Tüm risklere rağmen seni isteyeceğimi biliyordu.”

Bir kaç dakika boyunca aralarında bir sessizlik oldu ve Dela-ney sordu. “Şimdi neden buradasın –bu gece? Beraber olmuştuk zaten.”

“Henüz bitmedi. Henüz değil.”

“Neden tekrar riske atıyorsun?”

Nick Delaney'in onu neden bu kadar zorladığını bilmiyordu. Eğer bir cevap duymak istiyorsa Nick ona bunu vermeye hazır-
dı ama Delaney'in pek hoşuna gideceğini düşünmüyordu. "Çün-
kü seni çıplak hayal ettim ve yıllar öncesinden beri seni arzulu-
yorum." Nick derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini bıraktı. "Lo-
uie ve ben halk plajına gitmeye başladığımız günlerden beri seni
görüyordum. Kız arkadaşlarınla geliyordun. Onları değil sadece
seni hatırlıyorum. Yeşil elma rengine parlak bir mayon vardı;
hiç de açık seçik değildi ama önündeki o boydan boya fermua-
rıyla beni baştan çıkarıyordun. Seni arkadaşlarınla konuşurken,
müzik dinlerken izlediğimi hatırlıyorum. Gözlerimi fermuarın-
dan alamıyordum. O zaman ilk defa göğüslerinin farkına varmış-
tım. Küçük ve belirginlerdi. Tek düşünebildiğim o fermuarı aşağı
indirip göğüslerini görebilmektir. O kadar çok sertleşiyordum ki
canım acıyordu. Etraftakilere midem ağrıyor diye yalan söyleyip
uzaklaşıyordum beni fark etmesinler diye."

O gece eve gittiğimde senin yatak odanın penceresinden içe-
ri sızıp seni yatağında uyurken görmeyi hayal ettim. Sonra se-
nin uyanıp beni bekliyor olduğunu söylediğini ve beni kollarının
arasına alıp yatağına davet ettiğini... Tek isteğim olan göğüsleri-
ne dokunmama izin veriyordun. Bacaklarının arasına dokunma-
ma da izin veriyordun. Ben bunların hayalini kurarak saatler ge-
çiriyordum. On altı yaşındaydım ve seksle ilgili bilmem gereken-
den çok daha fazlasını biliyordum. Sen çok genç ve saftın. Hiçbir
şey bilmiyordun. Sen Trully'nin prensesiydin. Bense belediye baş-
kanının gayri meşru oğlu. Senin ayağını öpmeyi bile hak etmi-
yordum ama kasıklarım ağrıyacak kadar çok arzuluyordum seni.
Tanıdığım yüzlerce kızdaki birini çağırıp kendimi rahatlatabilir-
dim ama bunu yapmadım. Seni hayal etmek istiyordum." Nick
tekrar derin bir nefes aldı. "Muhtemelen sapık olduğumu düşün-
müyorsun."

Delaney hafifçe gülümseyerek "Evet," dedi. "Büyük beden bir
sapık."

Nick omzunun üzerinden Delaney'in büyük, kahverengi gözlerine baktı ve "Kızmadın mı?" diye sordu.

Delaney kafasını salladı.

"Hasta olduğumu düşünmüyor musun?" Nick bile kendiyile ilgili bundan şüphe etmişti.

"Açıkkası şımardım. Sanırım her kadın hayatının bir kısmında bir erkek tarafından hayal edilmiş olmak ister."

Nick "Pekâlâ, tamam, zaman zaman hâlâ seni düşünüyorum," dedi.

Delaney Nick'e dönüp gömleğinin düğmesine uzandı ve "Ben de seni düşünüyordum," dedi.

Nick Delaney'in elini göğsünde dolaşırken izliyordu. İnce parmakları belinde dolaşıyordu. "Ne zamandan beri?"

"Truly'ye döndüğümden beri." Delaney Nick'in gömleğini pantolonundan sıyırdı ve "Geçen hafta bunu düşündüm," diyerek ağzını Nick'in göğüs ucuna götürdü. Birden göğüs uçları gerildi ve Nick parmaklarını Delaney'in saçlarına doladı.

"Başka?"

"Bunu." Nick'in fermuarını açmaya başladı ve bir elini çamaşırından içeri soktu. Küçük ve yumuşak avucunu, sertleşmiş penisine götürüp sıktığında Nick midesinin kasıldığını hissetti. Delaney Nick'i tepeden tırnağa titretiyordu. Nick Delaney'in te-nindeki ipeksi parfüm kokusunu hissedebiliyordu. Delaney onu öpmeye başladığında tadı kahve, viski ve şehvetle karışmıştı. Delaney'in dilinin, ağzının içinde ve elinin de çamaşırının içinde olmasını çok seviyordu Nick. Delaney ona dokunurken gözle-rinin içine bakmaktan çok hoşlanıyordu.

Nick Delaney'in kazağını çıkardı ve krem rengi sutyenini çıkardı. Bu kadınla ilgili kurduğu yüzlerce fanteziyi düşündü. Hepsini bir araya gelse onun gerçek haline ışık tutamazdı. Beyaz göğüsle-rini avuçladı ve mükemmel pembe uçlarını okşadı.

Delaney "Her tarafını yalamak istediğimi söylemiştim," diye fısıldayarak pantolonunu ve çamaşırını bacaklarından aşağı doğru indirmeye başladı. "Bunu da düşünüyordum." Delaney Nick'in önünde diz çöktü ve onu ateşli ve ıslak ağzına aldı. Nick'in adeta nefesi kesildi ve bir bacağına, dengesini korumak için açtı. Delaney Nick'in aletinin başını öpüp hafifçe yumurtalıklarına dokundu. Nick bir yandan Delaney'in uzun kirpiklerine ve yumuşak yanaklarına bakarken, bir yandan da saçlarını yüzünü örtmesin diye geriye itiyordu

Nick genellikle oral seksi her şeye tercih ederdi. Çoğu zaman seçimi karşı tarafa bırakmak üzere prezervatif de kullanmazdı. Ama Delaney'in ağzına boşalmak istemiyordu. Onun en derin yerlerine girerken gözlerinin içine bakmak istiyordu. Delaney'in onu içinde hissetmesini istiyordu. Onu içinde kasarak tutmasını ve onun titremelerini hissedebilmek istiyordu. Nick korunmak istemiyordu. İçinden çıktıktan sonra da Delaney'e kendinden bir şeyler bırakmak istiyordu. Başka hiçbir kadına karşı böyle şeyler hissetmemişti. Daha fazlasını istiyordu. Asla mümkün olabileceğine ihtimal vermediği şeylerin olmasını istiyordu. Sadece bir geceliğine değil, çok daha uzun süre onun olmasını istiyordu. Hayatında ilk defa bir kadının ondan istediğinden çok daha fazlasını o istiyordu.

Sonunda, Delaney'i ayağa kaldırıp cebinden bir prezervatif çıkarıp ona uzattı ve "Giydir beni vahşi şey," dedi.

BÖLÜM 17

Delaney sırtını hafifçe okşayan Nick'in parmaklarını hissederek uyandı. Gözlerini açıp Nick'e baktı ve burnunun ucundan birkaç santim mesafedeki tüylü göğsüne izledi. Nick'in karnında yatıyordu. Sabahın ilk ışıkları onun tenini aydınlatıyordu.

"Günaydın."

Pek emin değildi ama sanki Nick'in alnını öpmesi ile uyanmıştı. "Saat kaç?"

"Sekiz buçuk civarında."

"Berbat." Delaney yana doğru yuvarlandı ve eğer Nick onu koldan tutup bacağıyla kalçasından yakalamasaydı yere yuvarlanacaktı. Tenleri birbirinden sadece ince pamuklu bir çarşaf ile ayrılmıştı. Delaney çocukluğundan beri her uyandığında gördüğü pembe yatak başlığına bakıyordu. İki kişilik bu yatak tek kişi için bile küçüktü, ki Nick kadar geniş bir adamla beraber iyice dar gelmişti. "Saat dokuzda bir randevum var." Delaney cesaretini toplayıp Nick'e baktı ve *evet* korktuğu başına gelmişti. Nick sabahları muhteşem görünüyordu. Omuz mesafesindeki saçları bir yana dökülmüştü ve çenesinde hafif kirli bir sakal vardı. Kalın kirpiklerinin ardında gözleri çok yoğundu ve sabahın sekiz buçuğu için oldukça canlı bakıyorlardı.

"İptal edebilir misin?"

Delaney kafasını sallayıp kıyafetlerini bulmak için etrafa baktı. "On dakika içinde çıkarsam yetişebilirim." Delaney tek-

rar Nick'in suratına baktı ve Nick'in de ona bakmakta olduğunu fark etti. Nick ya Delaney'in hatlarını ezberlemeye çalışıyordu ya da suratında bir kusur arıyordu. Delaney yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Doğrulup çarşafı göğsüne doğru çekti. "Biliyorum berbat görünüyorum." Ama Nick hiç de yarı ceset halde görünen birine bakar gibi durmuyordu. Delaney *belki bu sabah şanslıyım ve gözlerimin etrafında karartılar yoktur* diye düşündü. "Öyle değil mi?"

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Evet."

"Tamam." Nick Delaney'in eline uzandı ve avucundan öptü. "Şirinler kılığına girdiğin zamandan çok daha iyi görünüyorsun."

Nick'in gözlerinin etrafında hafif çizgiler belirdi. Delaney parmak uçlarının karıncalandığını hissetti. Bu sevdiği Nick'ti. Onu öperken aynı zamanda da dalga geçen Nick. Onu güldürürken aynı zamanda ağlama isteği uyandıran adam. "Yalan söylemeni istemeliydim," diyerek elini çekti. Dokuz randevusuna geç kalmak istemiyordu. Kıyafetlerinin yanında, yerde olduğunu fark etti. Sırtını Nick'e dönerek yerden kıyafetleri aldı ve aceleyle giyindi.

Nick odanın diğer ucundan kıyafetlerini topladı. Çıplaklığından hiç rahatsız olmuyordu. Delaney elinde çorabının teki, Nick'i giyinirken izliyordu. Kot pantolonunu giyip düğmelerini ilikledi. Sabahın parlak ışıklarının altında Nick çok yakışıklı görünüyordu. Bu hiç de adil değildi.

"Arabanın anahtarlarını ver. Sen gelmeden arabayı ısıtayım."

Delaney çorabı ayağına geçirdi. Daha önce hiçbir erkek arabasını ısıtmayı önermemişti. "Ceketimin cebinde." Nick yatak odasından çıktıktan sonra Delaney yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı ve saçlarını taradı. Evi kilitleyip çıktığında arabanın camları temizlenmişti. Daha önce hiçbir erkek arabasının camlarını da temizlememişti. Yeni kar lastikleri beyaz karların içinde simsi-

yah parlıyordu. Delaney'in içinden ağlamak geldi. Eski erkek arkadaş Eddy Castillo dışında kimse onun güvenliğini ve iyi olmasını böylesine önemsememişti. Eddy tam bir egzersiz düşkünüydü ve Delaney'in diyetine çok dikkat ediyordu. Doğum gününde Delaney'e bir salata karıştırıcısı hediye etmişti. Ama bir mutfak aleti kar lastikleri ile kıyaslanamazdı.

Delaney Nick'i bir daha ne zaman göreceğini sormadı. Nick de teklif etmedi. Geceyi sevgili gibi geçirmiş olabilirlerdi ama her ikisi de ne aşktan ne de yemek planlarından bahsetmişlerdi.

Delaney salona ilk müşterisi Gina Fisher gelmeden birkaç dakika önce varmıştı. Gina Delaney ile aynı okuldan bir yıl sonra mezun olmuştu ve üç çocuğu vardı. Yedinci sınıftan beri siyah, kalın saçlarını beline kadar uzatmıştı. Delaney Gina'nın saçlarını omuzlarına kadar kesip derin katlar verdi. Saçlarına kırmızı gölgeler atarak genç kadının daha da genç görünmesini sağladı. Gina'dan sonra Claire Danes gibi görünmek isteyen bir kızın saçlarını kesti. Kız saat on birde salona gelip öğlene doğru gitmişti. Delaney de kız gittikten sonra en sonunda duşa girmeye fırsat buldu. Delaney kendi kendine Nick'in aramasını beklemediğini söylüyordu ama bal gibi de bekliyordu.

O gün saat altı olana kadar ondan haber alamayınca Noel alışverişi yapmak için arabasına atladı. Annesine henüz bir hediye almamıştı. Sonunda kendini turistler için tasarlanmış olan pahalı mağazalardan birinde buldu. Annesi için bir şey bulamadı ama tam da Nick'in gözlerinin gri renginde yarı flanel bir gömleğe 70 papel bayıldı. Kırmızı hediye paketi ile sardırıktan sonra eve götürüp paketi oturma odasındaki yemek masasının üzerine koydu. Telefonunda herhangi bir mesaj yoktu. Emin olmak için geri sardırıp bir kez daha kontrol etti.

Ertesi gün de Nick'ten ses çıkmadı. Noel sabahı olduğunda hayatında hiç hissetmediği kadar yalnız hissediyordu. Sabah uyanınca bir sinirle Nick'i arayıp iyi noeller dilemek istedi ama Nick

telefona cevap vermedi. Delaney Nick'in evine gidip evde mi diye bakmayı düşündü. Acaba ondan kaçıyor muydu? Sonunda Duke ve Dolores'i ziyaret etmek için annesinin evine gitti. En azından bu iki köpek onu gördükleri için mutluydular.

Akşam olduğunda Delaney hayalet gibi hissediyordu. Televizyonun karşısında oturmuş *Noel Hikâyeleri*'ni izliyordu. Asla sahip olamayacağı bir şeyi istemenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Delaney bir an kapının çaldığını duydu. Yanında duran iki köpek kafasını kaldırıp Delaney'e baktılar ve sonra tekrar yattılar.

Nick deri ceketi ile kapı girişinde duruyordu ve dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Gayet iyi görünüyordu. Delaney suratına kapıyı kapatmakla onu içeri almak arasında tereddüt etti. Elindeki parlak altın sarısı kutu kaderini belirledi. Nick'i içeri aldı.

Nick güneş gözlüklerini cebine soktu ve bir demet çiçeği Delaney'e uzattı. "Mutlu Noeller." Nick sıcacık dudaklarıyla Delaney'i öptüğünde Delaney tepeden tırnağa ısındığını hissetti. Nick geriye çekilip baktığında, Delaney ellerini Nick'in yanaklarına yerleştirip daha fazlası için onu kendine doğru çekti. Delaney hislerini saklamaya gerek duymuyordu. Zaten bunu yapabileceğinden de emin değildi. Ellerini Nick'in omuzlarına, oradan da göğsüne kaydırıp ve "Seni özledim," diye itiraf etti.

"Geçen akşam geç saatlere kadar Boise'deydim." Nick elindeki kutuyu Delaney'e uzattı. "Bu senin için. Bulabilmek için epey vakit harcadım."

Delaney altın sarısı kutuya bakarak elini yumuşak altın yaldızlı kâğıdın üzerinde kaydırıp. "Belki beklemeliyim. Senin hediye benim evimde."

"Hayır. Lütfen şimdi aç."

Delaney kutunun fiyongunu tek hamlede heyecanla açtı. Bir grup hediye kâğıdının arasında güzellik yarışmalarında takılanlar gibi parlak taşlı bir taç duruyordu.

“Helen mezuniyet balosunda senin tacını çaldığına göre sana daha iyisini almamın iyi olacağını düşündüm.”

Taç çok büyük ve şatafatlıydı. Kesinlikle Delaney’in gördüğü en güzel şeydi. Delaney tacı kâğıtların arasından çıkartıp kutuyu Nick’e uzatırken alt dudağını ısıırıyordu. “Çok sevdim.” Tacın üstündeki taşlar ışıktan parlıyordu. Delaney tacı kafasına takıp portmantonun yanındaki aynada kendine baktı. Parlak taşların arasında küçük kalpler vardı ve tam ortasında da diğerlerinden daha büyük tek bir kalp yerleştirilmişti. Aynadan Nick’e doğru bakarken gözyaşlarını zor tutuyordu. “Bugüne kadar bana verilen en güzel Noel hediyesi bu.”

“Beğendiğine sevindim.” Nick büyük avuçlarını Delaney’in karnına götürdü ve kazağının altından göğüslerini avuçladı. Dantel sutyeninin altından parmaklarıyla çıplak tenine doğru bastırıp kendine doğru çekiyordu. “Dün akşam Boiseden dönerken senin bunu taktığını hayal edip durdum.”

“Daha önce hiç bir kraliçe ile sevişmiş miydin?”

Nick kafasını sallayarak “Sen ilksin,” dedi.

Delaney Nick’in bileğinden tuttu ve onu televizyon izlediği odaya götürdü. Nick yavaşça Delaney’i soymaya başladı. Bu onun güzel, arzu dolu ve sevilen bir kadın olduğunu hissetmesini sağlıyordu. Annesinin sarı koltuğunun üzerinde sevişmeye başladılar. Delaney ılık parmaklarıyla Nick’in sırtını okşuyor ve omuzlarını öpüyordu. Sonsuza dek o an hissettiği gibi hissetmek istiyordu. Delaney’in bedeni kızarıyor ve uyarılıyordu. Nick göğüslerini öptükçe kalp atışları hızlanıyordu. Nick azgın aletini Delaney’in içine soktuğunda Delaney çoktan hazırды. Ellerini Delaney’in suratının iki yanına yerleştirdi ve gözlerinin içine bakarak defalarca içine girdi.

Delaney de Nick’in gözlerine bakıyordu. Gri gözlerine. Onun gözleri de arzuyla Delaney’e bakıyordu. Öpüşmekten ikisinin de dudakları kabarmıştı. Nefesleri ağırlaşmıştı. Delaney “Seni sevi-

yorum Nick,” diye fısıldadı. Nick bir an hareketsiz kaldı ve sonra daha da derine girdi, daha sert, tekrar ve tekrar. Delaney aşkını defalarca dile getirdi; ta ki hayatındaki en güzel coşku kafasına yerleşene kadar. Delaney Nick’in derinden gelen inlemelerini ve yakarışlarını duydu. Ardından Nick tüm ağırlığıyla Delaney’in üzerine devrildi.

Huzursuzluk dolu bir üzüntü Delaney’in göğsünü kapladı. Az önce Nick’e onu sevdiğini söylemişti. Nick Delaney’in sevildiğini hissetmesine sebep olurken ağzından herhangi bir sevgi sözcüğü dökülmemişti. Delaney Nick’in neler hissettiğini bilmek istiyordu. Ama aynı zamanda da cevabından korkuyordu. “Nick?”

“Hmm?”

“Konuşmamız lazım.”

Nick kafasını kaldırıp Delaney’e baktı.

“Bana bir dakika ver.” Nick Delaney’in içinden çıkıp ayağa kalktı ve prezervatifi çıkartmak için banyoya gitti. O akşam Lakeshore’da yaşadıkları korunmasız seksten sonra çok daha dikkatliydi. Delaney iç çamaşırlarını aradı ve bir sehpanın altında buldu. Çamaşırlarını giyip Nick’i beklerken içindeki huzursuzluk her geçen an biraz daha artıyordu. Ya Nick onu sevmiyorsa? Buna nasıl dayanabilirdi? Ve eğer durum buysa o zaman ne yapacaktı? Delaney tam sutyenini bir yastığın altından bulup çıkartırken Nick geri geldi; sutyeni Delaney’in elinden aldı ve onu kenara attı. Delaney’i kucaklayarak göğsünün önüne aldı. Daha önce hiç sarılmadığı kadar sıkı sarıldı. Nick’in sıcak kolları arasında, başını döndüren kokusu ile Delaney kendi kendine Nick’in onu sevdiğini tekrarlardı. Delaney sabırlı olmayı bilmediği halde ihtiyacı olan sözleri ona söyleyeceği ânı bekliyordu. Bu arada Delaney ön kapıdan tıkırtı ve gıcırtilar duydu ve hareketsiz kaldı. “Sen de bir şey duydu mu?”

Nick parmağını Delaney’in dudağına götürerek kulağını kabarttı. Kapının kapandığını duydukları anda Delaney birden harekete geçti.

“Lanet olsun!” Hemen Nick’in kollarından kurtuldu ve bulabildiği ilk kumaş parçasını, Nick’in gömleğini kaptı. Ayak sesleri holde ilerlerken Delaney aceleyle gömleği üzerine geçiriyordu. Nick’in pantolonu koltuğun arkasında bir yerlerdeydi. Gwen odaya girdiğinde Nick, Delaney’in arkasına saklandı. Delaney’in omurgasından hızla bir ısı yayıldı. Annesinin kafasında Noel meleşine benzer bir ışık parlıyordu.

Gwen önce Delaney’e, sonra Nick’e, sonra tekrar Delaney’e baktıkça mavi gözlerinde şok ifadesi vardı. “Burada neler oluyor?”

Delaney gömleğin önünü kapadı ve “Anne...ben...” diyebilirdi. Parmaklarıyla düğmeleri iliklerken sordu. “Evde ne işin var?”

“Burada yaşıyorum.”

Nick Delaney’in elini karnına doğru yerleştirip onu kendine doğru çekti.

“Biliyorum ama senin aşk gemisinde olman gerekiyordu.”

Gwen bir parmağı ile Nick’e işaret ederek “Onun benim evimde ne işi var?” dedi.

Delaney dikkatlice düğmeleri ilikledikten sonra konuştu. “Pekâlâ. Nick Noel’i benimle geçirecek kadar düşünceliydi.”

“O çıplak!”

“Evet.” Delaney gömleğin etek kısmını biraz daha açarak Nick’in saklanması için yardımcı olmaya çalıştı. “O...ah...” Delaney susup omzunu silkti. Nasıl olsa bir işe yaramayacaktı. Basılmıştı. Sadece bu sefer on sekiz yaşında saf bir kız değildi. Otuzlu yaşlarındaydı ve Nick Allegrezza’yı seviyordu. Delaney artık bağımsız ve olgun bir kadındı. Ama yine de annesinin kendi evinde onları çıplak olarak yakalamamış olmasını tercih ederdi. “Nick ve ben çıkıyoruz.”

“Sanırım çıkmaktan daha fazlasını yapıyorsunuz. Bunu nasıl yapabilirsin Delaney? Onun gibi bir adamla nasıl beraber olabilirsin? O tam bir kadın düşmanı ve bu aileden nefret ediyor.”

Gwen Nick'e baktı. "Tekrar ellerini kızıma sürüyorsun ama bu sefer kendine iyi yer bulmuşsun. Henry'nin vasiyetini ihlâl ediyorsun. Her şeyini kaybettiğini göreceğim."

"Vasiyet hiçbir zaman umrumda olmadı benim." Nick parmaklarıyla Delaney'in üzerindeki gömlektten tenini okşuyordu.

Delaney annesini iyi tanıyordu. Tehditlerinde ne kadar ısrarcı olacağını biliyordu. Onu nasıl durduracağını da biliyordu. "Eğer herhangi birine bundan bahsedersen seninle asla bir daha konuşmam. Hazıranda giderim ve beni bir daha göremezsin. Eğer on yıl önce gittiğimde beni bir daha göremeyeceğini düşündüysen bekle de şimdi gör. Bu sefer gittiğimde sana nerede olduğumu dahi söylemem. Bu sefer giderken üç milyon dolarım olacak ve seni görmeye dahi gelmem."

Gwen'in dudakları kıvrıldı ve kollarını göğsünün önünde birleştirerek "Bunu daha sonra konuşacağız," dedi.

Nick "Eğer çıplak kıcımlı görmek istemiyorsanız giyinirken odada olmasanız iyi ederseniz," dedi.

Nick'in ses tonu bıçak gibi keskindi. Bu sesi daha öncede duymuştu. En son üçü beraber Henry'nin ofisindeyken. Vasiyetin okunduğu gün. Delaney o gün Nick'i öylesine keskin olduğu için suçlayamıyordu. Durum kabul edilemeyecek derecede saçmaydı. Ve annesi durumu iyice zorlaştırmıştı.

Gwen arkasını döner dönmez Delaney Nick'e doğru döndü. "Üzgünüm Nick. Sana bunları söylediği için üzgünüm. Sana söz veriyorum Henry'nin sana bıraktığı mal varlığını elinden almasına izin vermeyeceğim."

"Unut gitsin." Nick pantolonunu buldu ve üzerine geçirdi. Sessizce giyindiler ve Delaney ön kapıya kadar Nick'i yolcu etti. Nick o kadar aceleyle gitti ki, Delaney'e hoşça kal öpücüğü veremeyi dahi unuttu. Delaney bunun üzerinde durmadı ve annesini bulmak için eve girdi. Söyleyecekleri Gwen'in hiç hoşuna gitmeyecekti ama Delaney hayatını annesinin istediği gibi yaşamaktan yıllar önce vazgeçmişti. Annesini mutfakta beklerken buldu.

“Neden evdesin anne?”

“Max’ın bana uygun bir adam olmadığını fark ettim. Çok fazla titiz. Bunu boş ver şimdi. O adamın benim evimde ne işi var?”

“Sana söyledim. Noel’i beraber geçiriyorduk.”

“Park alanındaki cipin onun olduğunu anladım ama herhalde yanıliyorumdur diye düşündüm. Yüz yıl düşünsem buna inanamazdım...sen...ve o...benim evimde. Tüm erkekler arasından Nick Allegrezza. O—”

Delaney laf arasına girerek “Ona âşığım,” dedi.

Gwen mutfaktaki sandalyelerden birinin arkasına tutundu. “Bu hiç de komik değil. Benden öcünü alabilmek için böyle söylüyorsun. Seni Noel’de yalnız bıraktığım için bana kızgınsın.”

Bazen annesinin mantığı insanın aklını kilitliyordu ama her zaman da tahmin edilebilecek kadar sıradandı. “Nick’e olan hislerimin seninle bir alakası yok. Ben onunla beraber olmak istiyorum. Ve olacağım da.”

“Anlıyorum.” Annesinin yüzü sertleşti. “Benim ne hissettiğimin umrunda olmadığını mı söylüyorsun?”

“Elbette önemsiyorum. Sevdiğim adamdan nefret etmeni istemiyorum. Şu an benim için mutlu olamayacağının farkındayım. Ama en azından Nick ile beraber olduğumu kabul edebilirsin. Ve onunla mutlu olduğumu.”

“Bu mümkün değil. Nick gibi bir adamla mutlu olamazsın. Bunu kendine de aylene de yapma.”

Delaney kafasını salladı ve kafasındaki taç yana kaydı. Tacı kafasından çıkardı ve parmaklarını soğuk taşların üzerinde gezdirdi. Hiçbir işe yaramıyordu. Annesi asla değişmeyecekti. “Henry öldü. Ben senin tek ailenim.” Delaney Gwen’e baktı ve “Nick’i istiyorum. Beni seçim yapmak zorunda bırakma,” dedi.

Nick şöminenin yanında oturmuş Sophie ile beraber hazırladıkları yılbaşı ışıklarına bakıyordu. Dudaklarına bir şişe birayı götürdü ve kafasına dikerken ışıklar bulanıklaştı.

Son birkaç gündür hayatının fantezisini yaşıyordu ama bilmiyordu. O küçük pembe yatakta Delaney'e sarılırken bir ev, küçük bir köpek ve birkaç çocuk hayal etmişti. Delaney'i hayatının sonuna kadar onunla beraber olacaktı gibi hayal etmişti. Onu nefes almaktan daha fazla arzulamıştı.

Haziran ayında gidince beni bir daha göremeyeceksin. Eğer on yıl önce gittiğimde beni bir daha göremeyeceğini sandıysan bekle de şimdi gör. Bu sefer gittiğimde sana nerede olduğumu dahi söylemeyeceğim. Giderken üç milyon dolarım olacak ve seni asla ziyaret etmeyeceğim.

Nick kendini salak gibi hissediyordu. Delaney'in gideceğini biliyordu ama kendi kendine onu kalmaya ikna edebileceğini düşünmüştü. Delaney onu sevdiğini söylemişti. Öyle anlarda çoğu kadının söylediği gibi. Nick Delaney'in etrafında bir işaret için bekleyecek türden bir adam değildi.

Kapı çaldığında Nick Delaney'i görmeyi umut ediyordu ama gelen Gail'di.

"Mutlu Noeller" diyerek parlak bir kutuyu Nick'e uzattı. Nick, Gail'i içeri aldı çünkü kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı.

"Ben sana bir şey almadım." Nick Gail'in ceketini kapının yanına astı ve ona, mutfaka doğru eşlik etti.

"Sorun değil. İçinde kurabiye var. Önemli bir şey değil. Josh ve benim fazla vardı." Nick kutuyu tezgâha bıraktı ve Gail'e baktı. Kırmızı, dar bir elbise giymişti. İçinde de kırmızı jartiyerden başka bir şey olmadığını bahse girebilirdi. Nick'e zencefilli kurabiyelerden fazlasını vermek için geldiğine emindi ama Nick'in en ufak bir ilgisi dahi yoktu.

"Oğlun nerede?"

“Bu akşam babasıyla. Tüm gece. Sen ve ben bu akşam senin küvetinde biraz güzel vakit geçirebiliriz diye düşündüm.”

Beş dakika içerisinde kapı ikinci kez çaldı ve bu sefer gelen Delaney’di. Kapı girişinde duruyordu. Elinde kırmızı bir hediye kutusu ve suratında bir gülümseme vardı. Suratındaki gülümseme, Gail Nick’in arkasından kapıya doğru ilerleyip elini Nick’in beline dolayınca bozuldu. Nick Gail’in elini çekebilirdi ama yapmadı.

Nick “İçeri gelsene,” dedi. “Gail ve ben küvete girmek üzereydik.”

“Ben—” Delaney’in donup kalan bakışları ikisi arasında gidip geldi. “Ben bikinimi getirmedim.”

“Gail de getirmemiş.” Nick Delaney’in neler düşündüğünü biliyordu ve buna izin veriyordu. “Senin de ihtiyacın olmayacak.”

“Neler oluyor Nick?”

Nick kolunu Gail’in beline doladı ve birasından büyük bir yudum alarak o çok sevdiği kadına göğsündeki acıyla bakarak “Sen olgun bir kızsın. Sen tahmin et,” diye cevap verdi.

“Neden bu şekilde davranıyorsun? Az önce olanlardan dola mı kızgınsın? Annemin hiçbir şey söylememesini sağlayacağını söyledim.”

“Bunların hiçbirisi umrumda değil.” Nick Delaney’i kırmak istemediği halde kendine engel olamıyordu. Tekrardan güçsüz bir çocuk gibi hissediyordu kendini. Ona bakıp, onu o kadar arzularıp çılgına dönüyordu. “Neden küvette bize katılmıyorsun?”

Delaney kafasını salladı ve “Burası kalabalık Nick,” dedi.

“Hayır. Üç kişi harika vakit geçirebiliriz.” Nick Delaney’in gözlerindeki acıyı asla unutamayacağını biliyordu. Bakışlarını Gail’e çevirdi ve “Sen ne dersin? Üç kişiye var mısın?” diye sordu.

“A—”

Nick Delaney’e bakarak tek kaşını kaldırdı ve “Pekâlâ?” diye sordu.

Delaney boştaki elini kaldırıp geri doğru bir adım attı. Ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi. Nick, onun arkasını dönüp gidişini izledi. Kırmızı paket elinde kalmıştı. Kaldırımından koşarak arabasına gitti. Ona yalvarmaktansa gitmesi daha iyiydi. Şimdi bitmesi daha iyiydi. Nick Allegrezza hiç kimseye sevgi için yalvarmazdı. Hiç yalvarmadı ve yalvarmayacaktı da.

Nick orada durdu ve Delaney'in hayatından çıkışını izledi. İçinin paramparça olduğunu hissediyordu. Ardından Gail'e montunu uzattı ve "Hiç havamda değilim," dedi. Bu sefer Gail de onun fikrini değiştirmeye hiç uğraşmadı.

Nick tek başına mutfğa yürüdü ve bir kutu bira daha açtı. Gece yarısı olduğunda viskiye terfi etmişti. Kabalaşan türden sarhoşlardan değildi ama kaba bir ruh halindeydi. Unutmak için içiyordu ama içtikçe daha fazla hatırlıyordu. Delaney'in teninin kokusunu, saçlarının yumuşak dokusunu ve dudaklarının tadını. Kulaklarında Delaney'in kahkaha sesleriyle kanepede uyuyakaldı. Uyurken Delaney'in adını sayıklıyordu. Sabah sekizde uyandığında kafası zonkluyordu. Kahvaltı için bir şeyler yemeğe ihtiyacı vardı. Bir şişe aspirinle votkalı portakal suyunu içti. Üçüncü içki-sini ve yedinci aspirinini içiyordu ki kardeşi içeri girdi.

Nick deri koltukta bitik halde uzanıyordu. Elindeki kumandayla televizyon kanallarını değiştiriyordu. Kafasını kaldırıp bakmadı bile.

"Bok gibi görünüyorsun."

Nick kanalı değiştirip bardağı elinden bıraktı. "Bok gibi hissediyorum zaten. Neden gitmiyorsun?"

Louie televizyona doğru yöneldi ve düğmesinden kapattı. "Noel yemeği için dün akşam seni bekledik."

Nick elindeki kumandayı sehpaye bıraktı. Odanın diğer ucunda duran Louie'ye baktı ve "Gelemedim," dedi.

"Belli oluyor. Neler oluyor?"

“Seni ilgilendirmmez.” Kafası zonkluyordu ve yalnız kalmak istiyordu. Belki birkaç ay boyunca sarhoş olursa kafasının içinde sürekli duyduğu o sestən kurtulabilirdi. Hayatının en büyük hatasını yaptığını söyleyen o sestən.

“Lisa bu sabah Delaney ile konuşmuş. Sanırım bir sebepten ötürü çok üzgün. Bu konuda bir fikrin var mı?”

“Evet.”

“Pekâlâ. Ne yaptın?”

Nick ayağa kalktığında oda durmadan dönmeye başladı. “Kendi işine bak.” Nick, Louie’nin yanından geçmek için ilerledi ama kardeşi uzanıp gömleğinden kavradı. Nick yakasına yapışmış olan kardeşinin parmaklarına doğru baktı ve inanmadı. On beş yıl önce annesinin arka kapısının menteşelerini kırdıklarından beri fiziksel olarak hiç kavga etmemişlerdi.

Louie “Allah aşkına senin neyin var?” diye başladı. “Hayatın boyunca bir tek şeyi istedin. Delaney Shaw’u. Ne zamanki istediğin şeyi elde etmeye bu kadar yaklaştın şimdi de berbat ediyorsun. Onu bilerek kırdın böylece senden nefret etmesini istedin. Her zamanki gibi. Ve bil bakalım. Evet, senden nefret ediyor.”

“Neden umurunda ki?” Nick bakışlarını kardeşinin derin kahverengi gözlerine doğru çevirdi. “Ondan hoşlanmıyorsun bile.”

“Benim onun hakkında ne hissettiğimin bir önemi yok. Sen ona âşıksın.”

“Fark etmez. O hazırda gidiyor.”

“Bunu söyledi mi?”

“Evet.”

“Ondan kalmasını istedin mi? Ona herhangi bir teklifte bulunmayı denedin mi?”

“Bir şey fark etmezdi.”

“Bunu bilemezsin. Ve bunu kendin öğrenmek yerine sevdiğin kadını hayatın boyunca kaybetmeye razı mısın? Neyin var senin? Ödleşin teki misin yoksa?”

“Siktir git Louie.” Nick neler olduğunu anlayamadan Louie’nin yumruğunu suratına yedi. Gözlerinin önünde ışıklar çaktı ve yere kapaklandı. Kafasının arkasını tahta parkeye çarptı. Gözleri karardı. Tekrar görüntüler netleşmeye başladığında yanağındaki acıyı ve kafasındaki zonklamayı da hissetmeye başladı. Homurdanarak acıyan gözüne dokundu. “Sen kallesin tekisin Louie. Ayağa kalkınca seni mahvedeceğim.”

Louie Nick’e doğru yürüdü. “Sen o Baxter denen adamın bile hakkından gelememiştin. Herif on yıl boyunca o oksijen maskeleriyle yaşadı.”

“Kafamı yardım.”

“Hayır. Senin kafan bunun için çok sert. Ama muhtemelen yer çatlamıştır.” Louie cebinden anahtarlarını çıkarttı ve “Neden Delaney’in senden nefret etmesine sebep oldun bilmiyorum ama aklın başına geldiğinde büyük bir hata yaptığını anlayacaksın ve umarım o zaman çok geç kalmış olmazsın,” dedi. Louie kaşlarını çatarak Nick’e işaret etti. “Kalk bir duş al Nick. Alkol fiçisine girmiş gibi kokuyorsun.”

Louie gittikten sonra Nick yerden kalktı ve yuvarlana yuvarlana merdivenleri çıkıp kendini yatağa attı. Ertesi sabaha kadar uyudu. Kalktığında üzerinden bir kamyon geçmiş gibi hissediyordu. Duş aldı ama daha iyi hissetmiyordu. Kafasının arkası acıyordu, gözü de morarmıştı. En kötüsü de Louie’nin haklı olduğu gerçeği idi. Delaney’i hayatından uzaklaştırmıştı. Onu kafasından da uzaklaştırabileceğini zannetmişti. Daha iyi hissedeceğini sanmıştı. Daha önce kendini bu kadar aşağılık hissetmemişti.

Ödleşin teki misin yoksa? Delaney için savaşmak yerine eski davranış kalıbına geri dönmüştü. Bir şans vermek yerine Delaney onu kırmadan önce o Delaney’i kırmıştı. Risk almak yerine kaçmayı tercih etmişti. Onu iki eliyle kavramak yerine onu elinin tersiyle itmişti.

Delaney onu sevdiğini söylemişti. Nick şimdi her şeyi berbat

etmiş olmaktan korkuyordu. Onun aşkını hak etmemiş olabilirdi ama onu istiyordu. Ya onu artık sevmiyorsa? Onun sevgisini tekrar kazanacaktı.

Nick üzerini giydi ve hayatının en büyük riskini alarak yola koyuldu. Delaney'in evine gitti ama o evde değildi. Günlerden cumartesiydi. Salon da kapalıydı. Bu iyiye işaret değildi.

Annesinin evine gitti ama Gwen onunla konuşmazdı. Delaney'in arabasını görebilmek için garaja baktı. Henry'nin Cadillac arabası garajdaydı ama küçük Miata araba yoktu.

Nick tüm kasabada Delaney'i aradı. Aradıkça onu bulmak konusunda daha da çaresiz hissetmeye başladı. Onu mutlu etmek istiyordu. Angel sahilindeki arazide ona bir ev yapmak istiyordu. Delaney nerede yaşamak isterse onunla istediği yerde yaşamaya hazırdı. Nick bu rüyanın gerçek olmasını istiyordu. Onunla her şeyi istiyordu. Şimdi tek yapması gereken onu bulmaktı.

Nick Lisa'yla konuştu ama onun da Delaney'in nerede olduğundan haberi yoktu. Delaney pazartesi sabahı salonu açmak için gelmediğinde Nick, Max Harrison'ı ziyarete gitti.

Avukatın ofisine girer girmez "Delaney'den haber aldınız mı?" diye sordu.

Max kafasını kaldırıp Nick'e baktı ve "Dün aradı," dedi.

"Nerede?"

Max acele etmedi. "Sanırım zaten yakında anlayacaksın. Kasabayı terk etti."

Duydukları Nick'in yüreğine oturdu. "Kahretsin." Nick oradaki bir sandalyeye çöktü ve "Nereye gitmiş olabilir?" diye sordu.

"Söylemedi."

"Ne demek söylemedi? Aradığını söylemiştin."

"Aradı. Kasabayı terk ettiğini ve vasiyetin kurallarını ihlal ettiğini söylemek için aramış. Ne nereye gittiğini ne de neden gittiği-

ni söyledi. Sordum ama söylemedi. Sanırım Gwen'e söyleyeceğini mi düşündü. Bu durumda Delaney'in hakkı sana geçiyor. Tebrikler. Haziranda gel. Her şeyin sahibi olacaksın."

Nick kafasını salladı ve soğuk bir ifade ile güldü. Delaney olmadan hiçbir şeyin önemi yoktu. Nick avukata bakarak "Delaney ve ben, o kasabayı terk etmeden önce beraber olduk. Frank Stuart'a söyle ve siz ikiniz Delaney'in Silver Creek ve Angel Plajı'ndaki arazileri alması için ne yapmanız gerekiyor ise yapın."

Max tüm olup bitenden yorulmuş gibi bakıyordu. Nick bu hissi biliyordu.

Max'i ziyaretinin üzerinden iki hafta geçmişti ve hiç haber yoktu. Gwen'i ve Max'i defalarca ziyaret etmiş ve Delaney'in Scottsdale'de çalıştığı salonu birçok kez aramıştı. Kimsenin Delaney'in nerede olduğundan haberi yoktu. Başka nerede onu arayacağını bilemiyordu. Kendi ailesine sormak hiç aklına dahi gelmemişti.

Bir gün Louie çorbasını yudumlarken gayri ihtiyari "Delaney'in Boise'de çalıştığını duydum," dedi.

Nick o an donup kaldı ve kafasını kaldırıp Louie'ye baktı. Louie, Sophie ve Nick annesinin evinde öğle yemeği yiyorlardı. "Bunu nereden duydun?"

"Lisa. Delaney'in, kuzeni Ali'nin dükkânında çalıştığını söyledi."

Nick yavaşça kaşığını masaya koydu ve "Ne zamandan beri biliyorsun?" dedi.

"Birkaç gündür."

"Ve bana söylemedin?"

Louie omuzunu silkti ve "Bilmek isteyebileceğini düşünmemiştim," dedi.

Nick ayağa kalktı. Kardeşine sarılsın mı suratına bir yumruk mu geçirsin emin olamadı. "Bilmek isteyeceğimi biliyordun."

“Belki de onu tekrar görmeden önce kendini biraz toplaman gerektiğini düşündüm.”

Benita “Nick neden o kızı görmek istesin ki?” diye sordu. “Yaptığı en iyi şey kasabayı terk etmektir. En sonunda doğrusu oldu.”

“En doğrusu Henry’nin yıllar önce sorumluluklarını kabul etmesi olurdu. Ama çok geç olana kadar benimle hiç ilgilenmedi.”

“O kadın ve kızı olmasaydı yıllar önce sana ulaşmaya çalışırdı.”

Sophie “Ve kışından da maymunlar fışkılabilirdi, ama bundan da şüpheliyim,” diyerek tuzluğa uzandı.

Nick gülerken Louie kaşlarını çatarak Sophie’ye baktı.

Benita içini çekerek “Sophie. Sen böyle lafları nereden duyuyorsun?” diye çıkıştı.

Bir sürü yer sayabilirdi. Babası, amcası ve son olarak da televizyon. Sophie’nin cevabı Nick’i şaşırttı. “Delaney.”

Benita ayağa kalkarak Nick’e doğru yürüdü ve “Bak! O kız iyi değil. Uzak dur ondan,” dedi.

“Bu biraz zor olacak çünkü Boise’e gidip onu bulacağım. Onu seviyorum ve ona benimle evlenmesi için yalvaracağım.”

Benita durdu ve boğazını tuttu. Bir an boğuluyor gibi hissetti.

“Sen hep benim mutlu olmamı istediğini söylersin. Delaney beni mutlu ediyor ve ben artık onsuz yaşamak istemiyorum. Onu hayatıma geri alabilmek için elimden geleni yapacağım.” Nick durdu ve annesinin şaşkınlıktan donmuş suratına bakarak “Eğer benim için mutlu olamıyorsan o zaman uzak dur ve en azından bunu başarabilene kadar mutluymuş gibi davran lütfen,” dedi.

Delaney bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama parmak

dalgalarını ve hatta Wannetta'yı özlüyordu. Bu durum yaşlı bir kadını özlemekten daha öteydi; o Truly'yi özlüyordu. Onu tanıyan insanların olduğu bir kasabada yaşamayı özlüyordu.

Ali'nin salonu elden geçirilmiş eski bir depodaydı. Salondaki her şey son moda ve moderndi. Daha önce çalışmaktan çok hoşlandığı türden bir salondur. Ama artık farklı hissediyordu. Burası onun değildi.

Fırçaya uzanıp müşterisinin saçlarını taramaya başladı. Son on yıldır hiçbir geçmişinin olmadığı yerlerde çalışmıştı, hiçbir hikâyesinin, kız arkadaşının olmadığı yerlerde. Dört farklı eyalette yaşamıştı ve her birinde köklerini salabileceği o hissiyatı aramıştı. Hayatı tam bir çembere dönmüştü ve ne ironiktir ki aradığı şeyi terk ettiği yerde bulmuştu. Oz Büyücüsü'ndeki Dorothy gibi hissediyordu. Tek farkla. Delaney artık eve dönemezdi. Henüz değil.

Boise hoş bir yerdi ve ona sunabileceği çok şey vardı. Ama küçük bir kasabanın nabızı ve kalp atışları yoktu burada.

Nick de yoktu. Nick'le aynı kasabada yaşamamak daha iyi hissetmesine sebep olabilirdi. Ama olmuyordu işte. Onu seviyordu. Her zaman da sevecekti. Hayatına devam edip Nick Allegrezza'yı unutabilmeyi çok istiyordu ama bir türlü bu durumdan kendini kurtaramıyordu. Onu seviyordu ama onun yakınında yaşamamıyordu. Üç milyon dolar için bile bunu yapamamıştı. Ayrılma kararı hiç de o kadar zor olmamıştı. Gelecek beş ayı Nick'i başka kadınlarla görerek yaşaması mümkün olmayacaktı. Dünyadaki tüm para için bile bunu yapamazdı.

Delaney kestigi saçları çöpe atarken kapıdaki zilin çaldığını duydu. Bir grup kadının iç çekişlerini ve birinin ayak seslerini işitti.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Tuhaf şekilde tanıdık bir ses "Teşekkürler," dedi. "Ben aradığımı buldum."

Delaney döndü ve Nick'e bakakaldı. "Ne istiyorsun?"

"Seninle konuşmak istiyorum."

Nick saçlarını kısa kesmişti ve çok hoş görünüyordu. Delaney'in nefesi kesildi. "Meşgulüm."

"Beş dakika."

"Seçim hakkım var mı?" Bunu sorarken Nick'in hayır demesini bekledi; böylece ona cehenneme gitmesini söyleyebilecekti.

Nick ellerini cebine sokarak "Evet," dedi.

Delaney bu cevap karşısında çaresiz kaldı ve Ali'ye dönerek "Beş dakika içinde dönerim," dedi. Beraber kapıya yürüdüler. Nick Delaney'in tam arkasındaydı. Hole doğru ilerleyip bir telefon kulübesinin önünde durdular. "Beş dakikan var." Duvara doğru yaslanıp kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

"Neden aceleyle kasabayı terk ettin?"

Delaney ayağındaki süet platform ayakkabılara baktı. Onları kendini iyi hissetmek için almıştı ama hiç de işe yaramamıştı. "Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

"Neden? O parayı çok istiyordun."

"Belli oluyor ki uzaklaşmayı daha çok istiyormuşum."

"Max'e sen ve benden bahsettim. Angel Plajı ve Silver Creek artık senin."

Delaney güçlü olmak için kendini biraz daha toparladı. Umursamadığı birkaç araziyle ilgili konuştuklarına inanamıyordu.

"Neden ona bahsettin?"

"Her şeyin bana kalması hiç de doğru gelmedi bana."

"Bunu söylemek için mi geldin?"

"Hayır. Senden özür dilemeye geldim. Seni kırdığımı biliyorum."

Delaney gözlerini kapadı ve "Umrumda değil," dedi çünkü gerçekten de öyle olmasını istiyordu. "Sana seni sevdiğimi söyledim ve sen de sonra gidip Gail'i evine davet ettin."

“Ben onu davet etmedim. Birden kapımda belirdi ve seks de yapmadık.”

“Neler olduğunu gördüm.”

“Hiçbir şey olmadı. Bir şey de olmayacaktı zaten. Ne görmeyi istiyorsam onu gördün. Ne düşünmeyi istiyorsam onu düşündün.”

Delaney Nick’e bakarak “Neden?” diye sordu.

Nick derin bir nefes aldı ve “Çünkü seni seviyorum,” dedi.

“Bu hiç de komik değil.”

“Biliyorum. Senden başka hiçbir kadını sevmedim.”

Delaney Nick’e inanmıyordu. Ona inanıp kalbini tekrar riske atamazdı. Nick kalbini kırdığında canı çok acıyordu. “Hayır. Sen benim kafamı karıştırıp beni çıldırtmayı seviyorsun. Beni gerçekten sevmiyorsun. Sen sevginin ne olduğunu bile bilmiyorsun.”

“Evet. Sanırım biliyorum.” Nick’in kaşları aşağı doğru sarktı ve Delaney’e doğru bir adım yaklaştı. “Seni hayatım boyunca sevdim Delaney. Seni sevmediğim tek bir gün bile hatırlamıyorum. Seni kartopu ile şişlediğim günden beri seni seviyorum. Bisikletin tekerleklerini patlattığım günden beri. Böylece seninle eve yürüyebilmişim. Sen o işe yaramaz Tommy Markham denen herifi sevdiğin zaman da seni seviyordum. Angel Plajı’nda arabamın kaportasına seni yatırıp sana sarıldığım günden beri saçlarının kokusunu unutamadım. Bu yüzden bana seni sevmediğimi söyleme. Bana bunu söyleme—” Nick’in sesi titriyordu. “Bana bunu söyleme.”

Nick’in gözleri karardı ve Delaney’i kollarından tuttu. Delaney ona inanmıyordu ama aynı zamanda da yaşamak istediğinden çok daha fazla ona inanmak istiyordu. Hem kollarına atlayıp hem de onu yumruklamak istiyordu.

“Bu tam da sensin işte. Tam da büyük bir pislik olduğunu düşünmeye başladığında öyle olmadığına beni ikna etmeye çalışı-

yorsun. Beni kandırıyorsun.” Bir damla yaş Delaney’in yanağın-
dan süzülürken elinin tersiyle yanağını sildi. “Ama aslında ger-
çekten pisliksin Nick. Kalbimi kırdın. Ve şimdi buraya gelip beni
sevdiğini söylüyorsun. Ve benim her şeyi unutmamı bekliyor-
sun.” Delaney laflarını bitiremeden gözyaşlarına boğuldu.

Nick kollarını Delaney’e dolayıp onu sıkıca kendine çekti. Delaney’in haberi yoktu ama Nick’in artık onu bırakmaya hiç ni-
yeti yoktu. Şimdi değil. Sonsuza dek. “Biliyorum biliyorum. Pisi-
ğin teki gibi davrandım. Yaptığımın bir özrü yok. İkinci kere se-
ninle seks yaptıktan sonra belki benimle kalmak istersin diye ha-
yal etmiştim. Her sabah beraber uyandığımızı hayal etmeye baş-
lamıştım. Hayatımızın sonuna kadar böyle olacağını düşünmüş-
tüm. Bir karavan alıruz diye düşünmüştüm. Ama Gwen eve geldi-
ğinde sen ona gideceğini söyledin. Ben de yine hayal kurduğumu
fark ettim. Bu yüzden hayatımdan bir an önce çıkmanı istedim.
Ben senin kasabayı terk edebileceğini hiç düşünmedim.” Delaney
Nick’in ceketinin içine gömülmüş olarak burnunu çekiyordu ama
tek kelime etmiyordu. Nick’e onu ne kadar çok sevdiğini ve onsuz
ölüp bittiğini de söylemedi. “Lütfen bir şey söyle.”

“Bir karavan mı? Sence ben karavanda yaşayacak bir tip mi-
yim?”

Bu sözler pek de Nick’in duymayı beklediği türden değildi.
Ama kötü de değildi. Ona cehenneme gitmesini söylememiştir.
“Beni sevdiğini söyle sana ne istiyorsan alırım.”

Delaney kafasını kaldırıp Nick’e baktı. Gözleri nemliydi. Mak-
yayı da akmişti. “Bana rüşvet teklif etmene gerek yok. Seni o ka-
dar çok seviyorum ki, senden başka hiçbir şey düşünmüyorum.”

Nick büyük bir rahatlama ile gözlerini kapadı ve “Tanrım
sana şükürler olsun. Benden sonsuza dek nefret edeceğinden çok
korktum,” dedi.

“Hayır. Benim sorunum da bu zaten. Etmem gerekse bile sen-
den asla nefret edemedim.” Delaney içini çekerek parmaklarını

Nick'in kısa saçlarına götürdü. "Neden saçlarını kestin?"

"Bir keresinde kesmem gerektiğini söylemiştin." Nick parmağıyla Delaney'in gözyaşlarını sildi. "Seni tekrar kazanmama yardımcı olacağını düşündüm."

"Hoş olmuş."

"Hoş olan sensin." Delaney'in dudaklarından hafifçe öptü ve tadına baktı. Dili Delaney'in ağzına girdi ve hafif bir okşamayla onun dilini buldu. Nick bir yandan Delaney'in sol elini kavrayıp parmağına üç karat pırlanta bir yüzük takarken bir yandan da onu uyuşturmaya çalışıyordu.

Delaney geri çekilip parmağına baktı ve "Sorabilirdin," dedi.

"Hayır cevabını duyma riskini mi alsaydım?"

Delaney kafasını sallayarak "Hayır demezdim," dedi ve tekrar Nick'e baktı.

Nick derin bir nefes aldı ve "Benimle evlenir misin?" dedi.

"Evet." Delaney kollarını Nick'in boynuna doladı ve sıcacık bir öpücük kondurdu. "Beni eve götür."

"Nerede yaşadığını bilmiyorum."

"Hayır. Ben Truly'den bahsediyorum. Beni eve götür."

"Emin misin?" Nick olanlara inanamıyordu. Böylesine bir mutluluğu hak ettiğine inanamıyordu. "İstediğin her yerde yaşayabiliriz. Eğer istersen işimi Boisé'e geri taşıyabilirim."

"Eve gitmek istiyorum. Seninle."

Nick geriye doğru eğildi ve Delaney'in gözlerinin içine bakarak "Bana verdiğin bu mutluluktan sonra ben sana ne verebilirim ki?" dedi.

Delaney "Sadece sevgi," diye cevap verdi.

"Bu çok kolay."

Delaney kafasını salladı. "Hayır değil. Sabahları neye benzediğimi gördün." Sol elini Nick'in göğsüne koydu ve parmağına ba-

karak sordu. "Ben sana ne verebilirim? Sabahları çok hoş görünen yakışıklı bir adam var karşımda. Ve harika bir de yüzük. Karşılığında sen ne istiyorsun?"

Nick Delaney'e sıkıca sarılarak gülümsedi. "Her zaman istediğim yegâne şeyi. Seni vahşi şey."

SON

